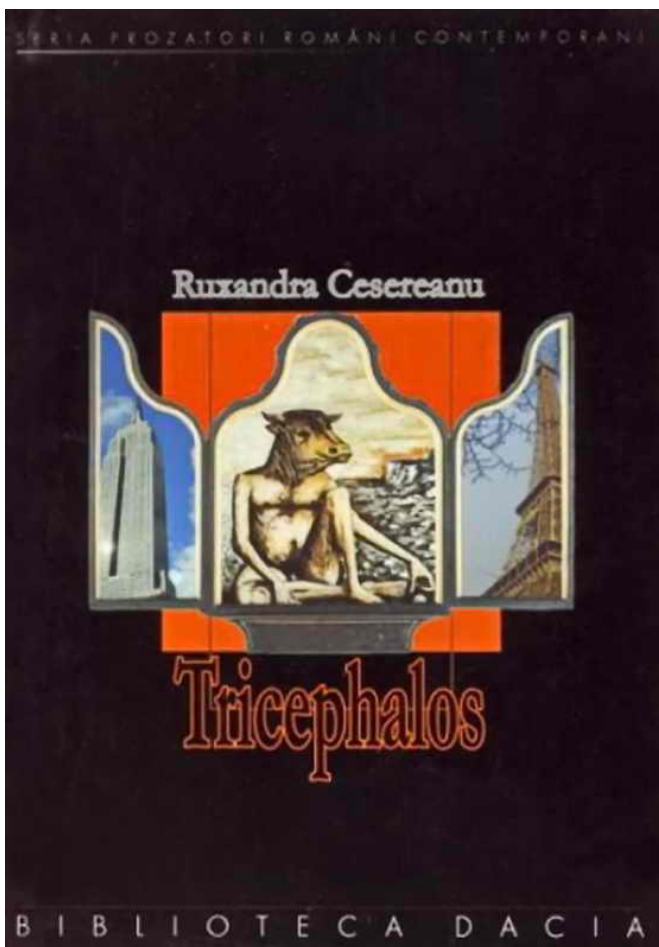




Ruxandra Cesereanu

TRICEPHALOS

Cartea licornei

Peripețiile Alisei în Țara New Yorkeză

Cuferele trupului meu

EDITURA DACIA

Cluj-Napoca

Biblioteca DACIA

Seria *Prozatori Români Contemporani*

Coordonator: Ion Simuț

Coperta; Qualdesign

Ilustrația copertei: *Minotaurul*, după Bernard Buffet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CESEREANU, RUXANDRA.

TRICEPHALOS: Cartea licornei, Peripețiile Alisei în Țara Newyorkeză, Cuferele trupului meu/

Ruxandra Cesereanu.

— Cluj-Napoca: Dacia, 2002.

228 p.; 14, 5 x 20, 5 cm. – (Biblioteca DACIA. Seria prozatori români contemporani)

ISBN 973 – 35 – 1554-X

821.135.1 – 32 e Editura Dacia

Cluj-Napoca: 3400, str. Ospătăriei nr. 4, tel. /fax: 0264/42 96 75
tel.: 0264/452178, O.P. 1, C.P. 160

e-mail: editura daciahotmail.com, www.editura Dacia.ro
București: Oficiul poștal 15, sector 6

str. General Medic Emanoil Severin nr. 14

tel. 021/315 89 84, fax: 021/315 89 85 Satu Mare: 3600, B-dul
Lalelei R13 el. VI ap. 18

tel. 0261/76 91 11; fax: 0261/76 91 12

Căsuța poștală 509; Piața 25 octombrie nr. 12

www.multiarea.ro Baia Mare: 4800, str. Victoriei nr. 146

tel. /fax: 0262/2189 23

Redactor: Dan Damaschin Tehnoredactor: Lucian Cenan
Comanda nr. 4475

Cartea licornei

Prima mea legătură periculoasă la Paris a fost cu o mașină de scos bani, care oferea următorul serviciu: *Retrăit rapide*. La care o mână anonimă adăugase scrijelind: *Ejaculation precoce. Con interrompu*. Ajunsesem în orașul cârciumioarelor, după ce bântuisem ca o iluminată prin alte lumi, plonjând, după trei luni de legământ călugăresc, direct în brațele bărbatului meu, Cobra, pe care am să-l numesc astfel pentru că i se dusesse buhul despre cât era de înțelept, dar și fiindcă prima silabă din prenumele și numele său alcătuiau o cobră. Văd că Parisui suferă de priapism pulverizat în graffitiuri, i-am spus Cobrei. Ai pierdut tocmai epoca trupurilor femeiești dezghiocate din reclame, care s-a încheiat acum vreo lună, mă lămuri bărbatul meu. Vara, la Paris, trupurile sunt expuse ca atare, iar imaginile pălesc în fața ofertei agresive de carne erotică. Tiens, tiens, am comentat eu în surdină, destul de invidioasă, recunosc. Ce-i drept, pe malurile Senei, amarezii stăteau încleștați unul de altul ca niște lilieci în agonie, iar un

sân bronzat și triumfător făcea la fel de mult ca o înghețată de ciocolată. Gurile crănțaneau continuu mâncare, iar eu vedeam în această forfecare o formă de erotism năbădăios, imposibil de stopat. Dar fiind vară, mi se păreau firești deschizăturile, crăpăturile și hăurile pe care le ofereau trupurile și unde un altul se strecura fie ceremonios, fie pe nepusă masă, bucurându-se de voluptățile calculate ale lumii noastre păcătoase, deși nu neapărat. Exista, apoi, o oralitate sexuală pariziană cu adevărat îndestulătoare, căci limba aceasta îngăduia atâtea rafinate tantrice și pervertite, ca și cum în ceruri s-ar fi aflat un bordel uriaș care, din când în când, se spărgea ca un balon de săpun deasupra capetelor ce erotizau cu ardoare. Cobra era amuzat de percepția mea senzuală și nu prea, căci, spunea el, s-ar putea să intri aici în pielea unei amoureuse. Vom trăi și vom vedea, am rostit eu pișicheră și buruienoasă. Voluptatea orașului străbătea zidurile, căci pereții și tavanele odăilor de iubit, fie acestea profesioniste ori intime, erau ciuruite auditiv de icnetele, răgușelile și pițigăielile celor care făceau sex și dragoste. Firește, nu era același lucru. Sexul era o găselniță picantă și rapidă și ar fi fost normal ca locașurile amorului plătit, dar nu doar ele, să se numească bistrouri, pe când dragostea era o țară întinsă și nestrăbătută până la capăt. Uneori, însă, dragostea era și ea pripită. Vorba rușilor: bâstro, bâstro! Dar lumea aceasta și Parisul nu erau păcătoase neapărat din pricina sexualității extravagante. Orice mâncare exotică are nevoie de multe mirodenii care să-nțepe papilele gustative și limba, iar trupul omenesc era prevăzut cu exact atâtea adâncituri cât să nu îi prisosească nimic, senzorial vorbind. Ca să mă obișnuiesc cu arata erotism strigător la cer, primul muzeu în care am intrat a fost unul al sexului, un fel de Luvru concentrat în coapse, falusuri, pubisuri și alte părți ale trupului omenesc tăcute să asmută. Tiens, tiens, spuse de data aceasta Cobra, ești ca venită din cruciadă. Dar pe mine o singură chestiune mă pune pe gânduri: oare cum aveam să-i spun sexului femeiesc, în așa fel încât, să nu-l cobor în stradă, să nu-l terfelesc și să nu-l fac de râs. Am trecut în revistă câteva cuvinte consacrate, până m-am oprit la varianta «pisicuță», ca și cum așa fi alintat sexul acesta binecuvântat și blamat în același timp. La urma urmei, *la chatte şipussy* însemnau exact același lucru, doar că rostirea lor era ceva mai scurtă. Îmi făcea plăcere să știu că femeile au niște pisicuțe, și nu niște despicături hulite de când lumea.

Muzeul sexului era păzit de doi gardieni rași în cap și cu ochii

înecați în pielea de pe obraz. La intrare, pe post de Sfimese, stăteau niște dansatoare mecanice de French CanCan, fără lenjerie intimă, cu pisicuțele azvârlite în sus și cu nasul în vânt. În jurul lor roiau bărbați languroși de toate vârstele, cu falusuri având câte-un ochi bulbucată în vârf. Mon Dieu, mă simt ca o Ulisă cu atâția domni polifemici în preajmă, am râs eu. Mironosiță de Kolosvar, spuse atunci bărbatul meu, privește cu luare-aminte și nu te mai fandosi, la urma urmei asta-i viața. Dar nu-și sfârși prea bine vorbele că un exhibiționist ascuns într-o nișă de catifea a muzeului se ivi pe nepusă masă și-3 udă cu apă stătută, căci respectivei păpuși mecanice de sex masculin nu i se înprospăta rezervorul decât o dată pe săptămână. Știi, am adăugat eu atunci, falusurile acelea cu ochi în vârf mi-aduc aminte de scena finală din *Abaddon exterminatorul*, unde lucrurile stăteau exact pe dos: sexul femeii era cel care avea ochiul în hăul dintre coapse. Dar, dacă ar fi să mă întorc la lumea bărbaților, se spune că signor Casanova ar fi avut un astfel de ochi: era, de fapt, o lupă ce scruta pisicuțele femeilor pe care le cucerise carnal și nu doar. Ei, poftim, comentă Cobra, țâfnos după ceea ce pățise, tu pricepi totul numai cu ajutorul cărților, ca și cum ele ar fi niște sexe explicative de serviciu. Cam așa ceva se petrecea cu mine, într-adevăr, dar ce puteam să fac? Un ziarist de început de secol, cu figură râzătoare, fotografia o vampă de tip Marilyn Monroe, în timp ce sexul său se smucea și se muncea în pantaloni, mișcat de un dispozitiv aducând cu o bombă cu ceas. Într-o dioramă alăturată, un dos uriaș, căruia îi spunea Marea Crăpelniță, după un film care făcuse carieră, pufăia ritmat. E un muzeu cam sordid, am zis, unde naiba ne aflăm? Cuvintele mi-au fost parcă de aur, întrucât următoarea păpușă mecanică a fost să fie un uriaș îmbrăcat ca un om de grotă, în care l-am recunoscut pe Pantagruel urinând, nu peste un orașel oarecare ieșit în cale, ci tocmai peste Paris. Falusul său avea formă de Tour Eiffel, de șolduri îi atârnavă, într-o parte Notredame, într-alta Sacré-Cœur, și tot așa. Mai lipsea doar personajul Cocoșatului și al Esmeraldei, care să tragă clopotele! O femeie obeză se ivi atunci, brusc, aproape să-l strivească între sânii ei din plastic rozaliu pe Cobra. Era, după cum indica plăcuța clarificatoare, o devoratoare de bărbați, o Scyllacharibda grăsană sau o circulantă de tip fellinian. De fapt am chiar poreclit-o, spunându-i Federica, după regizorul de film care îmi încântase, odinioară, adolescența de călugăriță. Triouri și cvartete mixte mărșăluiau, apoi, cu imaginația pervertită și încremenită, în

același timp, la înșfăcarea de care aveau parte supraviririi și ninfomanele. Ponosit mariaj, am gândit eu sictirită de un așa carpe diem previzibil. La categoria vibratoare, am remarcat un instrument dublu, cu prelungitor pentru două falusuri, unul normal, celălalt pidosnic, dar și cu niște degete mici care aveau rostul să gâdile pisicuța, în timp ce respectiva se autopătrundea în cine știe ce volute ale voluptății. Bogdaproste că nu sunt așa, am scuipat eu în sân ca o fată de la țară și mi-am făcut semn pe frunte precum ghicitoarele care se feresc de deochi, într-o nișă aparte, am descoperit un scaun specializat în felațiune: era un scaun de pitic, dotat cu o moară subterană de vânt, prevăzută cu limbi roșii de plastic moale. Morisca avea, în loc de aripi, vreo șapte limbi care, în opinia Cobrei, mai degrabă zgâriau decât produceau plăcere. Am început să râdem într-atât de zgomotos, încât la locul faptei s-au adunat și alți vizitatori ai spațiului morbid prin care rătăceam. Muzeul era dotat cu televizoare retro care proiectau documentare false despre istoria sexualității, ca-n benzile desenate. Statui priapice din plastic portocaliu stăteau aproape să se prăbușească în vitrinele prăfuite. Cu adevărat delicioase erau fotografiile de epocă, de la începutul secolului, în care lesbiene serafice, cu zuluși și buze țuguiate, își narcisizau pisicuța în oglinzi uriașe, restul trupului fiind ascuns în fel de fel de desuuri care luau mințile privitorilor languroși. Ce de femei proustiene, am comentat eu cu jumătate de gură. Și ce de bărbați așijderea, zise alesul meu, arătându-mi mustăcioși cu trupuri potrivite și nepotrivite la un loc, care copulau fericiți că sunt fotografiați în timpul plăcerii lor vinovate. Dacă femeile erau, totuși, grațioase în Lesbosul lor de început de secol, bărbații, în schimb, erau ca niște tulpini rupte și spulberate, tară căpătâi, risipiți prin fumoare decadente, cu pielea emaciată de morți proaspeți. O imagine caricaturală a lui Casanova îl înfățișa cu un falus ca un arbore cosmic: ironia era în desenul cu iz de pamflet, iar nu în teribilul arbore cosmic ce făcea din fericitul ori nefericitul Giacomo un suprabărbat anume creat de Dumnezeu pe pământ. Nu lipsea nici suprafemeia de la Tivoli, exportată la Paris cu cei zece sâni ai ei ca niște capete de copil, ori femeia-pește, fără sex adică, paradoxală într-un astfel de muzeu. O serie de diorame înfățișând cocote în exercițiul funcțiunii urmau la rând ca într-o suită de flash-uri porno. Majoritatea pozau în *suceuses*, aplicând felațiunea cu limba despicață de șarpe. Oare femeile acestea mai știu vorbi? l-am chestionat pe

Cobra care râdea motănește, făcându-mi semn să tac, deși eu mă încăpățânasem să primesc răspuns. Chiar așa, am întărit eu întrebarea dinainte, oare nu au devenit mute și surde, hotărând că vorbirea nu le mai folosește la nimic? Telefonistele nu intră atunci aici, mă lămurii bărbatul meu, telefonistele fiind femeile care, în manieră hoț line, își excitau partenerii exclusiv pe cale verbală și exclamativă, aducându-i la un paroxism plătit cu bani grei atât pe adolescenții buboși, cât și pe bătrânii libidinos! ori pur și simplu pe maturii obosiți de sexul nepracticat vreme îndelungată. *Les suceuses* aveau un farmec iudaic și, în același timp, trimiteau la voluptățile de harem din *o mie și una de nopți*. Singurul reproș care li se putea aduce era acela că nu erau vii, ci manechine din plastic, cu pernei și fără organe pe dinăuntru. Pubisul lor nu avea niciun cârlionț, ci era de păpușă igienizată complet. Noroc că, alături de ele, dioramele înfățișau scene de zoofilie în care feministe hippy se lăsau pătrunse de falusuri câinești, măgărești și cabaline, presimțind că aceasta era o uniune erotică desăvârșită. Bărbați violând oi sau capre nu figurau în muzeu, deși astfel de cazuri erau frecvente în munți, păstorii tuturor națiilor fiind renumiți pentru acest fel de plăcere pe la spate. Păi dacă trei animale, câinele, măgarul și calul, sunt mai bune decât un bărbat, ce-i de făcut astfel încât lumea să nu se ducă de râpă? Femeile nu ar putea fi satisfăcute nici măcar de îngeri, spuse, într-o doară, Cobra, fiindcă le-ar pretinde să aibă falusuri zburătoare și de aici s-ar isca o întreagă zavistie. Muzeul avea fotografii și cu bărbatul posesor al celui mai lung falus omenesc, de jumătate de metru. Fiind mulatru, acest bărbat era considerat foarte viril, seducând nu atât prin forța membrului său, bănuiră zadarnic a fi un bumerang, cât prin lungimea amețitoare a unui falus sătul de el însuși. bolnav de sine și frate cu șarpele Ouroboros. Hei, am chicotit, și frânghie de spânzurătoare ar fi putut să-și facă dintr-o astfel de lungime! Bănuiam că înconjura șoldurile femeilor cu membrul acela nemaivăzut, ca o centură întunecată de castitate. Dar Cobra îmi spuse că un astfel de falus era o povară pe capul omului și un neajuns. Ce-i drept nu era chiar cât o curea de pantaloni, dar nici mult nu mai avea. Firește, bărbatul acesta intrase în cartea recordurilor, dar, oare, mai era el bărbat, sau doar o ciudățenie înregistrată între alte ciudățenii trupești precum femeia-cu-barbă? Neliniștea mea era stârnită de altceva, și anume de faptul că falusul său era o panteră neagră încarnată într-o viperă de stâncă. Aberant, mă cenzură Cobra, bați câmpii ca toate

femeile, fiindcă lungimea acestui biet sex ți-a provocat spaiume ancestrale de femeie de cavernă! O astfel de strămoașă l-ar fi sfărtecat pe recordman, mi-am ironizat eu bărbatul. N-am apucat să mai polemizăm, deși Cobra mormăi ceva despre aerele mele de fetiță violată, pentru că în fața ochilor noștri apără fotografia femeii cu cei mai mari sâni din lume: erau niște baloane incredibile, ajungând până la genunchi, pe care nefericita le sprijinea gemând sub greutatea lor precum sărmanul Atlas. Mai bine nu s-ar fi născut decât să trăiască astfel, într-o închisoare de sâni uriași, într-un mormânt viu! Femeia aceea mai avea puterea să zâmbească, totuși, din cavoul trupului său. Mormanele de carne de pe piept nu mai aveau, firește, nimic erotic, dar ea încă zâmbea, deși era o pocitanie. Pe când stăteam și ne uimeam în fața fotografiei de carnasieră autodevorată, unul din muzeografi se ivi lângă noi și ne dădu o explicație aiurită, aceea că fiecare sân urieșesc dezmierda vreo zece bărbați deodată sau se lăsa dezmierdat de aceștia, de parcă bărbătușii respectivi i-ar fi fost pui, iar ea, cloșca magnanimă. Așa ceva nu voi crede în ruptul capului, am replicat eu într-o franțuzească furioasă. E o fantezie sado-masochistă, nimic mai mult, dar Cobra îmi făcu semn să mă potolesc. Aici nu este vorba nici de mișei, nici de nebuni, mă lămurii el. Oamenii vor să-și vândă marfa și o fac așa cum cred ei de cuviință. Se presupune că vizitatorii acestui muzeu sunt niște virtuali perversi, așa că trebuie să avem umor. Priceput-ai? Dar sucubi și incubi nu aveți? am chestionat-o eu pe călăuza noastră rasă în cap. Omul spân nu auzise, însă, de așa ceva, din moment ce îmi arătă niște manechine cu sutiene tăiate la vârfuri și bikini din zale mărunță, al căror rol era de eventuale animatoare. Plăcerea sporește în muzeul nostru pe metru cub, îmi răspunse el aiurea, probabil fiindcă din cuvintele sucub și incub i se părea cunoscută doar particula cub. Cobra izbucni atunci într-un râs. de șagă și mă porecli pe loc: am să-ți spun de-acum Sucubissima, de la Serenissima, și așa ai obsesie pentru curtezanele venețiene de secol optsprezece, iar întrebarea cu sucubii și incubii o pui peste tot pe unde mergem. Noroc că nu toată lumea înțelege ce sunt aceștia. Dar eu am protestat vehement și, mai în râs, mai în serios, am refuzat rebotezarea mea sub semnul demonilor erotici. Măcar să fiu o Sucubissima dătătoare de viață, am îngăimat, căci întotdeauna am fost pentru viață, iar nu împotriva ei. Se acceptă, hotărî Cobra, mimând că își scutură peruca albă de judecător. Lăsând deoparte sucubii, m-am chestionat

nedumerită, de ce, oare, muzeul acesta nu conținea și femei gonflabile. Probabil fiindcă, îmi ghici Cobra gândul, ai scris tu însăși despre ele, dacă bine îți aduci aminte. Ce-i drept, așa era. Pentru mine, femeia gonflabilă aducea cu o Marie Magdalenă de sârmă ghimpată, scormonind după suflete moarte alături de Gogol rătăcind prin guberniile rusești. O vedeam stând toată ziua dezumflată într-un cufăr, fără miros, fără respirație, mută, dar înțeleaptă. O femeie de sipet, tristă și încercănată, fără organe, fără părinți, orfană a zeilor curați de gumilastic, cu trup de copil debil, cu picioarele scurte și capul diform, deși în cărțile de joc era Dama de verde, sora de caritate a bărbaților cruzi într-un război de trișori. Femeia gonflabilă, așa cum o gândeam eu, nu avea visuri și nu putea să muște buzele iubitului de ocazie. Dar nici nu se mișca printre cratițe ca orice femeie. N-avea nici tată, nici mamă, ca să își sărbătorească ziua de naștere. Fusesse măritată de mii de ori, fără să soarbă vreodată șampanie. De plâns, nu plânsese niciodată. I se spunea Rădașcă albă sau Femeia-crab. Despre sângele ei niciodată curs se zvonea că era firav și bolnav. Era stearpă și clevetită, semnul ei fiind luna urcând. Nu se putea nicidecum sinucide. Milionarii o cumpărau, ca s-o așeze printre alte păpuși de plastic. Trupul ei. era și giulgiu și rochie de bal. A fost ucisă, pare-se, de un fier încins de călcat.

Nu doar întâmplarea a făcut ca la Paris să ascult în mod ritualic tocmai Mozart, mai exact două din operele sale: *Le Nozze di Figaro* și *Don Giovanni*. Chiar dacă fredonam mereu spusele Zerlinei din *Don Giovanni*, adică vorei e non vorei, îmi aflasem, cu întârziere, în *Le Nozze di Figaro*, un dublu muzical senzual: cele patru cupluri de aici, unele proaspete, altele regăsite și revigorate, pledau văratic pentru ideea de nupții; de fapt, sonor vorbind, *Le Nozze di Figaro* erau echivalența perfectă a *Visului unei nopți de vară*, așa încât toată ceremonia fertilității, așa cum o percepeam eu, își avea rostul ei. Apoi a intervenit altceva care urma să sporească erotismul orașului în care mă găseam. Aflasem, prin fire neștiute și neorânduie, că cea mai bună prietenă a mea de odinioară, uitată acum, o ispititoare ironică, franțuzită ca fel de-a fi, devenise cocotă la Paris, și nu orice fel de cocotă, ci una excentrică, își luase un nume de împrumut, anume Zizou, și era trecătoare prin mai multe lăcașuri exotice, unde era râvnită tocmai pentru gustul cărnii sale de valahă. Acasă, își părăsise bărbatul legiuit și copiii, nu pentru că nu i-ar fi iubit, ci pentru că voia altceva de la viață și, mai ales, să huiduiască plictisul. Încă din vremea fecioriei sale

se temea de plictis ca de ciumă, susținând că numai dragostea fără întrerupere îl putea face uitat. Iar acum își luase cu pricepere lumea în cap, reamintindu-mi că rămăsese ceea ce fusese dintotdeauna: o destul de frumoasă și perversă femeie de lume din romanele lui Proust, pe care îl adora. Sau o Albertină veșnică și amăgitoare. La Paris, însă, se zvonea că rafinamentul ei de valahă franțuzită stârnea senzație, că volutele trupului său amețeau, că executa un dans aparte de tipul Orhideii, cu pisicuța mișcătoare ca un derviş rotitor, făcându-i pe adoratorii ei să se simtă, dacă nu în inima Bizanțului, atunci măcar undeva pe malul Bosforului, în timpul unui sultanat care-și prețuia mărgăritarele, cizelându-le asperitățile de femeiuști neștiutoare, în plus, renăscuta Zizou avea un defect care, la Paris, o însemna ca pe o aleasă, făcând-o să intre în memoria clienților ei: unul dintre canini îi era ușor retezat, ca și cum l-ar fi pierdut într-o bătălie erotică pe viață și pe moarte. Din câte îmi aduceam aminte, dintele fusese retezat din pricini mult mai puțin senzuale, dar mă amuzam la gândul că Zizou putea fi considerată o mușcătoare de buze. Ce-i drept, băieții de vârsta noastră recunoșteau, odinioară, că era o maestră a sărutului umed, dar și a aceluia rusesc, abrupt, care făcea să-i tremure dinții celui cotropit de gura ei sărutătoare. Acestea fiind zise, mi-am pus, deci, în gând, să o găsesc pe Zizou: nu ca să o fac să priceapă vreun mare sau mic adevăr al vieții, ci așa, pur și simplu. Chiar vrei să o cauți? mă chestiona Cobra. Întrebarea ta ar fi trebuit pusă altfel: chiar vreau să o găsesc în carne și oase? Nu știi nici eu, deocamdată mă pornesc în căutare. Sucubissima, mă alintă atunci Cobra, dar asta înseamnă că va trebui să colindăm prin o puzderie de lăcașuri de pierzanie. Nu prea multe, de fapt, am răspuns eu, ci doar prin cele câteva excentrice și sofisticate. Valahă cum este Zizou a noastră, nici nu va fi greu de reperat. Măndoiesc, spuse Cobra sceptic, fiindcă este vorba de o cocotă în carul cu fân! în plus, am adăugat eu, are caninul acela retezat după care se dau toți în vânt și datorită căruia va putea fi ușor de recunoscut: e ca și cum ne-am lua după dâra făpturii sale. Vrei să spui după tăria mursecătoare a gurii sale, mă corectă Cobra. Nu prea îți este simpatică Zizou a mea, am zis eu. Este o Emma Bovary care a renunțat la sinucidere, drept care trebuie înțeleasă. Eu nu sufăr madamele Bovary, mă sâcăi bărbatul meu. Apoi, nu cu mult înainte, ziceai că este o femeie proustiană. Asta înseamnă că nu prea are de-a face cu Flaubert. Tiens, tiens, tare arțăgos ești! îți displace chiar într-atât căutarea mea?

Adevărul este, zise Cobra în cele din urmă, că te-ai pornit pe drumul acesta sucit, ca și cum ai fi pornit, de fapt, în căutarea dublului tău. Ca și cum aș vrea să mă descotorosesc de mine însămi? Cam așa ceva. Dar toate semnele ajungerii mele la Paris au fost senzuale, am răspuns eu, iar sexualitatea orașului mă copleșește și mă depășește. Cum aș putea să mă opun, cum aș putea să mă fac că nu pricep aceste semne din care Zizou face și ea parte? Prea bine, hotărî Cobra, dacă nu poți fi întoarsă din cale, atunci să pornim în căutarea acestei femei. Mă bucur că îi spui femeie și nu cocotă, pentru că mă simt mai în apele mele astfel. Eu caut, prin urinare, o femeie pe care am cunoscut-o odinioară și care mi-a ținut de cald în nopțile reci ale adolescenței mele întârziate. Prietenia dintre femei, am zis eu cam sentențios, este, uneori, mai puternică decât cea dintre bărbați. Dar Cobra râse încetișor. Știam și eu că pornisem în căutarea a ceva ce pierdusem și nu aveam cum să regăsesc. Făceam caz de sexualitatea orașului acestuia, dar adierea nu plutea atât în aer, cât era construită și migălită, schimonosită și schiopătată în zorzoanele pe care orașul însuși le avorta, într-un soi de naștere pidosnică. Reclamele, manechinele, foile volante chemau cu de-a sila măcar la privitul pe gaura cheii a sexelor expuse. Parizienii îi spuneau pestacol în loc de spectacol, probabil fiindcă așteptau venirea ciumei sau, dimpotrivă, o provocau, sau, ce să mai spun, chiar erau ciumați de atâta sex provocat. Privirea unei Albertine voalate de propriii ei nuri noroși, cam așa mi se înfățișa Parisul la vremea vârstei tăioase, adică dincolo de treizeci de ani, dar aflată încă sub bariera depărtată a morții care începe să muște puțin câte puțin la patruzeci de ani. Când cunoscusem întâia dată Parisul, adică la optsprezece ani, așteptasem ca acest oraș să fie cheia derulărilor și a ieșirii mele în lume. Așteptasem de la ei să fie orașul evanghelistului pocit, cum îl numisem pe Rimbaud, și al iluminărilor, iar nu o zonă aiuritoare, un uriaș bordel de reclame, trupuri, mirosuri, o Europă arabizată de care nu mă puteam feri decât în muzee. Nu rezistasem atunci șocului, iar percepțiile mele aveau să se dovedească bolnave și acuzatoare, încât ajunsesem să mă tem eu însămi de ceea ce simțeam. De aceea, atunci mă retrăsăsem de bunăvoie în muzee, predispusă cum eram la meditații sobre, deși moarte, care mă făceau să fiu stăpână. Așa încât ceea ce am gustat eu la optsprezece ani a fost mai ales un Paris livresc și înghețat, chiar dacă îmi mai acordam dreptul de a mă plimba și pe cheiurile Senei. Adevărul este că îmi era frică să simt enorm și să văd

monstruos, mă temeam să nu explodez și eram înspăimântată de ceea ce clocotea în mine. Eram prea tânără, necaptă și sălbatică, iar lucrurile puteau oricând să ia o întorsătură neașteptată. O anumită veselie a libertății mă bântuia, însă, până în unghii, drept care voiam să profit de ea, dar înțelepțește pe cât se putea. Acum știu că nu aveam cum să fiu înțeleaptă la optsprezece ani și că ar fi trebuit să-mi fac toate poftele și nebuniile la care aveam acces. Vremurile nu mai pot fi întoarse înapoi, iar acum mă gândesc cu nostalgie la cea de atunci, care nu a știut să se bucure de ceea ce îi era dat. Văzusem un Paris murdar, oriental, castrat de spirit, or, eu așteptasem lucruri grandioase de la el. Dar, chiar și în acest fel de oraș ieșit din țâțâni, ar fi trebuit să știu să mă bucur de ceea ce îmi era dat. Adevărul este că nici eu nu am cucerit atunci Parisul și nici nu m-am lăsat cucerită de el, ci am rămas închisă până la gât, într-o rochie cu butoni, lungă până la picioare și apretată ca iasca.

Primul loc unde am încercat să o aflăm pe Zizou a fost *Moulin Rouge*: aici tocmai se ținea un bal-feerie, râvnind să îmblânzească ideea de cabaret. *Moulin Rouge* era plin de niponi bătrâni, cu nevestele lor cu tot, gătite cu toalete pentru operă, care zâmbeau fericiți, privind cu lornioane digitale ciorapii negri și bikinii roșu-aprinși ai dansatoarelor de french CanCan. Firește, Zizou nu avea cum să se afle aici, fiindcă *Moulin Rouge* devenise un lăcaș vetust, prăfuit și fără nimic insidios.

[5]

Nici nu era de mirare că nu simțeam boarea prietenei mele cea cu trup salomeic. Totuși, ca să fiu sigură, am întrebat-o pe La Goulue, maestra de ceremonii a cabaretului, care își luase porecla artistică de la dansatoarea făcută celebră de Toulouse Lautrec, Am întrebat-o, deci, dacă auzise de vreo cocotă, stripteuză, animatoare excentrică, având un canin retezat, o valahă ciudată foarte. Iar La Goulue țiță ușor, corectându-mă: dar nu i se spune Zizou, ci Licorna, da, o știu, o femeie de prin părțile estice, dar nicidecum slavă, îmbrăcată mereu cu strasuri, pene și paiete, chiar și ziua la lumina soarelui. Firește, Licorna. Întări ea, năucindu-mă, căci nu mi-ar fi trecut prin cap că prietena mea de odinioară ar fi putut să-și ia un asemenea nume de împrumut. Licorna care știe să danseze într-un fel anume, care ia mințile! Da, a trecut pe aici, dar ca o clientă de lux, doritoare să vadă noile numere de French CanCan și să guste meniul Belle Époque. Avem niște numere

speciale de striptease, iar Licorna pare să fie amatoare de așa ceva, pentru că întreg ritualul French CanCan nu este gândit decât ca să însoțească dezgolirea trupului. Încetul cu încetul, și să invite la mușcarea acestui trup. Mușcarea? m-am mirat eu! Degustarea, vreau să spun, se corectă La Goulue. Apoi meniul nostru este anume preparat încât să stârneasce simțurile și să pregătească plăcerea de mai târziu, deși nimeni nu știe dacă plăcerea se va și împlini sau va rămâne suspendată pentru totdeauna. Cum adică? am comentat eu, asta este o tehnică tantrică! Nu știu ce să spun, nu mă pricep, adăugă grăbită La Goulue, Maître Antoine, managerul nostru, este cel care gândește și hotărăște tot. Dar despre cina de aici pot spune cu siguranță că este afrodisiacă. Am citit atunci meniul ce! lăudat și cu tot soiul de virtuți, dar el nu suna mai altfel decât la alte restaurante șic: *Aspic de Foie Gras* și *Saumon Fume*, *Mijotee de Haut d'Agneau aia Raisinsi Secs* și *Braisage de Cuisse de Pintade*. În sfârșit, șerbeturi orientale, totul fiind stropit cu șampanie. Cum prețurile erau astronomice, am abandonat-o pe La Goulue și pentru că aflasem ceea ce voiam, dar și fiindcă porecla de Licorna mă intrigă și mă atingea mai mult decât îmi închipuisem; răsucind amintiri și vorbe de odinioară. Căci prietena mea franțuzită, așa cum am mai spus-o, citise cândva toate scrierile despre

Doamna cu licorna pe care, mai apoi, mi le învărtise pățimaș în fel și chip. Ceea ce mă uimise atunci, iar ideea aveam să o simt și în porecla livrescă pe care și-o luase aici, la Paris, fusese felul nepotrivit în care interpretase licorna: aceasta nu era Amantul, ci dublul carnal-spiritual al Doamnei. Cu alte cuvinte, licorna era o femeie camuflată, iar nu substitutul unui bărbat, oricum va fi fost mai departe acesta. Încercasem atunci zadarnic să o lămuiesc că unicornul nu putea fi femeie măcar pentru faptul că avea prea vizibil un falus expus pe creștet. Dar prietena mea refuzase cu încăpățănare acest argument de bun simț și iată că acum o regăseam tocmai în ipostaza pe care cândva o apăraseră cu înverșunare. Să fi fost o femeie-bărbat sau un hermafrodit tainic? Părea că își asumase cu voluptate porecla de Licorna, așa că nu îmi mai rămânea decât să mă supun rigorilor ei. Apoi un gând lămuritor mi-a venit în minte: mă aflu la Paris, iar muzeul Cluny și tapiseriile Doamnei cu licorna se aflau la o aruncătură de băț de locuința noastră din Cartierul Latin. Trebui., să le văd urgent, iar urgența aceasta mă stârnea. Așa că, alături de Cobra, sceptic față de porecla prietenei mele și față de viața ei de pierzanie, am intrat la

Muzeul Cluny tocmai pentru a cerceta faimoasele și lăuntricele tapiserii. Ceea ce m-a izbit de la început a fost culoarea de granat a fondului pe care era țesută povestea Doamnei cu licoma, de parcă văzătorul tapiseriilor ar fi jâarticipat, de fapt, la o corridă, în calitate de taur atacator. Verdele, așa cum se îmbina cu roșul acela special, aparent decolorat, stârnea frenezie, fiindcă în ascunzișurile lui se pierdea un albastru aparte de cer fals înstelat. Doamna nu era nici frumoasă, nici urâtă, ci avea un chip debiloid, cu ochii stilizați exoftalmic. Nu zâmbea deloc, concentrată cum era asupra gesturilor ei de inițiată. Cinci tapiserii erau închinat simțurilor omenști pe care Doamna le experimenta pe licorna: pipăind cornul acesteia, făcând-o să se privească în oglindă, cântându-i la harpă, hrănind-o cu semințe și fructe și făcând-o să miroase flori. În cea de-a șasea tapiserie, Doamna își scotea colierul de la gât și renunța la cele cinci simțuri pe care licorna le experimentase anterior. Deasupra cortului din care ieșea viitoarea călugăriță scria *mon seul desir*, dar sensul părea să fie *A mon seul desir je renonce*. Părea să fie, zic, pentru că asupra acestor cuvinte aveam destule îndoieli: primul cuvânt, *A*, era tăiat de frânghia de susținere a cortului din care ieșea cea pocăită, având ca pereche un alt semn, deși litera era confuză. Semnul era tăiat de frânghia cortului din partea opusă, în așa fel încât ceea ce rămânea, de fapt, era: *Mon seul desir*. Dacă lucrurile trebuiau a fi înțelese astfel, atunci gestul Doamnei era unul de dăruire față de licornă și de goliciune. Firește că exageram și priveam tapiseria *Mon seul desir* cu un ochi păcătos, dar nu fiindcă aş fi voit să spurc în vreun fel legătura dintre fecioară și licornă. Mi se părea, însă, desuetă interpretarea care pretindea că femeia renunță la carnalitate, licornă fiind martorul pur al acestei asceze. Fiindcă femeia nu poate să renunțe niciodată la carnalitate, chiar și atunci când, aparent, renunță la ea. În felul lor abstinent, fecioarele sunt mai carnale decât femeile care au cunoscut păcatul. În cazul tapiseriei despre care vorbesc, renunțarea la trup venea după ce Doamna atinsese cornul inorogului și după ce făcuse licornă să se privească în oglindă. Din cele cinci tapiserii închinat simțurilor, acestea două mă tulburaseră, întrucât femeia aceea exoftalmică și pierdută în alte lumi atingea un substitut de falus și făcea din această atingere o demonstrație de putere și o pedagogie a unuia dintre simțuri, probabil a celui mai de temut. Fiindcă una este să îl atingi pe celălalt, străin ție, și altceva să-l atingi exact acolo unde celălalt este altfel decât orice altă

făptură. Mă intrigă, apoi, faptul că licornă din această tapiserie aducea mai degrabă cu un țap decât cu un cal. Capul licornei ajungea puțin mai sus de genunchii Doamnei, iar cornul depășea cu ceva șoldurile acesteia. Cu cealaltă mână, Doamna ținea o prăjină albastră care putea fi o lance înfiptă în pământ. Dar totuși scenă amarii atingeri era și tapiseria care ilustra simțul văzului. Adevărat că licornă se privea într-o oglindă ambiguă: chipul inorogului era cabalin-efeminat, făptura aceea aducând de-a dreptul cu un efeb. În oglindă, însă, se zărea un cal cu barbă, cu o singură ureche și fără cornul de inorog. Apoi licornă reală, care se reflecta în oglindă, stătea cu picioarele; din față în poalele oarecum ridicate ale Doamnei, în timp ce aceasta ținea inorogul de după grumaz. Privirea Doamnei era impasibilă sau poate, ușor încruntată, chiar sceptică, așa încât orice urmă de erotism ar

trebui suprimată din interpretarea mea. Dar era imposibil ca între ideea de Doamnă și aceea de licornă să nu se învâlmășească o oarecare senzualitate, fie ea spirituală, dacă altfel nu se putea. Vizita la Cluny m-a încurcat și mai mult, întrucât tot nu pricepeam de ce Zizou își alesese porecla de Licornă. Mai întâi că ea asmuțea bărbați și nu femei, apoi fiindcă feminitatea ei era atât de evidentă încât nu avea de ce să fie ascunsă de vreo bărbăție cifrată precum cea a inorogului. Dar dacă Zizou ațâța și femei? Mi-era greu să-mi închipui așa ceva și, totuși, a trebuit să-mi iau inima în dinți, drept care m-am întors la *Moulin Rouge*, ca să o descopăr pe La Goulue. Între timp, aceasta devenise prudentă, așa încât primul lucru a fost să afle de ce doresc să știu atât de multe despre Licornă. Atunci am inventat ceva ce știam că nu putea fi decât pe gustul dedatelor pierzaniei, mărturisindu-i maestrei de ceremonii că lucrez la un roman despre cele mai exotice cocote pariziene. Cobra era să mă trădeze cu zâmbetul lui șugubăț, dar La Goulue se aprinse la confesiunea mea printre dinți, oferindu-se să-mi facă o listă cu presupusele mele eroine. Mais non, am protestat eu ceremonios, va trebui să le găsesc singură, altfel s-ar putea spune că sunt lipsită de inspirație. Dar m-ar ajuta, totuși, să știu unde să caut, prin ce cotloane. Perfect, zise neostoita La Goulue, pot să fac o listă de cabarete piezișe, dar aș vrea să apar și eu în roman. Firește, am dat eu din cap, veți fi exact ceea ce sunteți în realitate: autoarea celebrei liste. Nu am uitat să o întreb pe deloc fistichia maestră de ceremonii, care era mai degrabă o bunicuță rozalie decât o fostă dansatoare de French CanCan, despre gusturile generoase ale lui Zizou poreclită Licornă. Da,

spuse La Goulue, cred că nu face deosebire între sexe, bărbați ori femei sunt totuna pentru ea, dar ce importanță are din moment ce știe să fie impecabilă în arta de a seduce. Trăim vremurile Doñei Juana și suntem vrednice de ele, rosti bunicuța La Goulue. Așa este, am zis eu cu jumătate de gură. Apoi am luat neprețuita listă și dusă am fost în căutarea unei licorne care devenise altceva decât inorog. Între timp, pe străzile Parisului, între bulevardele Saint Michel și Saint Germain, nvertiți de ambele sexe mărșăluiau în ritm sacadat pentru libertatea lor clitoridiană și anală, călcând pe mlaștine de confetti. I-am privit de aproape, dar eram departe: mi se păreau niște maimuțe în carnaval. În teatrul cel mai șic al capitalei se juca o piesă numită *Monologurile vaginului*. Tiens, tiens, așa se întâmplă dacă sexul bărbaților nu a voit să monologheze cel dintâi. Acum vaginul monologhează ca o privighetoare oarbă și propovăduiește că Adam se va fi născut din coasta Evei! Lumea cocotelor mi se părea a fi feerică pe lângă această viermuiala, drept care am pornit-o la drum printre cabaretele unde fantezia, chiar dacă pervertită, mai pălpâia încă în lumina albăstruie a felinarelor aprinse pentru insomniaci, plictisiți, căutători trupești și boemi incurabili. Apoi i-am zis Parisului: *nous deux maintenant!*

Primul cabaret de pe lista lui La Goulue se numea *La Requinm* iar numele său era stâlcit în franceză, pentru bunul fapt că nu există rechină și rechine, ci doar rechin și rechini. Ar fi putut să se numească, eventual, *La Femme-requin*, de unde se vede treaba că patronul cabaretului nu era din spița vechii Galii. Trebuie să fie un venetic de pe lângă mările unde rechinii erau oaspeți obișnuiți, dacă nu cumva chiar zei. Chérie, îmi zise Cobra, punându-și inclusiv un monoclu pe care îl cumpărase de la un marche aux puces, lasă presupunerile și hai să vedem dacă Licorna se sălășluiește prin aste tărâmurii, că doar nu vom umbla în fiecă noapte doar prin cabarete, cât ne va fi dat să fim parizieni de-mprumut! Aici nu mai mergea cu întrebatul în tolă, ca la1 *Moulin Rouge*, așa că am așteptat la ușă până ce pajul, un negru pus la patru ace, ne-a condus la o masă cocoțată pe un schelet stilizat de rechin Great White. Localul era tapetat cu fotografii care înfățișau pescari cu victimele lor având gura deschisă și însângărată, dar și cu danturi reale de rechini. Cum mă așteptam la un asemenea decor, nefiind mirată, fiindcă numele cabaretului deconspira totul, m-am uitat în jur la chipurile celor, care populasera încăperea. Erau mai mult bărbați, iar mutrele lor nu promiteau nimic bun, schimonosite ori

căzute în ele însele cum erau Femeile, deși puține, aveau, în schimb, figuri triumfătoare. Am senzații-am spus Cobrei, că acest cabaret este specializat pe clienți aflați su papucul bătrânelor lor mame! Nu au ajuns invertiți, dar au fost castrați

psihic pentru toată viața, dintr-o pricină anume, ascunsă în copilărie. Dar Cobra mă apostrofă ușor cu un «potolește-te madame Freud!» Ce-i drept, aveam de ce să tac: stripteuzele apăruseră pe scenă, costumate în chip cât se poate de ciudat. În locul desiiurilor ispititoare purtau niște centuri de castitate, din plastic, nădăjduiam, deși erau cenușii, părând a fi din metal. Precum orice firești centuri de castitate și acestea aveau despicăturile zimțate. Să ne fi aflat, oare, în imperiul unor înspăimântătoare vagine cu dinți? *Voluptueux de tous les âges et de tous les sexes, c'est a vous seuls quej offre cel ouvrage*, îmi șusoti Cobra la ureche, precum Marchizul de Sade la începutul cărțuliei la *philosophie dans le boudoir*. Privind în jur, am observat, însă, că figurile tuturor erau satisfăcute: bărbații abia așteptau să fie înșfăcați de fetele care mimau a fi dotate cu câte o vagina dentata, iar femeile suspinau de parcă ar fi fost amazoane. Stripteuzele au dansat într-o ceremonie în care bărbații lor agresori păreau să se fi întors din cruciadă. Apoi, brusc, și-au pus pe față măști dotate cu guri deschise de rechin. Dublarea vaginului sfârtecător devenise stridentă, astfel încât cu greu ne-am abținut să nu pufnim în răs. În sală, însă, atmosfera devenise irespirabilă din pricina travestiului nefiresc. Și, ca efectul să nu piară, dansatoarele începură să clămpănească și din centurile de castitate. După un moment de uimire hilară, i-am făcut semn Cobrei să ieșim, întrucât mă umflasem din pricină că mă sileam să-mi ascund râsul. Pajului negru i-am șoptit, într-o doară, că nu mă simțeam bine, dar slujbașul nu înghiți vorbele mele, pricepând că spectacolul mi se părea grotesc. După câteva minute, ne-am reasezat la locurile noastre, dar stripteuzele tot clămpăneau, atât cu gurile de rechin care sunau ca niște proteze., cât și cu centurile de castitate. Își dezgoliseră sânii pe care erau tatuați niște ochi ce se deschideau și închideau precum în cărțile poștale mișcătoare. Efectul era năucitor, întrucât sânii lor deveniseră și ei tot niște guri, dar unele care făceau cu ochiul. Poate că m-aș fi lăsat prinsă în hipnotismul acesta legănător de flori carnivore dacă, din când în când, fetele nu ar fi clămpănit din cele două instalații despre care am vorbit deja. Ritualul gurilor de toate soiurile a durat

aproape o jumătate de oră, după care cabaretul și-a intrat în pielea de restaurant oferind, după cum

21

era de bănuir, specialități din carne de rechin. Am refuzat hrana, fiindcă nu aveam chiar atâta umor negru. La sfârșit, am bătut la cabina stripteuzelor, dar niciuna dintre ele nu era Licorna și nici nu avea cum să fie. Prietena mea de odinioară nu suferea marea sau oceanele și avea oroare de rechini. Ca licornă nici nu ar fi putut fi, de fapt, o vagina dentată. O falică, poate, dar nu o castratoare. Am plecat fără pic de regret din cabaretul *La Requinne*. Ceilalți clienți, fie ei bărbați sau femei, erau satisfăcuți de ceea ce văzuseră. Fetele urmau să aibă de lucru îndeajuns, mimând sadismul față de cei care, deși speriați de pisicuțele lor cu gheare, le adarau tocmai pentru ghearele lor niciodată tocite. Intuiția îmi spune, i-am profețit Cobrei, că majoritatea bărbaților care au făcut pasiune pentru vagina dentata sunt dentiști. Apoi, râzând amândoi, am lăsat, pentru totdeauna, în urmă, *La Requinne*.

Al doilea cabaret de pe lista lui La Goulue se numeale lui *barbu*, iar înăuntru era, cu adevărat, o atmosferă de Belle Époque. Trebuie să recunosc că m-am simțit în apele mele de la început, deși, la intrare, erau afișe cu ultimul film la modă, numit *Fantasme*, care înfățișa un amor fesier, altfel nu știu să-l numesc. Probabil era un remake al *Ultimului tango la Paris* pentru care, în urmă cu treizeci de ani, cucoanele lăsaseră fandoseala la o parte, zburând de la New York și Londra, ca să îl vadă. *Ne sucrez plus le plaisir, parce que c'est gonfle*, ne spuse lacheul, așteptând o parolă din partea noastră. L-am privit chiohondrăș, până când el ne făcu semn să grăim ceva. Și atunci, nu știu ce mi-a venit, am voit să recit din Baudelaire, dar m-am răzgândit și am spus, lăsând pe toată lumea perplexă: *Cul-appell* Portarului îi plăcu grozav, întrucât, pe de o parte își închipui că suntem anglofoni și că totul ne pare cool, iar pe de altă parte pricepu aluzia curtenitoare la numele cabaretului. Aici tuturor oaspeților li se spune Pidosnicia Voastră, ne preveni el. *Sextraordinaire*, am izbucnit eu, lăsându-mă purtată de propria-mi gură care mi-o lua înainte. *Vous avez la delicarresse des mots*, ne luă atunci în primire animatorul. Cobra intră și el în joc. *Ma femme est delivicieuse, soyez attentifi Je suis aussi elephantaisiste*, am adăugat eu. *Alors, Madame et Monsieur, soyez les bienvenus dans notre cocotterie croustillante. Ce-a urmat mai departe e*

greu de spus: *le lui barbu* era un cabaret unde se practicau jocurile de cuvinte, așa încât fiecare client trebuia să producă ceva original. Până una alta, stripteuzele îmbrăcate în desuuri de Belle Époque ne-au strigat *Aux sexes, citoyenst* Doamnele, și erau multe în sală, erau parfumate cu Sexiam, Sexor și Sexcome, iar bărbații lor erau pregătiți pentru *jouir à la femmegaisel* în atmosfera asta, îmi șopti Cobra la ureche, va trebui să spun că sunt Sexquis de Merde. Iată, am replicat eu, la ce îți folosește să cunoști operele divinului Marchiz. Dar nu am avut vreme să mai schimbăm vreo vorbă, pentru că jocul începu: *Dura sex, sed lex / Dura lex, sex lex / Dura lex, sed sex*, rosti animatorul ca un dirijor. *On des teste* ! „*incognito, mais pas l'inconitol*” spuse cu glas pițigăiat un bărbat gras, căruia i se acordă nota șapte. *J'aime la sexusure, parce que je suis sexuriente*, rosti o doamnă slăbănoagă, cu pălărie de paie. Animatorul îi dădu nota opt. *C'est bon le chocolat, mais c'est délicieux le choconat*, explodă un tânăr cu ochelari, destul de aplaudat, drept care primi nota nouă. *Quand la chatte n'est pas la les souris dansent*, decretă altcineva, probabil un bărbat străin, dar vorba lui de duh nu primi nicio laudă, fiindcă traducea cuvânt cu cuvânt un proverb fumat. *Je suis culmand*, spuse brusc un domn în vârstă care primi nota nouă în semn de prețuire. *Sex plus ultra*, intră atunci Cobra în competiție, făcându-mă să-l secondez improvizând cât mă țineau puterile: *certains l'aiment chaud, certains l'aiment froid*. Perechea noastră primi nota opt, drept care, precum Ubu, am rostit *Merdre*, ceea ce plăcu tuturor. *Culir c'est pourrir un peu, la vie doit être enculee pour avoir du goût, je veux jouer du sexophone, je suis à la recherche du sexe perdu et aime les culisses de la volupté* și tot așa urmară înlănțuite jocurile de cuvinte ale musafirilor care aveau poftă de șagă. *Jouir chic et choc, la chatte parte toutes les langues, culez-vous la vie*, începură stripteuzele să ne îmbie *tendre ou bien cuit: les sexes ont la parole et cancanent. Cest une coiteration*, ne explică animatorul. Dar culmanzii din încăpere protestară. Apoi pestacolul a fost răzbătut de câte un singur cuvânt pe care mesenii îl fluturau ca pe-un stindard de luptă: *genialgenital, cocottecieuse, chattuillante, puantricite, le-pret-ă-culer. Lachatte ogni speranza*, am spus atunci când mi-a venit rândul, fiindcă altceva nu-mi răsărise în gând, deși ceea ce comiseseam era o corcitură. Nu am atâta ținare de minte cât să transcriu aici toate vorbele de duh rostite în acea seară. Știam, însă, un lucru sigur; că Licorna ar fi putut să se afle aici, în cabaretul *lui barbu*, pentru că i se potrivea. Era hâtru

și excentric. Stripteuzele au dansat, s-au dezveșmântat și au îmbiat. Iar noi am băut vinuri și am gustat brânzeturi, iar, la sfârșit, câte-o cafea tare cu rom cubanez. *Et le sexe crea lejour*, i-am spus animatorului, după ce am scormonit după Licornă, fără să o găsesc. *Exotique et chic, erotique et cher*, îmi răspunse el. *N'enmerdrez pas votre temps sans sexe*. A fost un *sexegloire* aparte, l-am lăudat eu, fără să știu prea bine ce vreau să spun: mă gândisem, oare, la *sexe noir*. M-ar fi interesat o dansatoare anume, poreclită Licorna, ați auzit cumva de ea? Animatorul zâmbi atunci cu înțeles: dacă are cumva un dinte schilodit, atunci porecla ei este *La Corrosive* și nu o veți găsi aici, pentru că ne întorcea clienții pe dos și le învălmășea mințile într-atât încât a trebuit să o alung. Era prea versată: eu am nevoie de fete ignorante și vesele, adică lipsite de duh, *chere madame*. Or, *La Corrosive* era *melanconique*, dacă înțelegeți ce vreau să spun: *une femme de petite vertu, mais confipitte, une bouche doree pour la sexure. Valsez de jouir și vous pouvez*. Nu mai știam ce să spun, așa că am salutat și duși am fost, tocmai pe când petrecerea se încinsese, iar oaspeții se puseră să danseze un Charleston. Acum înțeleg și eu, în sfârșit, ce va să fie un cabaret sucit și dosnic, spuse Cobra, încheind acea seară de pomină în care fusesem siliți să facem față unei limbi franceze care ne hărțuise cu destule cotloane parșive. Dacă l-aș fi recitat pe Céline înainte de a veni, aș fi fost mai potrivită cu obiceiurile de aici, am rostit eu pe post de scuză tardivă, dar Cobra mă bătu ușor pe umăr și îmi aminti începutul acelei seri: *ne sucrez plus le plaisir, parce que c'est gonfle*.

Al treilea cabaret de pe lista lui La Goulue se numea *la peripherie huant*. Pe dinafară nu arăta în vreun fel anume și nu sugera nici măcar un erotism sec, dar pe dinăuntru, în pântecul acela scobit, de graniță a lumii, se găseau cele mai trăsnete și sofisticate stripteuze pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Așa încât nu ar fi fost exclus să mă izbesc aici de mult râvnita Licornă pierdută. Mai întâi că toate fetele purtau bijuterii pe unghiile de la mâini și picioare. Nu pe degete, ci pe unghii, se găseau lipiți șerpișori și scarabei de aur și argint, frunze, zodii și tot așa. Unele din aceste bijuterii minuscule erau concrescute în unghia-mamă, ca niște fluturi, ceea ce făcea ca acele fragmente cornoase ale corpului omenesc să fie diforme. Cât despre stripteuze, ele se deghizaseră în tot felul de monstruoziități pe care izbutiseră a le mima datorită trupului lor de gumilastic. Le priveam stupefiată și amuzată în același timp, zicându-mi că mă aflu

Într-un ospiciu de femei malformate care au, totuși, umor. Publicul, o precizez anume, era alcătuit din tineri atletici, fără defecte trupești, semn că fetele de pe scenă întruchipau fantasmelor lor de bărbați sănătoși, cu vigoare. Undeva, în străfundul scenei, ne-a spus la microfon o animatoare amazonică având, firește, un sân retezat și altul, cel stâng, preaplin și milităros, trăiesc diferite rase monstruoase de femei, sălășluite într-un paradis morbid. Vorbele ei ne-au prins imediat, căci erau neobișnuite pentru un cabaret cu stripteuze. Nu se știe dacă aceste femei monstruoase trăiesc în buricul sau la capătul pământului, dar ele întruchipează tânjirea noastră, a tuturor, spre un androgin imperfect. Rămăsesem bouche-bee, căutând ajutor în ochii Cobrei care se dezmeticea, și el, treptat. În Evul Mediu s-au scris tratate întregi despre astfel de rase monstruoase, îmi șopti bărbatul meu. Oare patronul acestui cabaret este vreun studios sau avem de-a face cu o operetă al cărei libret este excentric pur și simplu? Vorbele Cobrei au fost zăvorâte, însă, de o paradă a modei cum nu se poate mai ciudată, care a avut darul să ne uimească și să ne înveselească mocnit. Căci de-abia sfârși animatoarea acel început de poveste pe care, îl înghițisem cu năuceală, că un puhoi de femei năvăliră pe scenă, toate având o înfățișare și un trup aparte. Fiecare apariție era explicată de parcă ne-am fi aflat într-un muzeu de zoologie, iar acele fapte femeiești, totuși, ar fi fost imortalizate în borcane uriașe cu formol. Prima era o *cynocefală* căreia i se aplicase un cap de câine lup atât de bine realizat încât ai fi zis că acea femeie era născută ca să muște și să sfârtece. A urmat o *blemmie* fără cap, cu ochii și gura pe burtă. Creierul fantezist al acestui spectacol fusese într-atât de ingenios încât acoperise capul real al femeii respective, cu păr învâlmășit, tatuând pe burtă ochii și gura, dar nu oricum, ci cu gene și dinți falși, ca într-un basorelief mișcător. Am fost dezamăgită, în schimb, de *sciapodă*, întrucât deși ar fi trebuit să aibă un singur picior, machiorul îi unise cele două picioare normale, ca la sirene, dar fără să aplice solzi ori vreo coadă de pește. Doar nu ai fi voit să îi taie un picior și să i-l umfle pe celălalt, ca să arate cât două, mă tachina Cobra! mais non, am răspuns eu, cu buzele țuguiate ca o falsă franțuzită, dar aș fi râvnit o *sciapodă* mai credibilă. Între castitate și lubricitate e greu de ales, decretă, brusc, Cobra, vorbele fiindu-i întrerupte, însă, de o *amycură* cu buza inferioară uriașă, atârânănd ca un șorț și străpunsă de inele de aur. La început mi-a fost milă de ea, dar apoi am început să râd cu poftă, încât

Cobra a fost silit să-mi acopere gura cu o batistă, ca să nu neliniștesc publicul din jurul meu, mai cu seamă pe acei indivizi atletici care urmăreau cu priviri sticloase pestacolul diformităților sexului slab. *Amycură* aceasta, dac-ar avea și barbă și ar fi rasă în cap, am apucat eu să spun, ar fi tocmai potrivită pentru a se înrola în Legiunea Străină. Când *antipoda* și-a făcut intrarea, la scurtă vreme după *amycură*, având picioarele răsucite la spate, a fost rândul bărbatului meu să hohotească stăpânit, totuși, în timp ce eu rosteam vorbe-n răspăr, privind deliciile și nedelițiile acestei lumi întoarse pe dos. Sărmana *astomie* nu avea gură, machiorul zidindu-i-o cu plastilină de culoarea pielii! Superba *hipopodă* a întrecut, însă, așteptările tuturor, căci picioarele ei de cal, doar două, ce-i drept, erau la fel de zvelte și puternice ca și presupusele ei picioare reale. Apoi, femeia respectivă avea o asemenea coamă de iapă albă, încât picioarele ei tropoteau pe măsura unui galop lăuntric, perceptibil până la noi. Era o mulătră de seamă, astfel încât contrastul cu părul ei alb era răvășitor. *Monocula* era o replică femeiască a ciclopilor, machiorul zidind ochii reali și aplicând în mijlocul frunții un ceas de argint care semăna cu un ochi de bou. *Panotia* și *scinta* au intrat împreună pe scenă: cea dintâi avea urechi de elefant, iar cea de-a doua nu avea nas, nat ai f, așa im ea ceea ce nu însemna mare lucru, căci lipsite de nas erau și leproasele. Zisa *etiopiancă maritimă* avea patru ochi, fiecare ochi real fiind dublat, dedesubt, de un altul, în timp ce *epifaga* avea ochii pe umeri: se spsmea că astfel de ochi puteau fi luați drept aripi. În sfârșit, ultima apariție a fost o *artibatiră* care mergea în patru labe, ceea ce a stârnit, pentru întâia dată, hilaritatea întregului cabaret, coerent, iată, în fața unei fantasme destul de obișnuite și prea puțin exotice: femeia în patru labe era un loc comun chiar și pentru cele mai plebee minți. Apoi, ea era o învi " \. dacă nu cumva o înapoiată mintal, cel puțin așa reieșea din mersul tr-urtibatirei. Dac-ar fi să alegi vreodată, ce ți-ar place să fii? m-a e; glumeț Cobra. Cred că *etiopiancă maritimă*, am spus, chiar dac preferat să fiu *astomie*. Sau, poate, *cynocefală*, dar egipte? încât să mă potrivesc cu vremurile vechiului imperiu de pe Nx» spun că fiecare stripteuză a avut micul ei show, comentat cu gl; de acea animatoare care citea, parcă, dintr-un manuscris ocul cabaret! a comentat Cobra și a cerut să bem *pastiș*, ca să ne mai v în fire de la gustul mentolat și trezitor din „i Cât despre I.ro<V1 nu se afla aici, deși ar fi trebuit să se afle. =: „ni că cev: „mai e? o. e? >: de atât nu se putea. Ceilalți oaspeți nu

price; ră mare lucru, dar fe = – ne monstruoase îi izbăviseră de melancoliile lor de făpturi niciodată chircite, gheboase ori schiloade. Dar se putea vorbi, oare, de erotism în acest cabaret năuc, sau nu mai era loc și de așa ceva în fața a atâta desfrâu diform teatral? *C'est fon, n esptast* râse atunci animatoarea, zărindu-ne chipurile în devălmășie, patronul nostru e rudă cu Jean de Mandeville! Cobra, care știa mai multe despre Mandeville, călător închipuit prin țări fantasmagorice, în Evul Mediu, îi spuse fără greș că sus-numitul nu a avut urmași și că a sfârșit într-un ospiciu Mă rog, se scuză animatoarea, așa am fost învățată să spun: Jean de Mandeville și nimic mai mult. Era franțuz sau englez? am cercetat eu. Și una, și alta, fiindcă identitatea lui nu a fost niciodată limpede. Nu am apucat să întreb mai multe. Întrucât animatoarea veni glonț spre mine și îmi aplică pe arătătorul stâng un inel tip deget indian de argint, așa cum era moda la Paris. Patronul meu crede că sunteți *une dizeuze de la botine aventure*, îmi preciza ea.



făcând o reverență de clovnăreasă, așa încât vă roagă să îi ghiciți în palmă. Apoi mă trase după ea, nemailăsându-mi timp să mă dezmeticesc. Am apucat, totuși, să-l iau pe bărbatul meu după mine, așa încât eram toți trei în șir buimac, precum într-o parabolă a orbilor. Ceva mai bâiguiam eu în arta ghicitului, dar departe de mine să fi fost expertă ori vizionară. Din fericire, patronul era ascuns după o instalație de teatru de păpuși, prin care își strecurase doar palma dreaptă, așa încât nici eu nu îl zăream, dar nici el nu mă zărea pe mine. Când am privit, însă, harta acelei mâini, m-am tulburat, întrucât cele patru linii – a vieții, norocului, dragostei și a morții – erau șterse, tară vreo urmă că acea făptură căreia fusesem chemată să-i ghicesc ar mai fi putut să se afle în viață. Brusc, am azvârlit mâna aproape moartă, trăgându-i pe Cobra după mine și fugind mâncând pământul, dar strigând, totuși, către cei pe care probabil îi ofensasem: patronul acesta va fi având vârsta de cinci sute de ani, dacă nu cumva este chiar Jean de Mandeville. Am mai auzit doar răspunsul vălurit al animatoarei, care râdea în timp ce-mi striga: atunci eu sunt Marciana Polo! Doar acasă, în cămăruțele din Cartierul Latin, mi-am dat seama

că încă mai purtam pe arătătorul stâng acel inel tip deget indian, dar era prea târziu ca să îl mai înapoiez. Nici în ruptul capului nu mai voiam să calc prin la *peripherie huant*.

În noaptea de după pățania ghicitului ratat și a femeilor monstruoase, am avut un vis aparte, prin străfunzimea lui erotică. Aproape că mi-a fost rușine de acel vis, într-atât era de contorsionat, chiar dacă avea o perversiune suavă de călugăriță bolnavă. Se făcea că, undeva, în niște palate străbătute de grădini sălbatice, trăia un rege tânăr, plictisit și alintat cu opiu. El studia alchimia și trăia izolat într-o aripă a palatului de unde privea pe o fereastră cu arcade la întâmplările lumii. Iubea o fecioară pe care o dorea, dar legile țării interziceau să o vadă și să o atingă, așa făcându-se că fecioara locuia în aripa opusă a palatului. Dar odaia ei se afla în paralel cu odaia tânărului rege, fiind despărțită doar de vegetația luxuriantă a grădinii regale. În visul meu, fecioara respectivă era îmbrăcată de cabaret și aducea mai degrabă cu Marlene Dietrich cocoțată pe un scaun rotitor, cu picioarele prelungi, în ciorapi cu ochiuri negre, cu frac, papion, melon și baston de majoretă. Această fecioară avea un viciu, și anume îi plăcea să fumeze din lungi portțigarete de sticlă, din care pufăia sub hipnoză, parcă. Cunoscându-i această patimă, tânărul rege inventă atunci ceva care avea să aducă plăcerea amândurora. El confecționa un portțigaret subțire, dar dintr-o sticlă elastică, izbutind ca acest portțigaret să aibă lungimea distanței dintre odaia sa și a fecioarei fumătoare, și călăuzind acel portțigaret șerpesc spre odaia fecioarei, îl lipi și adânci ușor în sexul acesteia, astfel încât, dintr-odată, ea începu să fumeze cu ceea ce avea între coapse, prin care fuma, de fapt opiu, tânărul rege. Visul meu sfârșea în extaz: tânărul rege, cu ochii închiși, pufăind fericit prin sexul fecioarei care, și ea cu ochii închiși, fuma într-un tempo somnoros, dintre coapsele ei ridicându-se cercuri uleioase de fum. Fiecare în odaia sa de alchimist solitar și de fecioară dezmiardată. Oare ar trebui să mă rușinez de acest vis? l-am chestionat eu pe Cobra. De la []ivine totul, mă liniști bărbatul meu. Ar trebui ca, o vreme, să nu o mai căutăm. De fapt, nici nu cred că o vom găsi vreodată, dar lucrezi acesta contează prea puțin. Drept care am urmat sfatul și am uitat-o, oarecum, pe prietena mea de odinioară. M-am plimbat aiurea pe cheiurile Senei și am citit o grămadă de ziare. Dar cum, necum, tot peste vești lubrice dădeam. Citeam, astfel, despre Colette și despre marchiza Mathiade care tăcuse pasiune pentru ea,

sărutând-o în public, pe gură, după un show frenetic de striptease Belle Époque. Marchiza Mathiade care era îmbrăcată milităros și care, de departe, părea un general prusac. Citeam, apoi, despre o fervoare de tinerețe a lui Proust, un efeb care ajunsese, în vremurile noastre, să depășească vârsta de o sută de ani și care avea acum strănepoți puhoi. Intervievat de presa scormonitoare, bătrânul recunoscuse că fusese unul din favoriții lui Proust, fără să fi fost, însă, atins vreodată, ci doar contemplat. Citeam, apoi, despre Verlaine care, la Londra, după ce Rimbaud îl părăsise, găsisse pe cheiuri un fel de sosiea adolescentului iluminat, un marinar himeric, dar cu privirea la fel de puternică precum fugitivul adorat. Se pare că Verlaine s-ar fi consolât cu el, dacă impulsivul marinar nu l-ar fi brutalizat, râvnind să-l castreze.

După atâtea lecturi neprimenitoare, am aruncat ziarele și am rămas câteva zile în gol, suspendând căutarea. În Place de la Concorde, parizienii se pregăteau să înalțe un balon al anului 2000 care întruchipa un falus uriaș, în care urmau să călătorească un grup de midinete americane dezinhitate. În Place Pigalle, ultima găselniță ispititoare pentru toate sexele era un bărbat gonflabil care rezista la mursecături, după cum suna reclama. Era ceva între un latin-lover și manechinele fără identitate din vitrinele magazinelor. Atât Salvador Dalí, cât și Fellini ar fi binecuvântat ideea aceasta, sublimând-o în arta lor. De altfel, un afiș uriaș cu Marele Masturbator al mustăciosului Dalí atârna pe treptele de la Sacré-Cœur, semn că excentricul catalan s-ar fi potrivit cu fantasmalele afrodiziace ale acestui sfârșit de mileniu și mai ales cu Parisul, unde o rupsese cu suprarealiștii leniniști și staliniști tocmai din pricina unor reverii excremențiale care îi revoltaseră pe cei din urmă. Mi-aduceam aminte, deși vag, de Parisul specializat pe făcut dragoste în viteză, așa cum îl pomenea Henry Miller cel cu prohabul veșnic desfăcut. În urma atâtor semne și amintiri, chiar dacă livrești, nu am mai stat pe gânduri și am luat de la capăt căutarea Licornei.

Al patrulea cabaret de pe lista lui La Goulue se numea *La Fetițe Chaperon Rouge*: surpriza era că nu doar Scufița Roșie se dovedea a fi stripteuză, ci și Bunica, Lupul și Vânătorai, ultimii doi fiind fie bărbați, fie femei, iar preschimbarea lor sexuală depinzând de ziua respectivă. Patronul angajase câte doi de sex opus pe rol, tocmai ca să-și tenteze clienții să poftească de mai multe ori în lăcașul său. Mai întâi că mă așteptam să află așa un nume de cabaret în Paris, apoi era previzibil că Scufița Roșie și anturajul său va fi sexualizată la maximum. În orice caz,

În seara în care ne-am aflat noi acolo, Vânătorul și Lupul, deși cu fața fardată bărbătește, erau două femeiști care-și arborau cu ocheade jartierele poreclite, se pare, Favoriții, întrucât se lipeau de fâlcile poftitorilor de pisicuțe. Faptul cel mai spectaculos era, însă, altul, și acesta consacra cabaretul *La Fetițe Chaperon Rouge* ca fiind unul excentric: casa ori, mai bine-zis, odaia unde zăcea Bunicuța și, mai apoi, Lupul, era construită din trupuri goale de femei. Să mă explic pe înțelesul celor care nu au avut încă o asemenea fantasmă. Patronul apelase la o trupă de chinezoaice acrobate, care nu erau nici cocote, nici stripteuze, ci tocmai circărese: ele fuseseră plătite ca să alcătuiască, cu trupurile contorsionate, o chilie sau un iglu mai înalt, dar nu erau obligate să ispitească mușterii în vreun fel. Nudurile lor răsucite și împletite, căci era vorba despre vreo zece fete micuțe de statură și elastice, stârneau nedumerirea, mai întâi, apoi uimirea și exaltarea. Eu însămi crezusem, la prima ochire, că este vorba despre niște liane de junglă, într-atât aveau trupurile de îndemânatică și de abil sudate. Dar gurile lor mici și roșii ca cireasă, precum și ochii migdalați, dădeau a se înțelege că este vorba despre niște făpturi vii. Performanța era demnă de lăudat, nimic de zis, așa că am aplaudat cu spor. Cât despre show, așa cum am spus, el era ușor de ghicit: Lupul nu o devora pe Bunică, iar Scufița Roșie, nici ea pe Lup. Cât despre Vânător, el simpatiza erotic cu toată lumea. La sfârșitul spectacolului l-am abordat pe patron, doar – doar voi afla ceva despre Licornă. Da, mi-a spus el, a fost, o vreme, Scufița Roșie, până când s-a plictisit. A jucat chiar și rolul Lupului, apoi s-a plictisit și de acesta. Atunci când a părăsit cabaretul, mi-a spus că are nevoie de schimbare, fiindcă altfel va înnebuni. Nu am prea înțeles-o, fiindcă primea destui bani, iar clienții o răs fătau.

Am uitat să spun că unul din lucrurile de mirare, în Paris, erau filtrele erotice sau elixirele excitante. Într-un anumit fel, toate acele sticlute cu etichete fistichii și titluri stridente, erau înduioșătoare, căci mărturiseau niște vremuri sucit-romantice. Pe de o parte cocotele nu mai erau expuse nici în Place Pigalle și nici pe rue sunt Denis, ci ascunse în peep-showuri costisitoare. Pe de altă parte, toate acele elixiruri numite Xoil, Flaris ori Bangut, dovedeau că făpturile omenești mai credeau încă în farmece, unsori miraculoase ori unguente prădalnice. Femeile nu le prea foloseau, în schimb bărbații erau ispitiți să-și învăluie „tija”, așa i se spunea aici, în creme care promiteau

priapism și redundanță falică. Tocmai fiindcă homosexualitatea era înfloritoare, mă miram că mai existau, totuși, atâția bărbați în căutare de femei. Perfecțiunea electronică și computerizarea sfârșitului de mileniu făceau, apoi, ca atingerea carnală, în sens viu și epidermic, să nu mai fie necesară: multe peep-houses sau boutiques aveau în dotare computere izolate unde doritorul își alegea o parteneră pe care o puneă să se desfășoare înaintea lui, fără să o poată atinge. În acest fel, era sistată orice fel de violență asupra cocotelor postmoderne, ceea ce nu era puțin lucru. Nu știu dacă acel bărbat pleca din odaia respectivă întins ca un arc sau, dimpotrivă, în extaz, dar toți amatorii de asemenea contacte sexuale prin computer erau captivați de iscusința femeilor pe care le plătiseră, fără să le fi atins în mod real. Magazinele specializate în desuuri și echipament erotic nu prea mai aveau ce oferi, fiindcă toate obiectele și harnașamentele fuseseră deja consumate și folosite: bikini de metal, lanțuri, bice, bile, suporturi tip ochi-scos, bodyuri prevăzute cu două găuri, una pentru pisicuță, cealaltă pentru anus, cizme cu toc cui mângâietor sau violator etc. Singura care m-a amuzat, la un moment dat, în Place Pigalle, a fost o husă galbenă pentru faius, prevăzută cu o creastă de cocoș căreia i se spunea, ironic-provocator, Nătăfleța sau Nătăflețul, depinde de limba în care era tradus. Dar să nu uit de Licornă.

Următorul loc în care am căutat-o a fost o cofetărie erotică numită *Le Paradis sucre*, fiindcă toate prăjiturile expuse și savurate reprezentau diferite poziții amoroase: La Religieuse, Opera, Chou à la creme, Domino, Merengue, Diplomat și tot așa. Cofetăresele sau stripteuzele, nici nu știu cum să le spun, de fapt, se flagelau tandru una pe alta, dar nu cu vreun bici, ci cu părul, într-o formulă pe care jargonul sexual o identifica sub denumirea *Barbe a papa* – vată cu zahăr pe băț, așa i se spune în Valahia. Din pereții acestei cofetării senzuale ieșeau jumătăți roze de trupuri femeiești din pluș, din mese supurau superbe picioare de lână, din scaune, săni roditori și moi, ca și cum cofetăria ar fi emanat pseudopode lascive, dar nepământești. Mascota localului era o uriașă de ceară de care erau lipite puzderie de păpuși decapitate și ciopârțite. Pieptul ei era alcătuit doar din astfel de resturi de păpuși sfărțecate, ceea ce nu le împiedica pe stripteuze să fie niște experte aparte. Una dintre ele era îmblânzitoarea, nu a unui bărbat, ci a unei trompe de elefant. Din întregul pachiderm, coregraful selectase doar trompa din care făcuse un partener al femeii cu biciul, lat aceasta

dialoga cu trompa falică, ba prefăcându-se autoritară și furioasă, ba trecând la efuziuni epidermice. Înăuntrul falsei trompe se afla o acrobata, care mima tot ceea ce era necesar în relația prielnică dintre o femeie și o trompă de elefant. Apoi, scotocind eu cu ochii primprejur, mi-am ridicat, la un moment dat, privirea spre tavanul boltit al cofetăriei erotice, iar acolo se afla un mozaic ce reproducea tabloul cu trei licorne și patru fecioare, pictat de Gustave Moreau, în stil decadent față de medievala Doamnă cu licorna de la Cluny. Căci una dintre fecioare era magnifică în veșmintele ei regale, o alta, la picioarele ei, era o nimfetă răsfățată, cea de-a treia, însă, de o lascivitate desăvârșită, privea drept în ochi o licornă hipnotizată, iar o a patra fecioară privea către frumoasa înveșmântată care încerca, de fapt, să se înconjoare de cele trei licorne, ca de niște adoratori, și să izoleze animalul hipnotizat de lasciva provocatoare. Undeva, în depărtare, vag și intenționat pâcios, mai putea fi, totuși, zărită o apariție feminină în roșu, care ținea în poate un animal alb, singurul palpabil, chiar și de la distanță, fiind cornul. Oare căutarea mea avea să se încheie aici? Ani așteptat confuză sfârșitul spectacolului de cabaret, ca să întreb ce am de întrebat. Până atunci însă, expertele în fructe tropicale aveau să mă fascineze cu abilitățile lor. Fiecare e era specialistă într-un anumit fruct pe care îl introducea în sex, prin atracție magnetică, și, apoi, îl devora. Am asistat, astfel, la performanțele unor *kivieuse*, *bananeuse* – aceasta era loc comun –, *kakieuse* – kaki fiind un fruct ca o roșie de seră –, *pecheuse*, *abricoteuse*, *pruneuse*, *framboiseuse*, *fraiseuse* și *figueuse* (în traducțiune valahă ar suna astfel: kiwioasă, bănănoasă, kakioasă, piersicoasă, caisoasă, pânnoasă, căpșunoasă, zmeuroasă, smochinoasă). Erau preferate fructele moi și predispuse la topire, chiar dacă unele dintre ele aveau sâmburi mari. Extravaganța făcea ca *la pecheuse*, *l'abricoteuse* și *la pruneuse* să depună pe altarul showului de cabaret și sâmburii respectivi, ca o dovadă revelatorie a feminității lor de tip de caracatiță. De ce gura lor sexuală era aptă să molfăie mai potrivit decât cavitatea lor bucală era o enigmă pentru mine. Publicul era uns pe suflet de ardoarea acestor performanțe. La sfârșit, stripteuzele au mimat, pe post de specialități cofetărești ultrasofisticate, ultimele găselnițe în domeniul dulcegăriilor, anume: *Pêche delit-delicieux* (o hecatombă de ciocolată), *Hors du paradis* (spirale de frișca înfășurate în nuci, fragi și alune), *Ivoire-Ivoire* (înghețată de cocos cu muguri «prefalici» de brad), *Ile Parad Ice* (un

pepene scobit în care era construit un munte de fructe exotice înveșmântate în nugat), *Aphrodite* (batoane de vanilie învelite în caramel, cu moțuri de *noisette*) și *Chocol Adam* (triplă spumă de ciocolată cu struguri)! În timp ce dansatoarele cu desuuri aurii imitau desfrâul de cofetar, noi chiar gustam din specialitățile respective. Extravaganța mea favorită a fost *Hors du paradis*, iar a Cobrei, *Pêche delit-delicieux*. De fapt, consumând cu voluptate și prădătnicie acele dulciuri, am priceput într-un sfârșit că nu eram mai altfel decât devoratoarele de fructe pe care le-am înfățișat nu cu multă vreme înainte. Eram și eu o vicioasă. Firește, la sfârșitul showului, după cum îmi propusesem, am întrebat de Licornă. Ce căutați mai exact? m-a chestionat patronul care era, pare-se, chiar cofetar, fiindcă avea un șorț alb de piele și o bonetă umflată din pânză albă, care fâlraia ca o corabie în larg. Un bărbat sau o femeie? O femeie, se înțelege, am răspuns eu. Știți, nădăduiesc, a adăugat patronul, că licoma era femeia unicornului. Cum adică? m-am neliniștit eu. Licorna nu era bărbat, ci femeie, ca sex, m-a lămurit el. Or, dumneavoastră căutați, de fapt, un bărbat. Caut Licorna, o prietenă din tinerețe care a ajuns cocotă la Paris, am șuiert eu printre dinți. Căutați un bărbat despre care nu știți aproape nimic, a insistat el, dar pe care l-ați învăluit într-un cocon. Probabil că este un bărbat-fantasmă, dar e firesc să fie așa. Eram contrariată și confuză, deoarece cuvintele cofetarului mă loviseră în creștet. Dacă licorna este de sex feminin, atunci eu caut o femeie, și nu pricep unde vreți să ajungeți. Adevărul este, spuse patronul de la *Le Paradis sucre*, că femeile nu mai știu ce vor în ziua de astăzi și, din această pricină, transsexualitatea nu este un defect, ci o cale de ieșire din impas. Dar eu sunt femeie, am început, brusc, să mă apăr. Sunteți sigură? mă provocă senin cofetarul. Sunt o femeie care caută o altă femeie. Da, exact aici voiam să ajung: o „femeie care caută o altă femeie este, de fapt, un bărbat care nu vrea să priceapă că este bărbat. Monsieur, nu înțeleg ce vreți să spuneți și nici unde vreți să ajungeți. Madame, nu are rost să vă mai prefaceți, fiindcă știu că sunteți un bărbat. L-am privit cam năucă și, cum dialogul o luase razna de tot, m-am retras în maniera crabului din fața patronului cofetar care ori era scrântit, ori se amuza, tachinându-mă în chip cât se poate de sucit. Se prea poate, de fapt, să fi vorbit cu mine însămi în gând, iar cofetarul acela să nu fi existat niciodată, sau, dacă exista, totuși, să nu-mi fi adresat, în realitate, niciun cuvânt. Sunt eu bărbat? l-am chestionat pe

Cobra, la plecare. Ai fost așa ceva într-o altă viață, rosti el cu blândețe. Acum, însă, ești femeie. Dax licorna este femeie sau bărbat? Și una, și alta, mă lămuri el, depinde cu cine are de-a face. Cum răspunsurile lui începuseră să fie la fel de absconse precum ale presupusului cofetar, nu am mai scos nicio vorbă și nu am mai pus nicio întrebare. Cât despre prietena mea de odinioară pe care, iată, o căutam trecând prin tot felul de pățanii, parcă intrase în pământ.

În aceeași noapte, am avut alt vis: scurt și razant. Era vorba despre une dame care, fie înveșmântată pretențios, în stil medieval, fie goală pușcă, făcea ceea ce nu ar fi trebuit niciodată să facă și anume călărea o licornă. Dar – chiar și așa, la dame era hieratică și împietrită în gesturile ei, de parcă s-ar fi împărtășit din albețea licornei ca dintr-un poc al azimă. Călărea în gol, așa spune, căci zborul acela era eterat, iar trupul de cal al licornei era străbătut de lumini care-l dezintegrau blând. Atunci când la dame era înveșmântată în brocarturile ei pretențioase, trupul licornei era, și el, caligrafiat cu desene indiene, maharajahice; arunci când ia dame era goală, trupul ei se preschimba, de fapt; în trupul licornei, luând o alură fusiformă. Nu pricepeam întru totul, pentru că visul era aluvionar, dacă nu cumva ea nu devenea o centaureasă, și nu una ca oricare, ci o aleasă. Era, de fapt, ceea ce în limba bărbătească se numea o femina fatalis, adică o răvășitoare, chiar dacă nepământească. Undeva, mult în afara visului meu, parizienii se sileau să găsească, și ei, un Casanova fin de siècle, precum portarul unui hotel care, în ultimii zece ani de la sfârșitul mileniului, făcuse amor cu opt mii de clienți, fiind felicitat de președinta tribunalului unde fusese judecat tocmai pentru priapism amestecat cu potlogării! Câteva staruri ale vremii îl depășiseră pe hârtie pe respectivul portar de hotel, dar doar atât, așa încât parizienii râvneau un superbărbat căruia i se pretindea, spre gloria Franței – *Allons enfants de la patrie* –, să fie un stahanovist al carnalității și un bulimic sexual, cel puțin așa sunau cerințele din ziare. În paralel cu acest viril stelar aproape, neofemeia se cuvenea să fie o hărțuitoare de bărbați, un arici erotic, o caracatiță astharteică, o Putifareasă, o Irodiadă circeică, o Dalilă salomeică *new age* și tot așa. Femeia dorită, între otravă și nevroză, era o corcitură din Marlene Dietrich și Lolita, Lou Andrea Salomé și Pandora. Miturile Brigittei Bardot și ale Marilynnei Monroe erau coplesite de noua încarnare a Lucreziei Borgia care foșnea mașinal în Madonna Luiza Cicone. În mai multe cabarete

pariziene era interpretată pe scenă legătura periculoasă dintre președintele Americii și une succese, cu gemete și extazuri în surdina, sporite de antiamericanismul franțuzesc. Ce vreau să spun este că nu mai existau femei și nici bărbați indescifrabili, deși Parisul era încă cel mai sexualizat oraș lumesc. El manifesta o sexualitate vampirică, iară zburdălnicie, dar cu o îndemănare de codoașă oacheșă.

Al șaselea cabaret de pe lista lui La Goulue avea un nume nămolos, *Les grosses truies*, adică scroafele sau, mai exact, nevestele porcilor, iar stripteuzele de aici rivalizau cu cele de la *Crazy Horses*, un alt cabaret prezent în toate ghidurile turistice ale Parisului nocturn. Dar «scroafele» le ironizau pe «iepe»: dacă stripteuzele de la *Crazy Horses* aveau niște peruci rozalii și pătrătoase din care scuturau ca iepele în călduri, fiindcă așa cerea eticheta și numele cabaretului, cele de la *Les grosses truies* purtau peruci în altă parte, dar ușor de priceput unde, dacă este să judecăm răspărul și susul în jos al lumii noastre de acum. Purtau peruci pubiene de diferite culori, ca niște cocuri false, pe care le scuturau cu ardoare în timpul spectacolului. Erau treisprezece la număr și fiecare dintre ele se numea, de fapt, pisicuța, dar într-un argou sinonimic al sexului lor. Așa le-am cunoscut pe Minou, Cramouille, Mistigri, Chagatte, Minette, Moniche, Craquette, Clicii, Foufounette, Craquouse, Moule, Millefeuille și Nenuphar. Rolul lor era să provoace oaspeții în așa fel încât aceștia să se deruleze verbal în obscenități fanteziste, patronul cabaretului mizând mai degrabă pe vorbele acestora decât pe prestația angajatelor sale care, stimulau, dar nu excitau propriu-zis. De data aceasta, având în minte caraghioslâcul care îmi prisosisese *lale lui barbu*, nu m-am mai aventurat în partea pidosnică a limbii franceze, dar am fost ochi și urechi în ce privește extazurile lingvistice ale celor dimprejum! meu. Mai trebuie să adaug un lucru demn de *Les grosses truies*: la show participau și cinci bărbați care, fiecare, purtau numele sexului lor, prezentându-se argotic după cum urmează: – Zifolet, Zobi, Kik, Paf și Robinet d'amour. Ca și replicile lor feminine, acești bărbați erau meniți să-i stimuleze verbal pe oaspeții veniți, pare-se, într-un grajd defulatoriu sau într-o capelă de masturbare heterosexuală. Cuvintele încărcate de o sexualitate neorealistică ori, dimpotrivă, avangardistă, nu s-au lăsat mult așteptate, alcătuind, încetul cu încetul, un recviem aluvionar din care nu lipseau patima și frustrarea, senzualitatea sclerată, paranoia epidermică și tot așa. Transcriu aici, la învâlmășeală, cuvinte încălcite între ele și fraze

încrucișate, în care spadasinii erau gurile agresive ale sexelor care nu puteau să rostească: *Putain de bordel de merde I J'ai la praline en delire I Ventrebleu de Dieu, mes joyeuses valseuses precieuses sont orphelines I J'ai une. matraque de malfaiteur et je propose jouer de la clarinette baveuse I Que c'est bien secouer la cartouche, mais c'est mieux faire la zizette I Enquiquineur de trois sous, casse tes bombons I Pisseur de cui, est-ce que tu veux que je te flingue dans la gueule I Cornes du diable et nombril du Pape, que de roustimbales enchantées et de rouleaux grelotines.* Îmi venea să dau replici livrești de genul *les mots et les choses* sau *Zazi dans le metro* care, în contextul acestui cabaret deșănțat ar fi fost înțelese altfel, dar am tăcut, ca să evit harababura de lale lui *barbu*. Cobra nu zicea nici el nimic, urmărind, însă, cu urechile pâlnie felul în care zbârnâiau limbile vorbitorilor de cuvinte grele: *Oh, que mă brosse d'Adam site torpiller, poinconner et tromboner I Une devinette pour tous: c'est quoi le meilleur – mettre le poisson dans le bocal, mener le petit au cirque ou laisser le chat aller au fromage!* Răspunsul nu se lăsa mult timp așteptat, chiar dacă a fost imprevizibil: *c'est mettre une brioche au chaud! Entre le berlingot et les bibelots breloques, je prefere le morceau I De par tous les diables, je peux jouer a Varbalette comme un vrai zob et moucher la chandelle comme une tantouze I Vas-y et change d'eau ton canari, gougnotte! I c'est un monde de tartissure, mais meme ainsi n oublions pas notre devoir: fricasser et fricasser I Entre le zigouflet et la turbine a chocolat, il y a le cigare à la moustache I Salopiots avec des bijoux de famille, c'est ma mandoline qui veut jouer avec vous! I Tais-toi et fais pleurer ton aveugle I O-la-la que de connasses petasses et pas grognasses I Gueule de con, c'est ton fignon qui parle.* După cum se vede, oaspeții nu vorbeau propriu-zis, ci strigau gutural, străbătuți de lichide periculoase. Multe cuvinte au vibrat în acea seară, dar cele mai rostite au fost într-o pestilențialitate. Corpurile omenеști deveniseră sunete lovite între ele, unele însiroplate de ferovare, altele golite de ură seacă, fără obiect. Am dat bir cu fugiții, în timp ce Cobra îmi spunea protector: se pare că am nimerit într-un cabinet psihanalitic de sfârșit de secol, care s-ar putea numi Anus mundi. Bogdaproste că nu am fost nici pacienți și nici sacii de umplut cu gunoi! Căutarea Licornei devenise riscantă, așa încât nu am mai chestionat pe nimeni la cabaretul *Les gwsses truies* despre făptura ei alunecoasă. Știam sigur, însă, că prietena mea de odinioară putea fi cinică, dar niciodată noroioasă, așa încât locul ei nu putea să se afle în

această hazna dănțuitoare. Mai vrei să scotocești după ea, mă interogă Cobra, ce-i drept șugubăț, sau te-ai săturat? Nu am încotro, acum trebuie să merg până la capăt: poate că acolo voi găsi, cu adevărat, licorna. Lombroso spunea, adăugă bărbatul meu, că există un depozit de perversitate latentă în orice femeie normală. Nădăjduiesc că nu o vezi pe Zizou ca pe o ucigașă, cameleoană sau brută, am contracarat eu. Dar Cobra râse: mă referam la tine, zise el, și cu asta sfârși deocamdată veșnica noastră polemică licorniană.

Ce-ar mai fi de spus despre Paris ar fi că femeile orientale, japoneze și chinezoaice, dar și thailandeze, invadaseră orașul. Proverbele erotice ale lui Confucius, care fusese poreclit Mâncătorul de femei, din pricină că le tolera condescendent, făceau furori: cu cât piciorul femeii era mai mare, cu atât sexul ei era mai mic, cu cât era mai mic piciorul, cu atât mai încăpător sexul. Practica mutilării picioarelor devenite piciorușe fusese importată și la Paris, căci lăcomia sexuală era inepuizabilă la nivelul fanteziei. Piciorușele erau numite lotuși sau crini de aur, iar impudoarea chinezească făcuse din ele niște veritabile organe sexuale. Așa se face că *la chagatte* aparținând unei femei orientale, de preferință chinezoaică, putea fi expusă, dar în niciun caz piciorușele, tocmai fiindcă un erotism straniu, dacă nu cumva perfid, izvora din picioare. Odinioară, micimea piciorului împiedica femeia să stea vertical ori să fugă din casă, așa făcându-se că ea devenea sclava sedentar-sexuală a bărbatului. În zilele noastre, piciorușele erau sexe și afrodisiace. Se spune că Mao Zedong însuși adora să fie mângâiat cu ele. Dar despre Mao, poveștile ajunseseră să fie pervertite împărătește, dat fiind că Marele Timonier credea că, dacă va deflora o mie de fecioare, va deveni nemuritor, așa cum prorocau bătrânele cronici ale dinastiei Ming. Între Confucius și Mao, chinezăriile nu mi-ar fi spus niciodată nimic, dacă moda erotică nu ar fi lansat două noi poziții amoroase, împrumutate din bucătăria de la Soare-Răsare: bețișoarele chinezești și nem-urile. În primul caz, membrul viril nu era atins propriu-zis, ci excitat cu bețișoare de mâncat; în al doilea caz, el era considerat un rulou sau un pateu imperial, cum i se spunea, înfășurat în frunze de mentă, drept care era tratat ca atare, într-o ceremonie gastronomică de felatio. În ambele situații, femeia sau femeile erau niște devoratoare. Mă miram că Parisul nu adoptase și moda sexuală indiană, cu tantrisme învăluitoare, dar metropola era, totuși, imună la așa ceva, așa cum era

indiferentă la castitatea iubitului care dormea mai întâi la picioarele patului, timp de o lună, apoi, după un răgaz și mai lung, atingea, în sfârșit, femeia, dar nu își irosea energia sexuală, ci și-o depășea, nedescărcând-o niciodată. Oare bărbații au auzit de purgatoriul Sfântului Pafrick? mă chestiona Cobra, într-o zi, amator de picanterii livrești cum era și îndeajuns de mucalit. Nici eu nu am auzit de așa ceva, am mărturisit spășită. Păcat, adăugă Cobra, pentru că face jocul femeilor spurcate la gură, răzbunând sexul slab pentru toate insultele care i s-au adus de-a lungul timpului. Căci eroul care ajunge în acest purgatoriu o primește în dar pe fiica regelui Gulinus și, în toiul nupțiilor, se trezește înțeleștat într-o scorbură de copac în care membrul său viril este prins în mreje lemnoase care-l zgârie. După toată această batjocură erotică, Gulinus își trimite sfetnicii să rănească prin îngheț și fierbere virilitatea eroului, călit, printre altele, și cu o măciucă ghimpoasă. Iar, la sfârșit, curtenii joacă cricket cu așa-numitele «giuvaiere» ale eroului, devenit el însuși, în întregime, un membru viril chircit. Tiens, am comentat guralivă, ce purgatoriu sexualizat! Numai suciții Evului Mediu ar fi putut inventa așa o aiureală! Nu mi se pare deloc că ar fi vorba despre o poveste cu sex-appeal, ba chiar dimpotrivă. Sau este o chestiune alchimică la mijloc? Fierbere, îngheț, adică rubedo și albedo? Cei care au alcătuit astfel de purgatorii panerotice erau călugări, mă preveni Cobra, așa că toate fantasmelor lor ar putea fi niște schimonoseli provocate de castitatea impusă. Acum îl pricep și eu pe Sade, am spus, asta legat și de faptul că Parisul lansase de curând un film care încerca să-l explice pe insidiosul marchiz. Pe afiș, o nimfetă cam coaptă, cu gura întredeschisă senzual, era fornicată de buclucașul marchiz, întors cu spatele către publicul avid de scene live. Fata părea într-atât de chinuit-languroasă în fornațiune, încât formula care i se potrivea era, pe bună dreptate, dureros de dulce. Măcar să fie franțuzoaică, exclamă Cobra, altfel filmul nu va avea sare și piper, fiindcă lumea s-a săturat de Ioane d'Arc vorbind *cool*. E ca și cum cuvântul cocotă ar fi fost împrumutat dintr-o limbă fino-ugrică! Nu fi chiar atât de aspru, am sărit eu, la urma urmei la Paris nu există prostituate expuse în vitrină, ca la Hamburg sau Amsterdam, așa încât s-ar putea spune că Nordul are, și el, un farmec aparte și o inventivitate de neguțator evreu de trupuri: expui, privești, alegi și plătești. Dar expui cu dichis: vitrina cu femei ar putea fi și o cabină telefonică, un teleferic, un ascensor

transparent, o monopiscină secată sau un coșciug de cleștar. Al Albei ca Zăpada, poate, zise în zeflema bărbatului meu. Și cu asta am încheiat vorbele de șagă, pentru că ne veni rândul să căutăm ultimul cabaret erotic de pe lista lui La Goulue.

Se numea *Funerario*. Mai întâi, am crezut că stripteuzele de aici erau deghizate în polițiste, cu bastoane, căști, cizme până la șolduri, dar corupătoarele erau, de fapt, niște sucubi în toată legea, hibridizați cu niște clovnărese de pompe funebre, reminiscență, probabil, a vreunui cult satanic în vogă pariziană, despre care noi nu știam nimic. Mai întâi că erau machiate întunecat și lucios, cu desuiri atât de fin dantelate încât ai fi zis că alcătuiesc o a doua piele de cocotă expertă. Apoi, toate purtau pe arătător faimoasele degete indiene, cu vârfuri de lance și șuruburi, inele prelungi, mulate pe falangă precum un veșmânt de metal. Iar pe cap, niște chipie de școlărițe perverse, care fumegau un miros de tămâie vanilată. Până aici totul era previzibil. Își pusese rădăcini dinți falși și mărunți de pește-fierăstrău, pe care nu îi expuneau decât atunci când în jocul lor de sucubi se prefăceau că devoră bărbatul. Una dintre ele interpreta partitura masculină, până când, din sală, câțiva clienți s-au oferit, tânjind să fie jertfiți erotic, în văzul tuturor, spre satisfacerea teatralității lor refulate până atunci. Stripteuzele hărțuiau carnal până când victima benevolă țipa de plăcere și cerea să fie chinuită și vampirizată până la extaz. Fetele de aici erau înrudite cu cele din cabaretul *La Requinne*, dându-mi senzația că parcursesem traseul unui șarpe Ouroboros, în căutarea Licornei. Mi se pare mie sau stripteuzele de aici seamănă cu niște îmbălsămătoare? mă chestiona Cobra. Ce-i drept aduceau, chiar dacă forțat, cu niște moașe ale morții, deși nu emanau o morbiditate specială. În timp ce mă gândeam la vorbele Cobrei, ceva mă scoase din letargie, căci, pe când devoratoarele mimau omofagia, am auzit de undeva din spate un râs răgușit și tăios, și, întorcându-mă, din pricină că amintirea mea nu era deslușită de tot, am zărit ceva ce părea a fi prietena mea de odinioară, franțuzită boemă, femeia pe care o căutam, de fapt. Iar aceasta râdea batjocoritor față de showul sucubilor care nu aveau nimic din terifianta stampelor lui Hokusai. Era singură, neînsoțită, și ochii ei se opriră pe ai mei, ca un fluture pe corola unei flori stridente, dar fără miros. Atunci am recunoscut-o în sfârșit: nici măcar nu am mai avut timp să-i fac semn bărbatului meu, că m-am și ridicat în trombă și am pornit-o spre cea atât de căutată în întortocheala erotică a Parisului.

Dar femeia nu mă așteptă să ajung la ea, ci o porni, brusc, spre ieșire, repezindu-se ca o tigresă rănită. Afară nu mai era nici urmă de ea, doar mirosul unui parfum acrișor de soiul celui pe care îl întrebuița, odinioară, prietena mea. Nu înțelegeam de ce fugise de mine, așa încât m-am întors confuză în cabaret. L-am întrebat într-o doară pe unul din lacheii funerari de la intrare dacă știa cumva cine era femeia care plecase în fugă. Este Nana, îmi spuse acesta. Cum adică? am zis eu contrariată. Nu o cheamă Zizou și nu este poreclită Licorna? Poate că s-a numit așa cândva, dar acum o cheamă Nana, mă corectă lacheul. Cobra ajunsese lângă mine, astfel încât auzi și el lămurirea slujbașului. Căutarea ta prin Paris nu mai are nicio noimă de acum înainte. Bine că am sfârșit de rătăcit prin cabarete, cel puțin nu mai ai pe cine să găsești atâta timp cât Licorna însăși nu vrea să fie găsită. Într-adevăr, căutarea mea sfârșise într-o coadă despicată de pește, fiindcă nu găsisem nimic, nici pe Licorna, nici pe mine. Simțământul de gol era ca într-o clepsidră: creștea și se împuțina în același timp. Ce este o femeie care caută altă femeie? Oare o prietenie poate să fie la fel de puternică precum o dragoste, iar o prietenie pierdută, precum o dragoste pierdută? Cât de grea, cât de vâscoasă era această durere a pierderii de care aveam eu parte, ca un copoi care miroase zadarnic urmele cerboaiței pe care nu o va prinde, însă, niciodată! Parisul își zăvorâse identitatea: era, într-adevăr, un oraș al dezmiardărilor și îmbierilor, dar nu mai era cetatea Licornei. Simfonia erotică de căutătoare de care avusesem parte, cu tot grotescul ei histrionic, devenise un recviem. Doar poemele cubanezei Sor Juana Ines de la Cruz, scrise în urmă cu două secole și adresate unei alte femei, conțineau oarecum starea de eșec care mă tulbura. În cele din urmă a trebuit să dezghioc ratarea căutării mele și să sparg sămburele dinăuntru. Nu mai căutam ceva anume în Paris, așa încât rătăcirile noastre începuseră să aibă vremelnicia și lenea lor binevenite. Nu mai vedeam, neapărat, în crustații senzuale peste tot. iar monologurile ori dialogurile vaginale și falice se estompaseră ca niște fotografii vechi de familie. Cobra mă tachina din când în când: oricum, e preferabil să cauți o Licornă prin Paris, spunea el, decât urmele lui Pasolini. Dar ce-are de-a face Pasolini cu Parisul? l-am chestionat eu. Nimic, tocmai aici este cheia.

Dat fiind că Liconia devenise intangibilă, ar fi trebuit să închei și eu scrierea de față, dacă într-una din rătăcirile noastre, pe străduțele cu arome asiatice, nu am fi dat peste o Casă cu păpuși. Aceasta era

construită după model olandez, cu trei etaje transparente, cu pereții din sticlă: femeile erau costumate ca niște păpuși, stând așezate la masă, în fața oglinzii ori în paturi. Nu era un bordei, niciun cabaret unde se juca un peep-show, ci chiar o casă cu păpuși. Nu știam, însă, cine manevra aceste femei sau cui aparțineau ele. În vremurile de odinioară, casele cu păpuși, înalte de vreo doi metri, erau jucăriile sofisticate ale prințeselor-copie care nu aveau acces, precum fetele de rând, la jocurile firești, din afara palatelor. Prinții se jucau, și ei, uneori, cu aceste case locuite de păpuși, urcând pe scărița de un metru care era prevăzută astfel încât locuința în miniatură să poată fi privită și de sus în jos, dat fiind că pereții exteriori nu existau, decât cei care despărțeau camerele între ele. Casa cu păpuși în fața căreia mă opriseam alături de Cobra avea peste zece metri, trei etaje firave, cu câte trei camere fiecare într-o parte și într-alta și, așa cum am spus, toți pereții transparenti. Edificiul nu avea nume, degeaba căutam o poreclă pe măsura cabaretelor înspre care mă călăuzise La Goulue. Femeile dinăuntru aveau gesturi de marionete, dar nu practicau nimic indecent: erau îmbrăcate ca niște păpuși deocheate, însă nimic mai mult. Cum le priveam aproape halucinați și întorși într-o copilărie imposibilă, femeile dinăuntru au observat interesul nostru pentru ele. Dat fiind că fascinația noastră tot sporea, picurată parcă dintr-o țevă spartă, femeile ne-au făcut semn să intrăm în casa lor transparentă. Nădăjduiesc, îmi șopti Cobra, că, într-adevăr, nu o mai cauți pe Licornă. Nu o mai caut, am răspuns eu, dar asta nu înseamnă că sunt imună la îmbierile femeilor-păpuși. Va să zică vrei să intrăm, comentă Cobra, deja împăcat cu gândul că nu puteam să ratez istorioara care se întrezărea. Mda, am zis eu cu jumătate de gură. Să nu spui că așa a fost să fie, mă tachina Cobra. Spun că este o casă transparentă, cu păpuși mature, așa cum nu am văzut niciodată, drept care vreau să intru în ea, dacă sunt poftită. Cobra mă privi cel puțin ca Barbă Albastră, dar până la urmă intră și el în urma mea. Aici nu exista o matroană care să le patroneze pe celelalte femei, așa încât toate păpușile se strânseseră în jurul nostru, coborând de la etaje și adunându-se de prin camere. Atunci bărbatul meu se simți obligat să ne prezentăm, dar o făcu glumeț: suntem doi valahi și am căutat până acum o licornă pe care nu am găsit-o. Ce este aceea o licornă? ne traseră de limbă femeile deghizate în păpuși. Ce sunt aceia valahi? adăugară ele repede. Așa încât Cobra, oarecum mulțumit că întâmplarea de acum nu se dovedea

a fi pervertită, începuse să le spună povestea Doamnei cu licornă, cu explicația că iicorna este femelă, iar unicornul, mascul. Apoi confectiona din țara Valahia un no man's land, dar un tărâm, magic, totuși, cu clopoței sunători. Femeile erau zglobii, fără a fi devastate de poveste, chiar dacă licornă le intrigase. Când bărbatul meu se apropie de finalul istorisirii sale, am pus, și eu, în sfârșit, întrebarea care mă rodea: dar voi cine sunteți și de ce v-ați deghizat în păpuși? Nu putem spune cine suntem, fiindcă nu mai avem identitatea noastră de odinioară, și ne-am deghizat în păpuși, pentru că aceasta ne este meseria. Cum adică? m-am mirat eu. Suntem plătite pentru a sta zi și noapte în casa transparentă. Prin urmare nu faceți nimic altceva? Nu, răspunseră ele în cor. Le-am privit cu atenție: aveau între douăzeci și treizeci de ani și păreau să nu fi trecut deloc prin viață sau să o fi cunoscut până în măruntaie. Mă gândeam că femeile acestea, zăvorâte în casa lor transparentă cu etaje, încarnau o fantasmă. demnă de a fi luată în considerare. Și de când lucrați aici? De mai bine de un an de zile. Dar nu aveți familii și nu mergeți niciodată pe la casele voastre? Suntem, toate, orfane și celibatate. Mi se părea din ce în ce mai ciudat. Dar, oare, aveți vreun stăpân ori stăpână, vreo firmă care se ocupă de voi? Avem un stăpân, da, se grăbiră ele să răspundă, însă nu l-am zărit niciodată. Ne trimite doar scrisori, toate primim scrisori de la el. Epistole de serviciu, am bănuț eu, rostindu-mi bănuțala cu voce tare. O, nu, mă corectară femeile-păpuși, sunt scrisori de suflet. Cobra se miră, într-un târziu, și el: bărbatul acela, stăpânul, cum îl numiți, vă scrie tuturor epistole grave? O, nu, îl corectară femeile-păpuși și pe el, sunt politicoase și personale. Adică erotice, am încercat eu să le prind în capcană, dar femeile mă priviră aspru. Stăpânul, spuseră ele, vorbind iar în cor – după cum am precizat deja, întrucât nu aveau o bunică a lor –, știe cum ne cheamă pe fiecare, cine suntem, care sunt bucuriile și tristețile noastre. Bine, am capitulat eu, dar nu ați încercat să-l vedeți niciodată? Nu, fiindcă, de obicei, zboară într-un elicopter deasupra Parisului. Înseamnă că este miliardar, am conchis eu. Da, are bani mulți și ne dăruiește, adesea, flori, ciocolată și bijuterii. Degeaba am încercat să le descos mai mult, fiindcă femeile-păpuși nu știau nici ele îndeajuns. Până când se saturară de curiozitatea mea nesățioasă. Dar voi cine sunteți? tăbărâră ele pe nepusă masă, așa încât nu am mai putut para lovitura, iar ceea ce mi-a ieșit pe gură avea să ne fie fatal, într-un anumit fel. Suntem valahi, așa cum am mai spus-o, și, până

deunăzi, am căutat o licornă prin Paris, dar, negăsind-o, am renunțat în cele din urmă. Știți multe povești de dragoste? mă chestionară pentru întâia dată cu viclenie femeile acelea. Îndeajuns cât să vorbim o noapte întreagă, am râs eu. Prea bine, ziseră ele, și închiseră cu cheia ușa de la intrare, fiindcă noi ne plictisim. Va să zică, pricepu repede Cobra, suntem estateci ai poveștilor de dragoste pe care vom fi siliți să vi le spunem? Pofțiți, ne îmbiară iemeile-păpuși, așezați-vă unde vreți și începeți să povestiți. Dorim să vă ascultăm o noapte întreagă, așa cum v-ați lăudat. Nici Cobra, nici eu nu ne-am mai mirat de nimic, tocmai fiindcă totul era absurd. Mai întâi că în casa transparentă nu se găsea niciun telefon, apoi, deși trecătorii mai priveau, din când în când, la casa cu femeii-păpuși, nici unul dintre ei nu încerca să intre și nu părea șocat de apariția unei locuințe atât de stranii aflată în Parisul vechi. Părea să fie o ciudățenie acceptată necondiționat. În ce ne privește, ne temeam doar ca femeile claustrate aici să nu alcătuiască cumva un conclave de paciente schizofrenice. Dar nici vorbă de așa ceva: ele nu voiau decât să asculte povești de dragoste, chiar dacă pentru această poftă epică a lor ne luaseră prizonieri, cu o naturalețe maladivă. Prin urmare, ne-am așezat pe fotoliile în stil baroc din salonul principal. Voiți să ascultați anumite povești de dragoste? le chestiona Cobra. Orice fel de povești de dragoste, răspunseră ele în cor, fără vreun iz nimfoman în voce. Ne-am privit unul pe altul: va trebui să facem o listă, ca să vedem în ce ordine le vom spune și cine dintre noi doi le va rosti. Întrucât doar unul singur nu va putea vorbi o noapte întreagă, fără oprire. Prea bine, acceptară ascultătoarele noastre. Așa încât am început să șușotim și să ne sfătuim, alegând cele mai cunoscute povești de dragoste: Tristan și Isolda, Romeo și Julieta, Guinever și Lancelot, Cidul și Jimena, Dante și Beatrice, Petrarca și Laura, Francesca da Rimini și Paolo di Malatesta, Anna Karenina și Vronski, Catherine și Heathcliff, Scarlei O'Hara și Rhett Butler, Shakespeare și Doamna brună din sonete (deși se zvonea că acesta ar fi fost un bărbat), Șeherezada și califul ei ucigaș, Maestrul și Margareta. Cobra a fost cel dintâi povestitor dintre noi doi, fără să fi trebuit să tragem la sorți, începând cu istoria sa favorită: povestea Maestrului și a Margaretei. Firește că spusele noastre, deși narau firul canonic al poveștii respective, sunau, totuși, altfel decât în istoria lor de origine, fiind niște variante îmbogățite sau, dimpotrivă, împuținate, aceasta depinzând de propria noastră poftă de a povesti și de improvizațiile fanteziei

binevoitoare sau nu. De pildă, Margareta din varianta Cobrei nu zbura pe un vier deasupra Moscovei, ci pe un crocodil înțelept, cu gura cusută, iar Maestrul locuia într-un chioșc aflat într-o grădină japoneză cu nuferi! mai târziu, după plecarea noastră din Casa cu păpuși, S-am întrebat pe Cobra de unde scornise asemenea ciudățenii, dar nici el nu știa. Spunea, însă, că o dată scrise, poveștile nu mai aparțin autorilor lor de drept, ci celor care le citesc și le aud, astfel încât aceștia pot să le modifice, după plac, atâta timp cât povestea respectivă nu este preschimbată prin mutilare, ci doar anamorfotic. De altfel, poveștile pe care aveam să le spunem în fața acelor femei dornice și însingurate urmau să se întrețească și împerecheze precum într-o pânză de păianjen, dar cu ochiuri rupte. Astfel încât Anna Karenina avea să devină iubita lui Rhett Butler, iar Scarlet O'Hara urma să-l seducă pe Heathcliff; în ce-l privește pe Vronski, aleasa lui avea să fie Catherine. Povestea lui Tristan și a Isoldei, pe care am spus-o eu, avea să fie transferată la curtea din Kyōto, pe vremea samurailor, iar cea a Cidului și a Jimenei se desfășura într-o cetate dintre fiordurile norvegiene, atacată de mongoli. Șeherezada avea să fie sora reginei Guinever, urmând să i-l fure pe regele Arthur, firește, momindu-l cu povești cavalești, și să-l exileze pe Lancelot care, însă, în solitudinea sa avea să descopere Graalul. Doar pe Romeo și Julieta i-am conservat într-un acvariu cu forme, exact așa cum fuseseră, poate fiindcă în ceea ce-i privește orice metamorfoză ar fi fost de prisos. Cum femeile le-păpuși erau neinstruite, puteam să schimbăm poveștile fără pericolul de a fi dați în vileag, astfel încât prizonieratul nostru a devenit, de la un moment dat încolo, un adevărat deliciu. Istoria Francescăi da Rimini și a lui Paolo di Malatesta am făcut-o să se deruleze chiar în infern, iar din Laura lui Petrarca, bărbatul meu a făcut un fel de Lolită. Apoi, pe Dante și Beatrice i-a silit să emigreze la curtea unui cneaz din Kiev. Ca povestea aceasta să-mi fie pe plac, m-am amestecat și eu cu vorba și am făcut în așa fel încât Dante să-l întâlnească pe Andrei Rubliov. Cât despre Doamna brună din sonete, aceasta avea să fie o creolă din insula Hispaniola descoperită de Cristofor Columb, de care Shakespeare se îndrăgostise fără să o fi văzut niciodată. Cobra ar fi vrut ca ea să fi fost vikingă, dar Sudul meu a convins Nordul său, în cele din urmă. Nu mai conta amestecul de secole, de continente și de civilizații, atâta vreme cât poveștile noastre corcice erau crezute, iar hibridizarea lor nu părea monstruoasă, ci proaspătă și firească. Pe

Emma Bovary am pus-o să fie rivala Damei cu camelii, amândouă fiind seduse de Julien Sorel. Am povestit, apoi, amorul pătimăș dintre Rimbaud și Verlaine, dar nu l-am păstrat printre cețurile londoneze, ci l-am mutat pe canalele venețiene. Pe Sfântul Frâneisc și Sfânta Clara, de care mi-am amintit brusc, i-am făcut să trăiască în pustiiurile egiptene, printre lei. Cobra a avut îndrăzneala să relateze chiar și povestea de dragoste dintre o umbrelă și o mașină de cusut, pe o masă de operație, pervertind celebrul manifest supraprealist al lui André Breton. Iar eu mi-am luat curaj și am povestit pișicher felul în care Sfinesa din Teba a sedus Colosul din Rodos, lăsându-l cu gura căscată până și pe bărbatul meu, cu atâta aiureală. Cum începuse să se crape de dimineață, în cele din urmă am rostit povestea mea preferată, adică am borisvianizat despre dragostea Chloe și a lui Colin. Pe Chloe am lăsat-o să piară, devorată de un baobab care îi creștea din piept, iar pe Colin l-am preschimbat în șoricelul, din finalul romanului, care se sinucide, râvnind să fie decapitat de gura unei pisici călcate pe coadă de fetițele oarbe. Dar, în același timp, l-am pus pe Colin să se întâlnească cu Micul Prinț care zbura deasupra asteroidului său, aruncând confetti peste adorata-i floare supărăcioasă. Femeile-păpuși reacționară în fel și chip la poveștile noastre: de pildă, le plăcu Tristan și Isolda în Japonia, dar nu și Șeherezada, Laura-Lolită ori Emma Bovaiy. În schimb, lacrimară la ultima poveste cu Chloe și Colm, precum și la Cidul norvegian. Istoria umbrelei și a mașinii de cusut o percepură ca pe o glumă proastă, iar amorul dintre cele două statui, Sfinesa și Colosul, li se păru caraghios. Despre Romeo și Julieta coneniseră că este o poveste obișnuită, iar despre cea a Maestrului și a Margaretei, că este desuetă. Ar fi voit mai multe amănunte despre Rimbaud și Vărlaine, înfățișați, cel dintâi – ca o demoazelă fatală, iar cel de-al doilea – ca un țăp întunecat, dar istoria spusă de noi era atâta cât era, adică o poveste cu zulufi, pentru această noapte de prizonierat narativ. îi simpatizară pe Heathcliff și Scarlet O'Hara, dar nu și pe Vronski ori Rhett Butler. Cât despre Karenina, spuneau că este o victimă care își meritase soarta. Nu se pronunțară asupra Damei cu camelii și nici asupra Doamnei brune din sonete, dar se interesară în mod aparte de trioul Șeherezada-Arthur-Lancelot. Sfântul Frâneisc și Sfânta Clara în Eghipte le înduioșară, în schimb la povestea Francescăi da Rimini și a lui Paolo di Malatesta strâmbară din nas. Cât despre noi doi, povestitorii cu de-a sila, ne spuseră, tot în cor, că aducem cu Dante

și Beatrice. După ce protestarăm viguros, căci nu țineam să fim confundați cu personajele corcite și, în acest caz, stâlcite, pe care le zămislisem mai în joacă, mai în serios, Cobra le spuse, în încheiere, dar fără a o știrbi în vreun fel, povestea lui Orfeu și a Euridicei. Apoi, în acest final de învinși învingători, am fost lăsați să ieșim din casa transparentă, după ce femeile-păpuși ne încărcară cu flori și ciocolată primite de la stăpânul lor nevăzut, dar auzit prin scrisori. Am răsuflat ușurați și am tăcut, mai apoi, o zi întreagă, întrucât poveștile ne mâncaseră limba. Astfel avea să se încheie, pare-se, călătoria mea pariziană în țara trupelniciei și a senzualității, fiind eu împăcată că aveam să-i pun punct. Căci eram frântă de oboseala căutării și a neafării a ceea ce căutasem. Mai rămăsese un singur lucru de făcut.

47

A MON SEUL DEȘIR JE RENONCE Simțurile

Seniorul porni la vânătoare, alături de pajul său, un câine, o lance, precum și șoimul cel atoatevăzător, în timp ce domnițele se plimbau însoțite de doici și-un servitor de pază, ușor sumețindu-și rochiile lungi la pășirea în iarbă, printre păunii și prepelițele care foșneau, și ei, în preajmă. O, Doamne, câte grădini cu-asupra de măsură și flori înșurubate-n alte flori crescând ca vrejurile, pe când domnițele, cu lăntșor pe frunte și părul prins sub coroniță, le atingeau cu freamăt. Apoi, sub o magnolie, ele ședeau țeșând, brodând și întinzându-și cusătoriile, pe când păsări răzlețe veneau să ciugulească la picioare. În poate-ar fi putut să le adoarmă mulțime de licorne, de ele n-ar fi așteptat-o doar pe licorna cea aleasă. De tihna coapselor acelor fecioare, cine oare avea să se bucure în aste grădini nemaivăzute? Pe când o vulpe le pândea din ascunziș, domnițele erau curtate de cavaleri veniți din alte zări, cu daruri, cu medalioane în care un singur chip era nedeslușit: acela al licornei. Una din ele prinsă era de mână de-un curtezan, o alta de după un copac privea spre nicăieri, o alta rugăciunea își spunea mai într-o parte și-o alta aproape sărutată se lăsc. Pe când părinții lor citeau răvașe, cu pudeli rezemați de jilțuri ori pisici torcând, c-un cocostârc zburând năuc peste grădini, domnițele se îmbăiau cu zeci de servitori în jur: unul cânta la flaut, un altul împletea cosițele stăpânelor, altul le-nmiresma, altul ținea oglinda care fericea ori întrista. Pe lac, rața cu pui aluneca în tihna curților domnești de altă dat. Ci, uneori, în liniștea acestor curți, stenahoria se făcea simțită, în așteptarea a ceva, a cine știe cui, a cine știe ce. Încercuite cu lanțuri de-aur și manșele de vizon,

domnițele își susurau cuvinte tainice, nici de părinții lor știute, despre vreun zburător ce-avea puteri de farmec. Apoi, când nimeni nu le mai zărea și nici nu le știa, domnițele se atingeau, se sărutau, dar nimeni să nu-și închipuie vreun păcat, căci castitatea le era zeită. Închise în iatacuri, fecioarele chiar dănțuiau, cu tălpile abia-atingând pământul.

Castelele se-nviorau doar toamna, la culesul strugurilor, când domnițele aveau căderea să se-amestece cu oamenii de rând, să guste must ori chiar să zdrobească-n picioare boabele de strugure. Dar fericite cu adevărat erau numai la ceasul pieptănăturii. Atunci servitorii le-nfingeau în creștete și duceau până la tălpi piepteni ca niște cărți sculptate, cu dinți mărunți de pește ori dinți de urs, piepteni cu patru șiruri de dinți, ca niște scaune crucișe. Aceasta, pe când stăpânul și stăpâna urmăreau la zaruri cheltuielile cavaleresti, domnești și de alt fel.

Sub sigiliul lunii, între fecioarele-nsemnate cu trei cruci și-o eșarfă de-argint, stătea Doamna aleasă. Deși curată, servitorii nu o numeau domniță, ci Doamnă, fiindcă era stăpâna renunțării. Pe-o insulă albastră, având alătura licorna și un leu, tustrei roșiți de cerul străbătut de limbi de foc, povestea lor voi spune-o acum. Înveșmântată într-o rochie verzuie de brocart, cu flori albastre, având pe frunte eșarfa-i brodată, cu părul blond, chiar copt de soare, Doamna ține în mână dreaptă un papagal, iar cu cea stângă atinge fructele pe care servitoarea-fetișcană le poartă într-un vas de preț. La picioare-i stau o maimuță, iepuri și câini pitici, dar în grădină mai sunt risipiți o pisică sălbatică, un ied, un vulture, o vulpe și un lup. Leul ține steagul fecioarei, la fel licorna, deși ea singură privește către noi, privită fiind, la rândul-i, de leu și Doamnă și de servitoare. Dar de-ar gusta licorna din poamele de oferit, nu știu ce ar simți. Cu barba-i albă de țap și ochii lăcrămoși, cu gene lungi, licorna privește către noi.

Apoi iat-o pe Doamna-nveșmântată în rubiniu brocart, cu dungi aurii și capișon negru, în timp ce păru-i e ascuns și

49

doar un moț blond, ca vârful de lance, zburdă pe creștet. Ea cântă la orga mică din grădina Edenului, în timp ce leul păzește împrejurimile, iar licorna ascultă întinsă în iarbă. Fetișcana atinge în treacăt orga stăpânei, în timp ce nimeni pe nimeni nu privește în ochi.

Înveșmântată în brocart rozaliu, cu broderii verzui, Doamna stă-ntinsă pe pajiște, licorna fiind sprijinită de genunchii ei. Doamna

privește trist spre licorna, în timp ce aceasta privește-n oglinda oferită de Doamnă. Poala rochiei ei, întoarsă pe dos, e sângerie. Picioarele-i de chinezoaică nu i se zăresc. Păru-i ajunge până la tălpi. Cine ești tu, licorna? Căci singurul tău corn nu se zărește în oglindă!

Înveșmântată în brocart roș, auriu și-albastru, cu dantelă galbenă pe creștet, Doamna-mpletește flori de grădină. Fetișcana îi ține tava de aur umplută cu flori. Leul și licorna au scut de cavaleri răătăcitori și cruciați. Maimuța așezată deasupra coșului cu flori miroase cu nesaț. Nimeni nu privește pe nimeni. Dar, oare, mirosul unde are să poarte făpturile prea simțitoare? Mure, mere, alune și portocale pot fi culese în preajmă.

Înveșmântată în brocart albastru, cu brâu auriu și rubine pe creștet, Doamna atinge singurul corn al licornei. Leul privește spre noi, maimuța spre Doamnă. Fetișcana pierită-i. Licorna i-un țap cu barbă senină. Vulpi, iepuri, leoparzi, șoimi se sălășluiesc în grădina aceasta. În cealaltă mână, Doamna ține ea însăși stindardul onoarei sale. Licorna privește-n spre Doamnă: atingerea cornului său a trecut-o în jugul suav al iubirii.

Acestea fost-au cele cinci simțuri ale năpăstuirii. mon seul désir je renonce, rostește Doamna muțeste. Înveșmântată-n roșu brocart, cu poala verzuie străbătută de râuri albastre, cu un turban de sultană peste păru-i păios, cu dantele încinse de la coate pornind, Doamna-i întinde servitoarei colierul pe care atâta vreme îl purtase la gât. Nicio bijuterie nu mai are asupra-i, decât cingătoarea ca brâu călugăresc. Leul și licorna, fiecare, țin stindardul cinstei sale, păzindu-l la poalele cortului. Maimuța și câinele privesc înspre noi. Grădina edenică a rămas aceeași, cu fiare trăind laolaltă, fără să se rănească. Mure, mere, alune, portocale. Cine ești tu? Sunt cea care am renunțat la tot, dar mai ales la mine însămi. S-au dus pasiunile și văzurile, mirosurile, auzurile, atingerile. Capră corcită c-un cal, cu singurul corn răsucit ca o turlă subțiratică, licorna e ultima ispită și martorul acesteia. Doamna s-a războit cu simțurile-i. Roșu, verde, auriu, albastru. Văd, aud, ating, miros și gust. A mon seul désir je renonce pour toujours. Cruciada fecioarei sfârșită-i. Un corn din păr galben avea ea însăși pe creștet. Perechea licornei era. Niciodată picioarele dezgolite ori cu-ncaltă îi nu i le-am putut zări. Licorna era și bărbat, și femeie, ori niciunul din doi.

Vânătoarea

se spunea în mai multe chipuri: lycorn, alicorno, Hocorno,

lincornu ori poate vânătorii înșiși nu știau ce hram poartă un asemenea animal. Dar mai potrivit ar fi să-i spunem făptură. Dacă nu au putut să o momească bărbații aceia cu o neprihănită, s-au pornit chiar ei să caute licorna, s-o hărțuiască, și-ntr-un-sfârșit, să o ucidă. Asemenea făptură nu ai cum să o îmblânzești și nici cum să o-nfrângi altfel. O haită de câini albi au strâns în preajmă vânătorii, căci mintea o aveau sfredelită de cornul calului nemaivăzut pe care voiau să-l captureze și să-i ia suflarea. Deci când, la ceasul arșiței, i-au prins urma, știind că făptura aceea era căzută-n torpoare, bărbații s-au pus să-și stârnească hăitașii, să-i înviforeze cu dinții-nceleștați și să fluiera ca niște războinici zoriți la luptă. Cu toții erau înveșmântați în pantaloni roșii bufanți și-n tunici verzi, la pălăriile turtite purtând pene felurite. Călări ori pe jos, gura și mâinile le-aveau pornite-mpotriva făpturii pe care-o căutau. Nimeni nu pricepea de unde venea furia lor, dar bănuiala era că se ivise din pricina cornului singuratic. Iar când hăitașii adulmecară urmele licornei, vânătorii-ncepură să chiuie și să șuiere ca niște săgeți. Apoi licorna țâșni din tufișuri, ca șarpele alb, făcându-și loc cu singuru-i corn și-mpungându-i pe câini. Prea mulți erau, însă, aceștia: unul zăcea, într-adevăr, cu burta spintecată, dar alții mușcau licorna de picioare ori chiar de crupă, iar unul, cu limba neagră, mușcă licorna de grumaz, precum un lup, un cerb pierdut. Dar făptura aceea nu putea fi învinsă de câini, iar oamenii știau aceasta. Drept care fu rândul lăncierilor să-și dovedească-ndemânarea de țințași. Ca la turnir se întrecură ei cu zisul cavalier alb, până când unul izbuti să-i înfigă lancea în șold și de-aici începu sfârșitul. Licorna se prăbuși în genunchi, cu picioarele îndoite în față, apoi o lance îi străpunse gâtul și câinii o acoperiră puzderie. Dar trupul făpturii nu fu rănit sângeros, astfel încât ea rămăsese albă, deși moartea-i intrase-n oase. Când fără suflare zăcea la pământ, în vânători intră zavistia: care din ei să taie și să smulgă cornul? Care e mai curat și mai ales? Niciunul dintre ei. Așa încâtse-ncăierară laolaltă cu câinii, alătura de vânatul de preț. Pe când hârjoana lor stropită fu cu sânge, licorna ieși din pielea-i moartă și dusă fu, lăsând la vremea vânătorii ce trecuse, înfăptuită fiind, doar leșul său. Dar fără cornul ce-l râvneau bărbații bătauși. Lăsă un leș de cal corcit cu țap și-atâta tot. Când vânătorii se mai domoliră, trăgând cu ochiul la vânatul cel ales, văzură cornul dispărut și, bănuindu-se unii pe alții de furtișag, o luară de la capăt cu mânia. Estimp, într-o grădină veșnică, iarba înalt-având, licorna privea spre nicăieri și, în aceeași vreme, spre toate cele. Cornu-i

luase-nfățișarea unui arbore al lumii care-i țâșnea din creștet.

Addenda I

Doamna cu iicorna (*Atingerea*)

Casa cu păpuși

Muzeu] sexului!

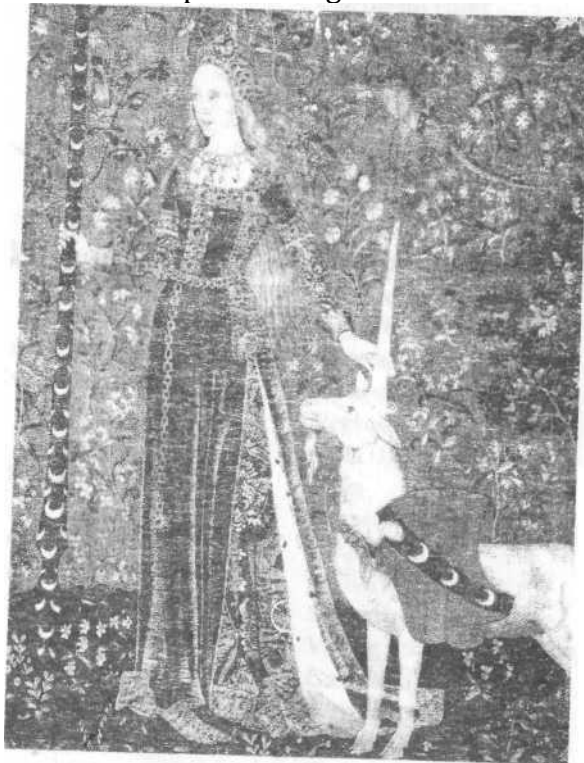
Funerario

Î

Les grosses truies!

Le Paradis sucre!

La Petite Chaperon Rouge



Moulin Rouge



Lecui barbu

La periferie huant

53

Peripețiile Alisei în Țara New Yorkeză

Addenda II

Lista personajelor (în ordinea apariției)

Alisa amăruie

Cobra

Hannah

Jack Struțul

John Cotoiul

Serghei (Pălărierul nebun)

Șobolăneasa

Koala

Ventrilocul

Dansatorul

Zăluda

Zornăilă

Hipiota bătrână

Scoica

Omul Crab

Melcii

Socrate (Domnul Omidă)

Kris 1 & Kris 2 (veverițele)

Athena

Girlie

Slujbașul de la Sephora (Grifonul)

Filolexienii

Alleng (pisica din Cheshire)

Rupt-în-Coate

Zâmbăreață
Cercelatul
Primavera
Spinoziștii
Tarzan cel gureș
Ezra Pound
Henry Parșivul
Tao (șamanul)
Homeleșii
Bucătăreasa
Ratonul
Falsa Broască Țestoasă
Cărțile de Tarot
Diavolul Șchiop
Las bruja de Hauoween
Lacheul Broască
Adani
Nancy
Vicontesa Maggie
Ranisamson
Fetele de la Heufire
Diva Decadentă
Consulul cel Neaoș
Mocofana
Iepurele de Decembrie
Negresele dănțuitoare
Juan (De la Vega)
Sofia
Șoarecele supărat foc
Maus
Babila (omul ren)
Mary Reilly
Viking (câinele ventriloc)
Cucoana (Ducea)
Sara farmazoana
Billythe Kid
Rudy (calul năzdrăvan)
Rechinul împăiat

Cine este Alisa și ce zvonuri aude ea despre New York și America

Yeah, yeah, yeah, mă pregăteam să ajung pe o altă planetă, căci astfel se vorbea pe la spatele New York-ului. Prima poruncă: acolo nu se spune yes, ci yeah, cu buzele lăsate în jos ori puțin rânjite. În niciun caz nu trebuie să zâmbești ca să ți se zărească dinții. Cobra, bărbatul meu, mă luase la trei păzește cu mult înainte de a zbura spre New York. Ascultă, Alisa (firește, nu acesta este numele meu, dar am să-mi spun astfel, ca să plonjez mai ușor în poveste), nu trebuie să fii nărăvașă, dar nici inhibată. Lasă lucrurile să meargă de la sine, altfel o să ai de-a face mai degrabă cu fantasmеle tale decât cu o metropolă în carne și oase. New York-ul nu poate fi mai groaznic decât infernul. Poetele, căci erau două, mă sfătuiseră fiecare în felul ei. Cea dintâi îmi spusese să nu îmi duc haine extravagante și în culori tari, ci să fiu Cenușăreasă. Asta ca să nu fii privită ca o negresă, îmi precizase ea. Ochii newyorkeșilor sunt sfredelitori și arțăgoși, așa că îmbracă-te în blugi și pulovere largi, fără rochii de prințesină. Să te rujezi discret, cu maro deschis, nu cu roșu aprins, așa cum obișnuiești aici. Ah, se bucură ea, orașul ăsta e aiuritor. Parisul mi s-a părut provincial pe lângă NYC. Iar Manhattanul e o splendoare. A doua poetă nu fusese atât de spăimoasă. Te vei descurca, mi-a profețit ea, dar trebuie să te lupți pentru drepturile tale de femeie străină. Adică să ceri, fără să-i bați prea mult la cap, și-apoi să-ți vezi de treaba ta, fiindcă nimeni nu are timp de împărțit cu alții. Trecătoarea prin Anti-Lume, cum o poreclisem eu, după Eugen Ionescu, pe una dintre amicele noastre, care și ea aterizase pentru scurtă vreme la New York, îmi spusese exact pe dos: poți să fii elegantă cât poțfești, pentru că metropola asta e altceva decât America sau un campus oarecare. O să-ți placă la nebunie. Dar trebuie să ai o mentalitate galactică, asta ca să fii acceptată. Yeah, yeah, deja dădeam din cap ca o păpușă Muppet. Cum țara mea mă apăsa în creștet ca un tavan scoborător, vedeam New York-ul ca o parașută salvatoare care se deschidea la timpul potrivit, înainte ca eu să mă fac țândări. Tot Cobra era cel care-mi știa pe de rost felul de-a fi. Tu ești o citadină împătimită, o devoratoare de metropole, așa încât New York-ul nu poate decât să-ți fie prielnic. Singurul lucru pe care trebuie să-l pui la punct este engleza mutilată pe care o vorbești. Deși, cine știe, poate că newyorkeșilor are să li se potrivească bolboroseala ta aiuritoare. Într-adevăr, vorbeam o engleză

ciudată: îmi îngăduiam, dintr-o desfrânare lingvistică, să inventez cuvinte care amuzau, dar rămâneau intangibile. Firea mea năbădăioasă mă stimula să fiu slobodă la gură chiar și într-o limbă străină căreia ar fi trebuit, totuși, să-i respect cu sfințenie canoanele. Ești un fel de Jack the Ripper al englezei, râdea Cobra de mine. Mai întâi trebuie să acumulezi sensurile limbii normale și după aceea n-ai decât să te joci cum vrei. Deși bărbatul meu avea dreptate, reproșul lui mă înclina, fiindcă engleza pe care o izbutisem eu, chiar dacă nu avea exactitate și eleganță, era o limbă pocită, dar cu șarm, nădăjduiam. Ridicasem cuvântul chewing gum la rangul de concept. Îmi intrase în cap că trebuie să fiu elastică în vorbe și spirit, să ronțai engleza americană și să mă las ronțăită de ea, așa, ca în ritmul unei locomotive sau, dimpotrivă, al unei vaci rumegătoare. Acolo, la New York, urma să mă preschimb într-o gumă de mestecat. Dar Cobra îmi veni de hac până la urmă, cu ironiile lui blânde. Ascultă, Alisa, este firesc să ai emoții, dar nu te inhiba ca o ardeleană sfioasă. Asta cu rușinea e o năzbâtie nepotrivită, am râs eu. Știi bine că nu mai am pudoare, când e vorba să mă scufund într-o altă civilizație. Bine, recunosc Cobra, mă corectez atunci și spun: ca o ardeleană lovită în moalele capului și fâstăcită. Asta cu fâstăceala e un clișeu, am zis eu, iar Cobra zâmbi înțelegător. La urma urmei, continuă el, strămoșii noștri care au plecat în America să facă avere, și au și făcut-o, erau ardeleni. Cu siguranță nu se vor fi îmbogățit ei fiindcă erau timizi și cu bun simț. E o comparație sărită de pe fix, am atacat eu, fiindcă trăim alte vremuri. Ardelenii conquistadori de la începutul secolului par acum niște reptile dispărute. Chestiunea este că noi doi plecăm la New York în anul în care prefixul lumii se schimbă și trecem în 2000. E o altă mâncare de pește. În sfârșit, de la o vreme, ne-am săturat să ne tot tachinăm pe seama emigranților ardeleni care erau sau nu mai pregătiți pentru America decât eram eu și am lăsat

baltă chestiunea aceasta. Argumentul decisiv, în ce mă privește, a fost acela că eu nu sunt o emigrantă, ci o degustătoare de metropolă. Contraargumentul Cobrei a fost acela că New York-ul nu este America, ci un nebunesc miez al nopții în burta continentului făgăduinței. Or, ca să răzbești nebunia, trebuie să înnebunești puțin, ca și cum te-ai căli cu dușuri scoțiene pe creier. Dacă New York-ul avea să fie rece ca gheața sau fierbinte rămânea de văzut. Voi mai spune doar că, pentru ideea de

scufundare în zilele și nopțile americane, m-am apucat de citit tocmai Jack Kerouac, dar ce-am găsit acolo, în romanul lui de rătăcitor, nu avea cum să mă liniștească: o hoinăreală năclăită de hippies în stadiu uterin, adică înainte să ajungă la boarea lor clasică. Băieți nihilist-duioși, cu creier labirintic, femeiuști iubărețe, America în sus și-n jos, ca un du-te-vino în făcutul dragostei, și din când în când New York-ul ca o felie de tort acrit. San Francisco mirosind a cauciuc ars, dar frenetic de superjazz, ploii și arșiță, haine boțite, whisky rostogolindu-se pe gâtlej, și-aș mai putea adăuga destule ingrediente în această hazna cu Nirvâna. Temerile mele sporiseră în asemenea hal încât ajunsesem să trimit epistole îngrijorătoare până și în Londra fostei regine Victoria. I le scrijeleam micului conte de Norfolk, care scria romane despre dicționare mitologice, rinoceri ai papei și vânători de mistreți în Elada păgână. Scriindu-i, deci, astfel de epistole bolborosite londonezului conte de Norfolk despre himera mea asupra Americii și despre neliniștile de călătoare europeană, era ca și cum m-aș fi îndreptat spre Anti-Europa cu an iceberg în minte, dar descărcându-mă de neputința de a-mi controla inhibițiile. Pur și simplu simțeam că începe o altă etapă din viața mea, dar nu voiam ca ceilalți să priceapă acest lucru. Doar Cobra știa ce știa. Or, Londra mea epistolară era o haltă ca un smoking, înainte de a îmbrăca sacoul în mii de pătrățele al New York-ului. Bâiguiam vag despre Manhattanul lui Woody Allen, dar nu țineam să mă umplu de flashuri livești. Nu-mi rămânea decât să-mi iau în serios rolul de Alisă amăruie și, alături de Cobra înțeleaptă, să pornesc la drum. Primisem tot soiul de monografii newyorkeze, călăuze cu fotografii și săgeți, ca să înțeleagă tot omul, pe care urma să le răsfoiesc în răspăr. Îmi vor face capul calendar, i-am spus bărbatului meu, și acolo nu o să mai simt nimic.

De asta să nu-ți fie frică, râse Cobra, fiindcă te vei conecta la fiecare graffiti de pe zidurile metropolei, ca la o priză psihedelică: prea ești o simțitoare cu asupra de măsură. Felix, un prieten ce trăise aproape un an la New York, mă preveni asupra altui lucru. Să nu privești oamenii în ochi, nu îi studia, nu le căuta privirile, fiindcă îi poți asmuți, fără să vrei, și poți fi acuzată de hărțuire ochioasă. Cum adică? m-am revoltat eu. Păi ochii sunt cei mai buni însoțitori ai mei, doar nu voi merge cu ei în pământ! în niciun caz să nu privești oamenii în metrou, dacă nu ții morțiș să te ia naiba, zise Felix. Apoi, văzând că nu o scoate la capăt cu mine, îi spuse bărbatului meu să mă lămurească,

asta ca să nu pătesc vreun pocinog în mica noastră bejenie americană. Îndărătnică, nu am voit nicicum să iau în seamă neprivitul în ochi, dar Cobra procedă precum mairnarele său Kaa, cu Mowgli, și, într-un târziu, mă făcu să pricep că trebuia să mă supun uzanțelor newyorkeze, fiindcă nu aveam încotro. Ce mă voi face fără ochi, mă lamentam eu bosumflată! Te vei descurca doar cu urechile și nasul de copoi, cu mâinile tale care ating tot, râse împăciuitor Cobra. Și cu limba mea arțăgoasă și pofticioasă, am adăugat. Dixit, trase șugubăț concluzia bărbatul meu. Singurul lucru pe care îmi mai aruncam ochii era o hartă a campusului de la Qulumbia, acolo unde îmi aflasem locșorul de cercetare. Iar Qulumbia era tutelată de următoarea frază latinească: Cum catapultae proscriptae crunt turn soli proscript catapultas habebunt. Parșivă, tradusesem fraza astfel: Doar atunci când tu, fetițo, vei ajunge aici, catapultele vor fi cu adevărat catapulte. Îmi plăcea să desfășor uriașa hartă a Americii și, punând degetul pe câte un orașel, să-mi închipui, să inventez, să mă joc. Nu procedam astfel și cu marile orașe, pentru că acestea erau niște cucoane. Dar când puneam degetul pe Aberdeen, mă gândeam la un roi de fluturi cu aripi duble. Pomona era o uriașă floare a soarelui cu Van Gogh dormind în mijlocul ei, Walla Walla, un club de jazzmeni smintiți, Durango – un fruct oprit, altul decât fratele măr din paradis, Lub-bock, un bătrânel din țara fiordurilor, cu pipa uitată în gură, Nokomis, o gheișă migdalată, în blugi și tricou, Mattoon, un piton cu ochelari de soare, Kaukauma, un șaman preschimbat într-un câine al ceții.

Nacogdoches, un cort indian luându-și zborul spre Siberia, Dubuque, un franțuz cu lornion și cu mustața lui Mark Twain, Biloxie, o sală de biliard pe post de grădină zoologică, Waco, un bizon alb rugându-se în genunchi, Sheboygan, o preerie scufundată în ocean, Duluth, un cuvânt yankeu din Cabală, Decatur, un centaur cu pălărie de cowboy, Guelph, un totem îngropat sub un zgârie-nor, Onancock, un stol de păuni plonjând în atac peste un supermarket, Hialeah, un chiot de barbar care pune întâia dată piciorul pe pământ american. Firește, multe alte nume de orașe stimulau fantezia mea de Alisă la treizeci și șase de ani, dar de ales am ales doar buchetul primelor miresme. Pe deasupra acestora existau, însă, niște fanteze care făceau și ele parte din America: mi-am jurat că nu voi bea Coca sau Pepsi Cola și că nu voi mânca niciodată la McDonald's. Aveam un fel de furie în fața societății de consum, care se cățăraseră pe picioroange și se fandosea. Harta

Americii, așa cum o întinsesem la picioarele mele, de parcă aş fi fost Sfmesă, îmi dăruise şi alte surprize, căci Anti-Europa în care aveam să adast şi pentru care mă tot pregăteam trupeşte şi sufleteşte purta, uneori, tocmai însemnele onomastice ale gârbovitului şi iară dinţi în gură continent. Erau orăşele cu nume europeneşti, chiar dacă fără pielea bătrânei cocote stând rezemată de şoldurile-i uriaşe: Smyrna, Waterloo, Plymouth, Windsor, Essex, Syracuse, Montpellier, Amsterdam, Athens, Bristol, Cádiz, Lafayette, Paris, London, Glasgow, Sparta, Rome, Bremen, Denmark, Corinth, Versailles şi o puteam ţine o zi întreagă tot aşa. Americanii căraseră nume şi titluri celebre, fără să le pese dacă se potriveau sau nu în acele ţinuturi nou botezate. Păi, da, am izbucnit eu ca Furtuna Neagră, aşa îmi spuneau amicii, pe de o parte au furat din Europa tot ceea ce-au putut, ca metaforă, idei şi alte însemne, pe de alta le-au ascuns în zone prăfuite şi uitate, ca să le descărneze perfid. Şi uite aşa Parisul este şi viile lumière în mândra Evropă, dar şi un orăşel colbuit din America. Aici zace o întreagă strategie de a umili adevăratul Paris, cel cu Notredame, Sacre Coeur, Quartier Latin, Montmartre etc. Ia te uită, se amuză Cobra, te-ai şi pornit contra Americii înainte să pui piciorul acolo! Nu, am protestat eu, este doar o chestiune de principiu. Abia aştept ca New York-ul să te pună la colţ, râse bărbatul it Pi i, este America. Încearcă să pricepi ceea ce e de Yaa la urma urmei nu erau chiar așa troglodiți

S" T **b l** şi americanii ăştia Tara cu S

2 tă ar, şătoare se află P°stise °

ni. „aCX **m** şi bint fiul U1 Său că Dumnezeu este alfaimentul mici

a **t**

Îmi sunau în *e* lani? te mipin-pong. O

am pornit-o pe jos cineu trecea, vrând-Tde atotputernice erau-unoaiete

păţesc nimic: exact a-a ivină cu patru labe.

I armai fits? T fi [™] [™] > * . [™] păţe mai fi lipsit, să turbez de la vreo muşcătură de **j**

Biată ţărişoară, mi-am zis în gând, hingherii te vor mânca! în cele din urmă, am ajuns în carne şi oase la comisia călăuzitoare, unde mă aşteptam, nu ştiu de ce, să aterizez direct în Laputa. Dar să nu confundăm personajele: nu sunt Gulliver, ci Alisa. Țara New Yorkeză era încă înceţoşată şi neverosimilă, așa că Alisa mai avea destule leghe de străbătut până la Orionul de zgârie-nori, unde sălăşluiau, după cum

se zvonea, cei mai mulți *kinkies* dintre făpturile cu două picioare. Indivizii și individele grase, slăbănoage ori potrivite din comisia „Ce să faci și să nu faci în America” ne luară în primire. Experimentați America până în măruntaie. E bine să mergeți și să-i cunoașteți până și pe bărbierii orașelor. Al meu va fi fiind Bărbierul din New York, mi-am spus în gând, deși închipuirea unui Don Basilio yankeu mi se părea cam kitsch. Have fun! Dacă intri pe o ușă, ieși pe cealaltă. Banii să-i ții în buzunarul din față, nu în cel din spate. Să vă adresați tuturor cu formula Doctor X, Y, Z. Să nu aveți mai mult de 10 dolari în poșetă. Să nu fiți șocați de lesbiene și homosexuali. Trebuie să luați lucrurile așa cum sunt. Să fiți politicoși și să nu exclamați niciodată vai, Doamne ferește, ptui, pfui și alte cele. Dacă sunteți ortodocși, aveți grijă să nu vă întoarceți bapțiști. Nu luați cărți cu voi, ci doar dicționare. Ca și cum dicționarele n-ar fi tot cărți, am cusurgit eu. Este bine să vă aflați la locul și timpul potrivit. Un tânăr rotofei ne-a sfătuit să lăsăm un minimum de loc liber în valiză, ca să nu pățim isprava de a nu putea închide geamantanul, după controlul de la vamă. Nu se dă bacșiș în America! Atenție la New York, este un oraș de rechini și prădători. Secretarelor să le oferiți întotdeauna un big smile. Atenție la aeroportul JFK, fiindcă este un coșmar înaripat. Nu vă îndepărtați de ruda pe care o însoțiți: zece metri distanță în aeroport este ca între Africa și Antarctica. Nu băgați în seamă clișeele: se spune pe nedrept că la New York oamenii sunt uciși ca muștele, iar în California nu există decât nebuni. Tutuiala este încurajată. Este bine să acordați identitate sexuală celor cu care vorbiți: el, ea, ei, ele, tu, voi, noi. Vai de fumători. Românii sunt complexați, de aceea ar fi bine să scoateți afară din voi ceea ce aveți de spus. Șocul cultural nu este bun sau rău, el există pur și simplu. După exaltare urmează întotdeauna dezamăgirea. Nu mișcați mâinile ca niște moriști. Nu gustați America după filmele de la Hollywood. Șocul american îl reprezintă pudoarea exclusivistă. Nu veți mai fi niciodată cei care ați plecat. Măcar trăitorii Laputei americănești de până acum erau veseloși. Dar a urmat Zbârcitura Stafidită, cum fusese poreclită. Uscată, pirpirie, cu dinții mici de pește atotputernic și tachinator, ne arăta cu degetul că suntem proști și caraghioși. În sfârșit, după multe urcușuri și coborâșuri, s-au încheiat și vorbele ei. Thanks God! După aceea, la reședința Ambasadorului, printre ciuperci cu vinete și rotocoale de pui, udat cu gin, Campari și Martini, am asistat la tot soiul de discursuri insipide: miniștri și foști miniștri, mutre de

hârciogii or, dimpotrivă, de lincși, apoi demoazele, matroane și tot a-a. Abia am așteptat să-mi iau tălpașuța. Erau un fel de Mistere ale Americii corcice cu Misterele Bucureștiului high-life, iar eu nu aveam deloc chef să le deslușesc. Cu Zbârcitura Stafidită m-am mai întâlnit încă o dată: era o bătrânică însingurată, care ar fi putut fi simpatică, dacă nu ar fi fost atât de acrită de nu se știe ce. Am lăsat-o în plata Domnului cu acreala ei cu tot și mi-am îndreptat gândurile spre New York. Un alt sfătuitoare al nostru, anume Esteban, avea să ne predea lecții temeinice despre orașul pierzaniei în care eu abia așteptam să mă scufund. Pe două foi verde crud, Esteban ne scrisese ce și cum privitor la mâncare, haine, cărți și călătorii, concentrând New York-ul în informații succinte și simpatice. Cele patru noțiuni esențiale erau, însă, următoarele: Uptown, Downtown, East și West. Harta aceasta ne-a intrat mie și Cobrei în ochi, pe nas și în urechi. Aveam să o purtăm în trup ca pe un soi de pilulă. În cap îmi zornăiau Broadwayul, Chinatown, Greenwich Village, Soho, apoi marile biblioteci și librării cu milioanele lor de cărți răsfoite și nerăsfoite. O, Doamne, avea să fie cea mai mare aventură din viața mea. Burta îmi ghiorțăia deja, căci eram o pofticioasă, la gândul mâncărilor mexicane, indiene și chinezești din care aveam să mă înfrupt. Minte și stomacul, mereu cu ele în spinare, chiar și în ipostaza de Alisă amăruie. Bârling! Tot felul de alte voci au pipărat, apoi, vedenia New York-ului: Lorr, prietena mea pictoriță, mi-a arătat schițele ei manhattaneeze, cu zgârie-nori, pisici confuze și alte făpturi anamorfotice. Apoi un bărbos peltic, dar simpaticos, mi-a tot susurat în ureche: superbisim, va fi superbisim. Lorr m-a înnebunit cu barurile și trăsneala vestimentației femeilor din NYC. În orașul meu de baștină, însă, reîntâlnirea cu Serghei, cel mai rus și pitoresc amic al meu din liceu, avea să fie decisivă. Căci Serghei, care era newyorkez de câțiva ani, își păstrase, pe de o parte, firea povestelnică de slav, iar, pe de alta, devenise un Confucius multinațional, care trăgea învățături din orice și le preschimba în istorii cu tâlc. Dimineața, înainte de a pleca spre NYC, cum nu aveam stare și intrasem într-o frenezie nevrotică, am mers să văd The Big Lebowski, cu Jeff Bridges. Nu mai era nevoie să beau nici șampanie, nici nimic. Când l-am văzut pe Jeff cu nonșalanța lui de paria, matura Alisă din mine și-a spus că el ar putea fi un potrivit Iepure de Septembrie, dat fiind că eram în septembrie, iar nu în martie, ca în povestea micuței Alisa. Înainte de a pleca mi-am dorit ca cineva să îmi ghicească în tălpi: ce-i drept aveam tălpile atât de ridate, încât

orice babornită inițiată ar fi ghicit cu savoare în ele, fiindcă în tălpile mele existau toate liniile cu putință, pe lângă cea a vieții, a dragostei și a norocului. Nu am cum să găsesc acum, pe fugă, o țigancă, așa că am să îți ghicesc eu în tălpi, îmi spuse Cobra cam sătul de capriciile mele. Dar tu nu știi să ghicești, i-am reproșat eu! Nu contează, important este să izbutesc să îmi dau seama ce se străvede în tălpile tale, ca să te liniștesc cumva. Și, într-adevăr, îmi ghici în tălpi, ca un ochelarist cu multe dioptrii, de parcă ar fi rostit o litanie. Avea dreptate că nu conta ce anume îmi spune, esențial fiind faptul că ghicirea viitorului meu newyorkez putea să fie rostită de cineva, ca dintr-o carte zoroastncă. Altfel, nici prin cap nu îmi trecea să cred în spusele vreunui ghicitor, fie acesta chiar Cobra! în aeroport, care, de obicei, este o farfurie zburătoare împietrită, am răscitit *Urletul* lui Allen Ginsberg. Mi-a făcut bine, fiindcă mă îndreptam spre o lume nebună, nebună, nebună, iar urletul lui Alleng, cum aveam să-l poreclesc, era biletul potrivit pentru a-mi lua zborul de cuc pelerin spre Lumea Nouă. Înălțându-mă spre Amsterdam, căci aceasta era poarta europeană spre NYC, m-am amețit cu o poșircă acceptabilă din Langue d'Oc, care nu avea alt rost decât să mă aducă la tăcere. Apoi le-am cerut stewardeselor olandeze să-mi aducă vin Mateus. Era vinul preferat al lui Carlos Castaneda, după cum declarase fosta lui nevastă. Vreau vin portughez călugăresc, am cerut eu, nu ca o Alisă, ci ca nesuferita Regină de Cupă. Și, până la urmă, blajinele și oxigenatele olandeze atât au scotocit în avionul lor, până au găsit o butelcă de Mateus. Aferim, mi-am spus, sărmană Alisă, te dedai la băuturi alcoolice, în loc să ajungi în deplinătatea facultăților tale la New York! Cuminte și serioasă cum eram în realitatea de altă dată, cine și-ar fi putut închipui despre mine așa ceva! Nici chiar eu însămi. New York-ul îmi intrase, însă, deja pe sub piele și mă zgândărea. Și ce era mai năprasnic: simțeam că acesta era orașul meu fatal sau, altfel spus, simțeam că era bărbatul orașelor care, în reveriile mele de femeiușcă nedesăvârșită, mă gândeam că trebuie să existe undeva. Un bărbat care avea toate mirosurile, toate chipurile, toate sexele și, care, mai presus de orice, luase forma unui oraș. La Amsterdam, așteptând avionul spre NYC, am constatat întâia dată ce înseamnă nonșalanța yankeilor, căci doi hăndrălăi de America vorbeau în gura mare, hohoteau, iritau pe toată lumea, fără să le pese nici cât negru sub unghie. Faptul că aveau bani vădea o lipsă de bun simț care le ieșea pe nas și pe urechi. În blugii, tricourile și adidașii lor, cei doi nu aveau de

gând să respecte o altă mentalitate. Pur și simplu alteritatea nu exista pentru ei: celălalt ca și categorie de ființă era o aberație. În râsetele lor, am înțeles ce înseamnă să te bucuri că ești gol pe dinăuntru. Poate că îi judecam exact ca Regina de Cupă, cine știe. Dar dacă mă temeam că vidul lor ar putea molipsi o întreagă națiune care a făcut din asta nici mai mult nici mai puțin decât un mod de viață?

65

Cum Alisa plonjează deasupra New York-ului. Primele scufundări la suprafață

Văzut de sus, New York-ul părea o platformă extraterestră. Cu luminițele lui pâlpâind, l-am simțit ca pe o stea mustăcioasă, care ne făcea cu ochiul. Am trecut ca prin brânză prin aeroportul JFK, de parcă ne-am fi întors acasă. Necazurile ar fi început la ieșire, dacă acolo nu s-ar fi aflat micuța Hannah. Ea ne-a luat sub acolada ironiei, fiindu-ne gazdă în cele trei zile cât ne-a trebuit să ne dezmeticim bănește și să ne mutăm în micul studio de lângă Qulumbia. Hannah era, în același timp, un șoricel iscoditor, iar cumințenia ei ne prindea bine, astfel încât să nu riscăm să ne prindem urechile în marasmul marelui oraș. Am descoperit că toți trei suntem niște gurmeto-gurmanzi și lucrul acesta ne-a prins bine ca o pipă a păcii fumată pe-ndelete cu burta. Mai lipsea doar Serghei care avea să vină peste zece zile. Ce mi s-a parat ca Alisă că plutește deasupra New York-ului a fost duhul unui Salvador Dalí bătrân și hârșăit, fără smintelile tinereții. Mustăța lui înțepăcioasă părea că atârna peste ferestrele celei mai subțiri clădiri din Manhattan, acel edificiu ca un sandviș cu diamante sau ca o lamă de ras, prefăcându-se a fi turtită între celelalte matahale din piatră și sticlă. Îi spunea clădirea Flatiron și, la o adică, aș fi ronțăit-o, căci îmi plăcea forma ei de piaptăn. La Qulumbia, m-au întâmpinat cu binețe veverițele țopăind în iarba verde. Mă liniștea aerul acesta englezesc, de roman victorian, deși latinismele de pe clădiri sunau scrâșnit în pronunția atât de împiedicat-nelatină a vorbitorilor de limbă engleză. M-a lovit în moalele capului biblioteca uriașă, ei, da, o vrednică urmașă a celei din Alexandria, cu care aveam să mă hârjonesc în lungul drum al zilelor ce urmau către noapte. Doi paznici simpatici m-au primit cu osebire de la început: Jack Struțul și John Cotoiul. Mi-a plăcut mai cu seamă Cotoiul, pentru că avea mustăți excesiv senzoriale și ochi tăioși, plus o burtă mișcătoare de ventriloc. Nu toate gazdele mele de întâmpinare newyorkeză aveau să aibă umor: de pildă, cucoana Italia,

cea care era un soi de Sfântă Petă cu cheile locatarilor de la Qulumbia,
a trebuit ret A trebuit rf Î

cabasă ne este un Nil newtoni altfel poate cur? * °

e TT1111? **

r?

de pă docmen îndrept noiputl funda h

°raşului a? a se

d'da' am hotărât că Castitate Cam ruPtă" Delfi esen-a New
York-ului:

mod de viaţă înconjurată de °

*

**

1 u totn

n-a

Să ne get" beget adevărat Bărbatul ale

La fel de Cartier ca a intrare nRmfmtme™ în Bursuc S™, apoi, la
intrare, un Brotac călăuzitor, iar la ghişee, trei graţii: o fobolăneasă, o
şopârliţă şi o Ursoaică. Spre nenorocul meu, am nimerit la cea mai
cusurgie dintre muze, adică la Şobolăneasă, care mă învărti în fel şi
chip şi tot nu-mi dădu actele de matură răătăcitoare. Ei, ce era de făcut!
Am lăsat în plata Domnului Harlemul şi am pornit-o spre Times
Square, la bancă, dar nici aici nu a fost de şagă. Ca să-ţi deschizi un cont
în America, trebuie mai întâi să te sminteşti: atâtea hârtii, o, Doamne,
în sfârşit îl înţelegeam pe Josef K, atâtea hârtii neroade şi nevrednice.
Fusesem îngropată în hârtii, dar eu îmi doream, la o adică, un mormânt
celest, nu un morman de deşeuri recuperabile. Domnişoara Koală de la
bancă, o asiatică migdalată, a avut, totuşi, răbdarea necesară să ne
strunească minţile, iar semnătura mea ajunsese să troneze ca o regină pe
tot felul de covoare zburătoare – acestea erau cecurile. Eram departe,
însă, de performanţele lui Aladin. Din Times Square, ce să facem, iar pe
străzi, la zăpăceală. Cobra era cam bosumflat şi mi-a luat puhoi de
vreme să-l alint. Nici măcar degetul meu mic, cu unghia caraghioasă,
nu-l mai făcea să râdă ca odinioară. De mers, mergeam, dar, oare, cât
aveau să ne țină picioarele? Ca întotdeauna, ne opream la parfumerii,
dar la New York, mare dezamăgire mare. Americanii, bieţii de ei, nu
cunosc rafinamentul evropenesc, aşa încât au şi ei acolo doar câteva
parfumuri clasice. Nu am avut ce să alegem: o vânzătoare hâtră ne-a

spus și ea, cu glas năpăstuit, că americanii sunt cei dintâi la fabricat computere, dar la coada cozilor în ce privește parfumurile. Pe străzile New York-ului, am umblat ca năucii, deși nu sufeream de năuceală. L-am întâlnit mai întâi pe Ventriloc, care mormăia cam așa: vine Apocalipsa, țineți-vă bine! Mi-a venit să vorbesc cu vocea din burta lui și am făcut-o. Dar ție nu ți-e frică de ea? l-am chestionat eu. Mie celui din burtă, nu, dar ăstuia care mă poartă în marsupiu, da, a bolborosit vocea închisă între mațe. Asta-i schizofrenie curată, am izbucnit eu! Uite ce, Alisa, să nu crezi că nu am recunoscut un ipochimen în tine, dar ai face mai bine să-ți ții gura, m-a amenințat Ventrilocul. I-am urmat sfatul și am pornit mai departe. Apoi am dat de Dansator. Țopăia de unul singur, fără zgomot, și, din când în când, se oprea și dădea o explicație sucită pe care prea puțini o băgau în seamă. Dansez nu pentru că m-aș plictisi, ci pentru că, așa, Dumnezeu nu mă poate prinde în laț.

Dansez, pentru că, așa, fac o buclă în timp. Parascovenia asta i-ar fi plăcut Cucuvelei, am mustăcit eu. Cucuveaua fusese un sceptic român, care făcuse carieră la Paris. Îi spuneam Cucuveaua, cu simpatie, deși numele lui aducea cu o cioară. Dar Cobra nu a fost de acord. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, a crâcnit el. Străzile erau înțesate de computere, aparate de fotografiat și camere video ca niște gândaci electronici. Vanzătorii erau, însă, atât de arțăgoși, încât, o vreme, am bănuir că nu mă aflu în țara celor mai grozave biblioteci, ci în aceea a Grosolăniei. Noroc că existau atâția alți pitici din basme și făpturi sugubețe care să mă răzgândească. Dar eram zgândărită de trufia de potlogari a vânzătorilor care poșteau să înșele și să-și bată joc. Făloșenia lor măgărească mă irita la culme. M-am liniștit, însă, atunci când am intrat întâia dată în biblioteca de la Qulumbia, căreia de-acum am să-i spun Templul, pentru că era așa ceva. Un castel de nisip, cu balenieră, o rochie cu horbote. Aici am dat de Zăludă, o altă ardeleană scufundată, și ea, între cărți. Îi mergea gura ca o meliță și avea o seriozitate când țâfnoasă, când blajină. Cu Zăluda alături am ciopârțit în impresii New York-ul, făcându-l să se gudure la picioarele noastre. Cu nasul ei ardelenesc, mirosise în metropolă o așezare din mormane de oameni, dar o așezare destul de obișnuită, totuși, fără mari extravagante. Nu se simțea mai altfel la New York. De altfel, Zăluda spunea pe șleau că ar putea fi chiar dezamăgită de acest oraș cam pocit în felul lui de a fi. Eu, însă, îi aduceam laudatio pentru cărțile lui,

părându-mi-se a fi un paradis de hârtie de calitate excepțională. Și uite-așa sărmanul New York a fost când blamat, când ridicat în slăvi. În metrou, zărisem deunăzi doi cititori: unul avea în mână *Romeo și Julieta*, celălalt, *Lolita*. Sucită trecere, mi-am spus, de la Shakespeare la Nabokov, dar apoi mi-am dat seama că tunelul sau cordonul acesta ombilical care lega epoci atât de nepotrivite între ele îi venea ca o mănuașă Americii. Era o țară proaspătă, dar și conformistă, cu puseuri de exotism și straniețăți învolburate. Și, oare, nu lucrul acesta îl râvnea Alisa de mine? Cobra îmi repeta cu încăpățănare că mă aflu în Țara Oglinzilor, ca să nu-mi fac chip cioplit din extravaganta-mea-cea-de-toate-zilele. Malentendu-ul nostru a fost întrerupt atunci de Zornăilă, un negru știrb, care lălăia When I need you, Guantamera, Hallelujah. Scotea zgomote de percuție, clămpănind monedele de douăzeci și cinci de cenți, și avea o asemenea mutră de clown, încât, deși gestul său era destul de disperat, călătorii se stricau de râs și bufneau pe la spate. Cu o zi înainte, John Cotoiuă mă tachinase atunci când, vorbind despre tortură, mai bine zis de ceea ce trebuia eu să cercetez la Qulumbia, am fredonat într-o ureche The Torture Never Stops, unul din cântecele ironice ale lui Frank Zappa. Și el era tot din Est, a precizat Cotoiul. Ciudat personaj, mi-am zis, aducându-mi aminte că acest motănoi avea în biroul lui, expus pe perete, un steag românesc găurit, din timpul revoluției din capitala locuită de câini vagabonzi. Îmi venea să-l ciupecsc de burtă, dar, firește, mi-am ținut mâinile acasă. Acum, dacă stau și mă gândesc la ceea ce povestesc eu aici, întâmplările mele seamănă cu acelea ale unui picaro. Adevărul este că nu mă sfiesc să țin isonul prostiilor și tembelismelor de care New York-ul deborda, pentru că nu înțeleg să mă prefac. Dar să mmez istorisirea de unde am lăsat-o. După Templul Qulumbiei, unde altundeva aș mai fi putut să cotrobăi decât într-un anticariat. Și nu mi-a trebuit mult timp ca să-l aflu. Era cel mai mare din NYC, se numea Ștrand, și aici am forfotit o jumătate de zi în căutare de tomuri chilipir Bătusem deja vreo cinci kilometri de mers în jurul cozii când, la poalele unor raftun arhipline, am zărit o pereche de patine cu rotile. Păi ce era să fac decât să le încălț și să zburd prin anticariat. Bineînțeles că am declanșat toate alarmele posibile și chiar am doborât câteva albume de artă, dar supraveghetorii nu s-au ofensat, căci, după cum mi-a fost dat să aud, eram cea dintâi patinatoare pe rotile din anticariat. Cobra s-a supărat foc, zicând că îl fac de minune, și m-a târât

după el, urgent, la casierie, unde a plătit în grabă cele șase cărți scotocite atâta amar de vreme încât îmi trosneau deja oasele. La ieșire, New York-ul se preschimbase într-o fată de la țară, având cozi împletite și basma pe cap. La o aruncătură de băț de anticariat, își întinsese tarabele târgul de marmelade și verdețuri, pe care newyorkezii nu îl treceau cu vederea. Am gustat și eu marmelada de usturoi și pe cea de piper, înmuindu-le, apoi, cu cidru de pere, iar amestecul acesta a avut efect de trotil. Prin cele două marmelade, locuitorii metropolei se franțuziseră întrucâtva, iar mie îmi tihnea metamorfoza aceasta. Din acest târg dulcegăros am sărit, apoi, în bâlciul mărunțișurilor neguțătorite de negri și asiatici. Vezi, îmi spunea Cobra strâmbând din nas, americanii au și ei țigănia lor. Era vorba de mărfuri de mână a treia, urgisite să fie pipăite, terfelite, deșirate, și pe care vânzătorii le fluturau ca la o coridă. Toată această adunătură semăna cu un Mardi Gras à la americaine. La capătul bâlciului, lângă clădirea Flatiron, ca o felie subțire de tort, despre care am mai vorbit, stătea o hipiotă bătrână. Avea câte șapte inele pe fiecare mână și, dintre acestea, trei fuseseră înghesuite pe degetul din mijloc. Avea vreo zece brățări, dintre care câteva la glezne, cercei până la buric, o șapcă de piele garnisită cu pietre din sticlă colorată, iar pe piept, o poză de grup, înnegrită de vreme, a Beatleșilor. Hipiota asta decrepită este un semn, mi-am zis eu, iar femeia cu păr ca paiul mi-a tras cu ochiul de parcă mi-ar fi auzit vorbele. Ceasul bun a făcut, apoi, ca Hannah să ne poarte la ocean. Nu știa că sunt thalasomană, dar aveam să-i pilduiesc acest lucru cu prisosință, căci, o dată ajunsă lângă mare, m-am apucat de ceea ce îmi plăcea la nebunie să fac: adică de strânsul scoicilor. Hannah și Cobra au rămas să povestească pe o dună de nisip, în timp ce eu, harnică peste poate, am început să pipăi și să cântăresc scoicile în frumusețea ori nemernicia lor. Înmânunată de asperitățile crustelor și de sideful dinăuntru, m-am îndepărtat într-atât de ei, încât, de la o vreme, nu i-am mai zărit. Și atunci în fața mea a răsărit cea mai felliniană femeie pe care mi-a fost dat să o întâlnesc, o supraponderală surâzătoare, cu gene false, prelungi, ținută în hățuri de un costum de baie elefantin, numai bun pentru grășana lui de stăpână. Știi ce sunt eu? m-a chestionat uriașa pe nepusă masă. Nici nu am clipit atunci când i-am răspuns că este o Scoică. Desigur, m-a corectat ea, dar o Scoică newyorkeză. Îmi place porecla asta, a dat din cap grășana, drept care te decorez cu Jartiera Poseidonică Americană. Ce spui de asta? Ce

era să spun! Am înghițit în sec și am acceptat decorația care era alcătuită dintr-o carcasă uscată de pisică de mare, ornată cu clești de crab și scoici sfărâmate. Dar pe amicul meu Crab îl cunoști? mă luă ea pe nepregătite. Și atunci, de undeva din nisip, se ivi un bărbat cu mâini neobișnuite: avea unghiile lungi de vreo zece centimetri, încât, după cum aveam să aflu mai târziu, ele puteau fi folosite pe post de cuțit la tăierea pâinii, legumelor, fructelor și chiar a cărnii. Omul Crab era veselos foarte și începu să țopăie la marginea oceanului, de parcă i s-ar fi întâmplat cel mai năstrușnic lucru din lume. Buimacă, mi-a trecut prin minte atunci că, în *Alisa în Țara Minunilor*, era vorba, parcă, despre un cadril al homarilor, și nu al crabilor. E tot același drac, mi-a spus grășana, citindu-mi gândurile și nedumerirea. Noi trăim aici, lângă ocean, și mergem în NYC doar atunci când vrem să ne smintim.

Cum adică? am interogat-o eu, fără să vreau. Știi, îmi mărturisii ea, noi suntem niște veterani ai Woodstockului, iar New York-ul e numai bun pentru astfel de aduceri aminte. I-am privit chiorâș pe cei doi pensionari flower-power, căci eu însămi îmi dorisem, cândva, să fi trăit acele vremuri hipiote, iar nu haoticele timpuri postmoderne pe care le detestam. Dar ce-are a face metropola newyorkeză cu Woodstockul? Mi se părea cam talmeș-balmeș ceea ce-mi spunea femeia pe care o poreclisem Scoica. Nu e nimic aiurea, mă lămuri ea, fiindcă doar LA și NYC au mai rămas, întrucâtva, bastioane ale atmosferei de odinioară. În rest, America este o plăcintă cu varză! Daaa? am spus eu, lungind cuvântul și holbându-mă prosteste. Uite ce e, Alisa, mă repezi atunci uriașă, trădând faptul că știa cine sunt, dacă nu îți convine ce-ți spun, pleacă naibii de aici. Voiam doar să-ți dau câteva sfaturi folositoare despre metropolă, dar văd că ești obraznică și nu vrei să ții seama de ele. Începusem să mă mir de ce ar fi putut să fie așa-zisa mea nepolitețe, când bărbatul Crab părăsi marginea oceanului și se îndreptă cu unghiile cuțitoase înspre mine. Atunci am luat-o la sănătoasa, dar rătăcirea mea pe țărm nu avea să se încheie aici. Doi bărbați tineri, care se țineau de talie, aveau să-mi taie calea și să se prezinte înaintea mea ca eu să-i fi întrebat ceva. Noi suntem Melcii, mi-au spus cei doi homosexuali, și îți urăm bine ai venit. Dar de ce vă spuneți Melcii? i-am interogat eu suspicioasă. Pentru că purtăm fiecare o cochilie nevăzută în spinare. Este o cochilie grea? Toți bărbații o au într-un fel sau altul, răspunseră cei doi. I-am privit chiohondrâș: aveau aspect de machos, dar unul dintre ei juca, totuși, rolul de femeiușcă. Și

cum se vede lumea prin ochii unei perechi de Melci? Vrei să spui cum se vede New Yorkui? Păi, da, am bolborosit eu. Metropola asta, îmi explicară cei doi într-un glas, este una strălucitor-băloasă, așa că e numai bună să ne târâm prin ea și să o străbatem de la un capăt la altul. Este zona tuturor posibilităților, de aici faptul că suntem nesățioși. Bine, Melcilor, le-am spus eu într-un târziu, și i-am lăsat în plata Domnului, căci nu prea știam ce să mai vorbesc cu ei. Mi se păreau tare ciudați, mai de neînțeles chiar decât Scoica și Crabul.

Despre templul Qulumbiei și cum rătăcește Alisa prin subteranele lui

Dacă, la suprafață, Qulumbia era presărată cu veverițe vesele și mâncătoare de castane ori alune dulci, subteranele ei erau niște burți umplute cu cărți. Atmosfera de roman victorian era încercuită de un oarecare nimb iezuit care se spulbera, însă, atunci când uriașele capele, care adăposteau inclusiv papirusuri egiptene, își iveau nunțile boltite. Coboram cu liftul la etajele de dedesubt unde, singuratece ca niște prințese adormite, zăceau, în muțenia lor delicată, cărțile. Era năstrușnic să știi că la New York există și așa ceva, căci, dintr-odată, metropola primea un veșmânt erudit, un fel de sari stratificat în epoci și civilizații înșirate pe ață ca mărgelile. Îmi aflasem locul potrivit îl; tr-o hrubă ferită de ochii lumii, chiar dacă pe placajele de lemn, predecesorii mei scrijeliseră fel de fel de aiureli, blasfemii de doi bani și oferte sexuale previzibile. Palimpsestul suna cam așa: / *love Barbra Streisand, hecause she's hot*/ *Tempus Edox Renan Rectum?* / *White women have big pus-sies*/ *I want to lick your ass and suck your tits*/ *All of you vermin will die a slow agonizing death*/ *O, wise ass, give me guidance*/ *These words are worse than in a High bathroom, se grow up, little pigs*/ *U Men are wondering through ladies nights, women are wondering through men's days*/ *I like your Johnny*/ *That thing must hurt*/ *Do you want to fuck? Yes!* / *Stick your love pure*/ *Cogito ergo fuck*/ *Anyone interested in mutual masturbation?* / *What does it feel to have oral sex with a woman?* / *I in the whore of the books*. Ultima chestie cu târfa cărților mi se părea chiar șugubeață. Șoarecele de bibliotecă din mine degusta atmosfera îmbătătoare ca vinul marmeladă, de parcă m-aș fi aflat nici mai mult nici mai puțin decât într-un laborator alchimic. Adevărul este că era delicios să citesc într-o chilie cu halou de athanor. Ambianța ticsită a Qulumbiei și, în același timp, aerul ei de mănăstire, de Vatican newyorkez sau de Heidelberg

yankeu, îmi intrase în piele, preschimbându-mă într-un pergament viu căruia îi bătea inima cu putere. Cât despre Cobră, el devenise un călugăr care nu vedea altceva decât căiți. Ne aflam în cea de-a opta bibliotecă a lumii, iar lucrul acesta era îndeajuns încât să ne tulbure. Ce să mai spun decât că, scotocind eu zilnic după cărți de devorat, am intrat, vrând-nevrând, în vorbă, cu paznicul textelor. L-am poreclit Socrate, deși era de stirpe indiană. Avea părul alb și lung până la brâu și îl ținea strâns într-o coadă. Iar ochii îi erau atât de albaștri de parcă ar fi trăit în cer. Presimțise că sunt Alisa și toată ziua bună ziua mă bântuia cu vorbe de duh. Dacă ar fi fost să-i aflu rolul din povestea clasică a

Alisei, atunci pot spune cu mâna pe inimă că era chiar Omida cu narghilea.

Purta o tichie de catifea neagră, brodată cu argintiu, și o pipă din mahon din care nu pufăia niciodată, fiindcă fumatul era interzis nu doar la bibliotecă, ci în întreaga Qulumbie. Dar Socrate o molfăia bătrânește. Atunci când l-am întrebat de ce o ține în gură, mi-a spus că este un fel de asceză sucită. Acest Socrate al meu, cu piele roșcovană, nu stătea degeaba la bibliotecă, ci el însuși citea cărți ori chiar le sublinia cu cerneală invizibilă. De ce faci asta? l-am chestionat într-una din zile, nedumerită. Pentru că așa numai Marele Spirit mă vede că citesc și nimeni altcineva. Socrate stătea pe un scaun giratoriu de unde supraveghea tot ceea ce mișca prin bibliotecă. Avea niște ochelari cu lentile enorme, cât niște felii tăiate de grape-fruit, și semăna întrucâtva cu Harold

Lloyd. Din când în când, pe nepusă masă, mesteca tutun olandez cu mireasmă nobilă, lăudându-se că îl primise de la un rabin pe care l-ar fi salvat, cândva, de la înec. Povestea mi se părea cusută cu ață albă, dar avea haz. Atunci când avea poftă să mă tachineze, și lucrai acesta se întâmpla adesea, mi se adresa cu înălțimea Voastră. Ce mai citește astăzi înălțimea Voastră? Sunteți satisfăcută de bibliotecile newyorkeze? Râdeam cu gura până la urechi și atunci Socrate îmi dădea bomboane acrișoare, știind cât îmi place să le crăntănesc când citesc cărți venerabile. Se mira de tema pe care mi-o alesesem spre cercetare, întrucât tortura i se părea mai potrivită pentru o văduvă înrăită decât pentru fetița întârziată care eram eu. Când Cobra venea să mă ia din Templu, deoarece, așa cum am pomenit deja, bărbatul meu se scufundase într-o chilie cu texte medievale, Socrate se pune

întotdeauna la taclale cu el și împreună castanedizau, adică îl forfecau pe Carlos Castaneda și șamanismul lui neostoit, până îl făceau zob. Asta în vorbe, pentru că, în fapte, toți trei vedeam, dincolo de Canito, stafia dragă a lui don Juan Matus, șamanul care ne fascina, fie că existase în carne și oase sau nu, și a poznașilor săi ucenici și prieteni în pauza de prânz, când ochii începeau să mă usture și trebuia să-i odihnesc puțin, mă întâlneam cu Jack

Struțul și John Cotoiul. Struțul] avea să-mi pună, de altfel, tot soiul de întrebări șfichiuitoare legate de cercetarea mea. Există un mic torționar în fiecare din noi? Este imaginația esențială în tortură? Și o ținea tot așa, țac, țac, țac. Ce era să-i spun? Una era Alisa din mine și alta, studioasa care venise la Qulumbia să se îngroape în cărți ca într-un cavou. Până la urmă i-am mărturisit temerea mea dintotdeauna, aceea că, dacă aș fi trăit în Rusia începutului de secol și aș fi prins lovitura de stat a bolșevicilor, aș fi ajuns, poate, o comisăreasă. Jack Struțul a râs bine dispus. Când i-am mărturisit lui Socrate același lucru, însă, el m-a privit în ochi și a spus doar atât: bine că nu te-ai născut atunci. La întoarcerea în Templu, întotdeauna îmi băgam capul și prin alte chilii, ca să văd ce prostii mai scrijelesc studențașii de la Qulumbia. Aveam ce citi, fiindcă erau niște! imericks-uri sexualizate și ciobite, care, de obicei, sunt mâzgălite în closete. Că și la Qulumbia, băieții și fetele se descărcau așa, lucrul acesta mă descumpănea oarecum. Deci: *Lesbians must be gassed/ I'm your turbo lover/1 dream about making love to a stallion while riding him bareback. Meri just arent satisfying enough. The mân who moves with my body as a horse does, is the man I will have/1 hate sex/ I'm hung Uke a horse, baby/1 love Qulumbia women's hairy pussies/ AU must die/1 want to get you off/ What would you rather be doing at this moment? a. fuck a girl up her bud, b. a little menage-ă-trois, c. study till brains blow up, d. chop off a man's penis and have it transplanted onto his forehead.* Socrate se mira de răbdarea cu care citeam mâzgăliturile, tachinându-mă cum că voi deveni antologatoarea lor. Distanța între clădirile britanice ale Qulumbiei și cuvintelele țâșnite din frustrări și neputințe era atât de mare încât nu-mi rămânea decât să fiu uimită cu jumătate de gură. În drumul dintre Temple, stăteam, uneori, la taifas cu cele două veverițe-femeiuști pe care izbutisem să le îmblânzesc. Le dădusem numele Kris 1 și Kris 2, dar le adăugasem și titulatura de qulumbiene. Erau niște veverițe zburătoare, întrucât coada lor zvâcnea

ca o pistă de lansare pentru rachete. Zburau prin aer ca peștii în apă, ronțăiau toată ziua și acceptau pe lângă ele, în afară de oameni, doar porumbei. Apoi, într-o zi, am pășit în Templul cel Mare ridicat de regele George al doilea, acolo unde, sub cupola uriașă, se aflau închiși, sub sticlă, demoni, zeități și alte creaturi. La intrare avea să mă întâmpine cine alta decât patroana mea, Athena, zeița creieroașă și încoifată. Până și-aici ajunserăm să ne-ntâlnim, îmi zise ea, nu doar în Plaka grecească unde băurăm și ne tutuirăm astă-vară. Venit-am să văd demonii, am zis eu către ea. Dar cea născută din capul tatălui său nu îmi îngădui să intru-n Templu. Mai du-te și citește niște cărți și doar peste vreo patruzeci de zile vino înapoi. Atunci vom merge împreună să vorbim cu demonii. Ascult și mă supun, nu aveam ce să zic, căci așa fi zis în van. Așa că m-am întors în Templul mic unde citeam sub ochii lui Socrate și am strâns iarăși limericks-uri deșănțate. / *have no will to survive/ He who fucks nuns will someday join the queen/ No pain, no gain, no brain, insane/ Suck, suck, suck my Dick/ Whenever I come here and read all this... I just wanna go out/ I get horny reading all this too, se ijust masturbate right here/ I love large chubby women/ Do you have a penis or are you gay? / Does more homos mean more girls for me? No, just more lesbians/ What kind of God do you believe in you idiot? / Don't take life so seriously, have some fun? Love is the cure for every evil/ Go fuck your mother, you asshole/ Stop screwing people you do not know. Start having sex with people, not with bodies/ Cail for homosexual anal action/ I'm blonde and dying for a good hard fuck/ Kill all rāpists/ Anyone interested in a threesome coith ioo hot, wet law school women? / I'm sick and tired of young white suburban males who think they know everything: you let them fuck your head and all you get is a polițe i hank you.* În pauze, mă opream lângă Amsterdam Cafe, unde mușteriii stăteau în galantare, ca să fie priviți de pe stradă. Alături era o pensiune de familie unde se servea „supă subconștientă”. Am gustat și eu și Cobra din ea, dar nu ne-am oedipizat deloc; avea aromă de viezure și broască țestoasă, ciudat miros, așa încât ne-am luat tălpășița destul de repede de acolo. Graba noastră a fost sporită de o bătrână fără dinți, cu gingiile molfăite, care începuse să fredoneze So, hush, little baby, și să ne arate dosul ei tremurând de cărnuri desferecate. Spre seară, ne-am întâlnit cu Girlie, o altă româncă bursieră în N YC, cu care am bârfit pe rând universitățile metropolei: New Bull era o chestie marxistă și nesărată, N-Woo-Doo – o trebușoară antiacademică

și provocatoare, în tirap ce Qulumbia era smokingata New York-ului, mic burgheza. Girlie ne-a recomandat câteva cluburi de jazz, dar surpriza mea a fost să aflu că și în NYC există celebrele magazine Sephora, cu parfumuri mirobolante. Ne-am dat întâlnire peste o săptămână la testarea nasurilor și a încheieturilor noastre fine. Estimp, înainte de a mă acoperi în cărți, mai citeam, când și când, micile scabroșenii-parascovenii de pe birourile din Templu. Așa că: *Penis captivus humpty-dumpty/ What de you caii a white woman who has never had sex with a black num? / To be is to do – de be de be de/1 love women with big bottom and big nipples/1 dream about having a black fucking me in the ass/1 want to fuck Madonna/ Latino men are good în bed, because they have big cocks/ You are a seif fingerfuck! / Why de people regress into genitalia, obsessed immature retards when they write grajfiti? I can't believe I'm sorrouned by such juckin losers/ Because this school is no sexually repressed and politically corect that to even mention genitalia în a street manner în public would get your ass thrown out of this school/ Holly fuck, farting fuck, fuckin fuck! /1 love big tits/ They don't love you back, asshole/ Tjie cock power is magic/ J'ai besoin d'un homme. Je suis icipour toi.* Erau, apoi, o puzderie de desene cu sexe împreunate în tot soiul de poziții, dar caraghioslâcul lor nu avea cum să nu te facă să pufnești în râs. Ce ți-era și cu sexul în ziua de azi: o drăcie, obsesie, aiureală. Post-postmodernii nu mai știau nici să iubească romantic, nici dostoievskian, adică până în plasele. Eu preferam ultima variantă. Pe pajiștile verzi ale Qulumbiei gesticulau o grămadă de excentrici ai artelor mișcării, cu încetinelii de mimi și acrobații de balerini împietriți, asiatici majoritatea, cum asiatici erau și holbații bulbucați care crănțăneau și ghiorțăiau în bibliotecă, fără să le pese că tulbură seninătatea cărților și a cititorilor cumiști ca mine. Migdalații de la New York mă scoteau din sărite cu grobianismul lor stomacal. Într-una din după-amiezi, când îmi sfârâiau pupilele de atâta citit, am tras o rugă până în Times Square. Amurgise deja, iar New York-ul se vedea ca un carnaval irides-cent și concentrat. Într-un colț, se cânta jazz, într-altul, bătaia tobelor mici și mari făcea să se miște soldurile trecătorilor, undeva, în mijlocul străzii, răzbătea flautul înfiorat al unor peruani. Noi, hop la Vergin, cel mai mare magazin de muzică. Eu căutam recitativele lui Jim Morrison și corurile stranii ale lui Goran Bregovici, Cobra o ținea una și bună cu Van der Graaf Generator și Peter Hammâll. Ne-am zgâit cât ne-am zgâit, apoi am

trecut la muzică clasică. Aici era pustietate mare, doar câte-un fan bătrâior și demodat de-al lui Verdi. De multă vreme tot voiam să cumpărăm o integrală Wagner, căci acesta ne cam luase, odinioară, mințile. Dar CD-urile cu Wagner arătau ca niște cârnați de iarnă din care poți mânca un an de zile, într-atât sunt de sățioși. Am părăsit mica încăpere care adăpostea muzică neprielnică newyorkezelor și, până la urmă, ne-am luat un Dead Can Dance: ăștia erau și ciudați, și liniștitori. Afară nu am mai rătăcit prea mult, fiindcă am dat de Sephora. Atâta ne-a trebuit: nasurile noastre au început să fornăie ca niște căluți, să simtă enorm și să pufăie monstruos. Iar înăuntru ne aștepta, nici mai mult, nici mai puțin, decât un Grifon. I-am spus că îmi trebuie un parfum pentru NYC, dar unul care să fie contra metropolei și, în același timp, să intre în pielea orașului. Față de agitația de afară, trebuia să fie o mireasmă florală și senină, de fluturi gingași. Grifonul care, ca toți slujbașii magazinelor Sephora, era îmbrăcat în tunică neagră și purta mănușă de mătase pe mâna stângă, m-a purtat în zona Kenzo-urilor și a Miyake-urilor. Avea dreptate, aveam nevoie de o ikebană care să răzbească prin New York, ca o dâră de prințesă în dantele. Kenzo ca sent beau îmi plăcea, dar ceva duos-sidefiu găsisem și în licoarea Miyake. Nu știam ce să fac și atunci mi-am aruncat ochii prin preajmă. Nasul meu principal, Cobra, era scufundat în oceanele Lanvin și Cerutti și nu putea fi tulburat. Atunci am zărit, plictisită, un parfum pe care întotdeauna îl trecusem cu vederea, Envy de la casa Gucci, și, în zeflemea, l-am degustat. Sfinte Dumnezeule, îmi găsisem acul de cojoc: avea o mireasmă tăioasă și acrișoară, înrudită cu Givenchy-urile mele preferate, deși, în același timp, intensitatea lăcrămioarei și a narcisei făcea să am în fața ochilor tocmai o trufașă timidă așa cum eram eu, cu rochiile lungi, pornind de sub sâni, în stilul Madamei Recatnier. Ei, da, acum să ne înfruntăm; iată zis eu precum Rastignac deasupra Parisului, privind zgârie-norii New York-ului de jos în sus. Să vedem care pe care, metropolă transsexuală și poetastrule blestemat! Iar Cobra, martor la jurământul meu, rosti Amen, ca un preot budist, fornăind portocaliu. Grifonul zâmbi cu înțeleș, ghicind parfumul pe care îl alesesem. Alisa, îmi spuse el, și-mi întinse cu ghearele o sticlă în formă de lotus, pentru zilele tale rele, ia, totuși, o picătură de aici. Dar ce-i acolo? l-am chestionat eu. Un amestec din toate Kenzo-urile, făcut de mine. Am început să rânjesc: bănuiam eu că trebuie să fii alchimist, am zis, dar Cobra, care ieșise din imperiul albastru al Lanvinului, mă

trase de mânecă. Un alchimist este un mag, fetița mea consoartă, așa că ia aminte, nu-ți mai râde de cine nu trebuie. Grifonul nu rosti nicio vorbă, ci-și scutură praful auriu de pe mănușă și dus a fost pe vânturile Sefhorei miroselnice. Așa că și noi plecarăm cu Envy al meu cu tot. Metroul New York-ului era plin de umili ai străzii, nu ca la noi, de copii ai străzii. Erau decrepiți, duhnind a rahat, junkies și alte asemenea specimene slăbănoage și stafielnice, dar și viu colorate. Era o lume capricios-goyescă, dar care se simțea bine astfel, iară să perceapă diferența la modul tensionat. Pe de o parte era bine astfel, căci, vorba ceea, sărăntocii și ciudații nu ieșeau neapărat în evidență, dar, pe de altă parte, senzația că lumea o luase razna de tot, iar razna asta mergea înainte, cu steagul fluturând, având în urmă o armată de ologi, chiori și păguboși, dădea de gândit. Până și eu, cu botinele mele chinezești de lac, cu imprimeu de frunze de arțar, sau cu sandalele din dantelă neagră Jugendstil, eram sau o farmazoană care stârnea curiozitatea, sau o individă destabilizatoare care trebuia pusă cu botul pe labe. Și una, și alta, așa că, atunci când mă temeam de propria-mi tărie într-ale aparenței, aveam să mă parfumez cu amestecul de Kenzo-uri primit de la Grifon, ca să nu-i angoasez pe newyorkezi. Ce să mai spun decât că am ajuns să-mi fac un tabiet din a citi scabroșeniile șăgalnice scrijelite pe birourile din Templul Qulumbiei. Socrate mă prevenise, de altfel, că până la urmă voi izbuti o antologie, făcându-i de râsul lumii pe gravii și pretențioșii studenți de aici. Dar mie îmi plăcea Qulumbia cu toate ale ei, și cu acest farmec desuet de rochie victoriană, și cu deșuchelile de trepăduși. Așa că: *Viva the Sex Republic / Lick my body, please / I'H lick you until deathi I like coitus interruptus with Nietzsche and Heidegger / Eat my cock / 1 love Cleopatra, because she's still the best whore / Does anyone masturbate the stacks like I de? / My dick itehes! Turn îi around and put it inside yourself, that's what your father does. / 1 will end need-ing abortion after so many fucking words / Good pussies are hani tofind J Join the lesbians, idiots without cocks / My sex is at the mercy of a Fucking God / My pussy is a mouth, my mouth is a pussy / Bâte my ass / Rape «good for every pussy who wants to be in Heaven / Castrate men, they deseane it! / 1 am able to make love to seven men. Cal! me / 1 like theflavour of a hol pussy. Is like a Marlboro on Nilel 1 want a coffee-sex with sorneone, be it a man or a woman / Mart is a hotnunculus penis.*

Cum Alisa ajunge în Orașul Crabilor și în alte zone strașnice

V-aduceți aminte de Bucătăreasa din *Alisa în Țara Minunilor*? Ei, bine, ceva între Bucătăreasă și Pălărierul nebun era prietenul meu Serghei. În orice caz, pot spune cu mâna pe inimă că, datorită lui Serghei, am început să gust New York-ul în pântecul său culinar. Când Serghei și soața lui, Hannah, ne-au dus la Orașul Crabilor, un restaurant etajat din sudul Manhattanului, am simțit pentru întâia dată în NYC cum dinții mei reînvață să sfărâme, limba mea, să se strecoare șerpește pe lângă bucate, gingiile mele, să se înceteșeze în ritmul ginului compact. Până și trupul bărbatului meu, Cobra, devenise comestibil și aburind. Serghei mă știa de pe vremea când eram fetiță și datul acesta făcea să-mi poată spune orice. Felul său de a fi, când povestelnic, când hâtru, când pornit împotriva belelelor de pe lumea aceasta, avea darul să mă facă să percep teribila metropolă sub latura ei epică, printre magazine de vechituri și cafenele înzorzonate, neoane roind de culori tăioase și clădiri scorjite din orașul vechi, a căror istorie cărămizie doar Serge, cum își spunea el însuși, știa să o rostească aromat. Între Serioja de odinioară, cel cu care împărtășisem casa de la Capri a unui nordic pasionat de vila împăratului Tiberiu și concertul numărul 2 al lui Rahmaninov, și Serge cel de acum, chiar dacă mai corpolent și ras în cap, nu era prea mare abis. Serghei avea să devină, prin urmare, călăuza mea prin Manhattan, cam tot așa cum vânătorii de bizoni erau purtați în locuri dibace de către un mirositor de urme proaspete. Și așa aveam să ajung să văd în zgârie-norii din NYC niște crabi uriași, și în clădirile din cărămidă, niște creveți rozalii, și în recile edificii de pe Wall Street, niște homari clămpănitori. Și în butoaiele deasupra clădirilor din metropolă, niște bulbi de ciuperci. Toată ziua molfăiam sau rontăiam ceva și începusem să mă îngraș binișor. Orașul acesta mă făcea să fiu mândăcioasă, iar aerul lui tare mă împungea cu o foame de lup, de parcă ar fi fost aer curat de munte, iar nu duhnitor, așa cum era de fapt. Doar când coboram în metrou îmi pierea cheful de a mânca, deoarece pe dedesubtul metropolei surzeam din pricina debusolaților care țipau, a reparatorilor de șine care loveau oțelul cu ciocane automate și a muzicanților de ocazie care lălăiau ce le venea I. – a era un infern pestriț, cu bâlciul lui cu ot care-l/T \ Ole> demente său; dimpotrivă, destrămate Feme? „” C” mirositor, și cu părul încâlcit până la moartu, u-Pierduseră rușinea, tâcniți vorace! strigă * * * * «ins. gne Tară vreo pată de rugină msi eu nic n P” * * Șarpe POLL-ai cu printr-o viață zadarnică și Jti și mă câte Nt * **» toate limbile

pământului nu i-aș pute cuprind „* * deodată * multe linii în care s-ar putea ghiciși viața's L" P™ mea al azdată * > J înfrângerea. Dar Z * * * * de tre', ori: înainte, în timpul și după Miroll H am Paranoic paradox ca tocmai la New York să po Sorh S°UPE V°Sgmn – ce franțuzească – mi-aducea aminte de Z/ri „** dar nu numai. Străzile de la suprafața metr n, degradat d miro Strilelartofior Prăjițialecăm7 denui T și oraș

T P°P°r ««înente care se în care adăstam, iată, cu voluptate de spunea istoria unei nații care fiwSS

urma, cu vremea, devenise una din pietrele de a cătuit din straturi de emigrant, de pe IZ

vlagu, seră în timp. Poate, din pricina aceasta sale cartiere pătimășe, era buricul 2

puđibonda Americă, un fel de athanor în că e se a rh dar Tară să devină aur, toate popoarele" nă cut T &

căutau un nou sălaș, pentru anul ni T PC Te „a care «W avea să-mi deslușească încâlcelile vietăa" Q T Care

Vorbăreață Șiamuzantă, cale știapetoatrd tr0 nlane Zăluda' nepreracută. Că bărbații newyorkezi chkr T de Studioasă ««ci un interes, că feme, le td1 Că teșite sau, dimpotrivă, obeze, ă7Z S vânează imagini și înfulecă cheaps p „ni că f vorba asta nu mai există aici, peste ocean, că noi, europenii, suntem bătrânicioși, trăind, de fapt, în secolul trecut, în vreme ce americanii sunt holtei ca nație, tăbăcind, însă, câte o temă, până scot untul din ea. Că specialiștii de aici pot fi inclusiv profesioniști ai gunoiului, fără ca acest lucru să fie un neajuns, întrucât erudiția asupra gunoiului este cea care contează. Zăluda semăna cu Ducea din povestea Alisei, atâta doar că nu era deloc mândioasă, deși era destul de enervantă, totuși. Cei de aici spuneau că este o rătăcită de secol XIX în pârđalnicul secol XX care, iată, acum se încheia cu tam-tam. New York-ul se pregătea ca o mireasă zurlie de venirea anului 2000, iar eu încercam să intru în pielea potrivită pentru o așa ispită a timpului niciodată zălogit. Zăluda îi prinsese pe newyorkezi în capcană: nu contau nici banii, nici faima, nici frumusețea ori urâtenia, ci doar încrederea în sine a oaspeților care ajungeau prin ținuturile acestea, spunea amica noastră. Nu contează nici inteligența ori strălucirea, ci doar ceea ce simt ei că tu crezi despre tine. Dacă ești timid și interiorizat, cu atât mai rău pentru tine. Dacă ești vorbăreț și trufaș, cu atât mai bine. Lucrul acesta l-am înțeles și eu când am mers

la o bere neagră cu Jack Struțul și două pupile ale lui: deși vorbeam în engleza mea alisiană, faptul că eram degajată în spirit m-a salvat de la a fi privită cu îndoială. Mi-am dat seama că trăsătura lor prielnică mie era curiozitatea iscoditoare. Măcar, prin așa ceva, îți arătau că, deși sunt indiferenți față de viața ta și trecători ca niște nori, îi stârnește necunoscutul pe care îl reprezintă țara din care vii. Iar România chiar că era un fruct exotic, o zonă underground, ceea ce îi sporea farmecul pentru exhibiționiști. Jack fusese hipiot cândva, dar lucrul acesta nu se mai simțea deloc în el: mai rămăsese doar o candoare intrepidă, altfel nu știu să o numesc, încadrată de un zâmbet sticlos. Dar să mă mai scufund în libidinoasele prostioare scrijelite în bibliotecile Qulumbiei. Deci: *I'm a vergin andi want to be a whore / Lick my wiper, Dishwasher; Dick my lip, Assdicker; Lick my ass, Dickwiper; Wick my ick, Lassdiper / 1 adore anal sex / Then you're an asshole / 1 want to fuck yoitr sister / Funny; she wants to fuck you / Any final week, I have sexual tension and 1 need a horny 76 year-old lady / ! în looking for a big guy to suck my fail tits / 1 feel like a lesbian trapped in the body of a man / Give me head until I'm dead / If I go to the pet shop, Vil get spoiled and girls will never be the same / is it true that girls like big and fat dicks? / You are all a sorry bunch of desperate, maladjusted losers, and proof that for you life is a sexually-transmitted disease. So, women, go back to your women, and men, go back to your men / My penis is very long, so why col-lege girls don't like to have it inside them? / What in the world is this: somebody's fucking big nose? / Do gross fuckers like anal soup? Want a tongue fuck? I'm the one you're looking for. Let me fuck the shit out of you! Just leave your name and phone number / Hey, any woman out there looks for some anal acționt / Sex should not just be a cure for your freedom / What does sex mean to you? Nothing, plea-st re, be old fashion, fury-anger-power-desire, a last summer, râpe. masturbation, everything! / When physical and emotional realities collide, the only sale and free sexual act is masturbation, What kind of world is that? The great problem is that we only communicate on true desires and frustrations with these realities on these corners of library walls. And here you only fiind desperate exaggeration and tortured sarcasm / Listen faggot! Go fuck yourself.* Ce noroc că se mai găseau și moraliști să scrie pe birourile Templului! Nu-i vorbă, râdeam cu gura până la urechi de deșuchelile studentașilor, dar asta numai după ce începeau să mă usture ochii de la cititul cărților glorioase și demne. Doar atunci

imersiunea aceasta în obscenitățile caligrafiatelor aiurea mă scotea din înțepeneala printre cărți și tăceri. În alte răgazuri, aflam anunțuri trăsnete ca, de pildă, acela al unei societăți pe care Cobra o găsea tembelă, deși se pretindea a fi în descendența Cercului Poeților Dispăruți. Se numea The Philolexian Morality Quiz și râvnea să ne sporim simțul moralicesc, în întâlnirile prevăzute în fiecare joi, seara. Filolexienii, adică iubitorii discursului, aveau și o revistă cu titlu confuz, Trokla îi spunea, iar testul la care îl supuneau pe cel dornic a fi inițiat era prostesc. Suna cam așa: Ați mâncat vreodată mai mult de un pfund de ciocolată? Ați intrat vreodată valvârtej la un spectacol, fără să plătiți, ca să aveți relații sexuale? Ați pătruns vreodată în vreo biserică, templu sau cimitir, ca să faceți dragoste?

Ați furat vreodată cărți de la bibliotecă? V-ați mințit vreodată părinții, preotul, prietenii? Ați trîșat vreodată la vreun examen? Ați comis vreodată plagiat? Ați fost vreodată la Casa Albă? V-ați uitat la televizor mai mult de cinci ore? Ați participat vreodată la vreo emisiune TV? Ați dorit vreodată să faceți rău cuiva? Ați băut vreodată alcool cât să vă îmbătați? Ați făcut vreodată sex, fiind drogat? Ați lucrat vreodată la Hollywood? Ați simțit vreodată ura rasială? V-ați călcat vreodată cuvântul sau credința, pentru distracție sau profit? Ați folosit vreodată prezervative? Ați avut vreodată relații sexuale cu mai mulți parteneri, folosind cătușe ori eșarfe? De fapt, la sectorul făcut dragoste, filolexienii puneau nici mai mult nici mai puțin decât douăzeci și una de întrebări. Vai, vai, i-am spus îngrijorată Cobrei,ăștia sunt obsedați! Vor fi fiind aceiași cu scrijelitorii de scabroșenii din Templu! Însă bărbatul meu îmi propuse amuzat să mergem la rendez-vous, joi seara, cu filolexienii retardați. Câr-mâr, până la urmă am mers, mai mult dintr-o curiozitate de diavol șchiop. Ei bine, erau patetici și săraci cu duhul, așa cum bănuiam, chiar dacă aveau și un oarecare umor fad, iar întrebările legate de sex se opreau la nivelul de întrebări, fiindcă prea puțini din cei de acolo păreau să fi gustat din fructul sexelor pierdute. Nu sunt înțărcați încă, a catadicsit să spună Cobra. Dar eu, ca să intru în joc, am răspuns la testul lor idiot și am făcut în așa fel încât să ies imorală, ca punctaj. Atâta mi-a trebuit: pe de o parte, mă priveau cu bărbiile severe, fie ei băieți sau fete, pe de altă parte, ochisorii începuseră să le sclipească din pricină că, după cum se deducea, eu mâncasem, crântănind, din toate fructele oprite. Vai, Alisa, râse Cobra, tare îți mai place să-i provoci pe mocofani! S-am spus atunci că pe

Dumnezeu nu aş îndrăzni să-l înfrunt niciodată, nici chiar aici, la New York, ca să nu fiu bănuită de nesăbuiţă sau ultraj. Sătulă de tilolexieni şi de ideile lor fie destrămate, fie bătrânicioase, am ţâşnit-o spre Times Square, fiindcă acolo nu mă plictiseam niciodată. Ce-i drept, doi negri decrepiţi, dar simpatici, cu mutre de fachiri, şi doi chinezi tineri, cântau nevoie mare tocmai din Jimmy Hendrix, şi nu cântau rău. Cu o pălărie de fetru maro, cel care glăsuia, imitându-l pe limbamicul Jimmy, le mai şi explica trecătorilor de ce cântă aşa, ce este cu sound-urile adânci şi başii nostalgici ai rockului de odinioară. Majoritatea curioşilor îl priveau zâmbitori, doar Cobra şi cu mine aveam urechile ca nişte sugative, căci sonoritatea aceea ne era dragă, din pricina vremurilor trecute cu care ne-am fi potrivit, dar pe care nu ne-a fost dat să le gustăm, căci eram ţânci. Ceva mai încolo cânta o individă zănatecă, gen Janis Joplin, iar lângă metrou, răguşit şi peripatetic, zornăia un Joe Cocker molfăit. Şi uite-aşa, în plin New York, viermuia un Woodstock de periferie! La întoarcerea în cuibuşorul de cuci, cum îi spuneam garsonierei noastre, am zărit o japoneză ca o păpuşă, pe care era cât pe ce să o ating: de-abia m-am abţinut să nu-i pipăi pupilele, nasul şi gura, căci faţa ei de porţelan mi se părea incredibilă. Ține-ți firea în frâu, mă sfătui Cobra, știu că ești o pofticioasă candidă, dar cei de aici ar putea să înțeleagă cu totul altceva. Așa că m-am abținut. Nu am ascultat, însă, porunca Athenei, și am intrat în Templul cu demoni și alte creaturi. Cei chinezi, cu sprâncene arcuite și buze groase, erau spăimântoși: călăreau niște dragoni scheletici, dar de făcut nu făceau nimic rău. Athena îmi spuse la ieșire doar atât: văz că mi te-ai împotrivit, fetițo, să nu-ți pară rău! Doar nu vei fi fiind Regina de Inimă Roșie, ca să mă persecuți, i-am zis eu șugubeață, știind că zeița mea patroană avea să rădă ușurel, cu gura-i fără dinți. Și-ntr-adevăr, Athena râse. Ei, treacă de la mine, spuse ea într-un sfârșit, de ești Alisă, fii așa până la capăt, zurliezurlioară. Norii trec mai repede pe cer la New York decât în alte părți, din pricina oceanului. La asta mă gândeam în drum spre NYorican Poets' Cafe, unde Girlie ne dăduse întâlnire. Era cu o trupă de europeni rătăciți, și ei, în metropola cu cearcăne. Pentru oricine s-ar întreba ce sunt acelea cearcănele orașului, ei, bine, sunt vineții zgârie-nori! NYorican Poets' Cafe era o „bombă” ticstă de anunțuri kitsch precum Mini-Magic Madness at the Clubhouse, The House of Bazaar Dream World 2000, The House of Lunatics Writers and Poets, The House of Ultra Omni Forever, The House of Saints. Câtă lume

pestriță, zvonea Girlie la urechea mea, iar eu îi dădeam dreptate. Așezați pe jos, zăceau studenți și dandy ramoliți, boemi, hippies întârziați, care, cu toții, își zvârcoleau trupurile pe muzica sacadată din „Odiseea spațială 2001”. Trebuia să fie un concurs de poezie slam, adică militantă. Nu prea aveam eu chef de așa ceva, dar, până la urmă, mi-am zis fie ce-o fi. Până una alta îl prinsesem la colț pe un macaronar creț și, lăudăroasă foc, îi băgăm pe gură propria mea poezie schizoidă, asta ca să-l satur de orice fel de poezie. Cobra mă trase de mânecă într-un târziu: ai luat-o razna, mă preveni el, iar te crezi regina poezilor blestemați! Noroc că animatorul începu să ne istorisească povești cujazz. Era un gheish negru, cu dantura împinsă în față, dar cu priză la public. Era un încălzitor de atmosferă. La început, ne-a citit o tipesă din Kansas City, cam fandosită de felul ei, venită în NYC într-un fel de vizită extraterestră. În timp ce ginul șiroia pe gâtlejuri, femeia din Kansas ne-a citit o chestie pigmentată cu vagine, falusuri și înecări în trupul celuilalt, adică al partenerului de făcut dragoste. Era vorba despre sexe zâmbitoare sau încruntate. Spectatorii, și ei, făceau ce puteau, adică: înghesuială, alcooluri, încrucișări de priviri, atingeri piezișe. Apoi a venit rândul celor cinci poeți cruzi și neconsacrați, care s-au întrecut. Juriul, alcătuit din cei care ridicaseră mâinile să voteze, a considerat că nota zero se va acorda pentru poemul care nu trebuia să fi fost scris niciodată. Pentru cel avortat și nenăscut, adică. Lucrul acesta mi-a plăcut, recunosc. Animatorul ne-a aruncat suzete cu gust de mere și, la treabă, dă-i bătaie: poeteii au recitat în transă și slang, când meditativ, cu ochii închiși, când sfătos și din colțul buzelor, când în ritm rap, când cu vocație de om-orchestra, când patetic-strigător la cer. Cei din jur îi încurajau, strigând: ține-o tot așa, dă-i înainte, grozavă metaforă, bravo bravissimo. Doamne, câți poeți erau pe lumea asta, cu mine cu tot! Halal de atâția râvnitori ai breslei slovelor cu rimă sau nu! Tot căscând ochii la ce se întâmpla pe mica scenă, am zis, sastisită și de mine și de poeți, să fie într-un ceas bun. Și duși am fost. Cobra și Girlie comentau zor nevoie mare despre genul ăsta de poezie în public, ca un penis captivys. Voiau să spună captatio benevolentiae, dar se molipsiseră de la atâta sex în sus și-n jos în vorbăria de fiecare zi. Și bătând noi drumul spre metrou, s-a iacut că am rătăcit prin Greenwich Village, printre alte bărulețe, saloane, pensiuni de familie și „bombe”, până când am simțit în spate o umbră credincioasă. M-am întors, ca să o recunosc: să fie o fantasmă, o amintire, vreun strămoș? Dar umbra

vădea un singur lucru: avea un zâmbet bărbos de motan de pripas. Tot rămânând în urmă, ca să o dovedesc, și zărind mereu doar zâmbetul acela drogat, am exclamat ca Arhimede: păi tu ar trebui să fii pisica din Cheshire! Ei, da, se auzi atunci un glas bărbos el însuși și chiar pițigăiat, așa ar trebui, dar sunt motanul din New York! Chiar nu mă recunoști, mă întrebă motanul cel cu barbă? Murit-am nu de multă vreme și sunt unul din preferații tăi poeți. Vai, Alleng, cum îl poreclisem, de era să fie ei, zis-am atunci, chiar tu să fii? Iar Allen Ginsberg sau ce mai rămăsese din el, un zâmbet preabărbos, dădu din cap. Eu, bucuroasă foarte, am dat să-l trag de coadă, dar Alleng îmi șopti prevenitor: Alisa dragă, doar tu mă vezi și chiar dac-ai putea să mă atingi, nu ar fi bine să o faci, căci încă n-am murit de tot. păi bine, am spus eu mirată, atunci de ce mi te-ai înfățișat și încă-n rol de pisicuță din Cheshire? Fiindcă-s făcut să-ți fiu străjer manhattanez, răspunse Alleng, ca la carte. Acasă știu că ai *Urletul* meu pus pe perete și alintat cu versuri de-ale tale, ca într-un palimpsest. De-atunci te-am îndrăgit și-am hotărât că, de-o să vii vreodată la New York, eu umbră păzitoare am să-ți fiu. Păi nu-mi fii umbră, fii-mi călăuză și de tine am s-ascult, am zis eu într-o doară. Iar Alleng, sau, mai exact, zâmbetul preabărbos din el, dădu din cap. Ascultă, mititico, aicea poezia-i ca o supă ps care orișicine-o bea sau n-o bea nimeni, așa că scoate-ți-o din cap. Aici nu ești poetă, ci călătoare cu susu-n jos. De-aceea, două săgeți și două scuturi să ai întotdeauna. Care? 'ntrebat-am eu fără suflare. Patima până-n carne și hătroșenia așijderi, răspuns-a Alleng, acestea două să-ți fie așternut și apă de băut. Prea bine, am zis eu înțelepută. Dar Alleng începu ca să dispară încetul cu încetul. Ce ți se-ntâmplă, motane newyorkez, maestre-al meu, de te încețoșezi așa, deodată, de parcă n-ai fi fost? Ci mergi în pace, Alisa dragă, eu am să fiu mereu la căpătâiul tău, răspunse Alleng, și am să-ți mai apar de multe ori. Și dus a fost! Puțin cam bosumflată, l-am întrebat pe Cobra de a zărit ceva, dar el strâmbă din nas. Iar ți se năzarește cine știe ce, o, soață a mea nesăbuită, iar vei vorbi în vis cu cine știe cine! Era să-mi vin în fire când coada cea pierdută de motan m-atinse-ușor pe umăr ca o aripă de înger. Așa că am tăcut, căci eu știam ceva aparte și nu mai trebuia să-m împărtășesc cu nimeni. Chiar și pe întuneric, norii treceau învălmășiți, în goană, de parcă ar fi fost zoriți de cai sălbatici.

Cum Alisa vede lumea atât de sus în jos, cât și de jos în sus înaintea să mă lovesc de zgârie-nori, am mai bârfit puțin cu Zăluda

despre maestrii de la Qulumbia. Două stiluri precumpăneau în felul de a gândi al profesorilor de aici: unul era Mister K, un profesor trăsnit, slobod la gură, genial, deși cu tentă dictatorială; celălalt era tipul poreclit, în argou academic, Pișat Rece, pentru că reprezenta eminența cenușie cu rictus, cu gesturi balzaciene și tabieturi de senator. Dacă Mister K era imprevizibil și epatant. Pișat Rece rămânea impasibil chiar și în fața nemaivăzutului, pentru că urina sau creierul lui frigid nu cunoscuseră fierbințeala. Ambii erau, însă, tobă de carte. Dar să-i las în plata Domnului pe qulumbieni și să vestesc ivirea zgârie-norilor. De văzut îi mai văzusem eu, ițindu-și țuguiurile ca niște Oblio în serie, dar de atins, nu-i atinsesem încă. Așa încât, atunci când am luat feribotul spre Staten Island, am făcut-o fiindcă am voit să zărim zgârie-norii în turmă. Erau vineții și gri, erau încețoșați și c-un singur ochi, drept care m-am gândit la ciclopi. Îmi tihnea să-i zăresc de pe apă, ușor aburiți cum erau și faliei cât încape. I-am și trântit Cobrei că, la prima vedere, s-ar spune că Manhattanul este cam priapic, Bardamu, franțuz-newyorkez de izbeliște, trăitor al altor vremuri și spurcat la gură, dacă ar fi fost lângă mine. ar fi spus că zgârie-norii au picioarele până-n gât. Dar, apoi, edificiile vânoase și năltăroage s-au împlânzit încetul cu încetul, ca și cum ar fi fost expulzate din văzduh.

Erau niște colți neîncovoiați de mamut sau niște piteni de dragon. După prima ochire de pe râul Hudson sau, mai bine-zis, din zvârcolirea apelor întretăiate, m-am apropiat de giganți. Mai întâi, le-am atins tălpile și le-am pipăit pulpanele hainelor, apoi am hotărât să o facem lată și să ne cocoțăm pe ei. Zis și făcut pe World Trade Center, mai bine de o sută de etaje. Kitsch peste poate, poze, reclame de cabaret, Frumoasa și bestia.

Miss Saigon, Fantoma de la Operă, Mizerabilii și alte broadwayisme de trei parale. Dar de sus, din înaltul cerului, zău că mă simțeam ca Jimmy

Hendrix cântând cu limba-i în transă, la corzile chitarei, sau ca Jim Morrison, drogat, visându-se vultur-șaman. Atunci mi-am spus că voi fi fiind eu

Alisă, dar cel puțin am ajuns să înțeleg cum de a fost gestată patroana mea, Athena, în capul tatălui ei! De sus în jos, zgârie-norii erau niște conducte înfipite în măruntaiele pământului, de parcă ar fi vrut să ia toată vlaga acestuia. Un fel de a face dragoste, ceea ce, iar și iar, ținea de proiecțiile mele falocentrice. Cobra zâmbea cu înțeles și își

mângâia barba de faun, lăsându-mă într-ale mele năzărel. Ei, bine, zgârie-norii îmi zgândăreau trufia, erau aroganți ca orgoliul meu de poetă fatală, cel puțin așa îmi plăcea să cred. De sus, Manhattanul era chiar o platformă extraterestră, ceea ce mă făcea să mă simt în apele mele. Puteam să chiui, să urlu, să mă isterizez, nimic nu-și mai avea rostul aici, pentru că eram chiar dedesubtul imperiului norilor, unde totul părea să fi primit o injecție letală. Așa că m-am lăsat să zbor încetinit, cu mișcări de pește moale, plonjând ici și colo pe țăguții manhattanezi. Cobra îi poreclise Stalagmiții, eu, însă, dat fiindcă-i vedeam căzând din cer, le spuneam Stalactiții. Primiseră, astfel, două nume, de parcă eu le-aș fi fost mamă, iar Cobra, tată. Am mai pribegit pe World Trade Center până ne-am obișnuit cu aerul lăptos-încleiat de la etajul o sută zece, apoi am coborât pe pământ, la o pizza preaomenească și ne-am îndreptat spre Casa cu diorame, cum i se spunea Muzeului de Istorie Naturală. Cobra era vădit stârnit de sala carnozaurilor, de parcă Tyranosaurus Rex și Alozaurul de alături ar fi fost himerici. Eu mă gândeam, însă, la altceva: la faptul că New York-ul pe carerăsfoiam ca pe o carte era plin de triceratopși, stegozauri și brontozauri sub înfățișare omenească. De pildă, în Templu, fusesem silită să ascult concursul de grohăituri al unor tineri masculi asiatici de la Qolumbia, făloși pentru sunetele emise rugos. Nu mai lipsea decât un concerte grosso pestilent, ca să am în fața ochilor tot tacâmul burților și pântecelor în destrămare intestinală. Aferim! Capriciul meu în Casa cu diorame a fost să intru în fiecare vitrină cu animale împăiate și să-mi închipui ce-aș fi făcut dacă aș fi fost acel specimen. Astfel se face că am trăit rând pe rând ca o impala, ca un crocodil, ca un ghepard, ca un struț, ca o ursoaică alaskeză și câte și mai câte. Și pe când mă învârteam în acest carusel, mi s-a părut că recunosc zâmbetul motanului din Green-wich Village. Bine, Alleng, am spus eu, credeam că mi te-arăți doar în sudul Manhattanului și că aceea este zona ta de vânzoleală. Crezut-ai prost, răspunse motanul cel bărbos. Voiam să-ți spun să nu-ți pierzi timpul cu prea multe muzee în NYC, pentru că vei uita să mai trăiești. De pildă, toată lumea te va sfătui să mergi la expoziția de dincolo de insulă, unde Madona neagră e mânjită cu balebă de elefant. Eu zic să nu te duci, fiindcă-i un farfaslâc. Prea bine, Alleng, ascult și mă supun. Voiam ca să mai spun ceva, dar motănoiul pieri ca aburul, pe când priveam năucă niște capete boțite și împuținate cât un pumn de copil: așa procedau cei de pe Amazon cu

dușmanii lor, ca să le fure sufletul. Cea care m-a lăsat bouche-bee la Casa cu diorame a fost încăperea stâlpilor totemici. Alisa de mine se făcuse mică și pâlpâia nevrotic, până când mi-a trecut prin minte să-mi cioplesc și eu un stâlp totemic pentru răstimpul în New York. Copleșitoarea încăpere avea vreo sută de uriași, care-mi intraseră în creier și mă scormoneau. De la casa cu stâlpi am luat-o spre Metropolitan, ca să ne facem capul calendar: aici am mângâiat doar ceea ce mi s-a potrivit, prearăsfirata Carte Egipteană a Morților și scrâșniturile vâscoase ale lui Van Gogh. Ajunsă acasă, în Partea de Dimineață a Orașului, am căutat o buturugă și, după ce-am găsit-o, am zis: prea bine, din ea am să-mi cioplesc un stâlp totemic din Liliput. Cobra nu se împotrivi, ba chiar tăcu, brăzdat de o enigmă. Estimp, îmi mai vedeam și de bolboroseala mea din Templu: citeam și tot citeam, apoi mă cufundam în zgârieturile zglobii, vulgare ori moralicești. Într-adevăr, aveam destule pagini pentru o antologie. Așa că: *Girls are most sexy when they cry, guys are most sexy when they sweat / Whoever wants to make love, I'm here. I am a sexy whore and I want to show you what is the real orgasm of a woman. My pussy desperately needs your Johnny. I'm serious / Pe-nises are fun to play with / Do you want to suck an elephant dick? / Get the fuck out of the library, you pig* U Free dick suck. *Caii me / What's pink and wrinkled and hangs out of its panties? Your penis? / Pussy is yummy-yummy / I want to fuck like wild animals / Faster my pussy, kill, killll / No one is against the heteros; it's their fucking instituționalizând discrimination that's enervating / Fucking, eating, drinking. Oh, life is good! / I want to sodomize and to be sodomized / I fuck on demand chicks for ever / Do you ever fucked a bitch in the ass? / Yes, its hell, but I loved it / Are there any virgins left? / I like screwing pussies / If my penis is good enough for my chicks, why shoudin \ it be good enough for me? / I want to lick a delicious pussy / My dick is a hamburger. Do you want to cat him? / I prefere Aslan dicks instead of Jewish / I protest all of these claims. Why can't just have a petn-ethnic, pansexual orgyi la miezul nopții, din Chrysler, zgârie-norul Art Deco și fala snoabă a New York-ului, am sărit direct pe Empire State Buinding, cu vârful violet în noaptea noastră de pomină. De sus, metropola în întunericul ei luminos (de-abia acum am priceput ce voia să spună Sfântul Ioan al Crucii cu ăla sale bezne scintilând) era de-a dreptul saturniană. Dar un Saturn nu tenebros și melancolic, ci arzând impropriile-i măruntaie. NYC era, cu-adevărat, o altă planetă*

mișcătoare și înnoitoare de minți. Inima îmi bătea ca o tobă, din pricina înălțimii și a dreptunghiurilor subțirate care erau zgârie-norii. Niște cutii de chibrituri, dar pâlپând cu încăpățănare în noaptea manhattaneză care mă hăpăia cu mii de dinți și limbi fosforescente. Cobra bănuise de la început că orașul acesta avea să-mi vină de hac și să mă domolească. Alleng mă prevenise și el, cu barba-i homosexuală cu tot. Socrate gângurise, la rându-i, ceva despre supunerea mea metropolitană. Zăluda mă sfătuisese să-n cerc să simt orașul prin toți porii, Serghei mă îndemna să îl adulnec cu nările, ca o cățea de magician. Dar eu nu eram decât o Alisă amăruie, la treizeci și șase de ani, așa încât simțeam cum și cât puteam. Tocmai sus, pe Empire State Building, forfoteau împărțitorii de fluturase, anunțând tot soiul de reverenzi și reverende vindecătoare și făcătoare de minuni. Cea mai prizată era o negresă uriașă, numită Lula, femeie sfântă, spuneau gurile harnicilor ei slujbași! Mesagera Domnului, hallelujah, alinătoare, mângâietoare, a cărei mână stângă aduna tot ceea ce fusese desfăcut și stricat. Era, apoi, reverendul Milord, cu papion în fotografia-reclamă, tămăduitor inclusiv al unui elefant cu urechile pline de demoni africani. Făcea ravagii și reverenda Consuela, hispanică aleasă, care știa cusurul inimilor neînfrânate și potrivnice, ori un înțelept, zvonit în Chinatown, care se poreclise tocmai Lao Tzi și care destupa carapacea capului, pentru a alunga duhurile rele și durerile de după beție. Vindecătoare era și ghicitoarea Fiona care, din toate liniile din palmă, făcea un ghemotoc de ațe, pe care îl arunca în aer și-apoi îl desfăcea, pentru a-l așeza ia loc în palmă, după ce îți spusese când, cum și unde vei muri. Toți aceștia se hărniceau să ne procopsească pe Empire State Building, dar noi nu. Apoi, în metrou, două femei, una handicapată, alta beată, ne-au făcut zile rele: prima cânta Summertime, legănându-se autistă, cealaltă urla help me și avea dinți lați și galbeni de cal. Dar nimeni nu avea de gând să le ajute nici pe una, nici pe cealaltă. Cum era seară de-ntâlnire cu Hannah și Serge, ei ne duseră, de data aceasta, la restaurantul Dansatoarea Brahmanului. Mă îngrășasem ca o luptătoare de sumo, tot ronțăind cât era ziua de lungă, iar gura mea, așa cum am mai spus-o, percepea metropola prin mâncărurile ei pipărate, aromate, garnisite cu tot felul de sosuri. Amestecul licoros de mirosenii mă fenneca, la fel apetitivele specifice fiecărei nații venite de la capătul pământului, dar care își aflate sălaș în NYC. La Dansatoarea Brahmanului am gustat iar creveți

și pui înroșiți de prafuri atâțătoare, apoi o mâncare vernil, care nu avea nume, într-atât era de greu de explicat cum se prepară și din ce este făcută. Așa că rămăsese inclusiv în lista de meniuri ca fiind mâncarea fără nume. Lipiile erau crântănătoare chiar și când ungeam pe ele jeleu pipărat de mango. Noroc că-mi dregeam gâtulejul cu un iaurt molatic în care fusese topit un fruct indian păros. În ce privește mâncărurile, Serghei și Hannah erau niște degustători primeniți, în timp ce Cobra și cu mine hăpăiam cu poftă și cu ochii sticlind de aromele iuți. Dacă cineva ne-ar fi urmărit din umbră, cum ne canonim cu voluptatea burții de gurmand, ar fi pufnit în râs. Bine că zeii nu ne pedepsiseră să fim tantalici, altfel s-ar fi zis cu noi. Plăcerea burții hrănite excentric era o altă meteahnă pe care nu ne trecuse prin minte că aveam să o deprindem la New York. Și, ca să ne lepădăm de umflăturile concrescute pe trupurile noastre pofticioase, am luat-o târâș-grăpiș prin Central Park, să ne e prim cu boturile studioase, dar puhave, direct la Barnes & Noble. Central Park era cocoșat de stânci negre și plate, copacii nu erau deloc stufoși și iarba era cam pârlită de încălțările care o tăbăciseră. Se vădea a fi, de fapt, un parc obișnuit, încât nu ar fi fost ceva aiurea să scuipi pe alei. Nu l-am străbătut în hing, ci are tăiat-o pe lângă șoldurile lui golașe, ieșind ca bursucii veseli lângă Barnes & Noble Aici ne-am așezat pe mochetă, la răsfoit cărți, ca și cum ne-am fi făcut siesta nocturnă. Asta și era, de fapt, chiar dacă încă nu aveam tabieturi. Firește, am cetrobăit ia poezie, dar în afară de ce?? to5-urile bătrânului

Ezra erau doar poetaștri cu limba despicată ca niște ciucuri de măscărici. La proză, stăteau nedezipite tot soiul de autoare vaginale, altfel nu știu cum să le spun, care ziceau una și bună: că viața pornește din gaura lor băgătoare de seamă. Chestiunea aceasta nu le-o puteai nicicum scoate din cap. Mai erau niște machos, cu tâmpenii debitate și povești pentru spălătorese, midinete made in USA ori vânzătoare bovarice. Mi-am prins capul în mâini și începusem să mă lamentez, când Alleng se ivi cu o coadă stufoasă, pe post de barbă, cred, și-mi spuse să nu iau la trei păzește literatura americană de azi, fiindcă este scopită, sărmana. Dar nu e un bărbat, maestre, fiindcă atunci ar trebui să i se spună literaturii? Suna cam rusește, ce-i drept. Ferească Sfântul! zise motanul Alleng: oricum, castrarea asta e binevenită, fiindcă doar astfel se va putea ivi, cândva, ceva proaspăt și îmbucurător. Aici interveni Cobra, care mă vedea că vorbesc cu

rafturile de cărți și credea că sunt năucă de atâtea tomuri lucioase, mirosind a clei parfumat. Alisa, îmi zise bărbatul meu, vezi că și așa te-ai smintit în Templul Qulumbiei! Cărțile astea sunt prea scumpe, ca să îți fie surori, ai grijă cum le mânuiești și ce citești. Dar eu eram îndemânatică la răsfoit, fiindcă vedeam în astă trebușoară un viol de curios cu ochelari cu multe dioptrii. Dădusem de-o carte despre mi i7 f» la un»”!

de parcă aș fi pipăit o niște omenească. Matruul A.H.

«m, iviuuuuii \ueng mustăcea cu nasul de habotnic al nehabotniciei, apoi, într-un târziu, îmi făcu semn de-adio și dispăru până și zâmbetu-i bărbos, halal să-i fie! Acasă, după atâtea pipăre îi și cărți fără de căpătâi, ne-am dres cu banane prăjite și cu cireșe-n Maraschino. O, Doamne, burta mea era gravidă cu New York-ul! Chiar ăst oraș prea prihănit zăcea în mine și creștea de șapte zile de când începusem să mănânc necugetat. Am adormit, apoi, visând lipiile înnegrindu-se în cuptorul de la Dansatoarea Brahmanului, așa cum le privisem chiar eu, după ce oacheșul brutar îmi îngăduise să mă apropiu de ustensilele lui și chiar mă îmbiase să culeg lipia făcută pentru mine, cu niște sulițe împungăcioase. Serghei ne adusese un ceas deșteptător, căci, dimineața, cădeam într-un cleios de somn și patul meu și-al Cobrei devenea o groapă mlăștinoasă la New York. Așa că, după o noapte cu delicii culinare afrodisiace, ne-am trezit ca niște zei îmbrobodiți de muritori, ca s-o luăm de la-nceput pe drumurile înverzite ale Qulumbiei eterne.

* i

Cum Alisa are parte de o nocturnalie tu jazz

Născocisem o seară de jazz, alături de Cobra, Girlie, Jack Struțul, Socrate și încă doi companioni zglobii: Zâmbăreață și Cercelatul. Cu toții veniră să mă culeagă din Templu și încercară să-mi schimbe starea, căci tare mânioasă mai eram. Cum stăm eu în „cavou” citind pe rupte, fusesem tulburată de niște vorbăreți nevoie mare, care tăifăsuiau sonor tocmai în centrul bibliotecii. Am numărat vreo treizeci de „adevărat?”, vreo cincizeci de „da, da”, vreo sută de „ah, vai” și înc-o sută de „vai, Dumnezeuule”. Palavragii erau americanii sau newyorkezii doar, cine să-i știe! Vorbeau, dar nu spuneau nimic: era o limbă cu puzderie de interjecții, dar fără conținut. Era chiar fascinant să stau și să-i aud și să nu simt nimic, căci vorbele erau atât de goale încât goleau tot ce era în jur. Apoi, când limba se topi în mintea mea, rămase un

pustiu în care-ar fi-ncăput poeme-ntregi, de-aş fi putut să le gândesc pe loc. Cei care bâzâiau astfel erau două fâşneţe şi un băiat voinic, preamulţumit că le amuză-n văzul cărţilor care zăceau nici măcar răsfoite. Pe lângă goliciunea lor de vorbărie, de parc-ar fi plutit într-o nacelă, erau înveşmântaţi cum nu se poate mai aiurea. Fâşneţele purtau nădragi urieşeşti, căzuţi dizgraţios pe şolduri, aveau mâini tatuate şi un tricou cu voie jerpelit, iar durduliul era asemeni lor, chiar dacă adaptat, fireşte, la însemne de bărbătuş cu aere. Observasem cu destulă uimire cât de lipsit de gust se îmbrăcau americanii tineri, trântindu-şi hainele pe ei de parcă ar fi fost hârtii igienice. Aici chiar că simţeam îndepărtarea Europei şi fastul franţuzesc, să spunem. Dar, în sfârşit, doar pofta de mâncare şi micu'! jazz promis mă mai făcură să mă-nveselesc, căci ne hrănirăm cu somon, băurăm vin roşu australian şi încheiarăm, purtând mult timp pe limbă, un Camembert bătrân şi iute. Să fie într-un ceas bun, am spus. O bunicuţă mă privea duios de pe sub nişte ochelari judecătoreşti şi-mi lăudă tunsura. Ce tăietură, îmi spuse ea, superbă, superbisimă! Tu singură ţi-ai făcut-o? Am cumpărat-o, am spus eu, crezând că se referă la fusta mea prea violetă şi prea lungă. Vai, ce răspuns ciudat, îmi spuse bunicuţa. Am priceput arunci că nu prea pricepusem şi-am întrebat-o iarăşi ce poftea, iar bunicuţa-mi lăudă din nou tunsura, zicând admirativ: ce tăietură, cine te-a tuns aşa? L-am arătat pe Cobra şi bunicuţa mă întrebă de-i vorba de-un profesionist. O, nu, am răspuns eu, e doar bărbatul meu. Vai, ce răspuns ciudat, se miră iarăşi bunicuţa. Dar spune-mi, zise ea, te-a tuns chiar în oglindă sau altcumva? Fireşte, în oglindă, am zis eu. Vai ce răspuns ciudat, râse-atunci bunicuţa, tu eşti Alisa, nu-i aşa, şi dispăru, lăsând eşarfa-i de mătase roz să şerpuiască printre musafirii aşteptând frenetic jazzul. Atunci saxofonistul zis Rupt-în-Coate se puse să uguie ca un pe jumătate porumbel, pe jumătate vultur, suflând cam într-o doară-n sax, de parcă vântul i-ar fi şuiert prin buzunare. Iar cei de faţă se puseră, la rândul lor, să clefăie, să plescăie, să fornăiască, de parcă pofta de mâncare le-ar fi făcut urechile s-audă mai cu spor. Cu brânza Camembert în gură, nici că-mi păsa, lăsam să treacă jazzul pe lângă mine ca un cerşetor. Căci, nu ştiu cum, pe lângă bucurie, un pic de moarte îmi intrase-n oase. Într-o ureche îmi cânta chiar Rupt-în-Coate, într-alta, cu vocea-i răguşită, beată, cânta Jim Morrison zis Regele Şopârlă. *Bird of prey flying high, flying high, in the summer sky / Bird of prey flying high, flying high, gently pass on byf Bird of prey flying high,*

flying high. am I gping to die / Bird of prey flying high, flyinhg high, îake me on your flight. El spunea povești de neatins despre Los Angeles, eu, despre New York. Noroc cu Zâmbăreață, care mă trase după ea prin pub-uri, cu tot plutonul după noi, la scormonit de jazz mai viu decât cel pritocit de Rupt-în-Coate. Așa ajunserăm, după un drum în goană, la Blue Whore, unde zăcurăm cam pieziș, în timp ce zornăia un fel de Monk, dar nu Thelonius care pierit era de multă vreme. Am hotărât să ne udăm gâtulejul cu Martini, după ce vinul australian ne cam secase buzele. Pe când îmi molfăiam măslinea ultimă și capul îl scosesem din pub în noaptea pocăită din Green-wich Village, firește, cine altul, decât Alleng, mi se arătă. Cetit-ai *mnew York Times*, îmi spuse el morocănos, că mi-au vândut la licitație și șapca, și bocancii de poet? Ei, ce vrei și tu, Alleng, i-am spus, acum că ești celebru și pe deasupra mort, așa pățești și e normal să ți se-ntâmple-așa. Plutonul meu mă trase-ntr-un taxi, ca să fugim la Dark Star, iar coada și zâmbetul lui Alleng călătoriră cu mine, vrând nevrând. Era o plictiseaăă-ngrozitoare, dar noi eram voioși și puși pe glume proaste, așa că șterpelirăm paharele în care ne fu dat să bem al doilea Martini măs jos, dres cu Gin amăru. Apoi Socrate ne-a fost călăuză la Under Delirious, dar nu izbutirăm să auzim mai nimic din ce zvoneau jazzmenii, din pricina metroului care se zgâlțâia deasupra. Am dat pe gât lichidul zis Martini rege de East Village și din această clipă mintea îmi începu să se rotească-n carusel. Fu rândul Cercelatului care ne duse pe picioare până la Living Room unde citea un poet gras și transpirat până și-ntr sprâncene. Băurăm și aici, parc-auzindu-l pe Keith Jarrett pompat prin tunele de vată. Deja limba mi se împleticea în gură, iar Cobra mă ținea strâns de el, ca să nu cad. Dar nu-i nimic, am luat-o mai încolo la Orange Clock, unde amestecărăm în Martini o bere neagră. Vai, vai, Alisa, îmi șopteam cu vocea răgușit-a minții, tu rătăcești prin NYC ca o alcoolică în tinerețea-i dezlănată. Dar Alleng mi se arătă din nou, spunându-mi că prea sunt nesărată când mă cert cu mine însămi. Așa că la Orange Clock mi-am dat în petec și am băut cât am putut. Socrate mă bătu pe umeri, iar sărăcuțele de fete chicotiră. De-aici ne despărțirăm: Jack Struțul zise că are nevastă și copii și o luă spre casă. Socrate o luă spre Cotton Club, deși cu toții îl sfătuirăm să nu meargă într-acolo, în zona harlemizilor. Girlie și Zâmbăreață intrară într-o cafenea, la un vin fiert. Ce aiureală, îmi spuneam cu vocea minții, păi newyorkezii nu știu ce-nseamnă, iarna, un vin fiert cu scorțișoară. Dar fetele nu mă băgară-n seamă și

pătrunseseră deja în grota zisă Posterypt Coffeehouse. Prea-nveselitul Cercelat ne anunță că vrea să vadă niște cabaret și dus fu înapoi în Greenwich Village, într-o catacombă. Iar Cobra și cu mine intrarăm la Smoke Smokers, aproape de a noastră casă. Aveam chef de un blues, de o cântare să-mi intre mângâios în piele, aveam chef de-o langoare de nopți grele. Toi la Smoke Smokers, cam rezemat de-o sticlă goală, stătea băiatul zis Rupt-în-Coate, care-ngânase niște jazz la începutul nopții pocăite. M-am dus la el, i-am spus că auzitu-l-am cum zdrăngăne la sax, dar el, din pricina pronunției aii siene pricepu cu totul altceva, anume sex, și-atunci ieși o-ncurcătură pe care am despleticit-o doar mimând că suflu într-un saxofon al nimănui. OK, dădu el până la urmă din capu-i nătăfleț de țap, iar eu lăsatu-l-am în plato Domnului. Dar chef nu mai aveam deloc să stau. M-am ghemuit în Cobra și-am zis să mergem și, pe când prea amețită și prea nărvită, New York-ul mi se părea destul de tristoid, zărit-am o „bombă” dosită de niște containere. Îi zicea Anaïs j

Nin's Legs. La naiba, atâta am apucat să spun, că m-am și repezit să intru, cu capul meu tuns scurt și bretonat, ca un fetus matur ieșit în lumea largă. Iar poza lui Henry Parșivul mă-ntâmpină cu pălăria lui de gentleman netrebnic. Cobra bău ceai verde în care își turnă lichior de cocos, iar eu luai din nou aceeași cale amăruie a Martiniului. Aici băieții, trei la număr, munceau un jazz de zile mari, care îmi bucură până și măruntaiele. Era porecliți Spinoziștii, fiindcă știau una și bună, doar jazz; nici ceasuri nu purtau pe mână, ca să nu fie tulburați de vremuri și durate în timp ce procreau acele muzici saxofonizate. Așa ceva nu mai văzusem și nu mai auzisem, fiindcă toți trei trebăluiau la câte-un saxofon. Vor fi venit de la New Orleans, că prea sunt draci, i-am spus barmanului care filma dintr-un portțigaret de sticlă de Boemia. Ba că n-ai nimerit-o, z: i se omul: avea plete cărnoase și înțepăcioase, ca un arici pieptănat la coafor. Sunt newyorkezi get-beget, din tată-n fiu. Ei, aș, am dres-o eu, dând-o pe glumă. Așa cum spun, mă lămuri Tarzan cel gureș, și încă ceva ar trebui să știi: nu se opresc nicicând, ci cântă zi și nopte în continuu. Păi cum așa? m-am mirat eu. Doi cântă-ntotdeauna, zise el, pe când al treilea doarme, apoi fac cu schimbul și tot așa. Câteva ore, însă, cântă laolaltă, tustrei. Ce mai era să spun: fusesem zdrobită de atâta voluptate saxofonică. Dar cu picioarele lui Anaïs Nin ce este? am întors vorba, ca să arăt că știu și eu ceva. Nu-i mare lucru, zise barmanul cel vrednic la preparat Martini, pe

când îmi picura, să ies din amețală, niște suc de roșii. Avea picioare perfecte și ispititoare, nu-i așa? Va fi avut, nu zic ba, mi-am spus în gând, dar vestită era pentru ce avea între picioare, de-aici îi venea faima. Vezi bine, însă, că barmanul ghici că mintea-mi merge la prostii, pentru că-mi zise: ei, lasă, nu fii invidioasă, la bătrânețe ajunsese o hoască-ngrozitoare, ai grijă să nu-i calci pe urme. Aferim, am gângurit. Apoi tot jazzul mi-a intrat în oase, a ieșit afară și crustă s-a făcut. Atunci, destul de somnoros, bărbatul meu spuse să mergem. În odăița cea manhattaneză, pe când bărbatul Cobra îmi scotea veșmintele și mă băga în pat ca să adorm, mi-a apărut, așa, într-o clipită, ca luminița de strigoi, un chip vâlvoi ce aducea cu Ezra Pound. Ei, da, bătrâne, numai tu lipseai, am strigat supărată pe metropola care mă-nvălmășise și pe noaptea de jazz lichefiată-n mine. Numai tu mai lipseai ca să îi întreiești pe Atâeng și pe Henry, și să-mi fiți năluci pe-aici! apoi somnul veni cu cântecel de măscărici.

Cum Alisa este vrăjitoare de Halloween

Oricine s-ar putea întreba pe bună dreptate: care eram eu, adevărata? Nocturna în bejenie, sporovăielnică, sau fata studioasă din Templu? Eu zic, însă, că viața mea în NYC se aranjase ca două jumătăți de inimă reîntâlnite: nocturnă eram cu trupul și toate simțurile lui, diurnă eram cu mintea în bibliotecile Qulumbiei, cu cărțile-n spinare. Iar sufletul era și-n una, și-n cealaltă, ca jumătate de om pe jumătate de iepure șchiop. Firește, însă, nu uitasem de porcărioarele simpăticoase din Templu, pe care le antologam săptămânal, pârându-i-le lui Socrate, care le-nfrăgezea verbal în timp ce-și învârtea pe deget coada albă. Deci: *Pleasefuck me, I în se horny!* / *Don't spend your life sleeping or thincking, spend it fucking* / *Cabrones! Hijos de la gr an pută!* / *I love to fuck loud and long and clear, I love to fuck se everybody can hear; the more I fuck the more I'm falled with glue, and the more the gleet, the more I'm a merrier me!* / *I had sex with my best friend's great grandmother. Now she's pregnant. What should I de? Does this make my friend my great grandson?* / *Man, go to a therapist!* / *I'm a good male looking to publicatly fuck any other male* / *When I erect and my dick is thick I just want to cat a girl* / *You, bastard, you are a pervertea male chau-vinist* / *I'm confused în fucking; how should I save myself?* / *Les americaines sont cochons* / *Boys are pigs who think they are the dopiest ladies men* / *Obviously, here lays another broken hearted female* / *Have you ever had a woman suck your clit so well that you want her to be your*

husband? / Death to menstruation. Long live menopause! / Oh, baby, jerk off my dick, before I shove up your sunt / Who wants to suck a dead negro rigormortised penis? M-am îmbrăcat în catifele șerpuitoare și lucioase, deși vestimentația mea era cam sărită de pe fix. Cobra spunea că am sclipici excesiv. Apoi, după-amiaza, am mers să văd pe Fifth Avenue parada membrilor Ku-Klux-Klan. Erau torquemadieni ca niște pitici sălbatici purtând coifuri pe cap și caraghioși ca niște țapi în călduri. Noroc cu Hannah și Serghei care, ca să ne spulbere posomorala, ne-au dus la vestitul restaurant coreean Fusta roșie de sub sâni. La intrare era, într-adevăr, o fată cu fustă roșie pornind de sub sâni: fata se prefăcea că visează sub o stâncă uriașă din care țâșnea apă căzând în cascadă. Era un fel de Fontana di Trevi cu platură oriental pe bărbie. Și în acest restaurant am perceput din nou metropola prin sutele de neamuri care se-nvălmășeau, făcându-ne să nu mai știm cu cine avem de-a face. Întrucât am început cu o plăcintă de caracatiță, pe care am dres-o cu lichior de ceapă. Chelnerița ne-a făcut frigările de vițel și de pui chiar sub nas, împuținându-ne părul și hainele cu mirosul unui sos marinat. Am amestecat salatele de ridichi și alge, cu orez și carne, într-o foaie de salată, iar înăuntru am pus, fire picante de varză portocalie. Am învărtit totul într-un rulou și gura noastră a început să macine cu gingiile arse. A trebuit să ne odihnim stomacele cu niște sake, dar țuica aceasta de la Soare-Răsare era o poșircă. Atunci am înghițit pe post de somnifere digestive niște scoici îmbrobodite în sos de tomate și sushi cu tipar și crab, parfumându-ne, apoi, cerul gurii cu felii rozalii de ghimbir. Din când în când presarăm pe gâtlee o pastă vernil de hrean, ca să ne destupe lăuntru umflat și gurmenzia noastră să sfârșească, dar nic: vorbă de așa ceva! New York-ul ne făcuse să descoperim că suntem hulpavi, că putem mânca oricât, că avem burdihane încăpătoare și că suntem neîndestulați. O, Doamne, mâneam și tot mâneam: oare nu aveam să mă opresc nicicând? La sfârșit, ca să ne răcorim cuptoarele pipărate dinăuntru, am cerut bere coreeană, un pișvaser fără niciun gust, dar numai bun să vindece buzele arse ale preahrăniților rătăciți în cornul abundenței. Cred că, de fapt, mâneam pentru toți cei rămași acasă, departe, pe care nu-i putusem lua cu mine. Iar Serge era un fel de guru culinar, ca un personaj de-al lui Arcimboldo, care ne învăța că viața este un puzzle de mâncăruri, o taină burtoasă, înnoitoare de fiecare dată și nu oricum. Săptămâna aceasta avea să fie a mirosurilor, pentru că în seara

următoare ne-am dat întâlnire la Abația Benedictină, un bar lemnos și înnegrit, cu Cercelatul și nevasta lui, Primavera. Urma să-l cunosc pe Tao, un quâuinbian vestit care semăna la mutră cu Samuel Beckett. Eu am vorbit toată seara cu Cercelatul, în damfurile berii din toată lumea, în timp ce Cobra, cu stomacul distrus de la Fusta roșie de sub sâni, a băut o cacao, povestind cu Tao



despre șamanism. Dacă în seara dinainte ne întorsesem acasă mirosind a cantină, în noaptea asta aveam să puțim a drojdie de bere. Bineînțeles că aveam chef de o bere caramelizată, și, totuși, am cerut o poșircă femeiască. Nevasta Cercelatului care era de-a dreptul botticelliană, de-aceea i-am zis Primavera, părea că-i excită pe cei din jur, cu buza ei fragilă și rănită, ca un șerpișor moale. Până la urmă ne-am dat întâlnire cu Tao, în mijlocul Qulumbiei, ca să punem lumea la cale. Și am făcut-o. Tao m-a întrebat, hodoronc-tronc, de ce mă ispitește să cercetez tortura. M-am poticnit întrucâtva. Vorbești o engleză cam șuie, a observat Tao. Da, e o limbă alisiană, adică oglindită, m-am bâlbâit eu. Tao își lungise urechile ca să înțeleagă ce spun, iar eu începusem să răcnesc, crezând că el nu aude bine. Mă privea neîncrezător în virtuțile mele de caligrafa a violenței. Până la urmă ne-am înțeles ca surzi: cu muții. Seara, am mers la Rockefeller Center, fiindcă aveam poftă să patinez pe gheață. Fifth Avenue era plină de homeleși, cerșitorind cu o grămadă de cartoane în spinare, învălmășiți în haine groase cu care își badijonau încheieturile bolnave. Mormăiau după câțiva cenți, stăteau trântiți pe treptele bisericilor sau pe culoarele de trecere și ne priveau sticlos. Aveau ceva de lupi adormiți, cu lentile în ochi. La patinaj, m-am ciocnit, fără să vreau, de o pitică mânioasă, care avea chef de ceartă. Atâta m-a bombănit și a mârâit încât, până la urmă, am înjurat ușor printre dinți. Atâta mi-a trebuit, fiindcă individa m-a smintit, mai apoi, cu vorbe grele. Culmea este că purta în brațe un pui de maimuță, care țipa zăpăcit de alunecarea pe gheață a stăpânei sale. Din când în când, pitica se oprea și hrănea puilul cu biberonul, vorbindu-i ca unui debil mintal. Firește că m-am holbat la

ea, fiindcă mi se părea nebună, până când mi-am adus aminte că ceea ce mi-am dorit pentru acea după-amiază a fost să patinez pe gheață și să vâjâi neștiută de nimeni. Probabil, însă, că mișcările mele erau deambulatorii, căci cei din jur se fereau ca de ciumă. Pitica m-a mai bombănit câțva timp, dar până la urmă s-a săturat și ea, așa că am zis bogdaproste. La întoarcerea acasă, am fost înghesuită de homeleși. Mai întâi, s-a lipit de mine o negresă grasă, cu tichie deșirată din Anzi. Cine ești tu? am chestionat-o. Cum cine? Eu sunt Bucătăreasa, nu mă recunoști? m-a întrebat grăsansa oacheșă, apropiindu-se tiptil. Bucătărese supe în care fierb bucăți de cărți aruncate și cutii de chibrituri și orice e din hârtie sau carton. Cum așa? am cercetat-o eu. Adevărul e, a mărturisit Bucătăreasa, că mănânc vreo cinci supe pe zi, la azilul din zonă, și de aceea mi se spune Bucătăreasa. Dar ca rețetă nouă le-am propus-o pe cea despre care ți-am vorbit, căci am și diplomă de inventator pentru ea. Pe când rostea vorbele acestea, oacheșa scoase din buzunar o hârtie soioasă pe care scria, ce-i drept, certificat de invenție sau cam așa ceva, dar despre ce era vorba acolo nu am priceput. De ce nu ai folosit certificatul ăsta și la supa ta? am chestionat-o eu. Bună idee, recunosc Bucătăreasa, lăsându-mă în pace, ca să poată medita în tihnă la îmbunătățirea rețetei. Apoi veni rândul Raionului, cel puțin așa se prezentă. Era mic de statură, îndesat, cu botic veșnic umed și cu un fel de lăbuțe făcute din mânuși tăiate. Hello, strigă el după mine, prea vrei să treci fără să nu mă bagi în seamă și să-mi arunci câțiva cenți! Ți-aș putea aduce noroc, mă preveni el. Ce înțelegi prin noroc? l-am chestionat eu. Faci pe ghicitorul în stele? Doar homarii aduc noroc. Vreau să spun noroc prin New York, preciza îndesatul cu lăbuțe: în fiecare metropolă există cerșetori care trebuie adoptați ca niște orfani, așa că nu vrei tu să fii mămica mea? Vai, Ratonel, vrei să mă nenorocești, iar nu să-mi fii prielnic, am zis. Hai, fii mămica mea, mă imploră cu glas nevrotic zisul homeles. Ia spune, de când ai plecat de-acasă? De vreo doi ani, răspunse ei, zicând apoi cu glas străin: acasă nu există, acasă e acolo unde mă aflu cu mintea. Și unde te afli cu mintea? Păi, asta e, mărturisi Ratonul încurcat, că nu mă aflu nicăieri, de-aceea nu-mi aflu locul, oricât aș vrea să am și eu unul anume, l-am dat cincizeci de cenți și aș fi șters-o, dacă drumul nu mi-ar fi fost tăiat de-o homfeșiță veselă și dansatoare. Dar tu, cine mai ești? am zis ciudoasă. Ehe, nu sunt cine aș vrea să fiu și nici cine-aș putea să fiu, pentru că sunt Falsa Broască Țestoasă, Era o

corcitură de femeie, pe care nu ai fi ghicit-o ce este, dacă n-ar fi avut im pântec lătăreț și două picioare săltărețe și de ce ești Falsă? am zis ea mai încruntată ca oricând. Sunt Falsă, fiindcă sunt adevărată, când dent altfel decât sunt. Vai, vai, mintea mi se îmbârligase și mi mai price Dar ești sau nu Țestoasă și dacă eșai, de unde? Abracadabra, bolborosi femeia lătăreață săltând în patru labe, nu sunt din Galapagos, ci din New Yor Kagos! Vai, Sfinte Patrick, am gemut atunci, căci mă aflu în umbra acestei biserici dantelate, între niște zgârie-nori având o coadă de păun, ajută-mă să înțeleg și eu! Nici n-am spus bine vorbele acestea că Sfântul Patrick pluti deasupra-mi, desigur era doar duhul lui sfios, cu două aripioare înșurubate lângă umeri. Qum quod vocit ligamentum striptis, rosti el cuvintele preasfinte și pufni în răs. Gaudeamus igitur juvenesdum suurnus, am cântat eu, venindu-mi în fire. Hi, ho, chițai atunci cel pe care eu îl luasem drept Sfântul Patrick, nu mă recunoști, sunt tot eu, Alleng. Deh, nu puteam nicicum să scap de barba motanului din Greenwich Village, așa că m-am resemnat și-am hotărât să-l trag de coadă pe beatnikul mort, îngropat și bântuind, iată, ca protector al meu. Ce să mă fac cu Falsa Broască Țestoasă? am zis. E simplu, răspunse Alleng, fiindcă nu poate fi decât una din două: ori Falsă, ori Broască Țestoasă. Dar ea pretinde că e amândouă la un loc. Stai că o-ntreb eu, hotărî Alleng. Vreau să știu cine ești tu? îi zise el atunci. Ascultă, duhulețule, pe mine nu mă prinzi în laț, clămpăni lătăreață, eu sunt Falsa Broască Țestoasă. Dar de ce nu ești doar Falsa Broască? Femeia rămase interzisă, apoi începu să dea din cap cam nebunește. Da, da, rosti ea într-un târziu, cu ochi uimiți, asta era, de fapt nu sunt Țestoasă, ci doar Falsa Broască! Slavă Domnului, am spus eu, și i-am făcut semn lui Alleng, scăpând din zona nebunilor întrebători și-n căutare de mămici. Eram pe cea mai elegantă stradă din NYC, dar Fifth Avenue se preschimbase pentru mine într-un hodgeac al orfelinilor bătrâni și lunatici. În seara aceea avea să fie Halloweenul: fetele își pregăteau unghiile lungulețe de staniol ori cornițele cu becuțe aprinse, iar eu îmi pipăiam bine dispusă pălăria de vrăjitoare pe care o cumpărasem de la Jack's, cu un dolar. Cobra nu avea de gând să se deghizeze în nimic, ci voia să rămână el însuși. Am trecut pe-acasă, ca să ne întremăm cu o salată de cactus, aguacate și papaya, după care am pornit-o la parada de Halloween. Lumea era exaltată deja în metrou, mascații curgeau prin toate gurile subterane, aveau chipuri tumefiate sau emaciate și peruci multicolore. Mi-am cumpărat

și eu o perucă mov, pe care mi-am trântit-o pe creștet cu oarecare descumpănire: oare avea rost să mă deghizez? Întregul New York, cu toți handicapații, suciții, troglodiții, pociții, colericii, hipiofii trecuți, punkiștii retardați, histrionii, istericii, dar și cu blazații, surdo-muții, dezamăgiții, înțelepții neștiuți, bătrânii războinici din Vietnam, ieșise în stradă la taifas și jocuri de lumină. Lumea foșnea, icnea, vălurea minți și trupuri, sticlindu-și pieile dedesubt și dinafară într-un clarobscur învâlmășit. Era un carnaval decăzut, totuși, căci tumultul se vădea a fi exterior, fără mari revelații care să îngenuncheze. O, biată dionisie newyorkeză, unde îți vor fi fiind subteranele de inițiere? mi-am spus în gând cu părere de rău. Cobra mă sfătui să nu boicotez cu gura mea amară Halloweenul, ci să-l iau drept ceea ce este: un rest de sărbătoare păgână care descărca neputințe și frustrări, iubiri și un turbionare, tandrețuri spasmodice și câte altele. La urma urmei era de-ajuns și atât. Pe mijlocul străzii treceau viermi și gănganii uriașe, puzderie de drăcușori și diavolițe, vrăjitoare șăgalnice, homosexuali cu harnașament femeiesc, Adami și Eve, regi, brahmani, gravide cu pântece închipuite, fachiri, îngerese obeze, androizi, buni sălbatici cu salbe de gheare, gheișe europene, samurai inautentici, bebeluși sexagenari, suflători de foc pe picioroange, vampe decrepite, felliniene cu dosuri incredibile a căror cărnărie deregla simțurile, schelete ambulante – acestea erau portbonheurul Flalloweenului –, satanei roșietici cu măști de cauciuc precum niște sexe julite, sadici și masochiști cu limbile ieșite afară, mascați oarecare sau într-o doară, care voiau și ei să facă parte din paradă Kitschul trona cu părul lui artificial, genele false, gurile cauciucate, ochii de sticlă și tot așa. Lumea se urcase inclusiv pe acoperișurile joase din Greenwich Village, până când polițiștii călare i-au somat pe cățărători să coboare în aburii mirosurilor de sărbătoare. Voiam să plec, fiindcă mă plictisise de-a binelea și începusem să tânjesc după un carnaval precum cel de la Veneția, când, în mijlocul străzii, au erupt mascații în cărțile de Tarot. Vezi, mi-a șoptit Cobra, tot mai există surprize și pentru tine. Apoi, chiar în clipa următoare, m-am trezit împinsă de mulțimea care tropăia în spate și m-am aflat amestecată printre cei care întrupau, în năuceala newyorkeză a amurgului, tocmai cărțile de Tarot. Erau acolo, mărșăluind soldățește, în timp ce făceau giumbușlucuri, Nebunul, Magicianul, Papa.

Turnul Babel, Spânzuratul, Papesa, Diavolul Șchiop, Vărsătorul,

Luna, Soarele, Stelele, Regele și Călugărul. Lipseau câteva cărți, risipite, cine știe, undeva înăuntrul parăzii, dar cele care alcătuiau plutonul de mai sus aveau gesturi de saltimbanci, deși chipurile lor erau prea rigide pentru ceea ce se petrecea sub nasul meu, adică pentru o urgie atât de mare de omenire transfigurată în tot ceea ce colcăia pe fața pământului. M-am trezit înșfăcăta de Spânzurat și Papesă, în timp ce Cobra era luat pe sus de niște afroamericani cu dinți îngrozitor de albi. Așa că ce era să fac: am început să vorbesc cu cei deghizați în cărți de Tarot. Unde te grăbești așa, l-am întrebat pe Spânzurat, care mă privea ciudat, ca pe o jivină sălbatică. Dar cea care îmi răspunsese a fost Papesa. Ea suieră o amenințare neștiută: las că ai să vezi tu unde ne grăbim cu toții, doar trebuie să te judecăm așa cum se cuvine! Sper că ți-ai găsit un avocat pentru trebușoara asta! Rămăsesem cu gura căscată și așa așa fi mărsăluit, dacă Spânzuratul nu mi-ar fi acoperit-o cu mâna stângă, spunându-mi că voi avea nevoie de ea, drept care să fac bine să mi-o păzesc. Am întors capul, dar în spate eram încadrată de Turnul Babel, iar în față de Magician. Papesa fusese înlocuită de Călugăr. Cum, necum, Nebunul se strecură printre gardienii mei și îmi șopti doar atât: eu îți voi fi avocat, cred că bănuiai asta, dar nu am prea apucat să-ți citesc dosarul. Dar pentru ce voi fi judecată, am zis eu încă neîncrezătoare? Cum pentru ce, mai și întrebi, se miră Nebunul, păi pentru batjocorirea metropolei noastre și a sărbătorii de Halloween. Nu ai spus tu că orașul nostru e o caracatiță și o tentațiune? Drept care ai fost acuzată de lez-majestate. Dar cine m-a acuzat? l-am chestionat eu mai șovăielnică. Cum cine, păi Diavolul Șchiop, uite-l aici, îmi zise avocatul meu. Credeam că știi. Atunci l-am căutat cu ochii pe cel care mă persecuta: era un hâtru, cu gura poncișă și privirea rotitoare. E o caricatură de Diavol, am observat eu, e un homunculus. Wow, wow, chiar așa, Alisa mea neprichindea, fornăi pe nas Diavolul Șchiop. Sunt un personaj de desene animate, un impostor, wow, wow! Dar eu ador New York-ul, am spus nedumerită, e o greșeală. Greșeală pe naiba, noi nu greșim, mi-o tăie Papesa, noi știm exact cine, ce, unde și cum, adăugă ea și îmi trase un bobârnac peste nas. Atunci Luna veni lângă mine și-mi spuse: știi că ți-am fost protectoare cândva, dar acum nu te mai pot apăra. Soarele zise, la rândul-i, că îmi va ține pumnii, Stelele – că au pariat pe mine cu Vărsătorul și că speră să câștige. Spânzuratul îmi susură la una din urechi să fiu liniștită că nu voi fi trecută prin foc și sabie. Estimp parada ajunsese la capăt și cărțile de Tarot mă purtară

în marș forțat la o speluncă numită Trei Păduchi, unde am fost silită să beau cel mai ieftin whiskey cu puțință. Apoi procesul începu de față cu toți clienții tavernei. Adevărat că metropola ți se pare a fi o platformă extraterestră, adevărat că limba vorbită ți se pare nevrednică, adevărat că vânzătorii ți se par potlogari, adevărat că i-ai bârfit pe newyorkezi pentru tembelismul lor, adevărat că ești thalasomană, adevărat că stai toată ziua printre cărți? Și ce-i cu asta? m-am enervat eu. Te tâmpești în bibliotecă, zise Turnul Babel, iar Regele îi aprobă spusele cu un sceptru NYC, pe care erau sculptați, în miniatură, zgârie-nori. Adevărat că metropola miroase groaznic, a mâncare sleită, adevărat că indivizii de aici nu știu decât să facă sex și să hăpăie? Oare se cuvine să mi se taie capul pentru asta? i-am reproșat eu Papesei. Taci, încă nu ți-a venit rândul să vorbești. Adevărat că ești împătimită după tot felul de picanterii? Adevărat că ai de gând ca, la trecerea în anul 2000, să te duci în Times Square? Voi sunteți nebune și nebuni de legat, le-am spus cărților de Tarot, dar tocmai atunci începu și avocatul meu să vorbească. Onorat auditoriu, verba volant, altissime Papă, voi, Rege și Papesă, înalți oaspeți poftiți și nepoftiți, cea pe care o judecați astăzi are antecedente care dau de gândit: în dosarul ei scrie că este lunatică și aventurieră, că îi place să cotrobăie după mistere, că plonjează în viețile altora, că adoră călătoriile, așa că ce vreți mai mult de atât. He, he, interveni atunci Diavolul Șchiop, îi plac și dulciurile, și licorile, și fructele exotice, dar nu asta e chestiunea arzătoare. Tărășenia e că scrie despre metropola noastră din auzite, fără să o cunoască, fără să o străbată. Corect, întări Papesa. Nu e o newyorkeză autentică, iar despre noi nu are dreptul să scrie decât un băștinaș frenetic. Ei, aș, bolborosi într-o doară Spânzuratul, care se cam cherchelise și mă slăbise din strânsoare. Împlicinata stă toată ziua cu capul între cărți și alta nu mai știe. Vai, vai, sărmana de ea, o să-i bubuie creierul, mă căina Turnul Babel! Se va sminti, aprecie Regele, pe când Stelele clipeau ca niște mironosițe din genele lor false. Atunci, Nebunul începu să sughițe brusc. Hâc, făcu el, împlicinata trebuie ori să renunțe pentru totdeauna la bibliotecă, ori să fie expulzată din oraș, hâc, hâc. Așa e, porunci Regele, iar Papa aprobă, punându-și inelul pe o hârtie oficială care îmi fu înmănată de Călugăr. „Numita Alisa trebuie să se supună legilor newyorkeze sau să părăsească pentru totdeauna metropola multiomenească. De va mai sta în bibliotecă, legea manhattaneză o surghiunește pe veci în Europa. Să fie precum am poruncit. Semnătura

indescifrabilă". Hâc, sughiță iar avocatul meu, retrăgându-se și scoțându-și peruca albă. Acuma ce mai stai, se răsti Papesa la mine, șterge-o de-aici, fiindcă ai scăpat ieftin. Hai, ieși pe ușa din dos, îmi șopti Spânzuratul tot mai amețit cu whisky, până când nu se răzgândește vreun membra al Consiliului Tarot. Bine, am zis eu zgândăntă în mândrie, dar nu suntem în vremuri de război. Diavolul Șchiop zâmbi pieziș, punându-și lornion, ca să mă cerceteze. Ai văzut, Alisa, că nu a fost cine știe ce. Până și eu m-am dovedit simpatic, iar nu tenebros. Hait, am zis eu, decât un Diavol fără sare și piper, mai bine deloc. Ce vrei să spui, rârai franțuzitul? Dar eu, împinsă pe la spate de Nebun și Spânzurat, care simțeau că se îngroașă treaba dacă mai stau la Trei Păduchi, deja mă strecurasem pe ușa din dos, ieșind nu prea cu chiu și vai, ci mai degrabă ajutată de cei care mă judecaseră, fără să îmi ia pielea de pe mine. Afară, Spânzuratul îmi spuse la bunăvedere, iar Nebunul, adieu, apoi m-abandonară lumii-ntortocheate, Mi-aș fi luat cu adevărat tălpășița, căci mascarada mă-nfuriase puținței, de n-ar fi fost să văz cinci fete cu tichii de vrăjitoare și-o mătură de câțiva metri. Hola, brujas, am chicotit în spaniolă, nimerind la fix, căci fetele erau tocmai din Columbia Americii Latine. Așa care va să zică, m-am mirat eu de potriveală, păi și eu sunt qulumbiană! N-am stat să le fac să priceapă ce-nseamnă asta, căci las brujas păsăreau într-o spaniolă atât de pocită, încât abia de le pricepeam vorbeala. Cum fumegau cu gurile-argintii un trabuc dolofan, m-am pus să pufăi cot la cot cu ele, fără să bănuiesc ce-avea să iasă de aici. Era marijuana-n toată legea, dar nu mi-a fost dat ca să aflu decât pe la chindie. Am început atunci ca să le cusurgesc: sunteți doar cinci, iar ăsta nu e un număr glorios. Apoi aveți o mătură de zile mari, adevărat, dar e un singur aparat de zbor la cinco brujas, cu mine șase. Tichiile lor nu căzură și pletele lor nu se-nvălmășiră când am rostit aceste vorbe. Dar de-nșfăcat mă înșfăcară. Mă așezară penultima din șir, căci cea din față era specializată pe condus mătura în zbor, iar cea din urmă era un copilot de coadă, ca într-o canoe. Și-așa pornirăm. Cum spun eram în Greenwich Village și mă miram deja că Alleng nu mi se-arătase iar. Bag seama, însă, că nici n-avea să mi se-arate în noapte vrăjitoarelor, fiindcă avea oroare de așa ceva. Nici n-am simțit cum s-a desprins pământul și nici cum aerul mă-nconjura sclipitor, căci cele cinci strigau și chiuiau în spaniola lor pocită. Iar eu cutremur mic aveam în oase: noroc că drogul își făcu efectul și mă umplu de stele verzi și de

baloane de săpun pe care le vedeam ca niște urechi de iepurași spărgându-se de capul meu. Am zburat mai întâi la capătul Manhattanului, atingând pliscul ca un flamingo de pe World Trade Center, dar gemenii zgârie-nori se dovediră silențioși. Apoi am dat o raită-n sus și-n jos pe Fifth Avenue, cu mărura-n picaj de parc-am fi purtat război cu nevăzutul. Stomacul îmi fusese răscolit ca după un înec. Ne-am odihnit pe Empire State Building ca într-un cuib de cuc: eram năpăstuită de-așa un zbor fără sorți de izbândă! Metropola avea betea de sărbători iernatice și-un luciu de vitrină șlefuită cât să fure ochii cu asupra de măsură. De-acolo, de pe mătură, New York-ul mi-era drag ca un bărbat zărit în noapte, la o fereastră luminată. Dar n-aveam niciodată să știu pe cine iubește-acel bărbat și ce visează el în somnu-i tulburat din tată-n fiu. Simțeam mirosul mâncărilor mucezite și mai ales aroma unui carnaval care trecuse de curând, fără s-aducă învierea. Adulmecam mireasma Hudsonului sleit în întuneric și abureala din metrourele de carne omenească. Zburam și vâjâiam. Apoi mi-am amintit că tiza mea Alisa nu pățise așa ceva. Semănăm, mai degrabă, cu Dorotheea în drum spre Oz, fâlfâind în odaia-i de domnișoară, peste-o Americă tihnită și netihnită la un loc. O, Doamne, ce aiureală, nici eu nu mai știam cine sunt. Luminile metropolei intrau în pielea mea de falsă vrăjitoare precum niște injecții cu ketamină: din pricina aceasta devenisem astrală, deși eram doar o nălucă fascinată de ea însăși. Iar mintea mea se dovedea a fi o gelatină de brahocefalic. De sus, vedeam pâlpâielile întretăiate din Times Square și Chryslerul cel argintiu ca un Art Deco arbore al vieții. Reclamele intrau în ochii-mi translucizi de marijuana ca niște lame de cuțit întoarse-n rană. Culoarele bezmetice din Chinatown se arătau ca o mantilă stridentă de toreador, în timp ce bâjbâiam orbește Harlemul în sepia. Manhattanul avea forma unei corăbii nebune, ticsite de hoinari și, în același timp, abandonată-n largul unei mări care nu avea nume și nici gust sărat. Apoi am mai zărit un zgârie-nor rece și stingher, rătăcit în metropolă, și cam atât. Cu craniul umflat m-am aflat, dis de dimineață, pe trepte la Saint John the Divine, în timp ce las brujaș picoteau, drogate încă și cu ochii-ncercănați, ca niște afurisite după o noapte de pradă. Mi-a venit, nu știu cum, să intru valvârtej în biserică, poate din pricină că aveam hainele prăfuite și transpirasem vâjâind peste NYC. La ușa magistrală stătea, însă, un buhăit cu ochi de broască, aș zice zeflemist și cătrănit, dar îmbrăcat ca un valet de epocă. Da, da, se puse el să mă

pisălogească, de ar fi fost ca să trăiești pe vremea Inchiziției, pe rug ai fi sfârșit, arsă de vie. Ce crezi, mai spuse el, că vremurile de acum sunt ca să zbori în noapte, peste-un oraș nebun? Te-nșeli, fetițo, te-nșeli amarnic! Nu știu, zău, domnule Lacheu, i-am zis, căci dibuisem în individ tocmai lacheul-broască pe care îl întâlnise Alisa de odinioară, eu cred că ar fi bine să-ți vezi de treaba dumitale și să-mi dai pace. Apoi, cam bosumflată pe mine însămi, mi-am târșăit pașii spre casă, lăsându-le pe brujaș să zacă în poala primitoare a Sfântului Ioan îndumnezeitul. Un fel de îngerei, erau chiar trei la număr, mă sprijineau de brațe și îmi ajutau picioarele să meargă, făcându-le ca să plutească ușurel peste asfalt. Salut, șoptiră îngereii la urechea mea din ceafa, noi suntem marchesinii Adam și Nancy și vicontesa Maggie, un fel de păzitori de-ai tăi, ca să ajungi cu bine-acasă. Mulțam de tot, le-am zis cam golănește. Dar, altfel, m-am lăsat purtată spre odăița unde Cobra făcuse insomnie de cât mă așteptase. Când am intrat pe ușă, ei, da, înaripații dispăruseră într-o clipită, am zis că vreau doar niște ciocolată fierbinte. Cobra deja o pregătise, parcă știind c-am să apar. Apoi, alunecând încet în pat, printre banchizele cețoase ale dimineții, sălășluitele resturi de noapte mă făcură să mai zbor o dată, de parcă ar fi trebuit să îmi aduc mereu aminte ce-am făptuit, ca să nu mai uit niciodată. New York-ul mi-era perna potrivită pentru un vis de zbor, în zăpăceală de Halloween. Abracadabra, am bolborosit, se pare, și cu o aripă beteagă, șontâc, icaric, am căzut în somn.

În care Alisa află de cercurile oculte ale Qulumbiei

Cum ziua citeam până mă usturau ochii, m-am bucurat când, într-o zi, am reușit să râd și eu de ceea ce buchiseam. Căci, iată, nu mai departe de acum trei secole, un fermier fusese judecat fiindcă își violase măgărița: bărbatul fusese spânzurat, dar măgărița scăpase nepedepsită, fiindcă fusese, așa hotărâseră jurații, fată mare. Un altul fusese spânzurat fiindcă avea metrese din găște și cățele. De data asta, judecătorii i-au măcelărit iubitele, făcându-l pe bietul om să sufere ca niciodată. Am întrerupt veselia, ca să mergem la întâlnirea de gradul trei, acasă la Tao. Acolo, vinuri roșii, spaniole, cam tăioase, și lume pestriță, așa cum șade bine pentru un seminar cu minți nesăbuite. Urma să ne catehizeze, cu vorbe de magician ratat, un preavenetic din falsul Eghipet. L-am poreclit pe loc Ramsamson, căci Ramses nu era defel, deși voia să fie, în schimb aducea cu pletosul Samson, deși unul cam bătrâior. Ei bine, atât ne-a învățat cu hieroglifile moderne care

manipulează, până când mințile ne-au luat o țară foc. Iar demonstrația fatală a făcut-o pe un dolar american. Păi mai întâi chiar Mister Washington de pe bancnotă era un francmason vestit, de-aici pornește totul. Apoi, în dreapta sus, un fel de scut-blazon, mirare mare, căci era un semn inițiativ. Pe partea cealaltă, apoi, o piramidă retezată, cu vârf iridescent și-un ochi în ea. Ochiul lui Dumnezeu, firește. Era habotnicul egiptolog un fel de vox clamantis in deserto cum nu se poate mai nepotrivit. Sub piramidă scria, atenție, Novus Ordo Seclorum, adică Sectorul Nou al Urdorilor, responsabil cu paza Ochiului divin. Iar deasupra, amarnic, vai, scria chiar peste ochiul cel cu raze Annuit Coeptis, adică Anusul Copt, așa bârfeau câțiva din musafiri, alții grăiau mai pe la spate că înseamnă taman Anihilarea Sceptică, dar că bancnota fusese tipărită aiurea, fiindcă S-ul de la începutul celui de-al doilea cuvânt căzuse. Care anihilare? se mirau cei mai mulți pe bună dreptate. E nenumită, nu poate fi explicată și rostită, nu se cuvine, e o formulă magică. Cât despre Anus, cred că s-a-nțeles: era o trebușoară alchimică, vezi folosirea excrementelor la obținerea aurului filosofal. Holbată, nu știam ce să mai cred. Cobra tăcea cu încăpățănare și iritat de-atâtea aiureli. În paralel cu piramida retezată se afla un vultur acoperit de-un steag american. Puterea lumii, vă dați seama, se exaltase Ramsamson, iar vulturul e cel ce-o ține-n plisc, de-aceea în jurul capului cu ochi agrești stă scris E Pluribus Unum, adică Unul e în Plus. Iar pasărea de pradă avea în gheare săgeți și-o ramură de dafin pentru învingători și-ncoronați. O, Doamne, cum de am uitat, căci dedesubtul piramidei scria cu litere trufașe The Great Seal. Sigiliul francmasonilor, adică, încet căzând pe capetele noastre, ca să le scrijească. Mă așteptam ca Ramsamson să descifreze și-mpletiturile, rondelele, despicăturile, pistilurile rococo și alte-nflorituri care-apăreau pe prea faimoasa deja bancnotă de un dolar. Dar el nu. Nu zise nicio vorbuliță despre rostirea de deasupra lui Unu: În God We Trust. Era la mintea cocoșului pentru un neofit că între Unu și Dumnezeu și Ochiul cel cu raze i-o ecuație blazată. Egiptologul nostru, însă, nu o zărise și-i tot dădea 'nainte cu zidarii luminați care aveau să fie salvatorii lumii. De cine s-o salveze, izbucnirăm noi, cu toții? Nu se știe, răspunse cu înțelepciune enigmatică egiptologul dioptrós. Socrate, aflat și el la acest seminar de pomină, îmi spuse că o șterge acasă, fiindcă vrea să doarmă bine, fără masoni plutind în visu-i neșamanic și care-ar cuteza, poate, să-l tragă de coada-i aibă, împletită. Cobra

râvnea și el să plece. Iar eu mă tot zgâiam, cu latinismele înfip-te-n creștet ca niște buruieni. Până la urmă am plecat în trio, cu Cercelatul, aflat, de bună seamă, la serata de un dolar, și-am hotărât că vrem o chestie lumească. Perfect, a zis unul din noi, nu mai știu care, și duși am fost la clubul căruia-i spunea Hellfire, ca să vedem tipele și să ne veselim. N-o să regreti, promit, mă lămuri domnul cel Cercelat. Ei, da, aveai de unde să alegi cu ochii: erau negrese rotunjoare și mirosind cam aspru, apoi roșcate trupeșe, cu pistrui până cine știe unde, apoi orientale mititele, cu gura cât cireasă și piept de vrabie, ori slăbănoage cu semnul de deochi pe frunte. Animatorul le-a strigat pe nume de parc-ar fi gustat din niște prăjituri cu frișca pestriță. Și mai întâi era Barbara vestită pentru dosul ei fălos și bun de biciuit. Îi întreba pe toți masculii dacă au fost băieți cuminți acasă, căci Mămica voia să le arate ea ceva. Iar bărbăței îi guțau yeah și nechezau cu mult nesaț. Era, apoi, o fată gotică spunându-și Cât și care era machiată din cap până-n picioare în argintiu. Avea în mână un bici de toată frumusețea, garnisit cu pene de fazan. Nici prea gingașă, nici prea plebee, cu voce de pipiță, Sandy era o tipă rotofeie, gen păpușa Barbie made in USA. Animatorul a adus-o pe scenă, trăgând-o de fundițe pe cea care-și spunea Fetița, o nimfodoră cu limba scoasă școlărește, provocându-i pe cei bolnavi de incest sororal și de pedofilie. Erau apoi câteva dansatoare specializate în jurul stâlpului totemic de la Hellfire, așa i se spunea acelei înălțimi metalice pe care femeiuștile o-ncălecau într-un striptease cu chiu cu vai făcut să-ți lase gura apă. Într-una din seri era anunțată o Sărbătoare a Dosurilor de toate felurile, cu un concurs pentru cele mai elastice fese. Se pare că redutabilă la această competiție era Lee Ann zisă Pidossnica. Într-altă seară era anunțat un chef în care domniile invitați urmau să vină cu doamne rase din cap până la sex. Exista, apoi, o sărbătoare fetiș, patronată de oacheșă Brenda, unde premiul întâi, un Rolls Royce, avea să fie obținut de cuplul cel mai expresiv în a mima coitul. Firește, trebuia să fie și o competiție a sânilor ori, altfel, la naiba cu Hellfire. Iar cei mai apetisanți muguri de femeie aveau să fie încoronați cu maci negri. În fine, smeada Mistress Karen avea să izbutească un dans special al sexului, zis Orhideea, celebru în întreg Manhattanul pentru buzele alb-violete, mișcătoare și vorbitoare ale iscusitei negrese. Căci se zvonea că era mută, dar vorbea cu sexul ca un ventriloc. Acestea fiind zise, ce-aș mai putea să adaug decât că fusesem silită să mă travestesc ca să intru în club. Cercelatul și până la urmă

Cobra însuși îmi cumpăraseră o barbă neverosimilă pe care mi-o agățaseră pe chip, lipind-o cu miere de albine. Când am pășit în Hellfire, cu toții s-au prins că sunt femeie, dar, bănuindu-mă de vreo perversiune, m-au lăsat în pace. Beam cot la cot cu Cercelatul și cu bărbatul meu, pe când fetele deochete se izmeneau în fața noastră. Eram și eu ca ele, doar că mai zidită-n piele și mironosiță cât încape. Când am plecat de la Hellfire, am zărit luna ca un dos de curtezană onorabilă, cu lăntișor de aur în buric. La sfârșitul săptămânii ne-am întâlnit cu Diva Decadentă, o actriță sexagenară, plină de viață și de draci, care izbutise o carieră de art-designer în NYC. Ea ne-a purtat prin casele a tot felul de milionari care își vindeau lucrurile, fiindcă se mutau în alte părți ale Americii. Experiența a fost binevenită fiindcă, altfel, nu am fi putut niciodată intra în astfel de locuințe și nici nu ne-am fi putut închipui că lumea trăiește atât de stratificat. Fiecare obiect de sticlărie, dar mai ales fotografiile, care și ele erau puse în vânzare, aveau o poveste a lor, cu tâlc sau nu, dar era întotdeauna o istorie parfumată. Hainele, oricât de vechi, purtau, și ele, ca pe o piele interioară, viețile celor care le purtaseră la fericire, durere și oricum altcumva. Era ciudat să răsfoiesc acele cărți și albume degustate în tihnă, odinioară, de cei cărora le aparținuseră. Dar paharele unde o urmă de ruj, imprimată pe sticlă, rămăsese în mod straniu să circule printre ani! Sau covoarele moi ori deșirate, în care simțeam pașii oboșiți sau grăbiți ai celor care călcaseră pe ele. Dar mai ales ferestrele prin care lumina venea filtrată într-un anumit fel: tăios sau blând, printre crengi de copaci ori reflectată de paravane care se intersectau, Casele acestea vraiste nu semănau cu New York-ul pestriț și colcăitor în găunoșenia lui fascinantă. Bârfita citadelă a tot ceea ce a fost, s-a risipit! și va fi clădit în suprastructurile iridescente ale nimănui și ale tuturor!? După peregrinajul prin sălașul milionarilor migratori am mers la Divă acasă. Era un mic apartament Art Nouveau, în care aveam să plonjez cu stupoare de colecționară frustrată, căci urma să aflu acolo lumea întreagă concentrată în obiecte. Cutii de catifea cu ogimdă și amintiri, divane turcești, scoici, amulete indiene, afișe toulouselautre-ciene, Parisul ca un chihlimbar îmbrăcat într-o rochie de început de secol și cu pălărie de pe vremea străbunicilor, nșuitoare, icoane bizantine, farfurii de olari sfătoși, voaluri, mătăsuri, cașmiruri, perne arăbești, statuete de jad și mahon, un carusel, o lume aiuritoare și pierdută pentru totdeauna. Am încheiat săptămâna în Central Park,

cu Girlie, bârfiodu-i iar pe intelectualii newyorkezi care își zic marxieni, ca să se deosebească de marxiști și care, grațioși sau nu, sunt de fapt niște marțieni. Nu cu multă vreme în urmă îi auzisem pe newyorkezi interpretând ocult moartea lui Paracelsus Carpaticus, așa îi ziceam eu unui vestit erudit care fusese asasinat fiindcă, ziceau fanaticii, fusese mag New Age și pricepea la culme hieroglifile politice ale manipulării. Scufundat în templul din Cagochi al gurului său Elian, acest Novus Marsilio F'icino fusese ucis, se zvonea, tocmai pentru știința-i întunecată, dar nu de un discipol care se rătăcise în satanism, ci de niscaiva conspiratori care voiseră să-l pedepsească anume, luându-i viața în closet, fiindcă înțelegea prea multe. Egiptologul Ramsamson care îl zugrăvisese astfel, îl vedea înveșmântat cu aripi luciferice, cu suflu-nvăpăiat și ochii arzători. Mi se părea că strălucitul erudit era răstălmăcit aiurea, punându-i-se-n cărcă revelații calpe. Newyorkezii, însă, se bucurau de acest malentendu țesut cu pânză de păianjen, căci adorau stafia unui mag întârziat, ucis, mai apoi, în closet. Newyorkezii mustăceau conspirațiile piezișe și împrôscau cu fervoare, simpatizându-i pe șarlatani. Erau niște copii mari, bucuroși că au păpuși pe care să le decapiteze, să le rupă mâinile ori să le deseneze mustăți false. Ei nu aveau trecut, iar prezentul era perceput ca fiind obositor de trecător. Singura lor obsesie era viitorul, pe care se cățărau cu picioroange de realitate virtuală și pseudopode electronice. Civilizația lor era baricadată în computere și în alte mașinării performante de care deveniseră dependenți; erau drogați cu puterea inovatoare a viitorului lor preapocaliptic, în care curgea un sânge atomizat și gri. Trebuia să îi iau așa cum sunt, fără să încerc să fiu femeie-comisar, ca să nu fiu exclusă din lumea lor pe care o cercetam ca pe-un cobai. Până la urmă, ca să destindem atmosfera de bârfă, am intrat cu Girlie și Cobra la patiseria Lal6, să luăm un brunch delirant: plăcintă cu zmeură și triple mousse de chocolate. Afizele cu dansatoare French CanCan și atmosfera pariziană împrumutată ne-au făcut să ne aducem aminte de Evropa noastră pe care o lăsasem într-un curcubeu suspendat. Întorcându-ne acasă, însă, pe lângă parcul Riverside, am zărit clădirile cărămizii ale metropolei, ca niște rodii coapte, și mi-a venit să mușc din ele. Firește, cu întârziere mi-am dat seama că tot de cercurile oculte ale Qulumbiei țineau și limericks-urile erotice, zgâriate în bibliotecă. Deci: / *should fuck you baby all my life, but sometimes it is so difficult to do it* / *Sex is dirty, don't fuck anymore!* / *Fucking means*

the-atre but aho sport/ I'd like to lick a foxy-redheaded goddess/ Shakespeare was wrong – to be or not to be – mere existence is not the question, but to fuck or not to fuck or how to be or not to be in fucking – that is life's ultimate challenge/ I don't like words, because I'm so fucking horny right now/ Life sucks. I'm a virgin. I have no penis. My life is going wrong/ There's noth-ing more in life than a nice chubby girl, with big tits and a nice big ass. Does your mother fit this criteria? Just curious/ I hope she shows a gun up your ass! / My spirit is free only when I'm fucking. What should I do? I know I'm not normal/ Women make better laws because women know better how to fuck men than men know how to fuck women/ Love is a hard work, fucking is easy/ Fuck your daydreaming and get back to work, girlie! / Asian men have striated dicks, so I do it with white men. The white asshole knows, because it's got a yellow dick in it every night/ Why is everyone so fuckin sexually repressed? All you write is about sex, sizes, genital organs, but never it get a life already/ Sex isn't dirty if you do it right/ Gay is the way to hell/ Tits are the only thing I want to cut/ I'm dreaming of a huge, strong, dark, deep Gypsy pussy, because I'm fed up with white pussies/ Mau, you are sick. Go directly to Freud! in care Alisa delirează psihedelic

Am văzut New York-ul ca o minge de foc în cerebel, de sus de pe Empire State Building sau de jos din timpul festivalului chinezesc, pe când dragonii își fluturau cozile reflectate în vitrine, cu mângâieri lipicioase. Sticlă de rozetele de la Saint Patrick, patinam în fața arborelui cosmic de la Rockefeller Center și-n gheața moale somnolam cu picioare de înger la creștet pe când, în Times Square, jazzmeni cu trupuri surpate auzeau doar ce le șoptea un Dumnezeu surd ca o maimuță luminată. Hei, a fost cândva pe-aici parada sirenelor și marșul homosexualilor, și focurile de pe Hudson, vara, și săptămâna veselă a harlemizilor, și maratonul rătăciților, și ziua lui Columb, așa că, frați și surori, voi, cei pe care v-am atins și v-am neatins, veniți cu mine. Am străbătut în corabie golful de lângă Statuia Libertății, ca să văd Manhattanul în zori ca o barbă cu țurțuri spre cer în fața căreia mai că-mi venea să cânt și să dansez, de n-ar fi fost să mă pierd prin Wall Street, acolo unde nu există bărbați în pielea goală, ci doar costume umplute cu aer. Pe feribot, vântul sufla în turbion, de parcă ar fi trebuit să cuceresc cu sabia Manhattanul, pe când sufletele de pe Ellis Island bolboroseau lângă mine, într-o salbă de broscuțe povestitoare. Dar eu știam că arteziana de la City Hall nu-i altceva decât lumânarea uriașă

pentru odihna lor. Gemenii zgârie-nori de la World Trade Center aveau șira spinării din oglindă, ca și cum solzii tuturor peștilor ar fi fost smulși și lipiți de ei ca o platoșă. Apoi am trecut în fugă prin TriBeCa, la Knitting Factory, unde-am băut un Martini cât să-mi adun puterile și să merg mai departe, și să-i port pe toți drogații generației mele, în spinare. Culorile din Chinatown, cu unicornii galbeni și fabrica de înghețată, și ochii moluștelor moarte, toate astea le-am înghițit pe nerăsuflăte, în spasme, în timp ce creierul mi-era tăiat în felii de clarobscur în care țopăiau figuri făinoase de teatru japonez. Am trecut pe lângă Zakka și pe lângă magazinul de jucării unde toate țiue, și pe lângă paradisul bucătarilor cu mustăți până ia genunchi, și m-am trezit deodată în Little Italy, tocmai în timpul artificiilor de San Gennaro. Manhattanții de aici erau macaronari spilcuiți și vrednice pizzarese. dar și ruși pravoslavnici ori mafioți care ședeau în colțul celui mai mare depozit de tutun și-și aminteau de vodcile

— [5

țării lor pe veci pierdute. Am trecut, apoi, prin zona portoricanilor vorbăreți și a dominicanilor voodonezi, vegheați de-nțeleptul popor al evreilor perciunați traversând Marea Roșie în idiș, hola & shalom, plictiseala emigranților săraci și nopțile lor de bejenie cine să le priceapă, și foamea lor fluorescentă, și uimirea zăcând la marginea unei amărăciuni ca un felinar spart, pe când pictori infatuați expun porcării la Inconștientul Colectiv. O singură vorbă merită să rostesc aici: NADA. Dacă vrei să cânti de unul singur, poți să o faci pe stradă, dar pe dinăuntru tot un cerșetor înstelat vei rămâne, căci asta așteaptă de la tine metropola: să fii o torță răsucită sau o mănășă iridescentă, cu șase degete. Apoi belferii din SOHO, fanteziștii sic, într-o ceață pariziană ca un balon de săpun, dacă mergi să iei o cafea la Balthazar și să simți mirosurile fabricii de săpun pe malul Hudsonului, apoi să zaci la Casa Poeților și să citești versuri demente și lungi cât o zi de post, să ai avangarda vopsită în degrade pe unghiile de la picioare, o, Doamne, asta-i viața de leneș al delirelor, un cocteil de nopți și zile în ritm de flamenco, târându-se ca un sânge vremelnice în subteranele venelor, până când o bătrână fără dinți îți cere să-i oferi un sandwich și tu o faci ca un tigrul-mblânzit prin milă de omul pe care nu vrea să-l sfășie. Cine vrea tatoo-uri, n-are decât să calce prin East Village, cartierul masculilor, la răspântia dintre NOHO și Nolita, zonă a găuvaergicalelor de tinichea, a anarhiștilor întârziați, aici unde

beatnicii au cântat ani întregi cu flori la glezne și heroină injectată la-ncheietura mâinii, un fel de Meca a boemei onorabile care acum clămpăne proteze pentru dinți și poartă chelii camuflate sub tichii africane, aici unde prostituate cu piei vălurite își invitau clienții în odăi cu unelte de produs plăcere, aici unde mai pot fi văzuți indieni cu mici stâlpi totemici la gât și mocasini în picioare, aici unde mai există partide de șah jucate în parcuri fumegând de tutun și unde pub-urile au mireasmă de hermafrodit în călduri, aici unde în a nu știu câta zi a fiecărui an cad broscuțe din cer și nimeni nu se mai miră, aici unde există o singură vorbă: funky, pe care până și bătrânele dive o rostesc la opera italiană, aici unde poți să faci e baie turcească în lege și-apoi să-nfuleci cu poftă de viață la Old Devii Moon. Cine nu s-a săturat încă de vremuri hippy, trebuie să străbată în pas de marș Greenwich Village fiinH – magi să privească pe gaura che]! le avangardăbătrânicioasăonobizarene /ren1 T" V? °™ ton o

Cu t? iU-Am «tdeal ea; e7! CUIU1 °i kwă care Pot n-a spre Ce *? endlu New într-o sâmbătă însořită de toamnă, și fiecare trecător e îmbiat cu un palar de cidru, apoi barmanii irlandezi care stau pe scăunel ia intrările cu lemnărie înnegrită, dar nicăieri nu e ca la Taverna lui Pete, unde poți auzi povești din tată-n fiu și mășcări vechi de câteva secole, o, New York-ul e un strămoș al tuturor, molfăind stirpea locuitorilor săi ca pe o iarbă roșie, adusă de pe lună. Magazinele de vechituri, cine-ar putea să nu se furișeze în ele căutând mireasma pălăriilor cu voaletă și a bastoanelor de sticlă, galeriile de artă din Chelsea, cluburile de dans unde îți poți afla un logodnic pe viață, vocea gravă a lui Leonard Cohen și versurile răvășite ale lui Dylan Thomas, toate le poți auzi, mirosi, pipăi pe străzile New York-ului, Dumnezeu să oinecuvânteze metropola cu insula ei din inimă, cu adevărat s-o miluiască strigă cei care beau Cosmopolitan, whisky-ul cel mai ucigător al platformei extraterestre despre care scriu eu acum. Liltle Calcutta, Little Spain, toate neamurile și-au găsit sălaș aici, ritmul salsa, și sandvișurile mexicane, și cafenelele computerizate, și cavalerii singuratici din Times

Square, și manuscrisele renascentiste ori egiptene din biblioteci, caleștile conduse de birjari în redingotă, musicalurile de pe Broadway, mirosul alunelor prăjite cu zahăr și al hamburgerilor cu muștar și ketchup aburind în i: „le teribile, Grand Central – cea mai frumoasă garc de suflet, unde

: să are rost, fiindcă nimeni nu se mai plictisește, apoi, sus, pe
Ei pin State Building, sinucigașii care se urcă doar ca să învețe că
...I mai bun sfătuitor, dar atât și nimic mai mult. Rezidențele
familiei de bancheri și patroni, cluburile selecte cu femei purtând
] ale din lame și cerceii decapitatei Marie-Antoinette, sute de
—.: ea; u \ îndute la tarabele de pe stradă, vorbe rusești în vânt
și

... i sprâncene albinoase, Manhattanul lăbărțat ca o pisică
/ mai. gangurile din metrou cu graffiti-uri stridente, cerșetorii
— Cu buzunarele descusute, asiatici cu damfuri de mirosenii i
înaripate între zidurile cărămizii ale orașului, toate acestea

...– dată viața trăită în anamorfoze. Fluturi-monarhi și privitori
5 păsării derie în Centrai Park, fie în jurul teatrului de
marionete, elul Belvedere, dar nimic nu e mai potrivit pentru un picnic
decât marele lac albastru, acolo unde, iarna, mulțimea patinea
de parcă și-ar recupera™ui Indian plutește! t, hey

6 Xp! °dat Pe
să-i care prinfi] truhna oneste, dar nu explodează supranaturală
provoacă – t bântuite de orgas
despre europene ««„„de obscen terfele Știe aici unde o i din
ÎĂ9

banchet în stilul senatorilor romani, aici unde se-nalță ca o talpă
mistică catedrala Saint John the Divine, biserica a tuturor celor ce
râvnesc să mai spună ceva pe lumea asta, cantină a săracilor și a
bogaților prefăcându-se că merg în genunchi, dar, oare, cine mai știe
astăzi ce e păcatul, adevărul, pietatea și curăția, de nu cumva doar
niște neliniști ori singurătăți atrofiate din pricina nefolosinței, cine mai
știe astăzi că poate învinge ori pierde, fără să se simtă apoi ca un câine
bătut? Când vezi negri curioși, ațâțați, apoi cubanezi și dominicani răi
de gură, știi că ai ajuns în Harlem, vârful întunecat al Manhattanului,
Himalaya deszăpezită a metropolei, acolo unde mizeria e cea mai
strălucitoare bijuterie purtată la gât în bodegi, chiar dacă vreun club
mai de soi își vântură pedigree-ul la poartă, aici unde toată lumea e
pusă pe harță doar ca să schimbe o vorbă și să-și aroge dreptul de a
spune precum în Biblie – la început a fost Cuvântul –, poate, însă, că, la
început au fost emigranții cu geamantanele roase și legate-n curele, și
sclavii africani cu privirile bătute-n cuie, la început a fost jazzul
harlemizilor năbădăioși care clămpăneau tobele de dimineața până

seara, și corurile bisericușilor intonând un gospel, pe când balerini cu mușchi de abanos făceau piruete subterane, o, cine n-a visat cimitirul de mașini și smezii cerșetori cu bărbi păienjenoase și argoul pâcios în care limba engleză plutește în derivă, orbită de negritudinea vorbitorilor săi plonjați în frenezia acestui fost veac cu picioare de caracatiță. Mai sus de vajnicii locuitori cu piele neagră trăiește un popor de greci și irlandezi băutori, corciți cu nemți și evrei bolborositori, peste care au năpădit termitile hispanice, cu toții legănați de corăbiile-fantomă de pe Hudson, văzute din vârf de la Cloisters, aici unde călugări invizibili mai bântuie cu glugile trase peste ochi, în timp ce reflectoarele îndepărtate de pe zgârie-nori îi vânează ca pe niște E.T., și unde statuile călărețe își iau rămas bun de la privitori, înfigându-le sulite-n creștet. În trei din punctele cardinale ale metropolei zac miresele-abandonate din Bronx, Queens și Brooklyn, jungle de asfalt, supermagazine cu fălcile-nceștate, amestecătură de chipuri și nații ca niște oglinzi sparte: cel dintâi cartier s-a nălțat din țicneala unui marinar nordic, al doilea din râvna unui fermier cu strungăreață arsă de soare, al treilea din confuzia unui olandez zburător. Pianele oceanului se-aud de departe ca niște conducte sub hipnoză, Grădina Zoologică își vântură animalele îngălbenite de viață în cuști, o, văzduh în purpură din pricina cărămiziului, cine să-ți vină de hac aici la începutul și totodată la capătul pământului, când pe Mount Vernon zboară albatroși flămânzi ce se ciocnesc de vitrinele galeriilor de artă, iar Annabel Lee iese somnambulă dintr-o colibă de pescar în City Island. Hot-dog-uri, bere șuvoi chiar lângă magazinele cu gargui de lângă Cimitir, parcuri lătărețe ca niște felii din planeta Marte, stadioane pentru urlat cât îți pofteste inima, oh, boy, un picnic în sepia pentru pirații cu picior de lemn și un singur ochi care sălășluiesc printre sculpturile industriale împreunate ca niște amănți, apoi podul spre Brooklyn, el însuși o divinitate de oțel, în racursi. Taxiurile galbene conduse de brahmani năuci te poartă mai degrabă în fundăturile metropolei, noroc că poți să te călăuzești după bistrourile cu pomelnice și după jucătorii de poker, pe când un evadat de la Aquarium calcă pe trotuar printre rușii în blănuri, cu medalii de generali. Apoi luminile tremurătoare din moșia de odinioară a ducelui de Richmond, pe când feribotul e zgduit de valurile răgușite ale Hudsonului, iar Manhattanul rămâne în urmă ca un ibovnic tulbure, toate acestea văzute la sclipirea unei lămpi tibetane ard mai întâi cerul

gurii cu gustul nemaivăzut al New York-ului niciodată îngenuncheat. Așa că sfârșesc astfel, încolăcită înăuntrul uterului cu zgârie-nori, năucită de zdrențele sale iluminate în care am halucinat fericită și furioasă totodată, percheziționată până la sânge de reveriile cu buzunarele găurite, drogata cu atâtea orbiri de-o clipă, dar fără beții și fără false jurăminte, doar cu o demență de neon pâlând în creier, scormonită de hașişul propriei mele neliniști cu bănuți de aramă la gât, o, prieteni, legăturile mele periculoase de suflet, și voi, ceilalți neștiuți ori indiferenți ascunși după vacarmul frunților răsfărânte-n noapte, iată, iau dezolantul metrou și cobor până la capătul acestor Câmpii Elizee unde nemurirea e o benzinărie Shell sărind în aer, iar moartea e totuna cu viața oranj văzută din bezna pătimașă de pe Empire State Building. Amin.

Alisa în ospeție de Ziua Curcanului

Așteptam cu nerăbdare Ziua Curcanului, fiindcă toți americanii se dădeau de ceasul morții după ea: era ziua în care mâncau pantagruelic, beau tot așa, se veseleau și o țineau trei zile într-un chef în care chercheleala era o voieșie ce îi scotea din protezele lor de roboți. Mai întâi, deși ploua cu găleata, am mers la paradă, în Times Square, căci newyorkezii sărbătoreau ziua de înfulecare a curcanului prin baloane colorate, personaje de desene animate, mascote, clovni și alte chipuri travestite. Ce-i drept, parada era cam mofluză, iar măștile aveau chipuri boțite și acrite din pricina ploii care devenise, între timp, mocănească. Nimeni nu mai aplauda pe margine și doar fanfara scotea, din când în când, sunete țiuitoare. M-am întors acasă dezamăgită și mai ales zgândărită de faptul că aveam să fiu silită să mă înfrupt dintr-o zburătoare netoată. Adevărul e că nu sufeream curcanii și că gluglu-urile lor mă iritau din copilărie. Ca să nu mai vorbesc de moțurile și gușa lor de prostovani fuduli. Cum Hannah și Serge ne invitaseră la prima zi de-ngurgitat pe rupte, trebuia să ne conformăm obiceiului american și să mâncăm tot ceea ce gazdele aveau să ne ofere. Dar, mai întâi de toate, am rugat-o pe Hannah să ne tundă: și Cobra, și eu aveam senzația că părul ne împiedică să percepem metropola în adevărata ei piele, așa încât ne-am desperucat în lege. După care, nou-născuți, am pornit la prânzul totemic al Marelui Curcan. Ce-i drept, nu așa avea ce povesti prea multe, decât că bucatele au fost împărătești, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva, mai bine-zis dacă la Ziua Curcanului nu ar fi apărut încă doi musafiri, dar nepoftiți. Căci, pe

când ne așezasem la înfruptat, iar Serghei, încins cu șorț înflorat, împărțea uriașa zburătoare în patru, se iviră pe nepusă masă, căzuți din nu știu ce hău mental, doi poeți de vază. Unul, păi da, era chiar Alleng, iar celălalt, bătrân, nebun și aducând c-un ghicitor în stele, era chiar Ezra Pound. De Alleng nu mă miram, dar Ezra mi se părea ciudat s-apară din senin și încă întovărășindu-l pe Mr. Ginsberg. Ezra bolborosi el însuși un fel de explicație: aceea că nu știe ce caută aici și nici de unde vine, că nu știe unde se află și nici nu vrea să știe, că n-are ceas, nici casă și nici rubedenii. Nu știu nici cine ești tu, i se adresă el lui Alleng. Habar n-am de ce trebuia să mă întâlnesc tocmai acum c-un alt poet, zise nemulțumit Alleng, care îl recunoscuse pe Ezra.

Nici eu nu știu de ce mi-ați apărut împreună de Ziua Curcanului, le-am spus. La urma urmei, poetul meu preferat este T.S. Eliot și de-abia după aceea urmați voi. Cred, însă, că venirea voastră aici e legată de faptul că veți avea parte, împreună, de o pățanie. Ce tâmpenie, exclamă Alleng. Ce lucru nepotrivit, suspină Ezra. Iar eu sunt Alisa, l-am lămurit pe Ezra, ca din întâmplare. Pricepusem că doar eu îi vedeam și vorbeam cu ei, deoarece Cobra nu clipea, Serghei era preocupat de gustul vinului, iar Hannah n-avea chef de vreun strigoi care s-o bântuie. Cum, însă, iluștrii poeți nu se cunoșteau oficial între ei, am făcut prezentările. Onorat, spuse Ezra. Salut, spuse

Alleng. La început, se priviră vulturește, apoi, după furtuna în pahar stârnită, se potoliră cât ai zice pește. Firește că și-au împărțit bucata uriașă de curcan care-mi fusese hărăzită în farfurie, fericindu-mă astfel, ca să nu am de-a face cu becisnica zburătoare pe care o detestam.

Dar voi sunteți fantasme, le-am spus cam în ciudată, totuși, de unde pofta asta de mâncare? Ehei, răspunse Ezra cu privirea pierdută, încâlcită în barbă, din când în când și arătarilor le este foame. Eu am venit aici doar ca să te-nsoțesc precum pisica din Cheshire, după cum bine știi, se puse Alleng să vorbească. Asta, mai zise el, fiindcă de-acu' înainte gata, s-a sfârșit, îmi iau adio de la tine, Alisă deșucheată ce ești tu! Eu? l-am interogat eu cu mirare. Da, tu, hai nu face pe mironosița! Pe când vorbea așa ca un scafandru bolborositor, în capul meu zvâcnea o melodie din copilărie, pompată aiurea:

„Pisicuță pis-pis-pis / Te-am visat azi-noapte-n vis, / Te spălam, te pieptănam, / Fundă roșie-ți puneam”. Ascultă, Alleng, pis-pis-pis, ce-i cu rămasul ăsta bun, chiar trebuie să pleci? Priveam la capul lui,

căci avea suprapuse o beretă, o pălărie și-o șepcuță. Sau poate nu ești în rol de motan, ci ești un Pălărier trăsmit care m-a păcălit până acum!

Ei, aș, răspunse Alleng, nu am nimic de-a face cu numitul personaj, acesta-i mai degrabă signora Ezra. Poetul sus-numit făcu atunci o-nchinăciune care mă ului. Eram convinsă, am murmurat, că Ezra Pound sălășluia, ca suflet, într-o insulă grecească din Egeea, așa încât mișcarea lui de vajnic Pălărier mă năuci o clipă. Da, spuse bătrânul luminat, acum nu sunt nel mezzo del camin ca să fiu metafizic, acum mă pot prosti și eu la senectute și după moarte. Dar hai mai bine să povestim despre curcani, ca să ne-aflăm în treabă. O, nu, am protestat, în țara mea, erau, odinioară, numiți curcani, chiar polițaii. Perfect, intră în vorbă Alleng, mai bine-așa decât centauri ca polițiștii newyorkezi. Vorbești de cei urcați pe cai? De ei, dar și de cei răscărăți ca niște struți herculeeni. Vai, răsese-atunci cu sfătoșenie bătrânul Ezra, și uite-așa printr-o manevră neștiut-a limbii, ajuns-am iarăși la Elada. Eu îi apelpisesc pe polițiștii newyorkezi, am zis eu femeiește: incuți și nătărăi, dar toți au sex-appeal de mahala, adică autentic. Am trăit și am murit ca s-o aud și pe asta, glumi Alleng. Vorbesc despre manhattanii, am precizat eu. Acesta-i un trib mai cu moț al acestui ținut? bănuie Ezra, în timp ce noi ne prăpădeam de râs. Apoi ne-ntoarserăm la zișii curcani, iar vorbele se-mpleticiră astfel. Din fragedă pruncie am alergat la curcani, din pricină că-mi par a fi cele mai nesărate dobitoace. Oare de ce americanii se-nfruptă cu-atâta poftă din ei? E-o chestiune adamică, explică Ezra. De Ziua Curcanului, ei mănâncă pasărea cu aceeași pasiune cu care o mănăseră strămoșii lor aproape morți de inaniție. Se prefac, adică, zise Alleng, punându-și degetul arătător pe nas. Dar asta-i o izmeneală care nu l-a salvat nici pe Guy Fawkes, că de aici a pornit Ziua cu pricina, de la engleji, degeaba americanii vor să uite unde și când a fost începutul. Domnule poet, l-a lăudat atunci Ezra pe Alleng, dar știi că vorbești ca un marinăr cu har! Păi asta și sunt poeții, o scaldă pisica mea din Cheshire, niște corăbieri cinstiți. Chestiunea aceasta îmi place peste măsură, plescăi Ezra din buze. Cât despre curcani, eu văd lucrurile mai complicat: înaripatele acestea sunt niște păsări sacre din trupul cărora americanii se-mpărtaşesc. Curcanul este un fel de păun sau de pasăre Phoenix, las la alegerea fiecăruia dintre voi. Așa o fi, zise Alleng, dar să nu uităm, totuși, de engleji: că Guy, săracul, voia s-arunce Parlamentu-n aer, cu rege cu tot, cu un butoi cu pulbere sau cam așa ceva, iar slujbașii din

gardă l-au dibuit. Și-atunci englezii s-au gândit să fie recunoscători lui Dumnezeu, că prea uitaseră de Dânsul. Așijderea și cu americanii: morți de foame, că ajunseseră să-ngurgiteze pământ și frunze, au zărit curcanii, i-au căsăpit și fript la focuri ca la o nuntă strașnică. Și au strigat yupii-yaa. Haida de motănel, l-am tachinat eu pe Alleng, prea faci ca totul să sune grotesc, ia povestește mai cu suflet și mai omenește. Eu cred, interveni atunci Ezra, că recunoștința trebuie înțeleasă drept ceea ce este ea: o stare de pioasă preaplinătate stomacală. Ei, strigă Alleng, asta-mi place, signore Ezra, aici ați nimerit-o. Și uite-așa am tot ținut-o vreo două ore, până când preaiubiții mei poeți se puseră ca să vorbească de-ale lor, adică inspirație, și muze, și banchete și alte cele. Estimp Serghei tot umplea farfuriile, dar, cel puțin, scăpasem de curcan: Ezra și Alleng îi hăpăiseră cu mâinile, ca niște buni sălbatici. Apoi, într-un târziu, îmi spuseră că pleacă. Stați puținel, că vin să vă conduc, ci odihniți-vă, i-am ispitit eu, arătând spre patul conjugal al lui Serghei și Hannah, că era gol, dat fiind că noi stăteam la masă. Firește, nu știu ce ar fi spus amicii mei, de-ar fi știut că doi poeți-fantasme se culcușesc în patul lor regal. Uitasem, însă, să nu gesticulez pe când vorbeam cu stafielnicii poeți, astfel încât și Cobra, dar și Serghei și Hannah, mă priveau chiorâș, pieziș, cruciș, crezând că-s amezită de la vinul de Burgundia sau de la whiskyul pe care Serge mă obligase să-l dau pe gât, ca să îi fac pe placul de găzdoi. Bine măcar că glăsisem ca un ventriloc, fără să îmi mișc buzele, căci altfel m-ar fi dus direct la casa de nebuni. Dar, în sfârșit, am tot mâncat, am tot băut, am povestit chestii de tinerețe și de bătrânețe, și-ntr-un târziu am și plecat. Mă bucuram că-ntoarcerea acasă trecea pe la Grand Central, palatul-gară al metropolei, căci, astfel, aveam prilejul să-mi au rămas bun de la poeziile-duhuri care-mi făcură cinstea să apară de Thanksgiving. Cobra se cam mira de voioșia-mi preacucernică, drept care, ca să nu îl pun pe gânduri, i-am spus că vreau să dau o raită prin Grand Central. Estimp poeziile se despărteau și ei cu niște salamalecuri sucite. Ezra voia să ia trenul spre Cagochi, iar Alleng spre Deliropolis. Eu nu cunosc orașele acestea, sunt americane? i-am chestionat pe oaspeți-mi neprețuiți. Americane sută-n sută, zise Alleng șugubăț, atâta doar că nu le prea găsești pe hartă nici dacă te dai cu capul de pereți. Sunt niște orașe suspendate, îmi explică poetul cel bătrân, cam ca grădinile Semiramidei. Apoi, privirea-i se opri pe azuriul tavan cu zodiiace din Grand Central. Ah, spuse el copilărește, e

ca-n văzduhurile din cealaltă lume! Tăceam, căci nu prea pricepeam, dar Alleng se puse și el ca să admire tavanul supraluminat, cu taurul romantic și fecioara lăcrămoasă, cu leul salvator și peștii năstrușnici, cu neînțelesul capricorn și gemenii vizionari, cu vărsătorul cap-în-nori și racul furios, berbecul neîncrezător și meduzeica balanță, scorpionul niciodată-nu-știi-ce-vrea și săgetătorul vrând să făptuiască mai mult decât poate. Apoi, brusc, Ezra merse la ghișeu, ca să își ia bilet de tren. Spre Eleusis, spuse el, în timp ce mintea mea simți că o ia razna. Iar funcționara îi dădu, într-adevăr, bilet spre Eleusis. Știi ce, signore Ezra, se răzgândi atunci și Alleng, ce-ar fi să vin și eu la Eleusis? Drept care își cumpără bilet de tren tot într-acolo. Sunteți nebuni, iertare să-mi fie, dar orice om cu oarecare chibzuință știe că din New York nu poți s-ajungi direct la Eleusis și încă într-o călătorie cu trenul, le-am spus eu. Femeia de la ghișeu și-a bătut joc de voi! Doar dacă, ia aminte, zise Alleng, doar dacă n-o fi și ea tot fantasmă! Ei, ce mai ai de spus acum? Tăceam și iar nu pricepeam. Niciun tren spre Eleusis nu va opri aici, le-am spus. Și, totuși, zise Alleng, care devenise avocatul amândurora, noi vom ajunge acolo. Porniseră spre peron, așa că și eu după ei, ca ucenică neascultătoare, însă. Din fum și ceață, căci se făcuse dimineață, un zgomot de locomotivă pufăi spre noi. Bătrânul Ezra îmi puse mâna pe umăr și-mi spuse Arivederci, signorina! Iar Alleng îmi trase o pupătură pe frunte, cu

126

vorbele: gata, acum trăiește-ți viața. Nici nu am apucat să zic și eu ceva, că un tren de-nceput de secol, parcă scos dintr-un muzeu, opri lângă noi, iar poezii se urcară, fără să mai întoarcă privirile spre mine. Apoi trenul-fantomă, căci altfel nu știu cum să-i spun, o luă din loc. Atâta doar am apucat să văd prin pâcla năucelii, că trenul avea doi pasageri: Ezra și Alleng. Pe ultimul vagon scria, ce-i drept așa: New York – Eleusis. Am stat o vreme ca-mpietrită, din pricina unei așa de zăpăcite Zile a Curcanului. Cobra mă aștepta în subterana de metrou. Știi ce, i-am spus, năpăstuită încă de estomparea celor doi poeți în drum spre Eleusis, hai să ne ducem în Coney Island, să bem o vodcă și s-ascultăm o muzică rusească, aici, în NYC. Zis și făcut. Dar Coney Island era un ținut părâgmit, argotic, cu ruși săraci și beți, cu paparude și vampe decrepite și senili mormăind cerșeli. Oceanul vuia alături și doar el mai avea haz. La cârciuma Tatiana am băut o vodcă apoasă, pe când un fel de ruși pociți și ataraxici rodeau semințe și înfulecau

hamburgeri cu miros acrit. Pe jos, ne-mpiedicam de ziare mânjite, resturi de alge, pahare pocnitoare și tot felul de alte trebușoare pe jumătate putrezite. Bătrânii, mai ales, stăteau pe margine și jucau șah, pe când femeile lor trupeșe, plimbându-se la braț, formau un lanț de balene cu baticuri înflorate pe creștet. L-am rugat pe guristul de la cârciuma Tatiana să cânte Oci Ciornîi, dar nici pomeneală de așa ceva. Ne-a zis. până la urmă, o îngânare răgușită și confuză, în fumul de mahorcă pe care băutorii îi respirau de parcă s-ar fi aflat la Odessa. Mirosul de cvas aburise atmosfera din cârciumă. Într-un târziu i-am spus Cobrei să ne cărăm, exact așa, să ne cărăm. Lumea aceasta se covăsise în ea însăși, cu ghemotoace de foste amintiri rusești, mai degrabă pe dinafară decât pe dinăuntru. Era atâta jerpeleală nestingherită, încât mirosul guberniilor de odinioară îmi părea cristal pe lângă ce simțeam aici. De s-ar mai fi născut încă o dată, Cicikov ar fi avut ce să strângă în plasa-i cu suflute moarte!

Ce citește Alisa în ziarele newyorkeze

Altfel, vremea în NYC trecea ca norii alungați de ploaie. Așa c-am fost la o poveste despre insule, călătorii și închisori, pe care Tao a ținut-o cu succes nebun pentru qulumbieni. Apei, în treacăt, l-am văzut din nou pe Consulul cel Neaș, un prostovan cu mutră gri, care râvnea un singur lucru: s-ajungă la Hollywood ca scenarist. Ziceam în gând: cu-așa trimiși netoți, vai-vai de biata-mi țărișoară! Apoi, cu Girlie, am fost la Mocofana – o altă româncă aciuită în metropolă, să luăm o cină feciorească. Și vorbicioase, șugubețe, tustrele gureșe de-abia ne-am potolit spre miezul nopții. Pe Cobra îl lăsasem să asculte înin a Death Car. Apoi am tot bârfit una și alta cu Cercelatul, Zăluda și Socrate, care din când în când țâșneau în viața mea de parcă ar fi fost comete credincioase. În Partea de Dimineață a orașului, acolo unde ne sălășluiam, metropola era așa cum o știam: ca o cădere magistrală a soarelui, în care zgârie-norii păreau întunecate mandarine. Mă apucasem să citesc tot felul de năzbâtii pe Internet: despre al treilea sex, despre păpușa Barbie ca suprafemeie nevrotică, despre schimbarea organelor genitale, despre senectutea căreia îi place moartea frumoasă și înțeleaptă, despre barul Micuța Justine, unde șampania se servește în pantoful cu toc cui al picolinei, despre umbrela apocalipsei 2000, care era căptușită cu zale, ca să îi apere pe cetățeni de ceea ce va cădea sau curge din cerul mileniului următor, despre întâia cină postapocaliptică al cărei meniu trebuia neapărat să conțină

usturoi. Pe Internet am mai citit despre isprăvile buclucașului primar newyorkez căruia i se spunea Iulius Cezar Anus sau Maiorul, pentru că era un dictator macaronar, ori despre lăcustele, șobolanii, albinele, tipării care pustiiseră Evul Mediu și care fuseseră anatemizați prin intermediul bulelor papale. Acasă nu aș fi avut timp să fac așa ceva și nici nu m-ar fi ispitit, dar, aici, în NYC, percepeam-altfel timpul, ca pe un puzzle de senzații tari, ca pe un mozaic de curiozități și fleacuri în care mocnea ce altceva decât vârtejul vieții niciodată îndeajuns trăită și pe îndelete degustată. Orașul foșnea cu reclamele donatoarelor de ovul sau cu femeile asiatice care cuceriseră piața de came bărbătească. Chiar și pe mine, cu pielea lor piersică și ochioase foc, mă fascinau, căci vedeam în ele niște gheșe supraspecializate în provocarea iar nu în împlinirea erotică. Procesul de suspendare a sexualității, dar prin stimularea obraznică a acesteia, mă zgândărea, fiindcă, în orgiasticul New York lucrurile luaseră o întorsătură ciudată. Degustam spectacolul, dar nu aș fi vrut niciodată să fac parte din el, căci era vorba de o metropolă de pământ, iar nu de una acvatică. Aveai de unde să alegi, dar vai de cel care se rățăcea! Apoșenia orașului, căci exista și așa ceva, ținea de puzderia de baruri, pub-uri, berării, vinoteci, whiskoteci, unde locuitorii și musafirii lor drinkăluiau pe încercate, apoi schimbau localul și o luau de la capăt, cu alte povești spuse de barmanii și pajii susuratelor băuturi alcoolice. Aici oamenii nu știau să bea, poate doar rușii în bejenie din Coney Island, care erau turtă la ceasul amiezii, ci doar să drinkăluiască, așa cum am mai spus. Se pare că nimeni nu voia să guste o beție sănătoasă. Erau la modă chestiile precum incestul fiică-tată, teatralizat vijelios, amorul de nicăieri dintre divele pedofile, tandrețurile între cei numiți frați ombilicali (nici newyorkezii nu știau ce va să fie aceasta, așa că nici eu nu știu să explic despre ce este vorba). Nu mă miram nici de voga spovedaniilor sado-masochiste ale unor băieței bătuți de părinți, care, mai apoi, la maturitate, tăiau cu fierăstrău! manechine cu gura deschisă a urlet. Sodomizări, masturbări excentrice (în confesional, dacă se poate), psihopați losers și outsiders care aveau, totuși, și o chansmă de lunateci, violatori care stârneau milă, acestea erau personajele care îi incitau pe newyorkezi. Era o lume construită din insule de frenetici, care i-ar fi îmbolnăvit de tot pe marii psihanalști ai veacului, din moment ce pe micii psihanalști îi complexau pur și simplu. Citeam cu gura căscată, ca o debilă mintală, toate chestiile astea în care trupul se hărțuia pe sine însuși sau era

hărțuit, de parcă inchișitorii ar fi copleșit metropola cu cerințe penitente. Mirosea a grotă și hrubă înjur, a traume nedesluite pe care aproape toate starurile le exhibau cu o plăcere răutăcioasă. Și mai era la modă mașinăria sexuală de câteva minute, călărirea mecanică, așa i se spunea. De fapt nici nu se vorbea despre a face dragoste, ci despre a face sex: era mai sănătos, tehnic, exact și concis. A face dragoste era o trebușoară evropenească și nu avea ce căuta pe planeta americană.

Partenerii căutau convulsia satisfăcută, cataclismul măsurat pe ceas. Revistele serioase făceau reclame la falusuri de tip păpușă rusească, unde un ialus mai mic se afla în marsupiul unuia mai mare, femeia sau bărbatul putând să-și regleze după poftă mărimea dorită. Perversiunea ia modă, dar era sfioasă de-a dreptul, părea să fie ca bărbatul să gâdile femeia în talpă și să se excite astfel. Se zvonea că talpa piciorului ținea de fantasma unui vagin fără dinți și cu gingii marine. Apoi, existau o mulțime de amatori râvnind să fie legați cu cătușe de pat și hrăniți tandru-violent de amazoanele lor. Mă răzmiram de atâtea bazaconii, țicneli și năstrușnicii. Peste tot erau anunțate terapii contra impotenței, uscării dorinței și eșecului orgasmic. După o ședință la noi, te vei putea simți așa cum se simte un bărbat adevărat, demagogeau reclamele. Femeile, la rândul lor, căutau bărbați gotici sau, sătule de prinți și atleți, bărbați-broaște. Toate soiurile pământului se aflau aici. Femei căutând bărbați: Sunt frumoasă, exotică și am creier. Sunt romantică și mângâietoare. Caut un bărbat cu care să-mi împart dorințele. / Sunt o mare pisică brunetă. Îmi place să cinez la lumânare și să mușc. / Sunt aici, te aștept să-mi bați încet ia ușă, să mă săruți și-apoi să rostești cuvintele potrivite. / Vino să explorăm împreună noul mileniu. Încearcă neîncercatul. Sunt voluptuoasă. Îmi place lenjeria fantezistă. / Sunt o splendoare neagră. Dacă vrei să fii înlănțuit și devorat, vino! / Femeie albă, cu umor și pofte, caută bărbat potrivit pentru o plăcere în doi. / Femeie senzorială, caut un bărbat de treabă și atât. / Sunt extrași dulci. Cine poate să mă deguste, poftescă. / Sunt rubensiană, dar am umor. Evreică, firește. Este cineva interesat? / Am libidoul necesar cât să fac fericit un bărbat. E cineva la coadă? / Caut un domn sexy și minunat. E prea mult? / Caut un văduv dulce și însingurat, / Am avut un vis în care urcam un munte, spre cascadă, îngânam un cântecel de leagăn. Ce se întâmplă mai departe? / Am atâtea dragoste de dăruit! Dar până acum am dăruit-o persoanei nepotrivite. Nu mă las folosită și nu abuzez de

alții. / Am nevoie de un bărbat care să știe să facă să rădă o femeie ca mine. / Trăiesc într-o junglă. Dar, totuși, pot fi îmblânzită. Te-aștept cu biciul! / Sunt o regină africană și vreau să mă distrez. Sunt o ciocolată cu lapte. / Acum că vara a trecut, am nevoie de cineva care să-mi încălzească iarna. / Japoneză mignonă caut bărbat înalt și tandru care să fie stabil emoțional. / Numește-ți plăcerea și ți-o voi împlini. / Sunt un tipar erotic și nu rezist tară amor. Caută-mă urgent. / Virgină, caut bărbat nefumător. Sunt o bucătăreasă iscusită. / Nu-mi place să dorm singură în pat. Râvnesc o atingere esențială/. Bărbați căutând femei; Aventuros și sălbatic, vreau o femeie echilibrată care să mă suporte. Rasa și religia nu sunt obstacole. / Atenție, sunt foarte atrăgător și caut o femeie albă. Sunt sigur că meriți ceea ce este perfect. / Latin-exotic, amuzant, vibrant, caut femeie simpatică, nimic mai mult. / Caut o femeie cultă. Nu vreau atingeri. / Băiat rău caută o fată bună, atractivă și ușor abordabilă. / Supraponderal, caut o femeie asemeni mie și amuzantă. / Strălucitor și erudit. Caut femeia potrivită cu care să mă privesc în ochi la sfârșitul acestui mileniu. / Caut o mulătră cu multă fantezie. Mai mult nu este nevoie. / Visător, caut femeia care să-mi fie înger. Când voi fi zdrobit, aripile ei să mă înalțe. / Caut femeie est-europeană, ascultătoare și harnică. Am în vedere căsătoria. / Iepurașul o caută pe Veveriță, ca să cerceteze împreună scorburile și vizuinele. / French-lover al mileniului și American gigolo caut femeie-gheishă pentru propria-mi plăcere. / Sunt un bărbat sănătos de la țară și caut o femeie senzuală de la oraș, pentru o scurtă apropiere. / Sunt foarte cu picioarele pe pământ și caut o femeie așijderea. / Știu că ești aici, undeva. Amuzantă și caldă, trup și suflet. / Sunt foarte diferit și ciudat și râvnesc o foarte diferită-ciudată, / Bărbat orb, caut femeie înaltă și masivă, cu care să conversez. / Hai să mirosim împreună trandafirii. Eu sunt bărbat și tu ești femeie. / Minte, trup, suflet, toate mă reprezintă când vreau să am de-a face cu tine. / Bărbat stilat și simțitor caută femeie sexy pentru secolul următor. / Caut o femeie cu care să simt gustul vieții și-apoi să mor. / Pe scurt: caut o evreică sau asiatică cu care să explorez toate cotloanele vieții. / Bărbat de culoare, caut parteneră căreia să-i placă jazzul. Fără alte jocuri. / Îmi place să râd și doresc o răzătoare pe măsura mea. / Sofisticat și intelectual, caut femeie de salon, ca pe vremuri. / Stop! Înalt și întunecat sunt. Ți-am spus destul. Uimește-mă! / Fii raza mea de lumină, chiar dacă încă nu știu cine ești/. Bărbați căutând bărbați: Sunt un bărbat bine făcut și

caut partener sincer și drăguț. / Sunt mic de statură și durduliu, dar am un simț deosebit al umorului, drept care caut amarez simpatic. / Sunt un băiat care ar vrea să se însoare cu sora sa. De aceea, caut alt bărbat. / Sunt bărbatul cu care ai vrea să se mărite sora ta. Dar eu te vreau pe tine. / Caut partener discret și sensibil. / Caut bărbat pătimăș și tandru pentru o cină romantică. / Virgin, caut bărbatul care să înțeleagă de ce am rămas pur. / Tăticul cel rău caută băiețelul pe care să-l pedepsească. / Brunet și arzător, caut un blond visător și ascultător. / Am mâini de magician și pot să-ți fac trupul să fie fericit. Îmi place Mozart. / Îmi plac bărboșii, ochelariștii și glumeții. Oare ai putea să fii toți trei la un loc? / Femei căutând femei: E vremea femeilor stăpâne pe ele însele. Nu vrei să fii aliata mea? / Caut o femeie de culoare, dezinhibată și fără copii. / Dacă ești femeie și îți plac marea și nopțile cu lună, caută-mă. / Vreau să dansez tangoul vieții cu o femeie pătimășă. / Nefumătoare, nebăutoare, caut inversul meu, pentru un cuplu de contrarii care se atrag. / Dragă Moș Crăciun: am fost cuminte tot anul și de aceea știu că îmi vei asculta dorința. Vreau să iubesc o femeie cinstită și plăcută, fără aere. E OK dacă voi primi cadoul și înainte de Crăciun. / Ești sătulă de minciună și de persoane care nu sunt ceea ce spun că sunt? Te-ai săturat de întâlniri ratate? Atunci hai să ne întâlnim pentru o poveste sănătoasă de dragoste. / Îmi plac muzeele, cărțile și am va! oii morale puternice. De aceea te caut pe tine. / Dacă ești caraghioasă și serioasă, prințesă și cerșetoare, mânioasă și iubitoare, vino să ne întâlnim. / Vreau doar să te satisfac erotic, pentru că, deocamdată, nu ești a mea. / Julieia o caută pe Romeo. / Aprinde-mi măruntaiele și fii nefumătoare! / Trupuri, cvartete, cvintete: Regina inimilor, suflet caritabil, caut doi bărbați curioși să mă cunoască. / Suntem două femei din Lesbos și căutăm doi homosexuali cu umor, ca să cinăm împreună și să discutăm despre patimile acestei lumi. / Cuplu fericit căutăm un cuplu nefericit pe care să-l învățăm ce-nseamnă plăcerea. / O, voi, bărbați și femei, caut două cupluri pe care să le pot privi în frumusețea trupurilor și sufletelor lor. / Bărbat foarte ocupat cu slujba, caut cupluri disponibile pentru când vreau să mă relaxez. Nu mă ocoliți. Rasa nu contează. / Doi bărbați talentați căutăm o femeie specială care ar dori să fie în centrul atenției noastre. / Cuplu frumos căutăm un alt cuplu pe măsură, ca să ne distrăm. / Bărbat singur caut femei de toate calibrele și oricâte, care să-mi împlinească fanteziile. / Cuplu fierbinte căutăm un cuplu asiatic,

pentru jocul gheșe-stăpâni. / Vbyeur discret caut curiozitățile din alcov. Sunați oricând. / Soț disperat caut iubiți pentru nevasta mea, ca să o distreze și să mă pot distra și eu. / Vreau un menage-à-trois. Sunt respectuos, cumsecade și nu îmi bag nasul în oala altora. / Împliniți deliciul perversului care sunt. Nu veți fi dezamăgiți. / Clubul Nevestelor Singure caută bărbați de închiriat pentru noaptea de Anul Nou. Numai o dată vom păcătui împreună, în primele clipe ale anului 2000. / Stop. Oferta de carne femeiască era cea mai mare: Jessica Sâni-cu-petale, Beija Pulpe-de-trufanda, Miki Gură-de-șoricel, Amber Gât-de-lebădă, Cămila Degete-pricepute, Maria del Climax, Cârmei Dos-delicios, Cynthia Buze-Licoroase, Juana Tequila, Shen Luna-din-Tokio, Vanessa Telefonista-simțurilor, Jacinda Tigresa, Samantha Fierbinte-neagră, Amaretta Scară-de-urcat-plăceri, Tammy șolduri-sănătoase, Yoko Rouă-de-noapte, Kelly Trup-răsucitor, Carmen Fantezie-spaniolă, Linda Pulpe-nflorate, Nina Bărbat-în-trup-de-femeie, Suzette Lipicioasa, Tara Ciocolată-adâncă, Tanya Buric-de-la-Odessa, Bridgette Sex-șic, Lisa Atingere-rea, Lydia Tentăție-durdulie. Kim Pantera-creolă, Tabitha Crupă-de-iapă, Miranda Sâni-cu-stele, Sarah Gleznemângâietoare, Angélique Parizianca-duice, Tamara Muâatra-invincibilă, May-Ling Deget-în-guriță, Renna Marmelada, Michelle Gură-mursecătoare, Yvette Răsăritul-pasiunii, Tina Atinge-Mă, Lolita Purcica-nțeleaptă și așa putea să o țin așa o săptămână întreagă. Bărbații nu erau nici ei mas prejos, atâta doar că nu își dădeau numele, ci doar porecelele, îmbiind astfel amatoarele: Călărețul Negru, Căpșunel, Seducătorul Latin, Fulgerul Orbitor, Robm Hood, Piele-de-șarpe, Zeus din Milo (?!). Superman, Amantul Fierbinte, Mr. Banană, James Bond în Eroticland, Macho Loiai, Cocoșul-care-te-trezește în – ori-de-zi, Gary Cooper-la-minut, Caiul-bun-de-pariat, Alergătorul-de-cursă-lungă, Somonul credincios (?!) etc. Se mai purtau în NYC și transsexualii care aveau zeci de păpuși în odaia lor de somn: blonde, cel mai adesea, cu sâni respectabili, păr lung și picioare lungulețe. Transsexualii erau morți după astfel de păpuși, pentru care aveau truse complete de îmbrăcat, pieptănat și spălat. Doar de hrănit nu le puteau hrăni. Odăile lor mai erau pline cu ursuleți, iepurași, motănei, cățeluși. Nu păsări, nici flori, ci doar animăluțe. Erau la modă și dansatorii din buric: cei cu o tactilitate specială puteau capta, ca un magnet, diferite obiecte mici, pe care păreau că le îngurgitează. La fel limba, care putea înnoda

singură tot felul de curelușe, sfori și panglici. Spectacole precum La Târfa Multinațională îmbiau spre așa ceva. Ziarele sporovăiau, apoi, despre o chestiune excitantă: contracultura. Dar vorba Cobrei: aici, kitschul era natural, nu fandosit ca în alte părți. Era un kitsch în stare pură care sufoca până și existența celor mai rasați și cu gust neîndoielnic newyorkezi. Era cyber își făcea și ea simțită centurile de siguranță: cybermâncare, cyber-sex. Zăluda mi-a spus că abia aștepta să fie actualizate jocurile erotice de realitate virtuală, ca să nu mai suspine după bărbați plăcuți trupește și inteligenți, și să se poată sătura de tot ce pofteste cu un computer. Era ca și cum mi-aș fi închipuit-o pe Marilyn Monroe spânzurată de un picior de Empire State Building și ținând într-o mână baloane colorate pe care scria: nu vă înălțați, fiindcă nu aveți unde! Și, totuși, iubeam New York-ul, fiindcă era jucăria mea de Alisă cusurgie și niciodată cu fantezia înfrântă. Imaginația mi-era rochie de bal, de mireasă, de fostă hipiotă, de viitoare baborniță. Iar New York-ul era cel mai potrivit pentru sfârșitul de mileniu, așa cum îl așteptam. Singurul lucru pe care nu-l sufeream erau scrisorile scâncite ale bărbaților care-și plângeau de milă și ale precupețelor care își expuneau istericalele în produse la tarabă. Probabil de aceea americanii aveau atâția psihanaliști care ghiceau câte-n lună și-n stele despre ingredientele amoroase care pluteau deasupra și dedesubtul norilor metropolitani, și pe care și le disputau atât femeile, cât și bărbații, cu toții încolăciți în fantasmе destrămate.

În care Aiisa asistă la sărbătoarea Solstițiului de iarnă

De când mă deșteptasem la poalele catedralei Sfântul Ioan îndumnezeitul, după aiureala de Halloween, locul acesta unde se afla uriașa biserică și statuia neobișnuită a arhanghelului ucigând dragonul îmi devenise drag. Orgoliul newyorkezilor de a râvni o Acropolă din care să facă parte Qulumbia, spitalul Saint Luke și catedrala îndumnezeitului mi se părea o provocare acceptabilă. Qulumbia, cu aerul ei fanat și imperial, Saint Luke, ponosit ca spital al nimănui, și catedrala magnifică, dar neterminată, alcătuiau un trio de prinț, cerșetor și ascet șugubăț. Mergeam, adesea, să lăncezesc lângă statuia unde arhanghelul călărea un demon-crab, fiindcă nu mai văzusem așa ceva. Curând, însă, avea să se ivească prilejul să degust pe dinăuntru cea mai mare catedrală gotică din lume. Tracy de la Metro International, o newyorkeză cu zâmbetul cusut pe chip, ne invitase pe

toți bursierii străini la sărbătoarea solstițiului de iarnă. După-amiaza urma să avem parte de un spectacol hot, iar noaptea, cine avea răbdare, de o recitare cool, în latină, & *Infernului* lui Dante. Așa că zis și făcut. Dar, mai întâi, de ce Saint John the Divine este o catedrală atât de zurlie și neobișnuită? Pentru că biserica aceasta era, cu adevărat, cea mai pestriță Mamă a Răniților în care intrasem vreodată. Avea icoane vechi, aproape pravoslavnice, și picturi moderne în racursi, memoriale pentru armeni, evrei, bosniaci, și îngeri efeminați ascunzându-și chipul în palme, ziare xeroxate cu abuzurile polițiștilor newyorkezi și capete filmate, proiectate pe arcade, care vorbeau despre suferința lor de odinioară, desene kitsch cu martiri, obiecte budiste, islamice ori Zen și capele pentru fiecare nație de emigranți cucernici, adăpostiți, cândva, în Elliș Island, un cristal galben-uriaș care încarna perfecțiunea lui Dumnezeu și chipuri de negri tatuate pe steaguri albe, un bizon din lemn, în amintirea indienilor masacrați, și-o vâltoare portocaliu-albastră peste care plutea Hristos cu mintea dusă, episcopi îngropați cu fața în sus și-o plasă din schelete de plastic, în miniatură, care căptușea capela de la intrare, un altar care-i cinstea pe Columb, Shakespeare și câțiva americani întemeietori și-un uriaș pom de Crăciun, decorat cu păsări japoneze din staniol, coloane gotice luminate-n oranj și o cupolă cât un hău negru. Miros de lumânări florale, bețișoare chinezești, supa săracilor ori pur și simplu mirosuri omenești, căci popoare întregi trebăluiau, se rugau și tropoteau în acest lăcaș, făcându-și simțiți aburii de carne transpirată, ascunsă, înregimentată. Cohorte de turiști hămesiți asediau catedrala ca pe un Constantinopol al anului o mie ori ca pe un Ierusalim din vremea Botezătorului, chiar dacă ambele cetăți erau râvnite tocmai pentru pământescul lor corupător. Afară, homeleșii, cu chipuri tuciurii de statui sparte, cerșeau agresiv, bolborosind într-o limbă sperjură. Fațada aducea cu orice catedrală: putea fi corabia cu două catarge de la Notredame și falicul Dom. milanez, ori plăcintoasa Giralda sevillană, dar înăuntru nu putea fi decât Saint John the Divine, primitoarea tuturor neamurilor bezmetice, oblăduitoarea credincioșilor și păgânilor, ascunzătoarea tuturor leproșilor imaginari, grvida cu cele șapte capele după numărul celor șapte biserici cărora le scria să-și vină în fire cel mai cu hachițe apostol al Domnului. Era o babilonie cusută cu credincioșie spontană, fără exercițiul smereniei moștenite și fără cabine de spovedit, căci duhovnicia se petrecea doar înspre hăul

neterminat al cupolei unde, în bisericile ortodoxe se odihnea, privind cu al treilea ochi, Hristos cel blajin și aspru la un loc. Era un mare han al ospetiei primitive, căci biserica nu avea bani nici ca să se construiască pe sine până la capăt. Îmi căzuse cu tronc uriașa catedrală ca o corabie a nebunilor în care, iată, pluteam și eu pe talazurile-i dezlănțuite. Dar extazul meu avea să ia sfârșit, căci începea sărbătoarea Solstițiului de iarnă. Gîrlie și Zăluda, care se aflau și ele alături, cobiră amîndouă că ar fi vorba despre o repetiție pentru Apocalipsa de mucava a anului 2000. Le-am privit posacă, zgribulindu-le ca pe niște vrăbii în timpul înghețului. Ce are de-a fa-e Apocalipsa cu schimbarea anotimpului? le-am spus. V-ați țicnit? Ceea ce vom vedea noi aici este o trebușoară păgână. Cobra îmi puneă cornițe de vrăjitoare și le făcea pe fete să zâmbească înțeleghător la violența mea certăreată. Garguii catedralei nechezau deja în așteptarea solstițiului. Mai întâi orga dudui peste capetele țuguiate ale celor aflați înăuntru, de parcă biserica ar fi trebuit să se prăbușească în vârtej încetinit. Pielea mi se făcuse de găină. Apoi, un cățărător pe vitralii, cu un scăunel de alpinist, începu să lovească într-o tablă aurie, sfărîmîndu-i luciul cu ciocanul lui sunător. Ne-am uitat la ceas: era ora trei după-amiaza. S-ar fi cuvenit oare, să se întîmple ceva anume? Și, atunci, jur că am zărit un Iepure de Decembrie. Era chiar Maestrul de ceremonii al Solstițiului care privindu-și și el ceasul, se grăbea să urce pe scenă. Avea un flaut în mână pe care îl tot răsucea nervos până când, apropiindu-l de buze, începu să sufle din el. În zona sonoră care a urmat, cele patru elemente ale naturii se zvîrcoliră în fața noastră. Focul venea tocmai de peste Hudson, din New Jersey și avea bucăți de confetti prinse-n jărat. Apa se zguduia în vâltoarea metroului newyorkez pe care îl inundase ca pe cordonul ombilical care avea să o scoată la lumină. Pămîntul era aruncat de pe colina unde zăcea mănăstirea corcită numită Cloisters și unde un unicorn scurma cu fala-i de os, întreaga metropolă. Aerul cobora în trombă, suflat de austruri nervoase, de pe vârful zgârie-norilor care își luaseră tichiile de pe creștet și uita-așa, ca într-un carusel, cartierele din NYC fuseseră dezrădăcinate și umflate de viscolul imaginar al solstițiului iernatic. Din Chinatown până în Bronx, râul Hudson se răsucise ca un șarpe obosit de-mpunsăturile elicopterelor care-l ciupeau. Pe Fifth Avenue, Rolls Royce-urile cu roțile-n sus înțepeniseră ca niște țestoase albe și negre răzlețite din văzduh Doar mașinile poliției țiuiau violate, cu

glasurile lor urcând și coborând munții deznădejdie. De undeva, de nicăieri, ajunsese până în plămânii metropolei praf din Grand Canyon. Îguanele niciodată zărite până acum în Central Park se cățăraseră pe buruienile prelungi și urcau pe scările de incendiu ale clădirilor. Vrejuri de plante iscusite se vorbeau să cotopească orașul peste noapte. Căinii ieșiți la plimbare puseseră la cale să-și vrăjească stăpânii, acum că, în noaptea Solstițiului, Circe avea să li se arate și să-i învețe cum să facă farmece. În dimineața următoare, nădăjduiau ca metropola să devină câinească, pentru totdeauna a lor. Fumătorii de opiu își desfacuseră părul din cozi și atârnavă agățați de ferestre ori zburătăceau printre turnurile cu apă de pe edificii. Libelule sosite de cine știe unde fâlfâiau în aerul metropolitan, ca niște broșe desprinse de pe rochiile de bal Depane, deși nu foarte departe, oceanul își luase lumea în cap abandonând țărmurile și retrăgându-se pe o insulă pustie, înăuntru!

13?

catedralei Saint John the Divine vedeam toate acestea, dar numai eu, fiindcă Girlie, Zăluda și Cobra visau cu ochii deschiși pe muzica astrală picurată în biserică. Moțăiala lor iridescentă a fost, însă, întreruptă de un cimpoi care cânta stingher. În mijlocul altarului apăruseră câteva negrese îmbrăcate în alb, care uguiau ca niște porumbițe în călduri și dansau cu mișcări lascive. Picioarele lor se înlănțuiau cu mâinile, apoi trupul întreg devenea un glob magic care se rostogolea, se descolăcea și pulsa ca o inimă vânoasă. Sexele lor nu erau descoperite, dar arătau de parcă ar fi fost niște flori de nufăr scuturându-și semințele. Dănțuitoarele au fost năpădite, apoi, de niște măști urcate pe picioroange, care tropăiau voind să aducă urgia din miezul pământului. Iar pământul își desfăcu, într-adevăr, măruntaiele, și dintre coapsele lui ieși vârful când violet, când roșu, când galben al celui mai iubit zgârie-nor newyorkez: Empire State Building. Aici, muzica se întrerupse, sfâșiată de un contrabas solitar. De sufletul și trupul meu se lipise toată metropola, cu mirosurile ei pulverizate, cu reclamele nevrotice, cu întregul kitsch aborigen, cu transplanturile de creier vizionar și subteran. Podurile de oțel de peste Hudson se nconvrigaseră din pricina celei mai lungi nopți a anului. Și-atunci Iepurele de Decembrie se uită iar la ceas și ne făcu semn să urlăm, cu gurile țifitite-n sus, la venirea noului mileniu. Mulțimea din catedrală se puse să urle anarhic, ba cârâind ca ciorile, ba hăulind

lupește. Cobra nu urlă deloc, fiindcă îl obosea ideea, Girlie urlă pisicește, Zăluda urlă gătit. Domnul Omidă, adică Socrate, care îmi mărturisi, mai târziu, că se afla și el în catedrală, urlă ca un pișicher. Eu am urlat sfios, mai întâi, apoi cu jugulara explodată. Lângă mine se aflau niște femei care își plecaseră capul, rușinate. Dar, altfel, se urla cu spor, ca într-o Valpurgie decapitată. Urlarăm cât urlarăm, apoi ne potolirăm. Catedrala ne-a expulzat încet din pântecul ei, ca o lehoză levitând. În jur, New York-ul redevenise același: buricul străluminos al pământului unde se făceau și se desfăceau viețile călătorilor năbădăioși, așa cum eram eu, amăruia Ali să la treizeci și șase de ani, care mai nădăjduia să se înfrupte din privilegiile vizionarilor anonimi.

De la Vega și pălăria de catifea a Alisei

Lumea se pregătea de Crăciun, drept care se inventase un Moș Negru care să-i fie frate de cruce Moșului Alb. Mă întrebam, însă, de ce newyorkezii nu confecționaseră un Moș Gri, fiindcă, astfel, toți ar fi fost mulțumiți, altfel ce te faci cu metișii, mulatrii, creolii și galbenii-asiatici care, de fapt, se albiseră în America. Transsexualii aspirau la un Moș Hermafrodit! amentându-se că metamorfoza lor alchimică nu era înțeleasă. Nu vrem să fim trupuri, carne și piele, ci suflete înfiorate, clamau ei. Apoi chestiunea-cheie era: are sau nu are sex Moș Crăciun? Este el un personaj multinațional? Reprezintă americanul de rând? Tinerii dezlănțuiți se grăbeau să își facă tatuaje dantelate, în violet, fiindcă așa era la modă. Cu violet și indigo, cu mov și vinețiu, Apocalipsa putea fi primită cum se cuvine. Se purtau mănușile având capete de animale pe laba mâinii, ca să ferească de deochi. Cei de sub veșmintele de Moș Crăciun se spovedeau prin ziare și puneau la cale experimente de genul Zece zile fără somn într-o capsulă de zece metri pătrați, cu zece subiecți, plătiți zece dolari fiecare! Sau invitau la un Revelion petrecut într-un closet! Barurile aveau programe speciale pentru o anumită zi a săptămânii, până la venirea anului 2000. Vinerile psihedelice se petreceau la Maison de Sade, miercurile cenușii la Arca lui Noe, lunile trândăvelii la Viață de Corb, joile melancolice la Stand-Up NYC, marțile mărșăluitoare la Be-bop, sâmbetele deșănțate la Mama Crazy și duminicile grațioase la Downtime. Toată lumea era poftită, apoi, în Lalandia, un bar al mileniului, unde petrecerile țineau douăsprezece ore fix, de la patru după-amiaza la patru dimineața, și unde ambianța era avangardistă – SF, cu tuburi de oțel, fotolii cu video sub șezut, ochelari cu băuturi alcoolice (un fel de pipetă picura pe nas,

printr-un pai îndesat, licoarea dorită, pompată printr-un furtun direct de la bar) și unde se serveau apetitive aiuritoare, cu efect afrodisiac, precum ananas umplut cu tipar tăiat în cubulețe și marmeladă de usturoi, cireșe cărnoase umplute cu rotoghile de praz, ceapă umplută cu ochi de caracatiță și tot așa. Nici aici nu erau uitate îngenuncherile și temenelele către Sfântul Sex, căci, fără el, mileniul următor ar fi fost fără sare și piper. Bârfele spuneau că bărbații anilor ce vin își vei face fetiș pour toujours din desuurile femeiești și că masturbarea sexului frumos va crește sută la sută. Se practica deja dubla circumcizie. Despre multe din toate trebușoarele acestea aveam să bârfesc cu Cercelatul și Primavera, apoi cu un cuplu de hispanici aciuți în metropolă, pre numele lor Sofia și Juan, împreună mâncând și bând la Dulcea fetiță vietnameză. Toată lumea avea chef să fie prezentabilă în prag de Apocalipsă, exista chiar un snobism al trecerii în mileniul următor. Cercelatul povestea că, undeva în Texas, un american năuc creștea vaci roșii, pentru a le sacrifica întru salvarea lumii. Apoi am început să ne învârtim în jurul lui De la Vega. Acesta era nu se știe cine, deși qulumbienii umpluseră zidurile și asfaltul cu graffitiuri în care copiau sentințe din De la Vega. „Visele noastre sunt niște urme luminoase ale vieții pe care am fi putut să o trăim, dar nu am avut cum, fiindcă fusese trăită deja de altcineva” scria De la Vega. Sau „Nu credința îl face pe om fericit, nici banii, nici chiar fericirea, ci singurătatea în care poate fi el însuși, fără să se mai prefacă”. Nimeni nu știa dacă De la Vega exista în realitate sau frazele acelea erau inventate, prelucrate și intrate în folclorul qulumbienilor care profitau, astfel, de trecătorii sentimentali și utopici. Când l-am cunoscut pe Juan, însă, am știut că el era chiar De la Vega, deși mă ironiza și îmi dădea sfaturi de Humpty-Dumpty. Vorbea doar în proverbe și zicale, iar moralismul lui era duios, fiindcă avea sobrietate molcomă. Vezi să nu cazii de sus și să nu te spargi, l-am prevenit eu, gândindu-mă, de fapt, chiar la Humpty-Dumpty. Dar Juan De la Vega era un arici tandru, țepii lui (inclusiv cei din barbă) erau moi la atingere și luminau de parcă ar fi avut lanterne în vârf. Într-un fel, Juan preluase, parcă, rolul lui Alleng cel dispărut. Firește, însă, că nu putea fi nicicum pisică, ci eventual ariciul din Cheshire, adică din NYC. Locuitorii se întrebau cum de un hispanic precum De la Vega izbutise să cucerească mințile luminate și umbroase ale fostei meti opoie anglo-saxone. Dar eu știam cum. Ceea ce se petrecea în America și în New York era izbânda unor

conquistadori-termite: peste o jumătate de veac, profeteam, de altfel, că yankeii aveau să vorbească spaniola coruptă și că prea puțini mai aveau să cunoască engleza ori vechea spaniolă care fusese decretată limbă a îngerilor. Astfel, vedeam în De la Vega un profet al sudului, care supunea nordul printr-o retorică visătoare. Nu era de mirare că atâția latin-lovers făceau furori printre americancele cu pistrui și dinți încălecați. Era o masculinitate animalică și ațâțătoare care spulbera frigiditatea sau, dimpotrivă, ușurătatea femeilor de rând. Eu eram imună tocmai fiindcă, vorbind vechea spaniolă, îi înțelegeam încolăcelile și păienjenishul pasional. Pentru o americană, amanții latini erau, însă, ca niște ardei iuți introduși în lăcașurile intime. Așa și De la Vega, El făcea ceea ce americanul obișnuit uitase încă de la naștere: vorbea o limbă interioară. La Dulcea fetiță vietnameză, tot consumând bere din hrișcă (rusească!) amestecată cu sake, vorbele începură să ni se împleticească în gură. Cercelatul ne povesti, atunci, despre Mark, un vajnic fermier despre care vuiau ziarele, a cărui nevastă trupeșă era un cal, mai bine-zis o iapă. Douăzeci și șase de state americane îngăduiau relațiile sexuale dintre oameni și animale, așa încât Mark nu putea fi decât mândru atunci când se lăuda cu dragostelile nemaivăzute pe care i le dăruia iapa lui nevorbitoare. E grozavă, le declarase e! curioșilor, sunt fericit cu ea și mi-ar plăcea să avem copii. E hei, am izbucnit eu atunci, și uite-așa se vor naște din nou centauri! Asta ține tot de venirea Apocalipsei, comentă Cercelatul. Centaurii sunt imposibili la sfârșitul secolului nostru, pentru că omul și-a pierdut puritatea de cal de rasă, a declarat pe nepusă masă Juan. Omul e o mârtoagă. N-am zis nimic, apoi, brusc, ne-am mirat cu toții de magazinele cu 99 de cenți produsul care, în onoarea anului 2000, scăzuseră prețul, ierarhic, în cifre duble: 88, 77, 66, 55, 44, 33, 22, 11. Cele mai cumpărate produse erau acelea care costau 44 de cenți, dar nimeni nu știa de ce. Cu această sumă se puteau achiziționa îngerași de carton auriu, pălării de vrăjitoare, un pantof de dantelă (fără pereche) – probabil cumpărătorul trebuia să aibă un picior de lemn –, pixuri cu ciocolată lichidă în loc de pastă de scris, farfurii zburătoare cu ochi de Ciclop etc. Transsexualii înnebuniseră și ei de tot: un caz anume era pe teigheaua tuturor bârfelor, acela al unei femei care devenise bărbat și care, mai apoi, după patru ani de utilizat falusul, se îndrăgostise atât de tare de iubita sa și îi plăcea într-atât să facă sex, încât proustianizând asupra vaginului pierdut, dorea să devină din nou femeie, cu toate

intrândurile de cuviință. Ce era de făcut? Avea dreptul acest bărbat, fostă femeie, să redevină ceea ce fusese la origine? Avea, oare, dreptul, să fie pătrunsă, să pătrundă și iar să fie pătrunsă? This is the question. O altă femeie avea alt nărav: creștea cartofi lunguleți, pe care îi sculpa ca sexe virile, spre deliciul ei de stăpână. Cartofioara (atenție nu Cartofoara) se numea Măr de Pământ (adică exact cum li se spune cartofilor în franceză) și cultiva falusul legumicol în propria-i grădină, folosindu-l în fel și chip: ca amant impecabil, dar și ca ingredient culinar, căci individa mânca toată ziua numai specialități de cartofi. Era o devoratoare de bărbați, cu alte cuvinte. În acest caz, se petrecea, de fapt, un fel de incest, căci, crescând leguma adorată, Măr de Pământ îi era, ca să zic așa, locastă acelui cartof oedipian care avea să ajungă feroce și pasional. După cum mărturisea ea însăși, Cartofioara cultiva doar membre uluitoare. Până să ajungă la Don Juanul ei statornic, femeia aceasta încercase și alți substituiți: morcovi (erau prea împungăcioși), castraveți (se rupeau, din păcate), banane (se topeau), lumânări (o făceau să se simtă ca o capelă mortuară), chiar și sticle de Coca Cola (din plastic, bineînțeles). Dar numai cartofii au izbutit să aibă toate calitățile râvnite de la un membru viril autentic. Măr de Pământ nu îi folosea așa cum îi scotea din grădină, ci îi curăța, îi sculpa și îi ungea cu ulei de măsline. Și nu folosea unul, ci mai mulți, mfigându-și-i în fiecare adâncitură a corpului său femeiesc. Dar să mă întorc la voroavele de neuitat ale lui De la Vega, după ce am plecat de la Dulcea fetiță vietnameză. Cum grupul nostru de șase a ajuns, spre miezul nopții, în Very Little Italy, am căutat o cofetărie pe măsură, ca să mai bârfim venirea sfârșitului lumii. Îi spunea Pălăriesele din Genova: pe pereți erau fotografii cu fete și doamne de la sfârșitul secolului trecut, care ne făceau cu ochiul, murmurând: gata, acum a venit rândul vostru să treceți nu doar în alt veac, ci în alt mileniu! chicotind, ele mi-au lăudat pălăria de catifea neagră, cu fundă. De sus, de pe pereți, mi-au spus cam așa: bună alegere, fiindcă în zilele voastre femeile nu mai știu ce să își pună pe creștet și atunci își tund părul prea scurt și îl vopsesc nebunește. Dar pălăria ta este o bijuterie. Stafiile acestea din fotografii fuseseră cofetărese italiene, genoveze mai precis, și era ciudat că le căzuse cu tronc pălăria mea. Dar De la Vega care, în ciuda tuturor precauțiilor, auzise și el ce sporovăiseră femeile de altă dată, îmi zise cu totul altceva, în stilul său sentențios și vag extravagant: Stai cu țeasta ascunsă în pălăria de catifea, ca după un

zid; pălăria aceasta nu face, însă, decât să atragă atenția că ai ceva de tăinuit și-atunci toată lumea nu dorește decât să ți-o smulgă de pe creștet, ca să vadă ce gândești tu, de fapt. Îmi sorbeam liniștită ciocolata fierbinte cu frișca irlandeză (era o frișca obișnuită, dar i se spunea irlandeză din snobism) când De la Vega rosti cele de mai sus, crâncănind o baghetă crocantă cu alune. Cobra, care intuise și el că Juan era cine era, îmi șopti să nu-l mai provoc pe ilustrul nostru companion. Dar De la Vega o luase razna și începuse să vorbească doar în zicale și să lămurească sibilinic tărășeniile anilor următori. Un nou mileniu nu poate fi exotic, glăsui el, și, în cofetăria ticsită se făcu dintr-odată liniște, pe când oaspeții sorbeau tăcuți Cappuccino, pentru că el concentrează tocmai durerea și mizeria anilor dinainte, dar cumpărându-le rochii și pantofi noi de lac. Adevărul este că Juan se gândea la pantofii păpușilor care sunt, întotdeauna, de lac. Pe când De la Vega spunea ce spunea, mi-am adus aminte că la Dulcea fetiță vietnameză mă lăsase să-mi torn un sos picant care avea să-mi ardă cerul gurii, fără să mă prevină asupra a ceea ce puteam să pățimesc. Noroc că îmi calmasem arșița usturătoare cu lapte de cocos, altfel aș fi explodat. Înțelesesem că procedase astfel, ca să îmi fie învățătură de minte. Cercelatul îl întrerupse pe Juan și se puse, brusc, să ne povestească despre mania newyorkeșilor de a colecționa bucăți cât unghia de meteoriți. Cineva chiar desenase o hartă, imaginându-și cum ar fi dacă în Manhattan ar cădea acum un meteorit. Toți nevroticii își copiaseră harta respectivă, lipind-o pe ferestre, cu o spaimă demonstrativă, de parcă ar fi trebuit să mai piară încă o dată dinozaurii. Dar De la Vega izbucni iar fără nicio noimă. Sfârșitul lumii este o floare a soarelui care, ziua, se deschide deplin, iar, noaptea, se închide cu lacătul tristeții. Ce este acela încuietorul tristeții? l-am interogat eu, ca să-i dezmeticesc pe cei care înțepeniseră ascultându-i vorbele. Alisa care nu e Alisă e Nealisă, adică nu există, îmi răspunse el, pe când Sofia îmi șoptea la cealaltă ureche: să știi că e doar Juan și nu De la Vega, nu le lăsa amăgită de vorbele-i în răspăr. Chiar dacă îl imită pe De la Vega? am cusurgit-o eu, dar ea tăcu. Cât despre lacătul tristeții, mă lămuri Juan într-un târziu, depinde unde este atârnat: înăuntrul tristeții sau în afara ei. Musafirii dulcegăroși începură să iasă cu nemiluata din cofetăria genoveză, fiindcă nu pricepeau nimic. Dar, înainte de a ne lăsa între douăsprezece ochi, o doamnă venerabilă, apropiindu-se de vreo sută de ani, mă întrebă dacă nu vreau să-mi

vând pălăria neagră de catifea. Nu doresc cu niciun chip, i-am răspuns eu, zâmbindu-i, totuși, recunoscătoare. Până la urmă, dat fiind că Juan nu mai spunea nimic, iar ceilalți amuțiseră, ne-am luat tălpășița, nu înainte, însă, de a fi martorii unei plonjări în frișca. Pentru că picolina grăsană, care ne servise, alunecă pe o dără de ciocolată lichidă de pe podea și intră cu nasul într-un tort uriaș cu frișca, pe care unul din cofetari îl purta ca să-l instaleze în vitrină. Iar când patronul alergă în grabă ca să o scoată de acolo, cineva, nu știu cine, dar cred că unul dintre noi, îi puse piedică și patronul se înfipse, la rândul lui, cu nasul în frișca. Am început să râd până am simțit că îmi țâșnesc lacrimi, iar când am privit la botinele mele, nu mare mi-a fost mirarea să văd cum își ștergea, supărat, mustățile udate, un șoarece supărat foc. Vai, am strigat eu atunci, este ca în „Alisa în Țara Minunilor”, numai să mai îndrăznească cineva să spună că nu sunt cine sunt! Cum șoarecele mă privea cătrănit, mi-am mușcat buzele, ca să nu mai spun nimic nepotrivit. Afară, ne-am despărțit, luând-o care încotro. Juan și Sofia erau așteptați de o limuzină portocalie în care se urcară valvârtej. Or, un singur lucru se știa sigur despre De la Vega: că circula într-o limuzină portocalie. Am ajuns în Partea de Dimineață a orașului la o oră târzie și m-am răsucit mult în pat până să adorm. Apoi, în zori, am avut un vis: se făcea că mă cățaram pe un uriaș stâlp totemic, care nu era altceva, firește, decât Empire State Building, obsesia mea, după cum s-a văzut până acum. În vârf, pe Empire, se afla un oraș al păsărilor, iar între păsări trăia un singur om și acesta era Juan. Vezi că ai ajuns într-un târziu acolo unde trebuia, mi-a spus el, pe când începusem să mă trezesc din vis, și îmi întinse mâna ca să mă tragă pe Acoperișul Lumii. Dar atunci m-am trezit de tot și doar atâta mai știu: că De la Vega a rămas singur între zburătoare. Singur și de neaflat.

Talmeș-balraș cu Klaus, Babila și alți petrecăreți

Crăciunul l-am început necanonic, de la prânz, fără colinde, cu Hannah și Serghei, îmbuibându-ne cu ceea ce gătisem fără opreliști: meniul era franțuzesc. Ne-am povestit, cu Serge, viețile de la capăt, cu Hannah și Cobra cam sătui de veșnicele noastre istorii, în timp ce New York-ul petrecea conformist cu luminițele clipocind în brazii falși, din plastic. După cafea, am tras o raită prin Qolumbia pustie pe întuneric, fără veverițe, cu arborii ca niște coarne cu stele căzute. Iar aici, pe treptele Templului, am dat de Klaus și Babila, îmbrăcați cum se cuvine: Klaus era un Moș Crăciun lungan și slăbănog, iar nu rotofei și îndesat

aşa cum eram obișnuită; iar Babila era renul însoțitor. Plictisiți amândoi, priveau zarea amurgită a Qulumbiei în care li se înecaseră corăbiile cu suflete uitate. Voi ar trebui să vă zbunguiți prin hornuri, plini de cadouri legate cu funde perfecte, iar nu să stați aici ca doi popândăi, le-am spus. Eu sunt Babila, îmi zise atunci renul și îmi întinse mâna. Iar eu sunt Klaus, adăugă bărbatul travestit în Moș Crăciun. Ce fel de nume mai e și Babila? m-am mirat eu, dat fiind că renul se numește, de obicei, Rodolpho. De la Babilania, mă lămuri cel chestionat. Vrei să spui Babilonia, i-am corectat eu. Hei, se enervă omul-ren, oare nu auzi bine: am spus că mă cheamă Babila și, deci, sunt din Babilania. Babilonia nu are nicio legătură cu mine, pe când Babilania este aproape de Laponia. doar că vremea, acolo, e ca la tropice. Babilania este sora vitregă a Laponiei, ar fi cazul să pricepi ce vreau să spun. Văzând eu arunci cusurgeala emigrantului babilanez, m-am întors spre Klaus. Și tu? l-am apostrofat eu, tu ar trebui să fii vesel și prosper în roi de Moș Crăciun. Ar trebui, recunosc cel întrebat, dar adevărul este că nu sunt fericit și cu asta basta. Sunt plictisit de moarte, fac trebușoara asta cu renul și costumul roșu cu barbă albă de atâția ani, încât m-am săturat peste poate. Nu îmi mai face nicio plăcere, ce mai tura-vura. Cum, pe sub căciula cu ciucure, Klaus purta o tichie de universitar, mi-am dat seama că personajul era un adevărat domn, drept care aveam să-l numesc, de-acum înainte, sir Klaus. Și din ce stirpe vă trageți și de pe ce meleaguri? Oooh, suspină sir Klaus, sunt din Alemania, din părinți alemani sută la sută, de la Luterberg, veniți aici să lumineze mințile în beznă ale indienilor, dar și ale celorlalți evropeni fugari. Vezi, mă preveni Babila, a cărui piele avea o culoare incertă, că stăpânul meu vorbește într-o limbă aparte, înălțată la ceruri. Prea bine. Dar domnia ta cine ești? mă chestiona sir Klaus. Adevărul este, am recunoscut eu, că nu știu exact cine sunt, dar mi se spune Alisa. Vei fi fiind, își dădu cu părerea interlocutorul meu, din Alisomania. Ia te uită, mi-am zis, bună găselniță, să fiu maniacă de sine, adică alisomană: nimic mai potrivit ca ac de cojoc pentru firea-mi piezișă. Apoi am schimbat vorba, fiindcă nu aveam poftă să fiu cercetată în pielea-mi newyorkeză de adopțiune. Dar sanie aveți? i-am interogat eu pe cei doi, fiindcă altfel ați fi un ren și-un Moș Crăciun cam în răspăr! De bună seamă, răspunse sir Klaus, și-mi arată o sanie garnisită cu ciucuri uriași, parcată lângă Templu. Știu un loc bun de o cafea care-i trezește până și pe morți, darmite pe cei plictisiți, am zis, și

le-am propus să mergem în Greenwich Village, la Dr. Jekyll & Mr. Hyde. Și cu amicii tăi ce faci? mă chestiona Babila. Mergem cu toții, fără nicio supărare, doar e Crăciunul. Ce-i drept, de data asta, nu ca-n pățania cu Alleng și cu Ezra, de Ziua Curcanului, cei trei însoțitori ai mei, adică Hannah, Serge și Cobra, îi zăriseră pe omul-ren și-al său stăpân, chiar dacă nu intraseră în vorbă. Dar, oare, voi putea ca să vă duc pe toți în cârcă, zise-ntr-o doară omul ren? O floare la ureche, fiindcă afară era ger cumplit, chiar dacă nu era zăpadă. Iar mie îmi venise o idee trăsnet. Ce-ar fi, am spus, dac-am uda asfaltul și-apoi am luneca până la Dr. Jekyll & Mr. Hyde? Cu omul-ren m-am îndreptat spre o mașină de pompieri parcată lângă Qulumbia: deșurubat-am furtunul și, cum nimeni nu era prin preajmă ca să ne interzică, am lăsat apa să curgă în jos pe Broadway. Șuvoiul năvăli pe strada principală din Manhattan: am așteptat cât să se întremeze un polei ghețos, apoi suiți am fost în sania cu ciucuri. Părea că pe un tobogan alunecam la nesfârșit: cădeam, cădeam, cădeam, oare n-aveam să ne oprim nicicând? Clădirile ca niște umbre în genunchi se-nvârtejeau înjur, era un carusel de licăriri la semafoare, iar, din ferestre aburind, brazii aprinși păreau boturi închise de dragon. Cât despre sanie, era un bidiviu ce fornăia pe limba poleită de pe Broadway, de parcă ar fi galopat în aer și-n loc de copite, patine-ar fi avut. Trecurăm, astfel, chiuind, căci și Babila și sir Klaus se puseră să strige ca la un raliu, ca să nu mai vorbesc de Serge, trecurăm, deci, cu patimă iernatică prin insula manhattaneză, prielnică pentru așa o nebunie lunecoasă. La Lincoln Center, aruncarăm cu pachete goale în pomul uriaș, iar la Columbus Circle era cât pe aici să ne-agățăm de globul suspendat deasupra lumii. În Times Square, năuciți de freamățul reclamelor care se-nvălmășeau cu-atâtea frenezii sticlind, abia puturăm să o zărim pe Girlie, cu mutra-i de pisică, vânturând din mâini. Cobra o apucă de pulpana paltonului și o înghesui între noi, în sanie. Salut, se puse să dea binețe ochioasa Girlie, cuooscându-se cu nărăvașii călători. Dar Cobra o-ngână mai bine: miau-miau! într-un târziu, prea înțeleaptă Hannah se miră de curioasa noastră coborâre: vai, spuse ea, dar drumul ar fi trebuit să fie cu hârtoape și urcușuri, ce se petrece-aici? Nimica toată, se puse Cobra să o lămurească-ntr-o clipită: venim din Uptown și mergem Downtown. Iar când sfârși de zis acestea, sania noastră de călătorefi înțepeni pe șine: în dreapta, firma de la Dr, Jekyll & Mr. Hyde strălucea cu ochi târcați de clovn. Firește, coborârăm toți umanoizii și intrarăm în

numitul locșor, la o cafea irlandeză cu whisky. La ușa cu scrijelituri gotice stătea, la naiba, tocmai Mary Reilly, care ne luă la trei-păzește: hei, Moș Crăciun, te-ai dat cu Dracu' de vii tocmai aici! Păi haide, moșulică, la mămica, să te bage-n sperieți! Babila se puse să râdă cu poftă, dar sir Klaus o cam sfecli. Domnișoară, se prezentă el, eu sunt din Alernania, din spiță nobilă, și nu îngădui să mi se vorbească astfel. Ei drace, zise Mary Reilly, credeam că vreți să vă distrați în noaptea asta și nu să mergeți la înmormântare! Serghei se puse, brusc, să-i țină hangul, apoi și Girlie intră chicotind în joc, fiindcă-l zărise pe Bela Lugoși înconjurat de vârcolaci din filmele de groază. Eu m-așezasem cu Hannah și Cobra, la un rom jamaican, urcați pe scaunele năltăroage de la bar, în timp ce sir Klaus ateriza, fără să își dea seama, tocmai pe scaunul electric patronat de Mr. Hyde. Serghei nu se sfii și introduse moneda de 25 de cenți, scuturându-l pe Moș Crăciun al nostru ca într-un cutremur provocat inginereste. Estimp, se strânsesă înjur tot felul de ciudați, cu mantii scrise cam așa: în fiecare din noi, există doi! Locșorul era-mpodobit cu falei de rechini, vampiri caricaturali și broaște mefistofelice, zicea reclama, deși erau niște animale nătăflețe și leșinate în bonomia lor. Din când în când o gură cu ochi bulbucăți clămpănea din tavan, dar Mary Reilly era singura fără pereche în barul acela cu jucării kitschoase. Ei drace, spunea ea, nu am cu cine să mai râd de lumea asta împuțită, căci aialaită nu există și doar cu drăcușorii mă mai veselesc din când în când. Deși râdea mahalagește, cu dinții falși, ea acceptă până la urmă avansurile lui Babila, lăsându-se înșfăcată la un bal de vampiri care se strofocau să fie morți sub ochii noștri de ștregari. Apoi Serghei o luă pe Girlie, eu, pe sir Klaus, iar Hannah. pe Cobra, și valsarăm după tipicul a ceea ce ar fi trebuit să fie jumătatea noastră înnegurată de minte și suflet, ca să respectăm convenția jocului. Barmanul, care se camuflase sub o mască de Mumie și care cam pusese ochii pe Girlie, ne prepară, apoi, celebrul cocteil din partea casei. îi spunea, firește, cum altfel, decât Frankenstein. Sir Klaus se-mbujorase și toată lumea devenise săltăreață. Hey men, propuse atunci Girlie, brusc, ia hai să tragem o raită și la Smalls, la niște jaz măiestru. Hip-hip-hurrah, se puseră să chiuie slujbașii de la Dr. Jekyll & Mr. Hyde! Înainte de a ne lua tălpășița, căci eram deja hyde-izați, Mary Reilly ne purtă spre iscusitul Water Closet al barului, deghizat în spatele bibliotecii cu cărți patronate, se spunea, de stafii. Era un cabinet ornat cu fluturi, inscripții spăimoase și limbi scoase, țesute în

nișe ascunse. Dar farmecul pidosnic era altul: pe când cel doritor să se ușureze de preaplinul dinlăuntru se apleca asupra tronului, din toate părțile țâșneau furculițe boante, foarfeci înțepenite, cuie ruginite și cuțite tocite care brăzdau aerul, clămpănind și înțepându-l în părțile moi pe cel aflat acolo. Ce spuneți de-așa scorneală de fiare vechi? râse Mary Reilly. Boscorodirăm zglobii și-o luarăm spre Smalls, cu toată trupa după noi, căci doar strada o aveam de trecut. Cum era seara de Crăciun, în club era pustiu, drept care am putut să ne facem de cap după poftă. Babila ajunsese chiar să bată-ntr-o tobă, iar Klaus să cânte la saxofon. Servirăm un ceai verde și ascultarăm talgerele jazzmanilor care se asmuțeau între ele. Mi se făcuse somn, dar Cobra mă scutură domol: fii gazdă până la capăt! Am încercat să ies din lânzezeală și cu Serghei alături am ținut isonul unui contrabasist orgasmic, cum îl poreclise Girlie. Cu tălpile clămpăneam toți șapte, plus alți oaspeți de taină care veniseră și ei în noaptea de Crăciun, s-asculte jazz la Smalls. Fotografia uriașă a lui Louis Armstrong era o oglindă reflectorizantă oii o poartă iluzorie spre zone neștiute. Era acolo un câine alb, flocos, un fel de lup șamanic care, și el, bea ceaiul în tăcere, ca un om matur. Era stăpânul barului moștenit de la un milionar aiurit. Ce-i drept, câinele pe care îl chema Viking părea să mormăie ca un ventriloc, făcându-ne semne cu laba stângă să ne servim cu ceai sau cafea. Îl mângâiam din când în când, ca să-i simt blana înstelată. Era să moțăim din nou, căci ne-ajunsese oboseala, când mi-a venit alt gând, acela să mergem la Rockefeller Center ca să patinăm. Din nou zis și făcut, de data asta urcați în taxiuri, căci Babila refuza să mai fie omul cu ricsa al sfârșitului de mileniu. La Rockefeller Center, alunecau pe gheață doar câțiva plimbăreți nocturni ca noi, dar pomul, uriaș cu becuri era plin de homeleși, care se sălășluiseră în ramurile lui de parcă ei înșiși ar fi fost cadourile de Crăciun pe care ar fi trebuit să le primească locuitorii metropolei. Printre îngerii transparenți, cu trompetele Apocalipsei, sir Klaus voia să fie fotografiat cu Mary Reilly, în timp ce Serghei arunca deasupra lor, pe post de confetti, bancnote rupte de un dolar. Câțiva am închiriat cu poftă încălțările lunecoase și fuga pe patinoar: eram Babila, Girlie, eu însămi, plus câțiva slujbași veniți cu noi de la Dr. Jekyll & Mr. Hyde. Am început să ne-nvârtim în cerc și vâjâiala ne-a prins bine, căci înghețul ne trezi din amorțeala de la Smalls. Și topăiam, ne hârjoneam, ne-mpotmoleam când, hop, așa-mi fu dat, să mă ciocnesc de o cucoană grasă ce patina cu un copil în brațe. Pe când

dădeam să bâigui niscaiva scuze, uriașa se puse să suduie în așa fel încât îmi trecu brusc pofta să mai amintesc de iertăciuni. O, Doamne, doar mai pățisem așa ceva și când venisem întâia dată să patinez aici și „tot nu-mi folosise ca ținare de minte. Cucoana vorbea o limbă atât de stâlcită încât cu greu am recunoscut spaniola glorioasă a îngerilor. Ay, pielea smeadă o trăda și ea, era din Sud și nu din orișicare, ci din acela mahalagesc, ay, ay! iar pruncul pe care îl ținea înfofolit în brațe, deși era cam mărișor, vorbea, la rândul-i, o chinezească neînțeleasă de canton îndepărtat. Și eructa, și flatula, de mi se rușinaseră cam toate simțurile. Am stat o clipă și-am rumegat în minte și-apoi am zis cu voce tare: vei fi fiind Ducesa, tară doar și poate, doar ea ținea în brațe un purcel, care orăcăia de speriat. Dar cel pe care îl credeam a fi îmbrobodit în scutece de iarnă, țâșni din brațele cucoanei și începu să țipe mai vârtos ca uriașa, căci, pasămite, era un berbantlâc, ba chiar un fel de țiitor al uriașei, ea – preahispanică, el – asiatic, ea – o grăsană, el – un pitic, un cuplu sado-masochist venit să patineze la Rockefeller Center și nu oricum, ci ca un prunc la sânul mamei! Ay, ay! Ducesa era cât pe-aici să mă pocnească, de nu ar fi aterizat pe patinoar însuși sir Klaus, în costumația de moș bonom. Ton-chon-chi, sporovăia micuțul asiatic, ținând-o pe femeia uriașă cu mânuța-i de caligraf. Vete al diablo! se răsti grăsună la mine și i-ar fi zis același lucru și lui sir Klaus, de nu ar fi alunecat atunci pe patinoar, cu mutra-i prefăcută de perversă, chiar Mary Reilly. Drăguța de ea se puse într-atât să-i scarmene cu vorbe de drăcoasă pe persecutorii mei, încât cei doi își luară tâlpășița cu venerație față de cea care li se părea a fi satanizată, dar magistrală în felul în care-i alungase. Venindu-mi în fire, am început să râd, apoi sir Klaus pufni și el, apoi fu rândul lui Mary Reilly, încântată de prestația-i actoricească. Sir Klaus mă luă atunci de-o parte. Știi, spuse, acum că m-am bine dispus, aș vrea să îmi fac slujba de moș bărbos și rotofei, parcă mi-a mai trecut din plictiseală. OK, am zis, dar vreau și eu să vin să văd cum e cu împărțeala de cadouri. Babila, văzându-ne cum complotăm, se-apropie de noi. Deci o luăm din loc? ne zise. Păi cam așa, am răspuns eu pentru sir Klaus. Și cu amicii noștri cu care petrecurăm, ce facem? îi trimitem să ne-aștepte la 7 Nights, am zis, să mai asculte niște rhytm & blues. Sir Klaus bătu din palme. Am chemat-o pe Girlie, căci ea avea să fie călăuza către 7 Nights, și trupa-ntreagă o luă-napoi spre Greenwich Village, în timp ce trioul babilo-klaus-alisian o luă, și el, din loc. Dar încotro? Babila, spre

Empire, zise vesel Klaus al nostru, bătându-l pe umăr pe omul-ren care ne duse-n cârcă, cel puțin așa cred, până la cel mai adorat zgârie-nor din plimbăreala-mi de Alisă. Și-ntr-o clipită, nu știu cum, chiar și ajunserăm: Empire State era înveșmântat cu un tu-tu de balerină movfosforescentă care mă amețea. În vârful lui, era o lance de cavaler înzăuat, pornit în cruciada norilor scoborători. Hei, ăsta da New York! De sus, de pe Empire State Building, de parcă s-ar fi așezat la o Masă Rotundă ce-ar fi avut în mijloc o inimă cu raze, sir Klaus se puse să deseneze în aer cercuri concentrice. Acum în ascensor, urgent, ne porunci el. Luarăm liftul, pe când spinarea lui Babila se gârbovise de atâtea daruri, și-aici mi-a fost dat să fiu martora unei împărțeli de mirat. Căci, din încăpătorul ascensor al zgârie-norului, chiar la etajul nouăzeci și nouă, sir Klaus apăsă pe butonul pe care scria Alarmă și, dintr-odată, am văzut țâșnind în afară, ca niște picioare de caracatiță, puzderie de tuburi pneumatice atârând deasupra metropolei și înfigându-se în clădiri. Am crezut că vom aluneca ușor cu Babila și vom lăsa sacii cu daruri în fața ușilor, dar nu se întâmplă astfel. Ei, zâmbi sir Klaus, asta este invenția mea pentru anul 2000. O voi patentă în curând, chiar dacă m-am inspirat de undeva. L-am privit chiorâș. Da, mărturisi sir Klaus, în filmul copilăriei mele, numit *Brasil*, un film dement, de altfel, dar foarte pe gustul țicniților, locuințele aveau, în spatele pereților, țesături de tuburi pneumatice precum niște mațe. Atunci mi-am adus aminte că și eu văzusem, cândva, filmul acela. Și-am început să fredonez: *Brasil, tomorrow is another day, Brasil*. La care sir Klaus se puse și el să cânte, pe când Babila zicea doar ta-ri-ra-ri-ra-ri-rară! Și, uite-așa. tot coborând cu ascensorul, am împărțit cadouri prin mațele burții pneumatice care aprovizionează metropola, deși era mai mult înveliș de ele. Ca și cum trupul anesteziat al orașului ar fi fost injectat cu perfuzii zaharoase și bolnavul închipuit s-ar fi sculat din pat, în zori, și ar fi luat-o la goană, cu veselie, sănătos tun. Dar ce facem cu homeleșii? ne interogă Babila. îi fericim și pe ei, of course, glăsui sir Klaus. Și-atunci apăsă pe alt buton, pe care scria Superalarmă, iar ceea ce s-a întâmplat a întrecut așteptările mele. Căci, deasupra, peste Empire State Building, mai bine-zis în dreptul sulitei lovind norii, se umflă, dintr-odată, un zepelin durduliu, care cobori încet, atingând pereții de sticlă ai zgârie-norului și chiar mângâind ferestrele ca o mironosiță clipind din gene. Vai, am țipat eu înclatată, un zepelin la răspântia dintre milenii este cum nu se poate mai

potrivit! Știam eu că are să te ungă pe suflet, mărturisi sir Klaus, pe când Babila râdea înecat precum Guffy al lui Walt Disney. Apoi, din burta zepelinului începură să cadă baloturiprinse de baloane colorate, care erau dirijate spre homeleșii dormind aiurea pe străzi, lipiți de răsuflătorile calde. Dar cum de știu baloanele încotro să o ia? Adevărul este, zise sir Klaus, că am făcut un recensământ și le-am atașat homeleșilor magneți de pantofi, deși câțiva dintre ei mi-au spus că sunt un moș ratat, că nu mai cred în mine și că nu au de gând să primească niciun cadou, pentru că lumea asta e un rahat. Vai, sir Klaus, l-am certat eu, ce vorbe deșănțate! O, zise lunganul, din când în când uit de strămoșii alemani și vorbesc ca plebea, dar cred că lucru! acesta îmi face bine. Cred și eu, se băgă în vorbă Babila, e ca o infuzie de sânge proaspăt. Ascultă, Sancho, îl ureche sir Klaus, lasă-mă să mă lupt cu morile de vânt și tu fii Rocinantă, atâta tot! Cum Babila nu putea fi Sancho și Rocinantă la un loc, am dat să fac ordine în poveste, dar până la urmă am renunțat. Ce mai conta: cadourile fuseseră împărțite, Empire State era cel mai falnic turn de observație de peste ocean, iar eu îmi făcusem damblaua. Și-acum, hotărî sir Klaus, hai și noi la 7 Nightsi Acolo, petrecăreții noștri, în frunte cu Girlie și cu Serghei, care erau cei mai aprigi, dănțuiau de zor în ritmuri moi și albăstirii. Cobra, alături de o puzderie de pisici și motani, bătea cu labelle într-o tobă. Eram frântă de oboseală, așa încât mi-am pus capul pe una din mese și am uitat de mine. M-am trezit doar în zori, într-o vrednică ceață londoneză, zgândărită de glasul lui sir Klaus care cânta aceeași melodie cu stenahorie din *Brasil*. Majoritatea chefliilor pleaseră. Alt cântec nu știți? l-am interogat eu somnoroasă pe sir Klaus. Cum, zise el, chiar nu ți-ai dat seama că orașul din film era New Yorkui? Vai, vai, Aiisa, mă dezamăgești! Pe Dumnezeuul meu, nu, am recunoscut eu cu inima cât un purice. Da, întări sir Klaus, era chiar bezmetica asta de metropolă răvășitoare.

Mare tămbălău la The Fuck off the Millenium

Pentru cei care aveau să supraviețuiască Apocalipsei, existau tot felul de indicații de trăit și de murit, tot soiul de scandaluri și bârfe, astfel încât nimeni să nu se plictisească postfestum. Puleritudinea, de pildă, era foarte la modă: femeile și bărbații își recăpătaseră gustul pentru corsete, dar acestea trebuiau purtate pe dinafară veșmintelor, ca niște armuri fragile. Unii luau venirea anului 2000 în serios și făceau provizii nebunești, cu zeci de litri de apă și kilograme de mâncare, alții,

dimpotrivă, sfidau atât de băgărețul an 2000, mergând la munte sau la ocean, într-o ambianță patriarhală sau matriarhală, fără pic de excentricitate. Toată lumea, însă, mânca usturoi cu nemiluita sau avea predilecție pentru trebușoare culinare aromate și iuți, de parcă s-ar fi călit pentru înfruntarea lui Dracula. Cum eram din Transilvania, mi-am adus aminte că aș fi putut să-mi râd puțin de temerile newyorkeșilor, preschimbându-mă, pentru Anul Nou, într-o stregă. Astrologia mea de Alisă, nu doar pentru anul 2000, ci pentru următorii șapte ani, spunea că trebuie să învăț să-mi țin limba în frâu, având în vedere fervoarea-mi nemărginită și faptul că, prin 2007, voi avea parte de o moarte clinică din care mă voi întoarce nu se știe cum. Femeile și bărbații metropolei căzuseră, apoi, în febra coafurilor extravagante, cu iz apocaliptic. În păr stătea puterea de a te deghiza, de a-ți ascunde identitatea bolnavă sau, dimpotrivă, prea bovină. Se purtau gorgonele, dar și capetele rase în dungi de zebra, vedeam bărbați cu părul până la tălpi și femei chele, cu ace de arici înlăuntru. Buzele erau prinse cu inele, nasul, așijderea, sprâncenele aveau steluțe înfipte în carnea cicatrizată. Toți indivizii dandy și echivalențele lor femeiești purtau în buzunar câte un foarfece pentru o ajustare a părului, în cazul în care le-ar fi trecut prin minte să facă așa ceva. Foarfecele era, apoi, o ustensilă măiastră de înfipt în eventualul agresor, asta fiindcă în capetele tuturor mustea realitatea virtuală. Voyeurii abundau ca nicăieri: tot felul de indivizi voiau să filmeze prin gaura cheii cum fac sex cei care fac sex, ca să instaleze imaginile și să le vândă pe Internet, la un preț pipărat. Se căutau mai ales indivizi dornici să se lase, zile întregi, în mrejele voluptății, de parcă Sodoma ar fi trebuit să ardă încă o dată din temelii. Iisus Hristos era proclamat cel mai tare tip al tuturor vremurilor și era exaltat în ipostaza lui de războinic. Vreo șapte mii de adoratori se pregăteau să care cruci de 25 de kilograme, ca să dea replica doimiistă a drumului Calvarului. În ce privește New York-ul, acesta depășea previziunile SF. Futurologii se chestionau anxioși cum va fi metropola în anul 3.000: un fel de Paris al vagabonzilor sublimi de tip François Villon sau un Babilon părelnic și șovăitor? Temătorii îi spuneau deja Schizopolis și Nanopolis, de la naniți. Sperioșii percepeau orașul din viitor ca fiind dominat de demoni zurlii. Alții profetizau că din întregul New York nu va mai rămâne, ca urmă a trecerii sale pământești, decât un tub stors de pastă de dinți. Armaghedonienii spuneau, însă, altceva: că NYC va deveni un

No Man's Land în care nimeni nu se va mai înțelege cu nimeni, oamenii fiind siliți, până la urmă, să vorbească într-o limbă interioară, ca să nu se papagalicească de tot. Dar Anul Nou bătea la ușă, iar eu mă pregăteam să mă lovesc cu capul de zid. Girlie ne chemase la o petrecere zisă The Fuck off the Millenium, unde gazda noastră, farmazoana Sara, avea de gând să o facem lată. Invitații erau pestriți, din toată lumea, fiecare trebuind să aducă mâncare și băutură etnice, spre a cheflii amestecat. Am ajuns ultimii la locui cu pricina, într-un apartament în spirală, înghesuit, dar lichefiat în puhoi de alcooluri. Cum ne-am tot îmbiat unii pe alții, am combinat, fără socoteală, whisky, tequila, rom, Martini, gin, sake și vin de Porto., până când nu am mai simțit nimic. Cobra mi-a povestit mai târziu că am început să dansez în cerc și că bolboroseam niște incantații aiurite, legănându-mă. Acul de cojoc mi l-a găsit, însă, cocteilul Long Island, pe care Girlie îl pregătise în mare taină, cu vrăji îngânate deasupra. Mi-aduc aminte doar niște ilash-uri în metrou, fiindcă aveam pălăria de catifea împodobită cu baloane lungulețe și albastre, apoi m-am trezit direct în Times Square, într-un lanț de făpturi care se împotmoliseră și păreau că mimează povestea lui Jack și a vrejului de fasole. Ne țineam de mâini și strânsoarea lor, plus aerul cețos, mă treziră din amețală. Dar ceilalți dispăruseră: o, Doamne, mă rătăcisem de-a binelea. La un moment dat, lanțul de oameni a început să facă bucle și, brusc, m-am aflat expulzată în mijlocul străzii 42, printre polițiștii călare care patrulau. De-abia atunci mi-am dat seama că eram încălțată cu patine cu rotile, fără să știu nici cine mă încălțase cu ele și nici când. Firește că polițiștii m-au luat la rost. Cum, însă, nu scoteam nicio vorbă, ci doar priveam năucă în jur, unul din ei mă luă sub oblăduirea-i și mă sui pe cal, lângă grumazul înfoiat al animalului. Mi se spune Billy the Kid, glăsui protectorul meu, și pare-se că va trebui să am grijă de tine. Iar pe calul meu îl cheamă Rudy. Vai, am căscat eu atunci gura, suntem, cumva, într-un western spaghetti? Ce western? se miră Billy the Kid, astăzi nu mai există pistolari, ci doar trăgători de elită. Ești cam aiurită, mă certă polițistul călare, s-ar putea să fii o adevărată pacoste pe capul omului! Priveam în jur și Times Square se învârtea cu mine, când Rudy, calul, îmi spuse chiar așa: bagă mâna în urechea mea și scoate de-acolo o sticluță de brandy, ca să te dregi, fiindcă văd că ești mahmură. Dar ce fel de cal ești tu? l-am interogat eu nu foarte mirată, după câte mi se întâmplaseră prin metropolă. Cal

năzdrăvan, desigur, zise el. Îmi introdusesem mâna în urechea lui ca o poșetă de damă și extrăsesem de acolo o sticlută cu 100 ml de alcool, pe care l-am dat peste cap, simțind că-mi ies ochii din orbite. Știi, i-am spus calului, sărbătoarea asta a venirii anului 2000 s-a preschimbat, de fapt, într-o demonstrație de forță a poliției newyorkeze care vrea cu orice preț să îi împiedice pe visătorii mileniului următor să se simtă bine. De băut nu ne lasă, de ajuns în Times Square iarăși nu, parcă ar ține morțiș să nu ne bucurăm de focurile de artificii. Chiar eu am confiscat câteva sute de șampanii, mărturisi Billy the Kid, fiindcă așa am primit poruncă: nu se poate consuma băutura tradițională, nu se poate fuma, râde, glumi, nu se poate dansa, flirta, deochea, înjura și tot așa. NU, ăsta e cuvântul-cheie al trecerii în mileniul care vine. Mă aflu, cum am spus deja, în Times Square și mă simțeam purtată pe cal precum o amazoană înfrântă. De la magazinul de muzică, Virgin, scliceau lumini roșii, obositoare, în timp ce zgârie-norii din apropiere aveau piei luminescente, cu reclame. De la parfumeria Sephora, ieșeau efluvii drogate care, însă, nu reușeau să acopere mirosul de hamburger și hot-dog ce se lăfăia în aer. Asfaltul era sedimentat în gunoarie macerate de pașii milenariștilor. Billy the Kid mă preveni să fiu atentă. Într-adevăr, de pe esplanada din mijlocul omphalosului se ridica un glob auriu uriaș, dar nu era Terra, ci altceva. În spatele lui, un alt glob, argintiu, stătea ca pe ghimpi, așteptând să fie înălțat. Soarele și Luna, îmi explică Rudy. Cum adică? Actorii de pe Broadway s-au gândit să pună în scenă un musical astral, în care venirea anului 2000 să fie întruchipată prin rotația Soarelui și a Lunii. Emisferele australă și boreală erau interpretate de o puzderie de actori care, fiecare, încarna o constelație. Toți își spuneau povestea lor de stea, mai bine-zis o glăsuiau cântând și dansând. Soarele era un play-boy cu păr platinat, mușchi herculeeni și dantură ireproșabilă, în timp ce Luna era o negresă cu zâmbet lăptos. Celelalte constelații erau hispanice și asiatice, întreșându-se exaltate. Cu o mână ridicată și cu cealaltă lovindu-și șoldurile în stil african, trupa nu mai prididea să strige către cerul măturat de luminile proiectoarelor. Celebra cântăreață Lizzy era și ea aici, cam buhăită, lălăind New York-New York! Oh, mărturisi Billy the Kid, e divină! Bine că măcar polițaii erau încântați de hainele sclipicioase ale saltimbancilor. În paranoia generală, pe când urletele ajunseseră să alcătuiască o magmă incandescentă, coborî din cer o chestie extravagantă, o stea numită, se zice, Belial. Avea tichie de –

măscărici și era alcătuită dintr-un bărbat și o femeie uniți în același trup, dar cu două capete. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, l-am spus lui Rudy. Dar calul îmi răspunse astfel: trebuie să lăsăm plebea să-și facă mofturile, altfel cum am putea să o ținem în frâu? Așa e, întări Billy the Kid, lovindu-se peste caschetă, ca să-și dea importanță, e nevoie de mult circ pentru satisfacerea gustului public! Bine, am protestat eu, dar steaua numita Belial e o belea tenebroasă. Ai face mai bine să fii cuminte, mă certă Billy the Kid, la urma urmei ești doar o martoră oarecare la răspântia dintre milenii. Spune bogdaproste că te afli aici și încă deasupra mulțimii, de unde ai perspectiva asupra vieții și a morții. Cum adică? Sărbătoarea din Times Square a fost poreclită The Fuck off the Millenium, dar adevărul este că noi, oamenii de ordine, am făcut tot ce am putut ca să o transformăm în The Fuck off the Party, râse Billy the Kid, sperându-mă puțin. Nu-l băga prea tare în seamă, îmi făcu Rudy cu ochiul, e și el doar un biet om! între timp, pe esplanada din Times Square se crease o busculadă fluierată de cetățeni, căci nu se știa cine, Soarele sau Luna, căzuse în mulțime și căuta zadarnic drumul înapoi. Drept care născocitorii spectacolului au plusat pe steaua Belial: bărbatul și femeia care o alcătuiau începură să cânte frenetic un fel de incantații nostradamice, până când anul 2000 sosi cu adevărat în urletele, oboseala și isteria controlată de polițiști care, călări și înzăuați până în dinți, zâmbeau strâmb. Ei, mă sfătui calul Rudy, acum bucură-te și tu puțin, că apoi începe vânzoleala și prăpădul. Se vor călca în picioare, spuse și Billy the Kid. O, mă lamentam eu cu voce joasă, credeam că voi avea parte de o sărbătoare grandioasă, deșănțată și inefabilă, și când colo totul e-un zero absolut. Mai bine am merge la un film, propuse calul Rudy, știu eu unul aiurit de tot: îi spune *Being John Malkovich*. Mai întâi, am cerut eu într-o doară, aș vrea un galop prin Manhattan, ca să ies din Times Square. Pe capul meu, zise Rudy ca un cal arab din *o mie și una de nopți*, să mergem atunci. Își făcu loc cu dosul flocos, expulzându-l pe Billy the Kid și abandonându-l mofluz printre confrății săi cu caschete. Nu vei păți nimic? l-am chestionat eu pentru întâia dată mirată pe calul vorbitor. Adevărul este că Billy și cu mine nu prea ne potrivim, mărturisi Rudy: eu sunt un cal de rasă, purtat la școli înalte, iar Billy este un autodidact. L-am mai părăsit și altă dată, așa că s-a obișnuit puțin cu felul meu de viață. Te-ai adaptat ușor la metropolă? l-am interogat eu atunci. N-am avut încotro, zise Rudy: singura chestiune este că nu le pot spune tuturor că sunt

năzdrăvan, înțelegi, fiindcă i-aș complexa. Așa că, de obicei, tac. Dar, adăugă el, să lăsăm condiția mea la o parte. Cum vrei să fie galopul: englezesc sau vâjâit? Ca să fiu sinceră și dacă nu îți este cu supărare, aș dori o vâjâială: mai întâi fiindcă nu prea mai ara timp, acum că am trecut în 2000, apoi fiindcă de trezit de-a binelea după cocteilul Long Island nu ar putea să o facă decât un astfel de galop. Dar vezi că e altfel decât pe mătura de vrăjitoare, mă preveni Rudy, fiindcă eu am o coadă stufoasă. Prea bine, am spus, numai să vâjâim. Așa că din Times Square am trecut prin Central Park, aici unde copacii sunt niște huidume chiar și de sus văzuți, iar lacul, o mare licoare a nimănui, și-am fâlfâit peste Harlem, în miezul corcit al primei dimineți din anul 2000. Râul Hudson părea răvășit de vântul colțuros al mileniului. Apoi, la Cloisters, am stat puțin, ca într-o levitație, ca să zărim Manhattanul în forma lui de morsă adormită. Apoi am luat-o în jos și doar o clipă ne-am odihnit pe vârf la Saint John the Divine. Ce își vor fi spunând cei care ne zăresc, gândeam în sinea mea alisiac-narcisiacă. Vom fi fiind vreun gargui și-o pasăre pierdută, spuse Rudy. Aș vrea pe partea cealaltă acum, pe Madison, să văd de sus cum e să zbori pe cea mai luxoasă stradă a New York-ului. Vei fi dezamăgită, îmi zise calul, fiindcă i-un drum pustiu, chiar dacă ultralurhinat. Ce-i drept, așa era, dar îmi tihnea să vâjâi chiar și-n goana calului pe strada înțesată cu becuțe clipocind în arbori. Am vrut, apoi, să mergem la trap pe podul către Brooklyn și Rudy îmi îndeplini dorința. Apoi n-am mai cerut nimic și calul năzdrăvan zbură în voia lui, ba răsucindu-se, ba învârtindu-se în cerc, între TriBeCa, Ghinatown, SOHO ȘI NOHO, până când amezirăm și văzurăm stele verzi. Bun, zise calul, acum la film. Așa că ne-am oprit la Lincoln Center, ca să vedem *Being John Malkovich*. Printr-o ușă secretă de 4 a etajul șapte și jumătate, un păpușar sucit intra în trupul altuia, fiind mai apoi zvârlit, cu mintea posedată. Ce ciudat, am zis doar la sfârșit, e dimineața anului 2000 și lumea e la film. Suntem cu toții dezamăgiți și plictisiți de Times Square, mărturisiră câțiva cinefili. Atunci l-am zărit pe Socrate: era, într-adevăr, ca o omidă uriașă. Cine este amicul tău? mă chestiona el, măsurându-l pe Rudy. Un cal, sper că se vede, am explicat. Cum Rudy se apucase să comenteze *Being John Malkovich*, Socrate intră și el în vorbă, așa că i-am lăsat sporovăind și-am luat metroul către casă. Mă gândeam unde vor fi dispărut Cobra, Girlie, Sara și toți ceilalți?

Primele zile din anul 2000 și ultimele zile newyorkeze ale

Alisei zile din fwQ° metropola care P*» ** rădăcini în ultimele zile din 1999: aceea ca, dacă ar fi înșirate pe o frânghie de mătase toate sexele femeiești închistate din N YC, s-ar ajunge la o lungime de zeci de blomem. Așa și cu trecerea în anul 2000: scepticii serbau de fusesse sfârșitul secolului, deceniului, anului său, pur și, sâmpiu's reto unei zile de vineri. Dacă Madonna, strălucitoare în găunoșenia ei" ute 11 o replică kitsch a Lucreziei Borgia, dacă uluitoarea Capelă Sixtină putea fi recuperată milenarr în arhitectura acrobatică temp Mo n w ge, dacă totul putea fi orice și orice putea fi nimic. Trăitorii anului 999 nu fuseseră stârniți de perfecțiunea cifrei pe care o depășeau, e doar puun înfricoșați de stafielmcul Antihrist. Care avea să fie oare născocoa" copleșitoare a anului 2000 Un creier de gumă arabică o mică concentrată în trei boabe de orez, o carte invizibilă, o pg Indă cot Șa A și ce însemnau toate acestea pentru poet, papă, schingiuitor zugrav măcelar, balerină or, nimfomană? Oamenii își sculptau, din „înge coaX chipurile de împărați romani, erau la modă grășanele și decrepiții trup n din cea, at în t vitrineleț e & uf-/Z tă ale, nasul devenise falus, iar gura, anus, fetițele erau pervertite Prin fotografiere, moartea se lăsa conținută în acvanile uriașe vide zăceau hăcuite trupun-trupuri. Anatom. a devenise marea regină ciscopen după voalurile de măruntaie. Cadavrele taților erau micșorate după metoda indienilor de pe Amazon, bebeluși cu ochi sticloși priveau spet Humea de apoi conținuta în cea de acum. Balega se preschimbase în materie artistică, în cocoloașe lipite pe picturi abstracte, iar despicăturile de orice fel erau umplute cu argint lichid. Devenisem patetică Și funestă ș-m P. Erdusem amreală de Alisă de parcă aș fi sens jurnalul de bd° scufundări pământului în pământ. Oare nu mai eram, de fapt, AHsa New York-ul era scuturat de nevroze, isterii și amoruri elu ubrante Bă b „ti nenorociți trimiteau epistole în care se plângeau că iubita îi înșală u un came ciobănesc. Alții, în schimb, profund scârbiți de magnoha dintre coapsele femeii, își exaltau membrul viril ca pe un Tour Eiffel în reconstrucție. Nici măcar taximetriștii brahmani, cu turbanul încleiat în barbă și mormăind o engleză șoricească, nu mă mai făceau să râd. Și atunci l-am sunat pe Babila și i-am spus: omule-ren, vreau să ajung pe o plajă pustie, undeva în susul metropolei, oricât ar fi de frig afară. Prea bine, mi-a zis Babila, deși zgâlțâit de o febră halucinatorie. În spinarea omului-ren am călătorit pentru scurtă vreme, până când am aterizat în Long Island. Eu mă duc într-un bar, mi-a spus Babila, fiindcă

mor de frig, așa că te-aștept acolo până te saturezi de mers în nisip. OK, am zis, și am pornit-o la drum pe aceeași plajă albă, dar pustie acum, unde ne purtase cu câteva luni în urmă, Hannah. Și am tot călcat, scârțâind în nisipul sărat și amar, de parcă aș fi apăsător tocmai creștetul metropolei care mă pasionase și mă înfuriase în același timp. Iar la capătul acelui loc nisipos, mai era cineva care se însingurase, dar, spre deosebire de mine, scrijelela de zor în nisip, cu un baston pentru orbi. Cine să fie? De la Vega, firește! Ei, am mărturisit eu bucuroasă, credeam că ultima dată când te-am zărit a fost în orașul păsărilor de pe Empire State Building? Ai îndrăznit prea mult în vis, mă certă Juan, fiindcă în orașul păsărilor nu se vorbește deloc. Dar nu eu am vorbit în visul meu, ci tu, i-am reamintit eu lui De la Vega! Dar de visat tu mă visai, deci tu m-ai pus să vorbesc, mă lămuri Juan, cu logica lui labirintică. Bine. am recunoscut eu, s-o lăsăm baltă, fiindcă altfel ne încăieram. Spune mai bine ce faci aici? l-am interogată eu bănuitoare. Scriu o carte, răspunse Juan, mai exact scriu o carte în nisip. Aceasta este o trebușoară livrescă și de-a dreptul borgesiană, se vede că ești argentinian, am zis eu și mai iscoditoare. Ba deloc, la urma urmei, dacă Apocalipsa nu a venit și nu se știe dacă va mai veni vreodată nici nu merită să scrii altfel decât în nisip, fiindcă nimeni nu se va mai osteni să citească. Apoi orice fel de scriere se cuvine a fi epuizată o singură dată și atât. Ascultă, De la Vega, te crezi vreun apostol rătăcit sau ești pur și simplu un bărbat sofisticat? Noroc că Juan nu se supără pe invectivele mele năzuroase. Niciuna, nici alta. Scriu o carte în nisip, pentru că vreau, să dau timpului pe care-l trăiesc ceea ce este al lui. De altfel, cartea aceasta nici nu are titlu și este normal să fie așa. Cuvintele ei sunt înșiruite firesc, iar peste câteva ore oceanul le va șterge pe vecie. Am privit plaja pustie, răscolită doar de cuvintele scrijelite ale lui De la Vega, de parcă ar fi plantat cartofi salini. Și, brusc, mi-a venit poftă să citesc acea carte unică și în curând pierdută, acea scriere, silită de nevenirea Apocalipsei, ca niciodată cineva să o parcurgă și, poate, ca niciodată cineva să o fi scris. Și, totuși, Juan o răcăia în nisip, cu bastonul pentru orbi, iar eu aveam să o citesc. Nu i-am cerut permisiunea autorului, pentru că nu mai aveam nevoie de îngăduința lui, atâta timp cât cartea scrisă în nisip avea să fie a oceanului. Ar fi meritat să facă parte din biblioteca înecată a atlantizilor, nu crezi? i-am strigat lui De la Vega, pe când mă îndepărtam în grabă, ca să ajung să citesc de la-nceputul începuturilor tocmai cartea sfârșitului de lume.

„Am auzit hohotele vântului turbat căzând din văzduhuri pe când muritorii sălăşluiau în coteţe şi cocini cernite, cine să ne mai înalţe ori scoboare de-acum înainte, cine să ne mai pedepsească ori răsplătească, dacă moartea pierdută e ca o scrisoare de dragoste care nu a ajuns niciodată la cel care o aştepta, cum vine noaptea ca o plapumă înstelată şi umedă, aşa şi lumina găureşte ochii moi a căror putere se află într-o ladă zidită în piept, pe când carnivore blănoase zgârie la uşa de la intrare, e frig, e ciudat, păsări cu părul retezat poartă mesaje din ţara leprozeriei, între aici şi dincolo, peste prăpastie, nimeni nu vrea să treacă, de teamă să nu rămână fără mâini şi fără picioare, nici circusanţii nu mai sar în gol decât cu o plasă de protecţie, altfel ce rost ar mai avea prăbuşirea, dacă nu-i izgonită de-o avalanşă ce se rostogoleşte tropotind până-n buricul pământului, lighioanele au ieşit din scorburi şi vizuini, iar oamenii s-au urcat pe-acoperişuri, aşteptând în zadar corabia lui Noe împotmolită în Saharele din mintea cine ştie cărui scormonitor, bine-ai murit sfârşit al lumii pe care te-am purtat ca o banderolă, fumând haşiş, revoltaţi şi profeţi, bine-ai trăit viaţă bezmetică, scursă-n vene cu repezeală de puiot de curse, căci suntem cei care suntem şi nimic mai mult, cei care-am fost şi atât, cei care vom mai fi sau nu, et fiat lux”. Trebuia să-mi închipui că zisa carte este o scriere de o pagină, dar uitasem că, în nisip, un astfel de text ocupa spaţiul unei adevărate cărţi, întrucât cuvintele nu puteau fi scrise decât urieşte şi lăbărţat. De la Vega muncise o jumătate de zi, sculptând cuvintele în nisipul lipicios. Oceanul avea să lingă, însă, ataraxic, totul. Bine. am zis cu voce tare, acum putem să mergem acasă. Juan îşi încheiase, în felul său, numita carte a nimănui, aşa că scoase o flaşnetă răguşită pe care o învârti de câteva ori până când celebra limuzină portocalie se ivi direct dintre dunele de nisip. Părăsind ţarmul, l-am cules din bar şi pe Babila, care a fost încântat să revină în metropolă, într-un asemenea vehicul extravagant. Amicul tău e milionar? mă chestiona el. Milionar în idei sucite, am spus eu, hărţuindu-l pe De la Vega. În orice caz, mai zise Babila, limuzină portocalie nu are nimeni în NYC, aşa că ciudatul tău amic locuieşte, poate, în străfundurile pământului sau deasupra norilor. Cum Juan îşi epuizase puterile în scrierea cărţii de nisip, el rămase cu fălcile încleştate, fără să rostească nicio vorbă, dar eu am chicotit, aducându-mi aminte de cetatea păsărilor. În cele din urmă, am tăcut cu toţii până am ajuns la marginea insulei-morsă. La podul Brooklyn, am coborât neliniştită, Babila a

luat-o spre Bronx, iar De la Vega a dispărut cu limuzina lui cu tot în cine știe ce colț himeric al orașului. Fusesse, cu adevărat, ultima noastră întâlnire de taină. Cocoțată pe podul Brooklyn, am tot stat în bătaia vântului. Nici nu știam, de fapt, ce caut acolo, dar, după cum se va vedea, știau alții. Căci atunci se iviră pe nepusă masă marchesinii Nancy și Adam, alături de vicontesa Maggie. Îți mai aduci aminte de noi? Suntem îngerii tăi păzitori sau cam așa ceva, căci te-am dus acasă și de Halloween, așa că, firește, o vom face și de data asta, ca nu cumva să-ți treacă prin cap vreo prostie. Ce prostie? m-am izmenit eu la ei, la treizeci și șase de ani nu mai am niciun chef să mă sinucid, ci să trăiesc în vârtej! Lasă că știm noi, mormăiră cei trei și mă înșfăcă, cocoloșindu-mă într-o foșgââlă de aripi mici și scurte, purtându-mă, apoi, cât ai zice pește, spre înălțimile de Dimineață ale metropolei. Și, după ce mă coborâră pe picioarele mele, lăsându-mă în fața edificiului unde locuiam, îmi dădură și un cadou; de văzut nu ne vom mai vedea (vai, și cu voi am terminat-o, m-am lamentat eu), dar aici te poți juca de-a NYC cât poțești. Să mă joc de-a New York-ul? Stranie invitație! Era cartea pop a metropolei, care conținea machete cu faimoșii zgârie-nori, localurile de jazz din Harlem, Centrai Park, Templul din Dendur de la muzeul

Metropolitan, teatrele de pe Broadway, muzeul Guggenheim, Grand Central, toate în miniatură, confecționate cu iscusință chinezească. Am luat pachetul sub braț, era, de fapt, o carte uriașă, umflată, de-abia acasă desfăcând-o împreună cu bărbatul meu. Acesta tocmai studia o bomboană pe care o găsisse pe stradă, înfofolită într-o cutie cu surprize, pe care scria Miracolul Vieții. Cum plăcerea mea era, ca atunci când răsfoiesc cărți, să ronțai ceva, am înghițit bomboana, dar nu am apucat să mă bucur de cartea pop a New York-ului, fiindcă, brusc, m-am împuținat ia trup cât Degețica și m-am trezit exact unde mă aflasem cu ceva vreme în urmă, adică pe podul Brooklyn, doar că nu pe cel real, ci pe macheta lui, din cartea dăruită de pretenșii îngeri păzitori. Oare cum aveam să o scot la capăt? Nu te mai zbate, zbieră Cobra, fără să-și dea seama că îi percepeam vocea ca Gulliver în țara piticilor, rămâi acolo până vom găsi o soluție! Numai să nu închizi cartea, fiindcă mă voi strivi, ca o muscă, i-am strigat eu! Cobra, însă, nici vorbă să m-audă, concentrat cum era să mă scoată din cartea cu bucluc. Așa că am rămas pe podul Brooklyn, până când bărbatul meu mă sfătui să trec pe pagina următoare și să mă urc pe Empire State

Bulding. Și-așa ai făcut obsesie pentru zgârie-norul acesta, așa că, Alisa, dă-i bătaie! Am găfâit ca o bătrânică până am trecut pe pagina următoare, căci a trebuit să străbat și gemenii de la World Trade Center, și castelul Dakota de lângă Central Park. În sfârșit, m-am cocoțat pe zgârie-norul care-mi căzuse cu tronc, dar de evadat din carte tot nu am izbutit, deși Cobra lungise vârful lui Empire, făcându-l să iasă din machetă, ca o pistă de lansare. Nu-i nimic, zise el, mai treci o pagină. Eram deja transpirată de efort și abătută, dar, totuși, mi-am spus să o fac. Am călcat peste chipeșul Walt Whitmann care strigase, odinioară, Manahatta! am trecut prin Washington Square, apoi în cale îmi ieșiră, deși nu trebuiau să fie acolo, Wall Street și Flatiron Building. I-am făcut semne desperate Cobrei, năucită de gălăgia de la Bursă, și, frântă de oboseală, m-am așezat la poalele edificiului ca o lamă de cuțit. Cobra îmi scrisese pe o pagină de hârtie, pe care o vântura înaintea ochilor mei, ca să nu mă surzească: urcă-te pe Flatiron, dat fiind că e cea mai subțire clădire din NYC, s-ar putea să ieși pe acolo. Într-adevăr, m-am înghesuit, m-am chinuit, m-am vârât printre cotloanele înguste și mai că aș fi ieșit cumva, dacă nu m-aș fi rostogolit, la un moment dat, pe scări, rătăcindu-mă și uitând pe unde să o iau. Așa că am lăsat-o baltă. Nu aveam nici pe cine să întreb ceva, deoarece, clădirile erau pustii. Ar fi urmat, apoi, pe pagina următoare a cărții cu machete, unul din spațiile mele preferate: gara Grand Central. Și-atunci mi-a venit un gând răzleț: ce-ar fi să iau un tren, oricare, precum

Alleng și Ezra spre Eleusis? Dacă trenul ar pleca de-adevăratelea, aș izbuti să ies cumva din carte! I-am spus și Cobrei despre micul meu delir. Ai grijă, mă sfătui el, fiindcă trenul nu te va scoate afară, ci doar într-o altă carte. Deși avea dreptate, mi-am spus să încerc, totuși, să iau un tren, căci îmi pierdusem răbdarea. Pe peroane se aflau o mulțime de vagoane nou-nouțe, dar de jucărie, ceea ce mă făcu să-mi ies din minți. Dacă aș fi fost o păpușă din plastic, poate aș fi reușit să urc într-unul din ele și să plec, dar așa, ca făptură din carne și oase, eram întemnițată înăuntrul unei cărți cu machetele clădirilor newyorkeze. Bănuiam că am să-mi pierd mințile de tot, dacă pe pagina următoare ar fi trebuit să străbat melcul muzeului Guggenheim, așa că mă posomorâsem amarnic, când, întâmplător, am dat cu ochii de obsesia lui Serghei:

mătăhăloasele rezervoare cu apă ale New York-ului, de acum o sută cincizeci de ani, Cum leșinam de sete, după atâta urcat și coborât,

mi-am zis că nu miar strica să beau puțină apă, oricât ar fi de stătută, și-apoi s-o iau de la capăt în căutarea unei ieșiri. Cobra mă preveni că lichidul cu pricina ar putea fi nepotabil dar nu îmi mai păsa. Așa că, atunci când, scoțând capacul unui rezervor, am zărit apă. am început să o beau ca un cățel fericit. Satisfacția mi-a fost și mai mare când am simțit, fără să îmi fi trecut prin minte că aceasta era soluția, cum trupul îmi crește la loc. Din Grand Central m-am trezit zvârlită brusc în locuința noastră unde Cobra încă se mai chinuia să afle cum. să mă scoată din încurcătură.

O, Doamne, în sfârșit, ieșisem din labirint! De unde ai primit cartea asta? mă interogă mai târziu Cobra. De la așa-zișii îngeri păzitori, cam poznași, ce-i drept, am spus eu într-o doară. Cred că ți-au dăruit-o, mai degrabă, ca învățătură de minte, spuse prevenitor bărbatul meu. Sau va fi fiind, m-am gândit eu atunci, pe loc, o altă carte a lui De la Vega? Et fiat lux, cine știe, poate că așa stăteau lucrurile, iar eu nu pricepusem.

Alisa se îmbolnăvește de gripă australiană și înoată cu un rechin prin New York în ultima săptămână de stat în metropolă, tocmai când să-mi iau rămas bun de la străzile și locurile mele preferate, m-am molipsit de gripa australiană care bântuia orașul și care fusese adusă de turiștii grupați în plutoane isterice, în noaptea de Anul Nou. Febra dizgrațioasă, tușea apocaliptică și încovrigările tremurătoare m-au făcut să percep New York-ul cu un ochi moale și fierbinte, apoi cu unul rece și obosit. De fapt, vedeam totul încrucișat, căci norii fugari din pricina oceanului îmi mișcau imaginea într-un halou vinețiu. Simțeam pufos ori, dimpotrivă, aspru, dar nu țineam să simt într-un fel anume, așa încât m-am lăsat să zac în boala mea, cu toate dereglările ei senzoriale. Cobra mi-era vraci pentru clipele în care aș fi ajuns să merg în genunchi. Atunci am avut parte de expoziția pentru care toți newyorkezii se dăduseră de-a berbeleacul, întrucât venea din Londra cea cu cețuri halucinatorii și bezmetice. În Brooklyn, locuitorii metropolei se grăbeau ca spre Meka, să vadă, să pipăie, să urle, căci ceea ce creaseră londonezii îi excita la culme. Deși mă țâram mai mult decât mergeam, nu m-am putut abține să nu mă reped într-un cartier în care nu mă aventurasem aproape deloc, ascunsă cum stăteam în văgăunile Qulumbiei sau, cel mult, în sălile uriașe de bal de la Public Library, pe Fifth Avenue. Tot aici îmi aflasem, de altfel, și clădirea preferată pe care o botezasem Dragonarda, fiindcă era un bloc negru

cu înălțimi galbene și roșii, ușor zdrențuite, de parcă ar fi fost o corcitură dintre un dragon și un castel de nisip. În plus, în spatele Dragonardei, se iveau, în amurg, Empire State Building, edificiu care mă făcea să delirez oriunde l-aș fi zărit: cred că era lancea mea de turnir, deși nu știam împotriva cui. În sfârșit, am luat metroul spre Brooklyn, cu oasele foșnind pe picioarele-mi de gripată, astfel încât paznicii de la muzeu m-au lăsat să intru ca pe un exponat binevenit în galeria lor de curiozități. Credeam că trebuie să cobor în infern și era cât pe ce să fiu înșelată, închipuindu-mi că am nimerit la celălalt capăt al lumii, când m-am trezit, brusc, într-o perversă grădină edenică, adăpostind fete goale, încălțate doar cu adidași, care se cărau în spinare unele pe altele. De fapt, erau niște siameze cu trunchi comun, dar în așa fel lipite între ele încât păreau să practice un coit monstruos. Vegetația de junglă întărea senzația de perfidie, căci nuditatea fetițelor era terifiantă printr-o platitudine lucioasă. Apoi sexualitatea lor precoce neliniștea peste măsură. Într-un spațiu redus, fuseseră concentrate peste o duzină de fete ale căror trupuri lipite alcătuiau un uriaș colac de carne, marcat doar de podoaba capilară – erau peruci multicrome –, și de anatomia facială strident sexualizată, întrucât gurile deveniseră sfmetere, iar nasurile, falusuri. În mijlocul muzeului era întins un cort unde o femeie cususe pe pereți numele tuturor celor care dormiseră alături de ea: mama, tata, păpușile, pruncul pe care îl avortase cândva, diferiți violatori, amanți ori iubiți, prieteni pe care îi veghease narcoleptic, drogați căzuți pe stradă, necunoscuți în noapte, trecători, zburători și tot așa. Scurtă era lista celor alături de care am dormit, m-am gândit eu atunci, dar la fel ar fi și aceea a celor alături de care nu am dormit. Am înțepenit, apoi, în fața chipului uriaș al unei ucigașe, care fusese construit din urmele palmelor a mii de copii ce-și lăseseră amprenta ca pe Sunset Boulevard. Pe o masă se afla, între cuțit și furculiță, o farfurie pe fundul căreia era filmat gâtlejul pe dinăuntru al unui înghițitor, deși mie mi se părea că zăresc un al treilea ochi, cel pe care cu toții îl avem, deși nu știm unde atârna și de ce se află prins, ca organ anatomic ce prisosește, întâlnirea mea de taină a fost, însă, cea cu un rechin împăiat, ținut într-un acvariu ca un coșciug strâmt, pe măsura lui de tigrul al mărilor. L-am privit din față și m-am simțit bine cu el, l-am privit, apoi, de pe margine și trupul lui mi s-a părut perfect, l-am privit de la coadă și rechinul acela mi s-a părut triumfal. Halucinatorie cum eram, din pricina gripei australiene, m-am cocoțat

atunci pe spinarea lui, deși paznicii s-au pus să strige, încercând să mă dea jos. Adevărul este că nu m-am putut desprinde de pe trupul lui de cal unduios, simțindu-l între coapse cum înoată cu mine nu doar prin muzeul din Brooklyn, ci prin întreg New York-ul, scufundat sub râul Hudson sau acoperit de oceanul care crescuse în ultimii ani cu câteva etaje. Poate că o luasem razna de tot, dar rechinul acela era viața și moartea mea favorită, iar atunci când îl privisem în față, rânjind, parcă mă privisem pe mine însămi, deformată în Țara Oglinzilor. De pe spinarea lui, cocoțată, am trecut printre peștii mileniilor care, cu figură de înțelepți, știau unul și același lucru: să înoate într-o singură direcție, fără nicio ezitare. Multe lucruri putrezeau pe lumea asta, dar nu și imaginația. Oamenii deveniseră într-atât de pasionați de anatomie încât expuneau măruntaiele animalelor ca pe a nu știu câta minune a lumii. Ce-i de făcut, însă, cu o vacă disecată în felii în formă de roată și cu două capete: unul normal, și altul în loc de coadă? Sau cu un porc zâmbitor, tăiat în jumătate, a cărei anatomie aducea cu planeta Saturn văzută prin telescop! Sau cu o femeie cu patru picioare: două de cabaret și două în loc de urechi! Piticele erau sexy nu doar pentru perversi, ci și pentru bărbații normali care simțeau că au nevoie de altceva. Cei care sufereau prea mult sculptau din ceară figura tatălui mort, redus la mărimea unei păpuși, așa cum îl zăriseră ultima dată, la morgă. Același tată era întruchipat, mai târziu, ca un înger cu cearcăne, pierdut în gânduri pustii și intangibil. Piei portocalii spânzurau trupuri care fugiseră nu se știe unde. Balega întărită de elefant era folosită la rotunjimi: ochi, fese, capete, flori, soare. Minotaurul galben-verzui stătea cu spatele la oameni, dar eu, cocoțată pe rechinul vieții și morții mele, îl puteam zări. Trecusem pe lângă un cap din sânge înghețat, era un cap de împărat roman, care stătea suspendat deasupra New York-ului, ca un zeu tulburat. Nu înțelegeam de ce vedeam atâtea lucruri disparate și stranii, fiindcă era ca și cum metropola și-ar fi întors pe dos buzunarele cu jucării stricate. Undeva, o femeie își construise din piatră odaia copilăriei, un cavou alb, scris într-un alfabet de neînțeles. Luptele de cocoși sau câini fuseseră înlocuite cu luptele de roboți, între care cel mai temut era numitul Vlad Țepeș, atât de răstălmăcitul nostru prinț valah, confundat prosteste cu Dracula. Pe Internet, starurile puteau fi pulverizate după dorință, gătuite, dezbrăcate, pervertite, după pofta celui care apăsa pe clapetele computerului. În Central Park, fusese descoperită cea mai sprâncenată

bufniță a tuturor vremurilor: vâna șoarecii cu asemenea îndemânare, încât turiștii stăteau nopți întregi ca să o poată fotografia. De fapt, pentru câțiva newyorkezi get-beget, bufnița aceea devenise stâlpul vieții sau ceasul vremii lor. Câteva femei cu neajunsuri nevrotice veneau să se liniștească în nopte, la râsuflarea acelei bufnițe. Dar erau și bărbați care nu puteau trăi, fără să nu zărească măcar o dată pe zi zburătoarea sprâncenată. Pentru că era o bufniță care avea urechi uriașe, newyorkezii o adoptaseră: dacă ar fi fost normală, ar fi alungat-o, cu siguranță. Oamenii își vindeau visurile de peste nopte: la un colț, pe Madison Avenue. era un birou unde coșmarurile excentrice se vindeau la 50 de dolari bucata, iar visele roz la 75 de dolari. Comisionul vânzătorului era de 10 dolari, ceea ce însemna destul de mult. Cum atât Cobra, cât și eu, visasem binișor în NYC, ar fi fost o afacere să ne vindem măcar un vis pe zi, dacă am fi știut să-l înzoronăm așa cum trebuia pentru cumpărătorul american, care era altfel decât cel european. Europeanii preferau visuri sofisticate și intelectuale, în timp ce americanii voiau visuri de consum, dar cu morală. Dați-vă jos de pe nori! Newyorkezii nu ar fi scos asemenea țipăt nici dacă Statuia Libertății ar fi fost înghițită de ocean. Locuitorii aveau tot mai des figuri de animale casnice: câini, pisici, papagali, hamsteri. Într-una din zile, o doamnă îmblănită cu vulpi polare intră în cea mai luxoasă bombonerie de pe Lexington Avenue, ca să-i cumpere acadele pechinezului înfodolit în dantele și cu bonetă, pe care îl plimba într-un cărucior elegant, cu jucării. Seara, îmblănita avea să meargă, probabil, la Metropolitan, ca să asculte Traviata. Adoratului meu Salvador Dalí i-ar fi plăcut grozav New York-ul anului 2000, ba mai mult, cred că ar fi străbătut și el metropola, cocoțat pe un rechin fluturând precum covorul lui Aladin. Locuitorii construiseră tot soiul de găuri, hăuri, prăpăstii în miniatură, pentru escapadele lor mimate, căci de evadat nu evadau deloc. Dar în apartamente aveau tot felul de subterane, uși tainice și scări spiralate pe care să se strecoare dacă ar fi avut chef să o facă la miezul nopții sau oricând altcândva. De cântat și dansat se făcea într-un mod idiot, hi-hu-ha, ta-ra-tată, boogy-boogy-bah, pup-pup-pah. Sărutul umed nu mai era la modă, fiindcă limbile erau folosite acum la altfel de îmbârligături. Apăruse și un ziar căruia îi spunea „Paranoicul” și care nu făcea altceva decât să transcrie toate scrisorile tembele și spăimoase ale cititorilor, ca într-o cură psihanalitică oficială și la scară continentală. Nimeni nu citea

ziarul respectiv, dar toți locuitorii trimiteau confesiuni de fetițe rele și băieți zgomotoși. Suntem niște rahați ratați, cu labelle în lună, grația un cântec de afro-american liber până în măduva oaselor, dar care nu știa decât să-și spurce libertatea în tembelisme ritmate. Începuse să se zvonească iar că, prin subteranele metropolei, s-au înmulțit aligatorii devoratori de gunoaie, sosiți, în fază de batracieni, de undeva de pe Amazon, printr-o conductă de scurgere instalată de o firmă care defrișa păduri și căuta petrol. Câteva exemplare fuseseră zărite, având o coadă solzoasă și amețitoare, în stația de metrou din Times Square, cea mai bogată în gunoaie aruncate de consumatori. Cei care zăriseră, perplecși, aligatorii, aruncaseră după ei cu sticle de Coca Cola, dar șopârlele uriașe nici gând să-și miște coada amenințătoare, dimpotrivă s-au târât cu solemnitate de regi britanici spre găurile unde-și făceau veacul. Newyorkezii se temeau ca nu cumva aligatorii să găsească drumul spre râul Hudson, dar șopârlele uriașe manifestau interes față de un singur lucru, anume față de sonoritățile pe care muzicanții ambulanți le scoteau în hala întortocheată, cu tunele, din Times Square. Degustau mai ales concertul de violoncel pe care îl interpreta un asiatic melancolic, acesta fiind, de altfel, singurul moment în care celebrele cozi solzoase și verzi-întunecate puteau fi zărite bălângănindu-se. Primăria descoperise, spre plăcerea amatorilor de aventuri, că, în paralel cu aligatorii, într-o altă ramificație de tunele, sub metrou, trăia o colonie de cerșetori, drogați și homeleși, care îmbătrânise și întinerise, înmulțindu-se, de vreo douăzeci de ani, în anonimia unui oraș enorm care purta, pe dedesubturi, un alt oraș de care habar nu avea. New York-ul acesta însingurat îi lăsase cu gura căscată pe afaceriști, mic-burghezi și milionari, căci era ca și cum o umanitate teratologică ar fi mișnat în intestinalele unui android. Cerșetorii se nășteau, trăiau și mureau în pânțele metropolei, preferând rolul lui Iona care își face pat și casă dinlăuntrul balenei care l-a înghițit. Firește că nu lipseau, apoi, excentricitățile comise de femei, mai ales. Sculptorițe cu apetit senzual gravau cu dinții, în blocuri de ciocolată, sexe bărbătești, pe când alte făpturi obsedate ciopleau, din calupuri de unt, cu limba, busturi colosale care, mai apoi, se topeau pe bulevarde. De pe spinarea rechinului îi vedeam pe toți cunoscuții mei newyorkezi ori venetici și îmi luam rămas bun de la ei: Zăluda își spărsese ochelarii și bâjbâia orbește în Templul Qulumbiei, Girlie se-nfrupta dintr-un fruct exotic și îmi făcea semne cu ochiul cum că ne

vom revedea într-o bună zi, De la Vega se afla pe o plajă unde scrijelea în nisip alte răvașe către omenire, John Cotoiul plutea pe o banchiză tocmai în Letonia, Jack Struțul clămpănea în biroul lui, la computer, Cercelatul și Primavera se tachinau în drum spre un film trăsnit, Tao înota undeva în Cuba, visând la șamani, Hannah și Serghei erau mereu grăbiți ca doftori ce se aflau și n-aveau timp de vorbe de duh, Socrate își ținea coada albă între dinți și răsfoia cărți secrete, Babila tropăia undeva la capătul Manhattanului, iar Klaus se pregătea pentru viitorul Crăciun pe care, de data aceasta, știa precis că avea să îl înceapă la Dr. Jekyll & Mr. Hyde. Alleng și Ezra vor fi ajuns, oare, la Eleusis? mă interogam eu dinăuntrul gripei australiene, căci nu mai aveam nicio știre de la cei doi poeți glorioși. Mi-am luat rămas bun până și de la cărțile de Tarot care mă persecutaseră de Halloween, de la cele cinci brujaș zburătoare, de la marchesinii Nancy și Adam, cu vicontesa Maggie, care fâlfâiau, și ei, undeva prin preajmă, de la Diva Decadentă care îmi dăruise, la plecare, o uriașă scoică spaniolă cu sidef, de la Mary Reilly care țipa demonstrativ la mușteriii masochiști, de la Sara, gazda noastră la The Fuck off the Millenium, de la Billy the Kid și Rudy, care mă salutau în uniformele lor negre din același Times Square înămolit de mirosuri grele. Mi-am luat rămas bun și de la cele trei clădiri ale metropolei, pentru care făcusem pasiune: Empire cea cu halou și sclipiri divine, Chryslerul rozaliu-franțuzit pe care îl bârfisem la începutul șederii mele și Dragonarda zdrențuită de lângă Public Library. Deasupra lor era cât pe ce să mă ciocnesc de limuzina portocalie a lui De la Vega, care plutea fără șofer și fără călător, ca o bucată de planetă uitată în timp. Apoi, valvârtej, imagini, obiecte, senzații, sclipiri, suspiciuni mișcătoare și altfel de lucruri s-au amestecat în capul meu, cu viteza unei moriști dereglate; tonomate cu lumină ondulată, parfumerii cu reclame scintilante, baruri cu sticle lustruite până la explozie, candelabre șlefuite cu razele lovind în stingătoarele de incendiu, fântâni arteziene înjghebate în interiorul aeroportului JFK, o, da, căci aici ajunsesem în cele din urmă. De fapt nu m-am sălășluit prea mult pe platformele neorealiste din aeroport, pentru că rechinul aladinos m-a depus direct în avionul spre Amsterdam ori, mai bine-zis, s-a preschimbât în avionul respectiv, pentru că m-am deșteptat cu o durere grea în creștet, de parcă aș fi suferit o lobotomie, privind pe geamlâcul avionului albastru al firmei KLM. O singură nelămurire mai aveam: oare unde era Cobra? Căci mă

aflam singură și departe de lume, în ace! obiect imponderabil ca o pasăre gonflată. Pe când mă întrebam toate acestea, iată că de avionul meu se apropie un altul, tot albastru, iar la unul din hublouri se afla tocmai Cobra, care îmi scrisese de-a-ndoaselea pe sticla aburită: Alisa, nu mai bea nimic, ca nu cumva să te lungești sau să te micșorezi, și nu mai mânca deloc, ca să nu mai pățești cine știe ce și să ajungi cine știe unde. Du-te direct acasă și așteaptă-mă acolo. Eram atât de bucuroasă că înțeleaptă Cobră mă găsisese, încât am dat din cap la toate sfaturile scrise pe geamlâc, apoi am scris și eu cu degetul pe sticla aburită: Așa voi face. Adevărul e că eram obosită, iar New York-ul mă epuizase și ca viață trăită și ca imaginație. Mă întorceam ca o regină decapitată, dar înluminată, or, cele două jumătăți se suprapuneau într-un palimpsest. Pășaniile mele de femeie-picaro fuseseră încărcate de tâlc, cu atât mai mult cu cât New York-ul era o metropolă epică. Dar cuvintele secaseră, stoarse de imaginile supte cu ardoare de vampir, pe parcursul peripețiilor mele. Așa încât nu-mi rămânea să spun decât bye-bye NYC & America, adio Empire State Building & Manhattan extraterestre. În ochii mei rămăseseră pentru totdeauna luminile oranj ale metropolei noptatice, așa cum o zărisem de sus: clipocind cu licuricii fluorescenți și flash-urile reclamelor ei dementiale. Iar acum mă întorc la identitatea mea vremelnică: firește că nu sunt Alisa, dar lucrul acesta nu mai contează.

Cuferele trupului meu

I. Uterus

Fiecare bărbat a fost la început o femeie. În țara uterului ascuns, am fost cu toții gemeni de un singur fel femeiesc, deși amorfi încă și nedesprinși din tenebre. Apoi, ne-am desfăcut din plăselele trapului pe drumuri diferite. Așa am rămas femei, cele care a fost să rămânem astfel, și așa s-au născut bărbații, cei care și-au uitat începuturile femeiești de odinioară. Se întâmplă însă, uneori, ca o anumită femeie și un anumit barbar să se întoarcă împreună la starea de dinainte de naștere, în țara uterului, și-aici să regăsească magma identică, fără granițe, a începutului. Fericiți cei care știu drumul înapoi spre pântecul mamei imemorale. Și mai fericiți cei care nu sunt singuri pe calea aceasta și pot să o împărtășească.

Nouăsprezece ani am fost închisă în casa trupului meu. cu dinții strânși, temătoare în carne, cu sângele viscolind în cazarmă. Nouăsprezece ani, trupul meu s-a rușinat și a rătăcit bezmetic în sine

Însuși ca un Ouroboros, fără să știe ce vrea. Mă temeam, fiindcă eram femeie sau pentru că aveam să devin așa ceva, mă spăimântau orice fel de atingeri, simțeam că ieșirea din trup avea să fie cumplită. În același timp, însă, eram o trupelnică înverșunată, fiindcă percepeam orice cu trupul și prin trup. Minteă mea era trupească, sufletul avea pielea și carnea sienei nearse, aspru-pufos precum coaja de piersică. Mă temeam de trup, fiindcă viața mea venea doar din el. Era tatăl și mama mea, dar nu-mi era Dumnezeu. Cercul sângelui împânzea trupul meu ca o deltă, ca și cum, născută fiind, aș fi rămas nenăscută, ca și cum aș fi fost și trup de sine stătător, și marsupiu. Mi-eram și pat tare de călugăriță, și sârmă ghimpată, și abis de mare mută.

Trupul meu nu fusese niciodată învins, dar nu știa nici ce înseamnă să fii învingător. Avea o sonoritate electrică, piele de șopârlă, culoare albă și smeadă la un loc. Trupul meu s-a îmblânzit și s-a descolăcit doar când l-a întâlnit pe Korin, întrucât bietul meu trup era blindat ca un melc cu mai multe cochilii suprapuse, aricios și bănuitor. El s-a îmblânzit de-a lungul mai multor ani în care a învățat să respire molatic și să se întindă ca o pisică la soare. Fiindcă am trăit câțva timp ruptă Li două, jumătate din mine în infern și jumătate în câmpiile roditoare ale dragostei, mi-am dat eu însămi un nou nume. Eram Kore, cea care avea bucuriile dulci ale tinereții, și eram Persefona, cea care își zgâria trupul, căci îi era scârbă de el. Atunci când eram atinsă de Korin, nu mai simțeam păcatul ca o adiere prea trupească și nici ca un burghiu în creier. După câțiva ani de întâie și singură dragoste, cunoscuții și necunoscuții nu ne mai priveau ca pe niște iubiți, ci ca pe niște frați, într-atât începusem să semănăm unu! cu altul. Ceea ce ne unea era atât călătoria până la capătul dragostei, cât și călătoria înapoi, în țara uterului.

În acest răstimp, am scormonit trupul lui Korin în toate odăile și ungherele lui: era un continent suprarealist, o Europă de mușchi și oscioare dragi pe care le frământam cu furie luminoasă. Trupul lui avea brațe și picioare de pelasg. Și mai avea trei cicatrici după care puteam să-l recunosc întotdeauna, chiar și mort de-ar fi fost: întâia, în bărbie, de când se despărțise de candoare, intrând în lumea tăioasă a bărbaților și renunțând la tuleiele flușturatice; a doua, în dreptul soldului stâng, era ca un cioc turtit de vrabie, semn al unei cusături chirurgicale; a treia, aproape de soldul drept, era ca un schelet de pește, urmă a altei cusături care ne însemnase pe amândoi. Din când în

când pluteam ca o pasăre leneșă deasupra acestor cicatrici, și-apoi intram pe nevăzute în ele. Vedeam cu ochii cărnii și ceea ce vedeam era nemaivăzut: zeci de hărți stelare și sute de drumuri boreale. Stelele atârnavă în ciorchini care iluminau măruntaiele lui Korin. Cel mai bine îmi era în încăperile sângelui și-n araurile case ale plămânilor. Călătoream în sus și-n jos, ca un comis-voiajor, prețuind acele nestemate interioare la care doar eu aveam acces. Uneori, când o stea mai strălucitoare decât celelalte mă călăuzea spre zona capului, puteam să călătoresc până la palatul de cleștar din creier, până la uterul cranian. Lobii de-aici erau insule de lumină împrejmuitoare și aveau evanescență de neon pătrunzător. Mă simțeam ca pe un patinoar de gheață caldă, iluminat dedesubt, pe care alunecam cu langoare. Ceea ce doream, anume centrul lui Korin, era de fapt acolo în creier, ca o inimă sticloasă și străvezie. Adormeam în palatul de cleștar, lovită de-un somn cataleptic. Când mă trezeam, de-abia mai aveam timp să fug dinăuntrul alesului meu care, sătul de răstimpul petrecut de mine acolo, voia să mă alunge.

Patru dintre degetele de la picioare îi erau unite între ele, în două perechi siameze. Simțeam că era amfibiu, că era delfin. Se îmbăia cu atâta plăcere în marea grecească, în sărata și răcoroasa mare turcoaz care, și ea, putea fi un alt uter, acela pe care îl afli nu în orice mare, ci doar în aceea care te primește să te îneci în ea. Îi botezasem degetele siameze de la piciorul stâng, mai lipite între ele decât celelalte două, pe care le alintam ca pe niște spiriduși. Degetele siameze ale lui Korin aveau viață de sine stătătoare, simțeam în ele un semn din altă lume, ca și cum iubitul meu ar fi purtat urma unui uter care voia să-l facă să se întoarcă în el. Marea grecească era, știam acum, lichidul amniotic azuriu din care țâșneau pe alocuri excrescențe senzuale. Acestea erau insulele grecești. Urma unui alt uter mai mic ieșea la iveală în gropița din bărbia lui Korin, ca și cum acest semn ar fi trebuit să-l facă să-și aducă aminte de ceea ce s-a petrecut odinioară.

Korin era cerul meu, iar eu eram pământul lui, așa simțeam în cel mai pur înțeles alchimic. Nunta aceasta trupească, dar și sufletească, ne făcea să dorim ca pe o haină de gală tocmai neasemuirea androgenului. Poate că țara uterului, căreia de-acum am să-i spun Uterus, era și a acestuia. Din când în când aveam tânjiri de hermafrodit, căci îl doream, uneori, pe Korin, ca un bărbat pe o femeie, dar aburii aceștia diformi se năruiau lent, ca o ceață londoneză.

Simțământul păcatului încă mai somnola în mine, ca un prinț al întinericului, și nu puteam să-l înfrâng decât mergând până la capătul voluptății.

Îmi plăcea să ling urechea lui Korin: era o piscină dulce la gust, apoi, undeva în centra, după ce înotam, aflam un sâmbure amar de caisă. Singurul meu iubit avea urechile ca niște fructe elastice. Cu lobul urechii mă jucam câinește, ca și cum l-aș fi molfăit cu botul meu de cățelandră, apoi săpam molatic, până când ajungeam la sâmburele amar care făcea tot deliciul acelei atingeri. Mă îndreptam cu vârful limbii ca un șarpe pe cale de a ataca, dar simțeam că urechea aceea dorită avea o însemnătate mai mare: era un pânțec femeiesc – moale, față de care mă simțeam stârnită ca un atacator în deplinătatea virilității sale. De-aceea îmi plăcea atât gustul sâmburelui amar, inima urechii lui Korin, secretul sexului său femeiesc, destăinuit de bărbatul din mine care pătrundea de fiecare dată acolo, cu nespusă savoare. Limba mea se alinta și se înfoia ca o pisică. Urechea lui Korin era cel mai mic și delicat sex cu puțință, un intrând a cărei stăpână voiam să fiu. Un castel medieval, cu subterane evanescente, pe care îl cuceream cu simț războinic ori chiar îl violam în nemernicia senzualității mele destăinuie astfel. Urechea aceea era o mică Sahara cu dune șerpuitoare, o Vale a Regilor și o deltă nisipoasă cu gust de migdal. Când reușeam să-l iau prin surprindere, Korin își zbătea urechile ca niște păsări, apoi primea mocnit atingerile limbii mele nesățioase. Eram o violatoare, iar faptul acesta mă ispitea cumplit.

Îmi plăcea să-i mușc buzele. Acestea erau niște trupuri mici, senzuale, mai ales atunci când se umezeau uleioase. Saliva le dădea o leneșă strălucire lunară, care mă stârnea. Mușcam cu atâta poftă încât uneori mă ciocneam de dinții lui Korin, ca și cum aceștia s-ar fi interpus între el și dorința mea de a-l devora. Așa mi-am găsit ascunzișul de naursecătoare. Tigrata, cum îmi spunea alesul meu. Undeva în sângele meu se afla dorința de sfârtecăre a celuiilalt. Nu îl sărutam, nu doream să mă lipesc blajin de buzele lui, ci să-l mușc. Nu aveam gură, ci bot de fiara, nis aveam dinți, ci colți de bestie. Mă simțisem atât de frustrată de faptul că mama fusese seacă și nu putuse să mă alăpteze pe vremea când fusesem sugar. Nu avusesem bățiile mele firești cu sânul. Eu nu mă luptasem cu nimeni atunci și sânul mamei rămăsese un Everest de neatins. Și-acum îl mușcam pe Korin ca pe sânul regăsit al mamei cu care nu-mi fusese dat să mă lupt. Bărbatul

meu mi-era iubit și mamă, dar. slavă Domnului, nu-mi era tată, astfel încât nu aveam teama de incest. Deși îl pătrundeam, astfel, prin locuri piezișe ori tainice, el era cel care mă născuse încă o dată. Uterul lui cranian fusese izbăvitor pentru mine, în Marele Occiput, cum îl numeam, îi crescuse un oscior șamanic precum un bulb. Eram femeia și fetița lui Korin. Eram tigruța. Iar el era ele meu. Îl scormoneam, fiindcă voiam să cercetez pânțele celui care mă născuse pentru a doua oară, chiar dacă el era bărbat sau tocmai de aceea. Korin nu era un iubit ca oricare, ci chiar alesul.

Există femei care mănâncă bărbați cu vaginul, femei vorace care înghit bărbați, femei-balenă unde bărbații se zbat înăuntru precum îona. Eram o mănâcătoare a lui Korin, dar cu gura, iar instrumentul meu de iubit erau dinții. Chiar și atunci când îl sărutam mă foloseam de dinți. Mă agățam ca o cange de buzele lui, le zdrobeam ușor, le înghițeam pe jumătate și apoi mă învârteam în cerc până simțeam vârful limbii. Limba mea era și ea tot o gheară iar gura lui Korin mă fascina cu diamantul ei moaie. Exista o anumită decadență în sărutul meu, o mușcătură care, în același timp, putea fi tainică atingere. Limba lui Korin avea o virilitate fremătătoare. Mă luptam cu ea pentru a cuceri teritoriul gurii interioare a bărbatului meu, acea încăpere mișcătoare care semăna cu cea mai intimă odaie a propriului meu trup. Îl sărutam apoi pe gât, dar și aici eram un fel de tigresă ce sărută antilopa pe cale de a muri. O sărută în timp ce o și ucide. Îl sărutam pe Korin ca un măsurător al pământului, cufundându-mă și intrându-i în piele. Atingerile mele îi plăceau. Dar nu mușcăturile sau înfigerea unghiilor în trup. La cele din urmă renunșasem. Mușcăături, însă, îi mai lăsam uneori pe umeri, ca niște amprente violete. Priveam uimită urma dinților mei în carnea lui, căci era asemeni unei măști mortuare, atâta doar că materia de modelat era chiar trupul cald al iubitului mai. Carnea lui era binemirositoare, iar subsuorile mă încântau cu precădere. Le spuneam cozi de iepuraș, căci erau pufoase, adormitoare și aromate. Ele aveau întotdeauna o mireasmă de mosc ce mă purta în alte ținuturi și în alte vremuri. Subsuoarele lui erau un crâng de palmieri pe o plajă pustie cu nisip alb. De liniștea pe care mi-o dădeau ele nu au parte decât marile motănese torcând sau marile leoaice zăcând la umbră, ferite de soarele savanei.

trupul lui mirosea și a gutui. Un gutui de nicăieri și al nimănui, aflat doar în carnea lui, necunoscută de altcineva decât de mine. Când

ne îmbăiam, aroma gutuiului se amesteca cu aroma piersicii pe care eu o purtam în trup. Săpunitul avea un farmec aparte, căci doar unul din noi se ungea cu săpun, apoi celălalt se lipea și se freca ușor de pielea săpunită, ca de o oglindă alunecoasă. Atingerile acestea cu pieile lucind îmi dădeau senzația că mă dau cu sania. Trupurile noastre erau cârcotașe și aveau o scintilație înspumată. La vremea îmbăierii, ne jucam, uneori, astfel. Îmi dădeam drumul cu sania și alunecam peste mări și țări înzăpezite sau doar săpunate în mintea mea. Cada băii era un athanor alchimic, iar trupul iubitului meu era argint viu.

Korin îmi descifra, la rândul-i, trupul pe îndelete. Se mira de cele șaptezeci și nouă de alunițe pe care mi le număra întotdeauna. Îndărătnicie: era mai întâi o alună maiestuoasă pe sânul meu stâng, chiar în dreptul inimii, ca un ochi căprui și polifemic, apoi urmau vreo douăzeci de alunițe potrivite, nici prea mari, nici prea mici, îngropate în puzderia de mai mult de cincizeci de alunițe zvăpăiate care se năpusteau asupra trupului meu. Korin le dăduse tuturor alunițelor câte un nume de fată: la început, acestea erau obișnuite, dar apoi le botează cu nume exotice precum Oriana, Desiree, Guadalupe ori Viviana; în sfârșit, alese și nume de sfinte sau mucenice precum Sinclitichia, Eufrasia, Macrina, Teodula, Iradia, Gudelia, ca să sfârșească prin a găsi nume stelare precum Casiopeea și Andromeda. Ajungând aici, un gând zănatec îi veni în minte: se puse să cerceteze hărțile cerești și comparându-le cu aranjamentul floral al alunițelor de pe corpul meu, hotărî că acolo se aflau câteva constelații amestecate din emisfera nordică și sudică, anume niște hibridi formați Capricorn, Cepheus și Orion. Cel mai ciudat lucru era, însă, acela că arul alunițelor creștea sau scădea în funcție de tainice schimbări de anotimp și sânge, căci, după ce le număraseră întâia oară, ajungând la cifra șaptezeci și nouă, Korin număraseră mai apoi fie vreo nouăzeci de alunițe zvăpăiate, fie mai puțin de cincizeci. Se obișnuise, însă, cu această fluctuație stelară pe care o numea Fluxul și refluxul mari, de coral pe o plajă pustie din Aconcagua. Celei mai dense alune de pe corpul meu, aflată pe sânul stâng, îi dădu un nume de taină pe care nu mi-l spuse nici chiar mie. Șușotea cu cercul maroniu tot felul de vorbe vrăjitoarești și oficia ritualuri de șaman, ajungând ca, în urma unor practici obscure, să dea alunei diferite forme nebănuite, deși ea își păstra rotunjimea dintotdeauna. Înăuntrul acesteia, însă, se zărea uneori un cap de ghepard, alteori o șopârlă, alteori un nufăr, iar o singură dată Korin

desluși chiar un prichindel care făcea semne cu mâna și care putea fi cine știe ce făptură neastâmpărată, încastrată în aluna de pe sânul meu stâng, ca un djin în ulciorul găsit de Aladin. Cu timpul, iubitul meu nu se opri doar asupra alunițelor, ci prelungi onomastica delirantă astfel: tot ceea ce ținea de partea dreaptă a corpului meu se afla în emisfera sudică și tot ceea ce ținea de partea stângă se afla în emisfera nordică. Astfel brațul meu drept era Eridanus, cel stâng – Camelopardalis, piciorul meu drept era Columba, cel stâng – Delphinus, ochiul meu drept era Canopus, cel stâng – Arcturus, sânul meu drept era Mimosa, cel stâng – Aldebaran. Inima mea care bătea cu o mie de volți era Polaris. Oasele șoldurilor mele erau înstelate de două ori: Achernar și Eltanin. Gura mea fusese numită Talitha. Fiecare deget de la mâini și de la picioare primi câte un nume nou, fiecare claviculă a fost rebotezată, fiecare oscior se înnoise. Zona mea cea mai ascunsă primi un nume cu aromă de cititor în stele, pe care niciodată nu am putut să-l rostesc, într-atât era de încifrat. Aici, povestea Korin, se afla un alchimist care de sute de ani se chinuia să preschimbe arama în aur. Pot fi citite corpurile ca niște zodiacale? am întrebat eu, dar bărbatul meu călătorea deja prin Alcor și Naos, prin Sarin și Mizram. Apoi am început să-mi botez singură părțile rămase fără nume: limba mea era Antares și dinții-mi erau puzderia de stele din constelația Crux, omfalosul era Yildun, nările mele erau Alula Borealis și Alula Australis, eu toată, din cap până-n picioare pâlpâiam stins sau puternic după stelele care-mi intraseră în carne sau doar mă-nveșmântaseră-n dantela lor.

Îl simțeam pe Korin în măduvă, în vene, în artere, în creier, în măruntaie, și mă-ntrebam: nu este, oare, sufletul, o femeie închisă în trupul bărbatului? Nu mai credeam că legătura dintre bărbat și femeie era pentru porci, așa cum mă învățase mama. Adevărat, doar după ce mi-am urât mai întâi trupul, am putut apoi să-l iubesc. Aflam, însă, din jocurile mele de dragoste cu Korin, că trupul este împărțit în două: ceea ce se afla în stânga era femeiesc și ceea ce se afla în dreapta era bărbătesc, astfel încât cu toții eram și bărbați, și femei, în același timp. Prea multe peșteri se găseau, totuși, în trupurile noastre, precum niște caverne ale vieții și ale morții. Că moartea era ruptura dintre vieți nu mă înspăimânta, ce mă speria erau viermii invizibilului. De aceea, mă ascundeam în propriul meu uter: era o cetate bogată în raze lunare și centru al lumii. Totul se transmuta în micul athanor carnal unde lumile se nășteau continuu. Chiar dacă uterul era cetatea aflată *inter urinam*

et facees, el era și un soare al trupului, născătorul. Lăsam senzualitatea să mă tulbure și nu o alungam. Trupurile erau niște temple pe care le profanam și le adoram în același timp. *Bărbatul era spiritul femeii, iar femeia, sufletul bărbatului.*

Boarea din Uterus am simțit-o și în alt fel. După câțiva ani de nuntă alchimică, am dorit să am un copil. Nu orice copil, ci doar acela de la Korin. Dar el nu voia să se nască, nu voia nici măcar să înceapă să crească în mine. Nu-i plăcea așternutul meu, nici oceanele mele, nici pântecul meu de mamă. Uterus era soarele negru, era gol, fără viață, era o lună stinsă, bolnavă. Urlam ca o lupoaică sau plângeam încetișor și nu înțelegeam de ce el nu voia să se nască. L-am promis Domnului Iisus în zadar. N-avea ochi, nici gură, fiindcă era din nimic. Fiul meu nu voia să-i fiu mamă, fiindcă odinioară, nu-l dorisem. Fiul meu nu avea nevoie de tată, fiindcă tatăl său nu-l voise niciodată. Gândeam să-i fiu și mamă, și tată, și frate, și bunică. Dar el nu. Zăcea într-o zonă nesupusă, fără carne, fără sânge, fără aer. Învinețit de otrăvuri, murea mereu, fără să mai ajungă să fie. Mă rugam cu glăscior de vrabie și spuneam mereu, dă-mi-l mie pe fiul acesta, Ție să-ți fie în veci de-acum, dar dă-mi-l puțin. Mi-era frică de spargerea burții, dar voiam ca el să se nască oricum. Floarea mea de lotus din Korin. Tigrișorul meu. Fiul alesului meu. Cel dorit cu ardoare și cu plăcere-nmiiată în câmpiile dragostei celei dintâi. Am gândit că alt bărbat mi-l va da. Însă trupul meu nu cunoștea decât aroma lui Korin. Mosc, migdal și gutui. Așadar am pornit eu însămi în călătoria spre Uterus, să-l aflu pe cel ce nu voia să se nască. La Polul Nord și Polul Sud. Cine a văzut vreodată cu ochii minții banchizele lăptoase ale țărmurilor nesiluite de nimeni, știe ce vreau să spun. Schelete de corăbii cu bărbi din țurțuri, sirene frigide mugind ghețos, o Doamne-al meu, aceasta să-mi fie soarta?

Amundsen nu va sosi niciodată aici. Eu nu pot fi decât o infirmieră a celor nenăscuți și o îngrijitoare a fetelor nefericite care și-au expulzat cu greață micii fetești sticloși. Cât aș fi vrut să se nască un fiu din mine! Și să miroase a iasomie în pânțelele meu, iar nu a baltă stătută cu pești horcăind. Paradisul nu a existat niciodată în stare pură, ci a fost doar un găfâit de femei și bărbați orbind. Mareea aceluia ținut lăuntric m-a dus cu ea câtva timp. Înaintam prin propriile mele vene, prin chiar sângele meu dintotdeauna. Spre Uterus, a opta minune a lumii, far al Alexandriei, grădină a Semiramidei, ori cine știe ce alt tărâm înfoiat, cu pene de păun. Îngerași opaci se aflau aici, cu gura

căscată după aerul pe care nu-l vor respira niciodată. Ca niște statui sculptate în gheață, în Japonia, înțepeniseră fiii aceia. Ce să vă dau de mâncat și de băut? Lapte de îngereasă, de la sânul cu pene, o, mamă a noastră venită de nicăieri, o, mamă înlăcrimată care te sfiești. Aveam un zâmbet de contrabandist pe frunte și puf de arici în inimă. Știam că fac negoț cu fii nenăscuți și cicatricile mele se înroșeau tulburate. O parte din mine se legăna ca o, fetiță alintată, cu părul prins în zeci de codițe-mpletite. Bărbosule Sigmund, spune-mi ce să fac mai departe? Ține drumul drept spre Uterus, nu o lua niciodată la stânga, pe ulicioarele de pierzanie. Calea avea mici grăunțe de aur. Aici nu este moarte, deși se află multă moarte îngrămădită în cufere. Pânțele mamelor sunt zepeline în care călătoresc îngerii exploratori. Un bărbat numit Cristofor Columb a crezut și el cândva că a ajuns în Uterus, căci a găsit un ținut al extazului și al delirului fără veșminte. Există o limbă în care se poate vorbi în țara uterului? Una singură, aceea în care doar Dumnezeu își vorbește sieși ori le poruncește îngerilor – *Considerar nuestro utero como un castillo, todo de un diamante o muy claro cristal, adonde hay muchos aposentos, así como en el cielo hay muchas moradas. Este castillo es tan resplandeciente y hermoso como una perla oriental, como un arbol de vida que está plantado en las mismas aguas vivas de la vida.* Pentru cei care nu înțeleg spaniola, mă întreb dacă nu cumva a șaptea încăpere a sufletului unde a ajuns Sfânta Tereza din Ávila nu era chiar Uterus. Știu că delirez acum. Acolo se aflau orhidee țesute din ametist și fluturi ai Căii lactee.

Catifeaua albă a dorinței mele se păta de sângele care îmi picura din inimă. Oare nu tocmai sufletele morților erau acele cețuri line ori luminișuri sticloase ca niște bulgări de lapte-nghețat? Începusem să cred că ajunsesem dincolo, nu în țara de dinainte de naștere, ci în țara de după moarte. Mirosea a scoici, soarele era de neon, cu platoșă albicioasă. Cu piele emaciată de sanatoriu, puținele făpturi dinăuntru se clătinau drogate de absența corăbiei care să le ducă departe. Cozi de rândunică îmi despicaui inima. Femeia trebuia să fie o mamă cu marsupiu. Una singură era Mireasa nenuntită, mai desfătăată decât cerurile și minune înfricoșată a îngerilor. Scoica cea mare, Prea neprihănită, Povățuitoare lină, Chezășuitoare, Vistiernică nesecată, Luminătoare neînserată, înălbitoare, Mângâietoare neumbrită, Îmbucurătoare doamnă a lumii. Un bătrân poet grec o numise Cumplita raiului din adâncuri, înstelată de ancore purtătoare și Roza

neofilită. Sfânta pustiei din străfunduri. Liman celor ce se înviforează, Dulceață a curăției și Mărgăritar izbăvitor. Porumbița sfântă, Turtureaua și Mielușeaua rătăcitoare în ceruri. Cel mai luminos pântec era al Fecioarei Maria. Tot ceea ce va fi simțit Iisus în uterul ei era identic cu ceea ce au simțit toți fetele muritoare și, totuși, Iisus trebuie să fi simțit și altceva decât ceilalți. Căci avusese parte de un pântec virgin, închis perfect. Aici nu se aflau mlaștini, nici dezagregări nădușite, ci doar un ocean încremenit. Era un uter de lux, care nu cunoscuse infamia, era chiar țara făgăduinței, despuiată de lumina reclamelor, străbătută, însă, de incandescența dunelor moi din interiorul Mariei. Era o sferă zăvorâtă cu lespezi, era peștera mormântului și învierii lui Hristos, înainte ca el să se fi născut. Era un pântec cusut cu propriile sale fibre de lumină și întuneric, mut, dar nu surd, orbitor dar nu orb, pătrunzător dar nepătruns. Era singurul pântec dulceag de pe lumea aceasta. Îmi închipuiam pântecul Fecioarei Maria și în chip livresc: el era chiar castelul interior al Sfintei Tereza din Ávila, cu cele șapte încăperi ale sale, adâncite una într-alta. Iisus se aflate în acel uter ca un glob ocular care crescuse polifemic în ultima încăpere a castelului interior, de unde răbufnise apoi până în cea dintâi încăpere. Eu nu eram Fecioara Maria. Eu nu puteam naște. Uterus fulguia cianură. Amanitele muscaria creșteau violacee cât stânjeneii. Iarba era din sticlă pisată. Apele duhneau exilate. Pe iceberguri făinoase pluteau fiii pierduți pentru totdeauna. Arborele vieții nu avea cum să crească aici, căci ar fi degerat chiar îmblănit de-ar fi fost. Acolo, în singurătatea pântecului meu am ascultat tăcerea lui Dumnezeu. Uriaș, ca un boa albinos, nu putea nici să mă înghită, nici să mă lase în voia sortii. În pântecul Lui era la fel de frig ca într-al meu, deși pulberi de cuarț îl făceau să sclipească pe dinăuntru. Eram mai cu seamă Persefona, silită să zacă între cocoșele infernului. Tăcerea înverșunată a lui Dumnezeu îmi spunea totuși, așa împietrită cum era, că trebuie să ies afară din propriul meu pântec și să caut o altă cale. Dacă fiu nu puteam să am, nu-mi rămânea decât să mă bucur de alesul meu până la capătul voluptății și al nimicului. Și așa am făcut. Aveam încredere în singurul meu trup, în pielea de șopârlă și-n sângele rubiniu. Fiul neconceput avea să-mi fie, însă, stafia rarelor amurguri alcoolice. O vreme, am avut invidie de pântec. Invidiam femeile cu uter luminos și nu fiindcă al meu ar fi fost întunecat. Dar lumina uterului venea numai de la făptura care creștea acolo, înăuntru. Binecuvântată

nu eram între femei.

În afara uterului Fecioarei Maria și a răstimpului petrecut de Iisus acolo, mă mai gândeam la Oedip și la uterul Iocastei. Era un alt uter special: era pântecul unde Oedip a locuit cândva și unde a revenit sălășluind cu propria-i mamă. Din pricina aceasta mă fascina incestul dintre mamă și fiu. Cel dintre tată și fiică nu era ispititor, căci nicio fiică nu a fost gestată vreodată în uterul tatălui. În cap, da, însă nu în pântec. Doar fiii incestuos! au vocația cârțiței și a fiului risipitor de alcov. Ei au parte de o senzualitate în care degustă toate nuanțele mitologiei onctuoase a pântecului. Pătrunzând-o pe Iocasta, Oedip era, pentru mine, un autocanibai. Cei doi alcătuiau unicornul și fecioara coaptă, chiar dacă Oedip își pierduse lumina și sexualitatea din pricina aceasta. A o pătrunde pe mamă, ca fiu, înseamnă a nu mai fi bărbat niciodată. A o pătrunde pe mamă, ca fiică, înseamnă a nu afla niciodată care este gustul adâncurilor. Suculenta pătrunderii într-o femeie, până în capsula roz-întimecată a uterului, nu poate să o simtă și să o trăiască până în străfunduri decât un bărbat.

A fost ciudat să-mi descopăr senzualitatea doar la treizeci de ani, deși nunta mea avusese loc cu mult timp în urmă. La douăzeci de ani eram încă o fetiță, Korin se căsătorise cu o fetiță pe care avusese răbdarea să o crească pentru el. Trupul meu se temea să fie atins, îl durea ceea ce se petrecea cu el și nu știa ce să facă. Dar voia să învețe să se încolăcească, să dezmierde, să se învoldureze. Trupul meu voia să fie viu până în unghii, iar nu mort și sătul. La treizeci de ani țâșnise din mine o femeie pătimașă care stătuse ascunsă și fusese de nimeni știută. Mă întrebam uneori, fremătătoare față de fantasma vreunui demon senzual, de unde venise femeia aceasta care eram tot eu, deși altfel decât înainte? Îmi pierdusem rușinea de fetiță și voiam să mă dăruie până la capăt. Dar exista, oare, polul voluptății? Nu era doar o himeră care voia să recupereze cu de-a sila paradisul pierdut cine știe când?

Eram o walkirie asuprindu-și trupul prin atingerea lui absolută. Luptam într-un război unde nu Korin era dușmanul, dimpotrivă, el era zeul meu protector, și unde mă înfruntam cu mine însămi: sufletul se lupta cu trupul până când cel din urmă, spre norocul meu, învingea. Leontocefală, depuneam pe altarul victoriei propriul meu trup înlănțuit de cel al bărbatului meu.

La douăzeci de ani, coapsele mele nu știau ce înseamnă iscusința. Erau ca niște membre de păpușă mecanică, deși carnea lor

era proaspătă, iar mușchii, vii. Eram o penitentă, iar simțurile mele păreau să fie acoperite cu un strat de cretă. Nu simțeam sau nu știam să simt, deși doream acest lucru. Dragostea era mai aproape de mine ca idee, decât ca plăcere, rătăcirile trubadurilor pe la castelele doamnelor lor mi-ar fi fost prielnice atunci și mi s-ar fi potrivit. Sănii mei mici ca niște vrăbii sau melpișon somnolau stingheri. Doar tăria lor moale era semn că aveau să se trezească cândva. Făceam dragoste ca o călugăriță, fiindcă nu-mi iubeam trupul. Nebunia și plecaciunile lui aveau să le aflu la treizeci de ani, ca și cum acesta ar fi fost sorocul împlinirii. Până atunci, însă, trupul meu fanda ca un spadasin corect, fără să cunoască prădalnicele atingeri și tolănirile feline și cedările, când putea să se bucure demential. Îl loveam și-mi înfingeam unghiile în el: mi se părea monstruos în licorile lui, chiar dacă putea să aducă plăcere. Mă feream de goliciune, deși pielea mea nu era nici scâlciată, nici zgrunțuroasă, ci mată, chiar aurie puțin în măsliniul ei cald. Doar șoldurile mi-au fost de la început de femeie deplină. Erau două spinări de pește răpitor cu oase având tăria stâlpilor de catedrală. Consistența lor de craniu făcea să mă sprijin în ele cu toată feminitatea mea, atât cât o aveam. De șoldurile mele atârname cândva imaginara centură de castitate în care fusesem ferecată ca în a nouăzeci și noua încăpere a palatului, în care nimeni nu avea voie să intre. Întunericul de acolo era travestit în tăcere bolborositoare care, cu timpul, a devenit foc nebun. Șoldurile mele sunătoare purtau clopoței. Ele aveau inele de copac în interior și formă de cupă antică, fiindcă aparținuseră și altor femei înaintea mea. Purtam în mine, prin aceste oase duble și gemene, întreaga istorie a dragostei femeiești și a trupurilor care se încolăciseră în jurul altor trupuri, opuse lor. A femeilor agățătoare, păianjen, a leoaicelor iubirii, a cățărătoarelor. Șolduri ca niște lănci, capcane, șolduri de femeie-vânător. Gândeam cu ele, căci erau micile mele cranii de la brâu. Asediind cetatea bărbătească a lui Korin, încercuind-o și cățărându-mă cu crampoanele de femeie deplină doar la treizeci de ani. Cartagina, Granada, Constantinopol, toate aceste cetăți le-am asediat în trupul lui Korin și, la răndu-mi, am fost asediată. Nu eram deloc o somnambulă care umblă pe acoperișuri, de unde se trezește chiar înainte cu o clipă de a se prăbuși. Nu eram orbită de nupțiile mele târzii, ci mă bucuram în ele ca o șopână la soare. Atacă, tigruță, zaci, șerpoaică, veselește-te, femeie. Iar eu mă veseleam. Și încă mă mai miram de furtuna aceasta nesfârșită de vară în care ploaia

facea să-mi tresalte pielea, ca și cum aș fi trăit până atunci în pustiu și pielea mea n-ar fi cunoscut posesia apei și tangourile ei întemeietoare. În ceasurile dragostei noi de la treizeci de ani, trupul meu dansa *La Cumparsita* cu trupul lui Korin, lăcomindu-se la gâtul lui, răsucindu-l și lăsându-se răsucit. Simțeam și pioșenie, ca în fața a ceva greu de atins. Lumea credea că ne saturaserăm unul de altul, dar noi simțeam dragostea cu niște papile gustative uriașe. Eram căpcăunii care benchetuiau după ce aproape zece ani mâncaseră oricum carne și băuseră vin. Nu eram desfrânați, căci nu poți fi astfel doar fiindcă mănânci și te lași mâncat de cel iubit, doar fiindcă îl bei și te lași băut de el. Până când și sânii mi se împliniseră, nu vrăbii ca odinioară, ci porumbește ori cădelnițe. Nu mai erau provinciali, ci deveniseră chiar centrul feminității mele redescoperite. Și aveau gust de kiwi.

Aveam o voce bărbătească, vag răgușită, cu ascuțișuri tăioase. Era șarpele meu Kundalini. Glasul acesta se trezea ca o felină rănită și intona sunete ample și adânci al căror farmec era efectul de ecou sau de peșteră. Vibrația lui afrodiziacă posedă înăuntru o șerpuire tactilă. Cunoșteam puterea glasului meu care ajungea la apogeu atunci când cântam. Totuși în timpul dragostei nu-mi foloseam vocea, nu găsisem un locșor și pentru ea. Simțeam însă că glasul meu ar fi putut distruge trupul lui Korin până la străfulgerare. Eu însămi zăceam leneșă ori agilă în sunetele pe care le scoteam, mirată de ceea ce ieșea din mine. Adevărat că uneori îngânam melodii ale nimănui, în spaniolă ori greacă, și glasul meu devenea el însuși un sex desfoliat, primitiv și moale. Cel puțin nu aveam deloc un glăscior de fetiță, ci de femeie deplină. Atunci îmi trecea prin minte să-l înfășor pe Korin în sunete lascive, nădăjduind că epiderma lui avea să se onduleze în ritmul lor. Așa îmi închipuiam eu catifeaua dansând.

Mi-am descoperit dragostea cea nouă la treizeci de ani și din pricina morții trecătoare de care a avut parte Korin. Fără ca eu să știu, el străbătuse moartea și îi fusese dat mai apoi să scape de ea. Fusese mort nici cât un amurg cleios sau doar cât o spânzurare. Oricât m-am bucurat de învierea lui, nu am putut să fac aceasta decât după ce i-am trăit moartea în singurătate. Mi-era spaimă de moartea mea, dar și mai teamă îmi era de moartea lui Korin. Urlam de una singură și îmi înfingeam unghiile în carne, fiindcă voiam să scot din mine durerea, astfel încât ea să nu putrezească înăuntru. Semănăm cu o demonizată, dar nimeni nu putea să mă vadă, căci mă feream de ochii lumii. Așa am

afiat rugăciunea și așa am promis că o sută de zile voi posti în fiecare an. Mai târziu, după ce am găsit liniștea și bucuria de a înțelege viața de nou-născut a iubitului meu, am simțit că în acea goană șuierătoare în moartea pe care o cunoscuse, Korin călătorise și prin Uterus.

Mi-am amintit atunci de povestea alchimică a regelui sterp. A fost odată un rege ales care nu avea urmași și despre care se spunea că avea să se nască din nou. El nu înțelegea de unde venea sterilitatea sa, căci fusese născut sub semnul soarelui și fără niciun neajuns trupesc. Ca să scape de ceea ce credea a fi un blestem, el a cerut ajutorul reginei-mame, hotărând să se întoarcă în pântecul ei și să se dizolve aici în *prima materia*. Regina l-a primit încă o dată înăuntru și l-a întrupat din nou. În răstimpul petrecut de rege în pântecul mamei sale, aceasta a mâncat carne de păun și a băut sângele unui leu. În cele din urmă regina l-a adus din nou pe lume pe fiul său, care a stat mai întâi sub semnul lunii și mai apoi sub acela al soarelui. Fiul a devenit pentru a doua oară rege. Povestea spune că Dumnezeu i-a dat însemne glorioase, închinându-l Fecioarei. Regele a devenit un mare vindecător de boli și un curajos mântuitor de păcate.

Așa mi-l închipuiam pe Korin călătorind fulgerător prin Uterus, ca să se nască din nou, chiar dacă pântecul care-l expulzase fusese acum unul al morții. Alesul meu a mirosit câțva timp a scoică, iar din barbă îi mai cădea uneori câte o cochilie rătăcită. Era arămiu la piele de la cine știe ce soare și sărat de la cine știe ce mare. Știam că în țara Uterus, Korin se luptase cu Caracatița și biruise asupra ei. Călătorise cu zepelinul până acolo. Ca o puma sărise din el viața și apoi intrase înapoi în el. Ce făcuse puma aceasta în spațiul dintre cele două salturi, nimeni nu avea cum să știe. Poate că ea vânase și se hrănise cu eter. Ca toți cei încercați, Korin a trecut mai ușor peste moartea sa întâmplătoare, decât am trecut eu peste ea. Pentru mine, moartea aceea la tinerețe a fost un ghimpe intrat sub piele, pe care aveam să-l port toată viața cu mine, până la moartea cea mare și de pe urmă.

Moartea era ciliciul meu. Îmi intra în carne, la nesfârșit, pe sub toate veșmintele și pieile. Uitam de moarte și ciliciul ei nu îmi făcea rană doar în timpul dragostei, căci aceasta singură o călca în picioare. Trupelnicia mea era cea care îmi ascuțise simțul morții, dar mă și apăra de ea ca un scut. Trupul meu atât de muritor era omenesc, dar frenezia epidermei unătoare îl făcea imbatabil aproape. El se călise psihic la moarte. Totuși moartea aceasta mică a fost cea care m-a făcut

să prețuiesc ceea ce am și să nu mai tânjesc după ceea ce nu pot să am. Așa am început să mă bucur de penumbrele corpului meu și ale iubitului meu, zone de culoarea murei pe care până atunci le priveam ca mlăștinoase. Încercam în felul nostru să învingem moartea, lăsându-ne de bunăvoie să cădem în vârtejurile și taifunurile care ne ieșeau în cale. Ajunsesse un deliciu să ne atingem și nu neapărat să facem dragoste. Carnea de cerb a lui Korin era moale și curată: nu în zadar orbii din copilărie îl porecliseră Catifeluş. Îl atingeam ca să simt cât este de viu și închideam ochii cu bucurie. Atâta plăcere și dragoste venea din trupul lui! Toate rochiile pe care mi le cumpărase mă mângâiau pe corp, de parcă ar fi fost făcute din pielea lui. În rochiile acelea, mă aflam de fapt înăuntrul lui Korin, de aceea îmi era atât de bine. Trebuie că undeva, acolo în el, se găsea un alt uter în care eu însămi crescusem și devenisem femeie deplină. Știam prea bine că eram femeia lui alchimică și că freamătul, sclipirile și aerul jucăuş îmi rămăseseră așa cum fuseseră la început, dar că neajunsurile mele fuseseră preschimbate dacă nu în aur, atunci în argint. Uterul lui era mental, căci, datorită lui Korin, reuşisem să intru în posesia tenebrelor mele. Însă ceea ce voiam eu era să ne întoarcem împreună în Uterus. Dacă nu puteam să avem fii, atunci să fim noi înșine și mamă și tată și fiii noștri la un loc și să călătorim în mărele dezlănțuite ale sângelui. Undeva, singur și monstruos, dar desăvârșit, se găsea un minotaur de culoarea rodiei. Nu știam ce era acel minotaur, de ce îi căutam, dar mi-era limpede că descoperisem dorința doar la treizeci de ani. Până atunci simțisem prin perdele, ziduri și paravane. Ochii mei nu vedeau, nările mele nu miroseau, mâinile mele nu mângâiau decât cu măsură. Venise timpul să fiu dansatoarea lui Korin, șeipoaica, leoaica, îngereasa nepăzitoare a feminității răbufnite. Rășinile trapului meu miroseau a Veneția și aveau tăria esențelor egiptene, Moartea simțită aproape îmi făcuse din crup o amforă, e harfă, un vin iute de smochine. Menăscătoarea de mine, mantta prohibită, ivise o femeie urzită doar pentru bucuriile mele și ale lui Korin. Descopeream cu întârziere că nunta noastră fusese într-adevăr o taină sau că ea devenise așa ceva după ce trupul și sufletele aflaseră deliciile schimbării fără sfârșit.

Chiar dacă exista o anumită monstrozitate în a face dragoste, căci era vorba despre o zvârcolire, noi doi reuşisem să ne legăm în mod intim de moarte. Scotocisem după o poziție anume pe care, atunci când făceam dragoste, o întrupam, și această figură fusese botezată

Colivăreasa. O mai numeam, sclifosindu-ne cu veselie, și Faraoana. Senzualitatea absolută îi aparținea femeii, adică mie, și de aceea botezasem încâlceala trupurilor noastre în felul acesta. Mă răsuceam spasmodic până când simțeam corpul lui Korin ca pe o sferă în interiorul căreia mă ascundeam. Misterul acestei poziții erotice ne aparținea în întregime și mă consacra ca regină. Eram triumfătoare în trupelnicia mea: fusesem o fetiță inhibată de moarte, cu pielea jignită de orice atingere străină, și iată-mă acum ajunsă regină lascivă. La urma urmei nu mai aveam după ce să tânjesc, deoarece trăisem ciclul erotic complet. Dar mă feream să fiu trufașă în senzualitatea cucerită cu atâta greutate. Propriul meu trup se putea oricând întoarce împotriva mea, fiindcă era un animal sălbatic și cusurgiu. Și, vai, nu aș fi putut să lupt pe viață și pe moarte cu el și aș fi căzut în spaimele mele de odinioară. Eram, deci, Colivăreasa. Mă identificasem cu porecla aceasta, cel puțin atunci când făceam dragoste. Dragostea și moartea erau împletite precum cozile mele de păr. Căci eram vie ca iubită, eram femeia bărbatului meu, amantă de trup, suflet și inimă, dar eram moartă ca mamă a unui fiu niciodată conceput. O parte din mine, un ochi, o mână sau cine știe ce altceva, erau moarte din pricina aceasta, căci moartea mea sufletească, din pricina fiului pe care nu-l puteam avea, se instalase într-un cuib din carne și mocnea. Deocamdată nu simțeam lucrul acesta, căci senzualitatea tănuia absența fiului, dar atunci când trupul avea să-și piardă elasticitatea impetuoasă, aveam să simt cu vârf și îndesat moartea cea bolborositoare.

Din când în când coboram alături de Korin, ca niște frați incestuoși, într-un Uterus artificial. Eram precum lei tineri, dar leneși, ai savanei. În cada noastră smaragdină de baie, păzită de scoici uriașe aduse, una de pe o coastă africană, alta de pe coasta spaniolă, iar celelalte două de pe insulele Capri și Santorini, eram scufundători într-o mare închipuită cu migală. Stăteam lungiți și sprijiniți unul pe altul, față în față, capul meu se rezema de șoldurile lui Korin, iar capul său, de șoldurile mele. Somnolam astfel într-o reverie adumbrită ca o subterană de topaz. Din când în când un mic austru atingea trupurile noastre cu niște imaginare pene de păun, dar el era marin. Călătoream astfel până în golful atenian din care ne făcusem cuib la întâia noastră ieșire în Grecia. Niciunul din noi nu cunoscuse violul și poate de aceea puteam să lenevim într-atât în propriile trupuri ca în niște uriașe scoici

materne. Dar amândoi eram ispitiți să ieșim din corpuri: ne gândeam să mestecăm muguri *depeyote*, dar numai dacă aveam să ajungem vreodată în Mexic. Desfătarea ghemuită odinioară se descolăcise acum ca un tipar cu cap de zeu al arșiței. Făcusem din langoare un fel de poartă a splendorii pe care intram întorcându-ne la originile făpturii noastre, dacă nu chiar și mai departe. Nu eram fățarnici, nici nerușinați, ci halucinanți. Cada smaragdină putea fi Egeea, așa cum Korin putea fi un cerb pe Kilimanjaro, iar eu, o panteră neagră la vremea zburdălniciei. Încovoiată deasupra noastră stătea voluptatea. Iar altă dată ne adulmeca tocmai sora sa vitregă, nevoluptatea. Dar chiar și atunci puteam face din trupurile noastre orice. Spirale, clepsidre, romburi norocoase. Palate baroce, basilici, încăperi de burg nocturn, chilii. Nu știam ce înseamnă să iei trupul altuia cu de-a sila, așa încât nu ne temeam de nimic. Pluteam în răsfaț de corăbii bete sub soarele ocru, dar trupurile noastre mai aveau încă destule amurguri medievale de care știam să ne bucurăm. O singură dată am înghițit beladona, iar ceea ce am văzut atunci, într-un semidelir, a fost aproape normal: corpul lui Korin, dar un corp înstelat, cu luminițe pe dinăuntru și neoane lungulețe foșnind în pielea lui pufoasă. Chiar și în această călătorie artificială tot prin alesul meu călătorisem, întrucât altceva nu știam să fac.

M-am gândit adesea de-atunci la un fel de litanie a cărnii albe. Dragostea ne făcuse să ne asemănăm cu niște frați iudaici. Nasul meu de condotier pâlpâia alungindu-se ca o umbră la flacăra lumânării. Cât despre nasul lui Korin, era un adevărat organ himeric, și nu numai în imperiul mirosurilor. Între noi se ivea catedrala unui trup unic, sudat din ambele cărnuri, dar era un hermafrodit neliniștitor, iar nu un gingaș androgen. O boare eretică a acestui gând mă înțepa ca o viespe. Nu aveam vise de acest fel, nici halucinații și nici tânjiri. Korin îmi era iubit, iar nu frate, deși începusem să semănăm fizic de parcă dragostea noastră ar fi fost molipsitoare. Mă iubea ca pe însuși trupul său, iar iubindu-mă astfel, pe sine însuși se iubea. Îngăduiam dragostea aceasta, pentru că nu vedeam nimic rău în ea.

Scoica din Santorini, albă, vălurită și uriașă, era chiar viața mea concentrată. Cineva mă rugase, cândva, să mă las fotografiată cu ea în poală. Refuzasem cu încrâncenare, fiindcă expunerea scocii m-ar fi dezvăluit, de fapt, goală pușcă în fața lumii. Obiectul acesta rugos, viu odinioară, mort acum și redus la stadiul de carcasă spectaculoasă, îmi

amintea de ceea ce fusesem atunci când mă născusem, de ceea ce sunt și de ceea ce voi fi, cândva. Trecutul uterin, prezentul senzual și viitorul imprevizibil, dar râvnitor spre alte lumi.

Viața mea era învăluită în foi uriașe de ceapă albă, pe care le desfășam ca niște bandaje de pe trup, dar care îmi erau și așternuturi răcoroase pentru reveriile trupești și netrupești la un loc. Apoi scoica era, știam prea bine, un obiect amoros: mă încolăceam în jurul corpului Sui Korin ca și cum m-aș fi ghemuit în scoica din Santorini. Rădăcinile ei Atlantide mă făceau să hâmerizez cu nesaț: deși scoica aceea era, în același timp, propriul meu sex, obscenitatea pierise undeva în niște zări indescifrabile de sidef. Avea un clopoțel care zângănea înăuntru: o fărâmitură din carcasă se rupsesse și alunecase pe spirală, unde se iovea de pereții melcoizi, fără să aibă putința să mai iasă vreodată afară. Ceea ce auzeam eu, pe lângă zgomotul surd al mării femeiești, erau micie bufnituri ale fărâmiturii care se izbea de pereți, clopoțind firav, îmi plăcea să-mi lipesc scoica de unul din sâni. Îl preferam pe cel stâng. Eram astfel, și trupul meu simțea ca atare, o amazoană licoroasă sau o nereidă suspendată între cer și pământ. Și într-un caz și în celălalt.

Î O!

amintirea mării ori a oceanului îmi zumzăia în cap, ca o secvență muzicală, zvâcnind din barba lui Poseidon. Cu scoica pe sân, ațipeam, uneori, căci scoica se lipea într-atât de mine încât devenea un leagăn care mă adormea. O pâlnie cu vârtej care mă trăgea înăuntru somnului unde, ca totdeauna, călătoream. *Koimetho kai hupnoso*. Să adorm și să-mi petrec somnul. Rosteam mica rugăciune, noaptea, înainte de a mă întinde în pat. Atunci cădeam în somn, fără scoică pe sân. La rândul ei, scoica dormea cele opt ore ale somnului meu, așezată pe covor, lângă acvariul circular în care se odihneau pietricelele din insulele grecești. Scoica îmi era, însă, carcasă uriașă pentru sânul cel mic, mai potrivită fiind cochilia unui arici de mare. Dar cu acesta pe sân, nu ațipeam. Cochilia ariciului de mare era o bijuterie care încununa sânul, dar numai scoica avea consistența tuturor pântecelor și a tuturor mamelor de pe pământ.

Smintelile trupului erau lăsate să se istovească în tot felul de carnavaluri îngăduitoare, așa încât nu avusesem nenorocul să gustăm din pomul searbăd al ghețurilor bastarde. Nu făceam dragoste prea des tocmai pentru a ne putea umple unul de altul, fără a ne sătura

vreodată. Uneori așteptam goi, fără scop, fără să ne atingem, pregătindu-ne astfel pentru o îmbăiere carnală absolută. Amânam intenționat dragostea trupească, îmbiindu-ne după ce o golisem de orice gest. Era o castitate amăgitoare, care ne asmuțea, dar ne și curăța. Păcătoșii din noi vedeau limpede cum, după o astfel de experiență, lascivitatea se dezlipea de curăție ca o crustă de șarpe. Știam, din încăperile cele mai tainice ale sângelui meu, că prielnic somnului nostru și nu numai lui era patul uniform ca un altar de sacrificiu, iar nu patul dublu, cel care nu făcea decât să prevestească solitudinea sicrielor înrudite, dar veșnic însămânțate de moarte. Și apoi călătoria noastră spre Uterus o doream a fi împreună, iar nu fiecare în uterul său înaripat. Ne-am jurat ca și la bătrânețe, dacă ea ne va găsi împreună iar dragostea noastră nu *să vi* surpa, să dormim într-un singur pat ca în singurul pânțec care ar mai putea să ne nască iar. Patul nostru era un ascensor și un obiect zburător. Uneori era și o scară a păcatelor.

Ne priveam trupurile cu tot felul de ochi. Ochi de bufniță, de albină, de tigru. Trupurile se aflau în vremurile florii care se deschide. Noaptea, aveau culoarea oranj a becurilor sau movul deschis al amurgului nedesăvârșit. Dimineța erau albe. La amiază erau multicolore. Nu știam ce culoare ar fi primit ele la bătrânețe, dar mă temeam ca de o eclipsă de Sună. Privită cu ochii albinei, barba lui Korin era un fiord mișcător. Prin ochii bufniței, urechile lui erau niște șoriceii albi, de interior. Torsul lui era, văzut cu ochii tigrlui, acela al unui cerb septentrional. *Artifex* și *soror mystica* lucrau cu migală la trupească lor, și nu numai, operă alchimică.

Korin era singurul alături de care puteam face călătoria spre Uterus, deoarece nu mă rușinam și nu mă ascundeam de el: stăteam goală fizic și psihic ceasuri întregi în care nu vorbeam deloc sau rosteam cuvinte pe care nimeni nu le mai auzise din gura mea. Înaintea lui, puteam fi orice: și fetiță neștiutoare, și femeie fatală, și demonizată, și femeie de harem, și călugăriță, chiar și bărbat. Bărbatul din mine devenea periculos de aproape, uneori. Îi dăruiam inconștientul meu ca o salomee târzie, dar pe tupsie nu se afla capul lui Ioan Botezătorul, ci propriul meu cap cu lăuntruul său cu tot. Era un cap de maimuțică sefardă, dar și de gorgonă. Înăuntru se aflau cârduri de animale necunoscute. La începutul începuturilor, când am simțit că-l voi iubi pe Korin, m-am întrebat: ce nevoie am eu de un bărbat exterior atâta timp

cât am un bărbat înăuntrul meu. Apoi am știut că doar Korin putea să stârpească bărbatul interior care eram eu, ca să devină el însuși acela. Înainte ca iubitul meu să fi ajuns să mă gesteze în uterul său cranian, avusesem o mare putere de ură, al cărei conținut era o patimă grea ca vinurile uleioase. Răsfoind un album despre arta chineză și japoneză, aflasem acolo statuile unor demoni cumpliți care făcuseră să-mi tremure bărbia. Gâtul îmi fusese parcă umplut cu ciment și ochii mi se holbaseră, căci demonii aceia erau încarnarea fotografică a energiei mele negative. O clipă, voisem să le desenez chipurile, dar apoi renunțasem să-i duc acasă, ca nu cumva odăile noastre să se molipsească. Boarea morții pătrunsese în mine, nu știam de ce, încă de la naștere.

Niciun fetus nu își poate alege uterul care să-l adăpostească, întotdeauna altcineva alege pentru el. Și, totuși, fiecare fetus crește într-un uter aparte. Percepția aceasta insidioasă asupra gestației o aveam tocmai fiindcă trăiam moartea în mod proteic. Simțeam că lichidul amniotic în care înotasem și din care mă hrănisem fusese otrăvit de ideea morții. Eram intoxicată cu moarte, iar spaima mi se instalase în torace ca o pisică înfoiată, pregătită să zgârie.

Pe la zece ani, poate chiar ceva mai târziu, începusem să mă lupt pentru mine. Îndârjirea de atunci, pe care nu o pricepeam cu mintea, ci cu simțurile, se află și acum în toracele meu, loc unde strâng tăriile mentale de care am nevoie ca să supraviețuiesc. Toracele și nu creierul îmi este geamantanul de călătorie, oriunde aș merge cu mintea, cu vorba sau cu fapta. Creierul meu este mai degrabă un loc bântuit. În adolescență, am avut întâia percepție că viața este o bătălie psihică. După zodiac, eram leoaică, și lucrul acesta era vădit în felul meu de a fi. Vocea îmi era răgușită și groasă, de cântăreață de cabaret ori de fumătoare împătimită. Ca leoaică eram aprigă vânătoare de minți, fiindcă trupul mi-era interzis pe vremea aceea. Eram o căpcăună, tocmai pentru că eu însămi luptasem să scap de sub furtuna psihică a mamei mele. Din clipa în care mă născusem, nu îi mai aparțineam. Fusesem a ei doar în pânțelele moale și cald. În adolescență, ea fusese pentru mine o mamă virilă, și așa riscam să devin și eu, dacă nu aș fi purtat bătălia pentru libertatea mea. Puteam, ca devoratoare psihică, să-i spulber cu febrilitate pe cei din jur. Cred că eram turbată, iar turbarea aceasta interioară era dată de isprăvile confuze ale minții mele de care nu aveam habar atunci.

Eram un diamant nebun. Oricine își aduce aminte de licorile ce-au curs prin vene cândva, de dansurile îndrăcite printre neoanele explodate, cu simțurile în cele patru puncte cardinale. Strălucește, diamant nebun! Aveam pielea umflată de-un sânge prea tânăr care o luase razna cu mult înainte ca viața mea să ajungă la răscruce. Visam la cerul de marijuana, mă încălceam în părul nepieptănat, înfuriindu-i pe cei pieptănați, capul meu se deschidea la miezul nopții într-o cameră goală cu afișe pe pereți și covoare din trupuri fierbinți. Încotro mă duci, amintire îmbrăcată în piele de drac? Mai pot să simt ca atunci? Casa mea letală am zugrăvit-o cu fresce întunecate de primăvară. Străinii nu mai vin în ospeții de taină, iar bezmeticii au fugit la Polul Nord. Cu o jumătate de trup în anii din urmă și cealaltă jumătate în anii ce vin, legată de cămile, am fost despicată ca un molid de fulgere. Diamant nebun, sub fruntea mea ca o băltoacă ivoarie ai pierit pe vecie. O vreme nu am văzut decât un cerșetor care își încălzește mâinile la lumânările aprinse și un călugăr care intră în moarte ca într-o odaie goală.

Creierul meu era, am mai spus-o, un loc bântuit. Se găseau acolo, abandonate, foarfeci, clești, bisturie, ca și cum mintea mi-ar fi fost folosită cândva în mod violent, fiind mai apoi părăsită. Ca și cum ar fi fost camera de tortură a cuiva. Acest nimeni, acest locuitor al meu de odinioară, de care eu nu aveam habar, îmi jupuisse încăperea capului. De aceea, Korin m-a gestat în creier și m-a născut încă o dată, atunci când am devenit aptă să-mi înțeleg neliiniștile, frustrările și spaimile.

Am fost dintotdeauna ruptă în două și, prin urmare, în căutarea balanței: una era fetița, cealaltă era erynia. Amândouă eram eu, dar cel mai tare o simțeam pe erynie. Tânăra erynie, viguroasă în ura ei fără obiect, pură și masivă ca un zid. Fetița din mine și-a aruncat până la urmă păpușile. Era o fetiță nerăsfățată, cu spaimă de lupi și de bărbații în haită, cele două plutoane de strigoi ale copilăriei mele, de care încercam să mă apăr noaptea, în somn, în întunericul colcăitor. Uneori, fetița din mine voia să rămână fetiță cu orice preț, dar nu pentru a fi fetița părinților mei. Fetița din mine era femeia care nu știa că este femeie și care, poate, nici nu avea să devină vreodată. Dacă fetița nu va ajunge vreodată femeie» ea nu va fi altceva decât un homunculus. Korin a fost sfătuitorul și iubitul care a înțeles ce mi se întâmplă și m-a ajutat să cresc. Mă creștea și pentru el, dar și pentru mine însămi. Pe măsură ce ieșeam din pielea mea de fetiță și înghițeam lumina cu poftă,

ca după naștere. Întunericul jupuit rămânea îi! urmă. De-abia ajunsă femeie la treizeci de ani, am recunoscut în Korin pe bărbatul meu cosmic. Până atunci el fusese, fără să îmi dau seama, un fel de iubit-jucărie, o păpușă cu care mă jucasem de-a dragostea și de-a căsătoria. Așa se face că iubirea mea s-a preschimbat și ea: nu mai era prădalnică și nestăvilită, nu mai era rubinie ca sângele, ci se clădise pe sine și se limpezise. Korin fusese un ziditor și un frământător al meu, dar era răsplătit: nu ieșisem Golem, ci femeie.

Tot Korin a fost cel care a încercat să taie capul erylnei. Puterea mea întunecată, nu demonică, dar înțeleasă în urieșenia ei, ca un dragon, îl înfuria și îl speria. Trebuia să strige la mine ca să mă liniștesc. Oricât ar fi fost de puternică, erylnea din mine se temea de el, știind că are de-a face cu un îmblânzitor de fiare. Chiar dacă bărbatul meu nu a reușit să stârpească tânăra erylne de tot, el i-a tăiat mâinile, picioarele și limba. Firea mea pătimasă și clocotitoare era greu de stăpânit, de aceea o luam razna uneori și, de aceea, era nevoie de un bici. Dar nu eu trebuia să mă lovesc, ci altul era cel care se cuvenea să mă strunească, și nu cu mânia, ci cu blândețe urlătoare. Surzenia mea mentală se datora unei trufii pufoase, cu halou fals, în care zăceam precum într-un iglu. Ca acele cuvinte puternice să mă trezească, ele trebuiau să fie urlate. Nu meșteșugul lor conta, ci impactul sonor asupra micilor monștri adormiți în satisfacția călduța a monștruoșității lor. Eram un bisturiu visându-și floarea.

Pentru mulți iubii, căsătoria este o instituție castratoare și rigidă. Căsătoria mea, însă, a fost nu doar creatoare și deloc înțepenită, ci chiar o aventură, aceea de a mă cunoaște pe mine însămi. Ea a început ca o călătorie, iar maturitatea mea de acum îi datorează totul nunții mele: doar astfel am putut să descopăr dedesubturile fetei nevrotice, vindecând-o puțin câte puțin, tot prin ea am descoperit libertatea, căci am fost mult mai liberă ca femeie căsătorită decât ca adolescentă și fecioară. Sunt mult mai liberă instinctual, acum, decât eram la douăzeci de ani, chiar dacă gesturile mele păreau mai excentrice odinioară. Căsătoria mea este un loc protector, apoi ea este plăcere de toate felurile și bisericuță laică. Nu am perceput-o de la început ca pe o taină, deoarece eram necoaptă și sălbatică atunci când m-am căsătorit. Korin nu este doar întâiul și singurul meu bărbat, ci și alesul meu, singurul cu care puteam să alcătuiesc perechea cea bună. Atunci când am înțeles acest lucru, nunta mea a devenit o taină.

Pe vremea când nu-mi iubeam trupul, lucrul pe care îl uram cel mai tare era sânul. Mă rușinam de el de parcă aş fi avut prinse cu ghiarele de mine niște lilieci orbi. Mult timp mi-a fost frică de sân, dușmanul meu trupesc. Îmi era frică și rușine de el, căci era mic și imperfect. Poate că sânii au fost, fără să știu, primele semne care, în același timp, m-au făcut să vreau să-mi cunosc trupul și să mă obișnuiesc cu el. Nu știu dacă frica sau rușinea pentru sânii mei mă făceau să simt acel dezgust de început pentru trup. Se întâmpla uneori să mă zgârii, să mă rănesc, ca să mă pedepsesc pentru faptul că am sâni și trup. Când, mai târziu, am învățat să-mi folosesc trupul fie în yoga, fie în dragoste, toate acestea au dispărut încetul cu încetul, deși nu de tot, semn că undeva, în mintea mea, rămășițele unui sân sau trup dezgustător încă se luptau să trăiască pe viață și pe moarte. După ce am devenit femeie, deși și-a păstrat locul rușinos, sânul a devenit ambivalent, primind și însemnele triumfale ale unei feminități foșnitoare. M-am bucurat atunci crezând că am scăpat de imaginea de altă dată, dar aceasta stătea suspendată și cobora pe pământ când mă aflam singură și-mi era frică de moarte. Astfel am aflat o dată pentru totdeauna că sânul este centrul trupului meu, că de la el pornesc și se întorc toate. Cu timpul, sânul a devenit frumos și diafan. Prin pielea lui albă, se zăreau aureole care palpitau înăuntru. Putea fi o structură galactică sau un alt munte Fuji înzăpezit. În tot timpul anului, pe vârful muntelui se aflau doi cireși înfloriți. Oare noul sân era același cu sânul meu dușman, cu acel animăluț imatur pe care-l feream de priviri și de care mă rușinam? Acum avea cap jucăuș de bursuc ori de verighetă. Preferam sânul-măr, iar nu sânul-pară, care se afla mai aproape de răstimpul ofilirii. Astfel, după vremuri de izbeliște, sânul a devenit centru al lumii, iar expunerea lui, o strategie. Se părea că renunșasem la acele timpuri în care ei fusese tănuț în cuibul lui, ca un pui de vultur. Luarea în posesie a sânului meu nu însemna, însă, și dezgolirea lui. Aceasta putea fi oficiată tot în taină și doar înaintea lui Korin. Alesul meu accepta încă două perechi de ochi: ale lui Dumnezeu și ale vrăciului-șaman. Astfel, bălbăială sânului fusese vindecată, platoșa fantasmatică fusese străpunsă, iar eu mă simțeam femeie. Sânul meu, care concentrase în el inhibițiile bezmetice ale secolelor trecute, se maturizase și pășise, în sfârșit, în secolul XX. Corpul meu, nedeșăvârșit cândva, părea că își regăsise în căsătoria tainică tot ceea ce fusese pierdut în paradis: senzualitatea domestică, libertatea amoroasă și

uitarea răului.

Tot în adolescență îmi fusese rușine de sângele meu bolnav, de menstră. Mai târziu, ca femeie, aveam senzația că uterul meu neroditor este cel care sângerează și că merită acest lucru. Dar Korin mi-a spus că sângele acesta fusese de la începutul vremurilor o poartă către celelalte lumi și că din pricina aceasta femeia era mai norocoasă decât bărbatul, întrucât doar ea avea accesul la străfundurile lumii. Deoarece bărbatul, fiind închis trupește pentru totdeauna, nu putea descoperi intrarea în celelalte lumi decât printr-un anevoios tunel mental. Firișorul de sânge care curgea din mine mă scârbea și mă înfricoșa, deoarece avea culoarea inimii, era un roșu curat și înflorit. Simțeam, astfel, că încetul cu încetul mi se va scurge tot sângele, până voi ajunge smochinită ca o mumie. Dar Korin mi-a schimbat calea și a făcut-o cu măiestrie. Începusem să capăt trufia de a fi femeie: sângele meu devenise iluminat și călăuzitor, iar poarta pe care o deschidea era neprețuită.

Exista în mine și o altă tânjire, aceea de a fi altceva decât bărbat sau femeie: nu un hibrid, ci altceva. Uneori, chiar și androgenul mi se părea imperfect. Cu toate acestea, o anumită specie bărbătească mă atrăgea în chip nemaivăzut: efebii. Nu știam de unde venea această plăcere a gândului asupra lor, din ce ținuturi carnale și mentale. Efebii m-au înșeninat întotdeauna, lăsându-mă să-mi imaginez capetele lor pufoase și umerii arcuiți moale, ca niște sâni. Se pare, totuși, că mi-e scris să fiu de parte femeiască, dacă îmi place din efebi doar langoarea lor pisicească și somnolentă. Firește, nu am aflat niciodată ce ar putea să fie acel altceva, nici bărbat, nici femeie, spre care tânjesc. Poate că undeva în mintea mea stă și pândește un trup cu sâni, umeri și cap de efeb.

Când eram fetiță, nu-mi plăcea să mă joc de-a mama și de-a tata. Dacă, totuși, participam și eu la joc, refuzam întotdeauna rolul mamei, ca și cum aș fi respins însăși ideea de mamă. Acum, trecută de vârsta de treizeci de ani, îmi dau seama că eu nu am văzut niciodată în păpuși, niște fiice ale mele și, de aceea, refuzam rolul de mamă a lor. Chiar și pe vremea când eram fetiță, știam că păpușile nu ieșiseră din mine, prin urmare, nu aveam cum să mă prefac că am bebeluși. În povestea cu barza, nu credeam, deoarece nu zărisem vreo barză de aproape, decât una împăiată la muzeul de zoologie. Nu știu de ce, bănuiam, însă, că mama-femeia-fetița concepe singură copiii. Undeva, în capul meu,

înflorise chiar gândul că tata fusese născut și el de mama. Nu mi-am ținut niciodată păpușile la piept și nu m-am prefăcut că le hrănesc la sân, dimpotrivă aveam oroare față de acest gest, fără să știu de ce. Târziu am priceput care era tâlcul purtării mele. Mama nu a avut lapte și nu m-a putut alăpta după ce m-am născut. Eu am băut lapte adus de la Casa de orfani, astfel încât nu am putut stabili, ca bebeluș, o relație cu sânul, pentru că sânul nu a existat niciodată pentru mine. Nefiind alăptată și necunoscând sânul, nu am avut nici revelația lumii în care intrasem. Trupul mamei nu a fost pentru mine cosmosul, ci un obiect străin. Nu am putut călători în trupul mamei după ce m-am născut, pentru că nu am avut un sân călăuzitor. De aici, nostalgia mea bolnăvicioasă pentru călătorii, pe care le trăiesc mai întâi înainte de a le face, apoi în chiar timpul lor, și în sfârșit, după epuizarea lor. Aceasta este de fapt o altă amintire a lui Uterus pe care îl caut.

Tot în Uterus s-a aflat cândva și fratele meu, pe care mama l-a avortat pe când era fetus. M-am tot gândit la acest frate pe care ar fi trebuit să îl am și pe care l-am dorit întotdeauna. Mama mi-a spus că nu a putut să îl țină înăuntrul ei. Adierea acestui frate m-a bântuit mult timp: aveam senzația că, dacă el ar fi existat în carne și oase, relația dintre noi ar fi fost incestuoasă. Fratele acesta pe care nu l-am avut și pe care l-am căutat în diferiți bărbați mai tineri decât mine s-ar putea să fie o fantasmă pe care vreau să o țin închisă cu orice chip în cea de a douăsprezecea încăpere a capului meu. Din când în când, el iese din odaie și flutură mantaua roșie, iar eu mă arunc spre el ca un taur. Dar nu cu furie, ci cu tristețe. Mi l-am închipuit în pântecul mamei, mișcându-se ca un căluț de măr sau ca un pendul de orologiu măsurând chiar expulzarea sa din uter. Cum mai tânjeam după tine, frățioare fărâmițat, singurul amiralcopil al oceanului cu vinișoare, cu cât drag ți-aș fi așternut cearșafurile în pătuțul fără umbre, rândunelule, unde mi-ai zburat? Mă gândeam la spaima lui atunci când a fost aruncat afară ori la lânzezeala ochisorilor lipiți care s-au stins înainte de a fi apucat să zărească ceva. Nici să plângă nu știa. Dacă-ăș mai putea acum să-l cresc în pântecul meu! Să nu mai iasă niciodată din Uterus, dar să trăiască, să fie fratele meu. Să nu se nască niciodată, dar să nu fi murit. Uterus era țara făgăduinței atât pentru vii, cât și pentru morți. Mă întrebam ce se întâmplă cu feteșii păcloși care se nasc înainte de vreme și mor. Unde sunt duși ei? Cine-i petrece pe ultimul drum? Aș fi vrut ca Uterus să fie cimitir înstelat pentru

frățiorul meu. Mi-era teamă că trupușorul lui chircit s-a topit undeva într-un colț de spital, aruncat printre alte mogâldețe fără noroc. Ar fi încăput într-o cutie de bomboane sau într-o scoică mai mare. În scoica africană, pestriță și cu dinți mărunți de știucă, nu ar fi încăput; nici în scoica de la Capri, cu umflături maronii ca de ciumă bubonică, nici în păienjenoasa scoică spaniolă, cu șase gheare ascuțite, care ar fi putut fi un sfârtecător-de-sân în timpul Inchiziției. În schimb, *vagina dentata*, cum o poreclisem, uriașa scoică de la Santorini, i-ar fi fost prielnică. Era albă în afară și portocalie înăuntru, păstrând în ea atât arșița soarelui, cât și răcoarea mării turcoaz. Atunci când o puneam la ureche ca să-i ascult lăuntrurile, auzeam huruitul îndepărtat al valurilor cu mult înainte de a se sparge, dar pe deasupra acestui sunet obișnuit, auzeam ceea ce eu îmi închipuiam a fi foșnirile argintoase ale fratelui meu în Uterus. Aici îi construisem mausoleul de taină. Era o carcasă împărătească în care mortul meu mic se odihnea ca un tuareg în veșmintele sale suprapuse. Chiar dacă el nu exista acolo decât ca o amintire pe care nu am avut-o niciodată, dar pe care știam că aș fi putut-o avea, zefirul vieții sale de larvă în cocon răcorea sufletul meu de copil singur la părinți. Adio, rândunelule, ne vom vedea cândva în Uterus și nu ne vom mai despărți niciodată.

Orice pat este pentru mine un imperiu al epidermelor, un uter mai la lumină. În horbotele lui mă scufund ca înecata fericită. Apoi prin pernă simt ombilicul mamei. Somnul și lichidul lui amniotic au culoarea cerului senin. Coboară pe scările somnului uterin, fetițo, apoi fată, și-apoi femeie care nu te-ai născut de tot. Capul tău s-a ivit roșu de sânge ca o gură mușcată, dar trupul tău nu a vrut să iasă și a rămas acolo, chiar dacă a fost alungat până la urmă. De-atunci s-a bănuir că vei fi o femeie-țipar.

Cum eram când m-am născut? Burzuluiță, roșu-înnegrită, urlătoare. Cum eram când nu m-am născut? Cleioasă, liliachie, mută. Dintre toate stazele mele, doar la cea nenăscută, cu cerul burții deasupra și fără legea morală în ea, mă gândesc.

Nu mi-am închipuit niciodată cum ar fi să mă înec, dar o fac acum. Știu că m-am înecat în toate mările adunate la un loc: mediterană, roșie, neagră, a sargaselor, a caraibelor, tasmaniană, bengală, japoneză, caspică și multe altele. L-am simțit aproape pe Iona. Pielea mi se zbârcise tot mai tare, sarea, dar era o sare dulce, mă strângea într-o cămașă de miere. Pe ochi aveam cruste sfărâmate de

scoici și fâșii de alge care mi-erău bandaje. Ele mă apărau de orbire. Gura mea era cusută ca un fermoar cu bucăți de coral, în urechi aveam bureți de mare. Nu mai vedeam și nu mai auzeam nimic. Mă aflam într-o mare primordială în care erau topite toate celelalte mări de jeleu. Briza mă lovise în creștet ca o uriașă țeava de orgă prin care era pompat mirosul rară miros.

La bălciurile de sărbători, în carusel, tot învârtindu-mă până la amețală, mă-ncovrigam ca în uter. Capul îmi vuia de rotocoalele vântului moale, era un înot uscat și ghemuit, care mă speria și mă ispitea. În gondola mea aeriană aveam parte de câteva delicii ale solitudinii de fetus: încovrigarea (adică eu cu mine însămi), lichefierea imaginară a oscioarelor, vederea în clarobscur cu ochii închiși. Uterus era singurul loc unde nu ar fi trebuit să port ciliciu. Un astrolog mă văzuse de departe în burta mamei și voia să facem schimb de hărți stelare. Ceva îmi spunea să nu mă întorc acolo de unde plecasem și altceva îmi spunea să mă întorc acolo până mai pot. Minotaurul păzea porțile pe unde ieșisem și pe unde ar fi trebuit să intru iar. Știam că nu pot să-l ucid și că trebuia să-l îmblânzesc. O corridă cu un minotaur ar fi fost un lucru nebunesc și-apoi, pentru mine, el nu era o bestie, ci un animal încifrat, tăinuind spaimele care mă frământau.

201

Animalul meu totem este ghepardul negru care nu a existat vreodată. El are culoarea panterei albăstrui ca cerul înstelat. De aici să vină mușcăturile mele violente ce lasă cicatrici aburite? Tandrețea agresivă, de lacomă femeie, mă sperie. Mușcăturile mele vin de undeva din adânc, precum un val uriaș care începe să crească în mijlocul mării și are mult de călătorit până să se spargă de țarm. Eu nu m-am războit cu sânul mamei, nu m-am luptat cu el, nu l-am atacat și nu l-am mușcat. Oare de aceea voi fi fiind o mursecătoare întârziată? Să fie Korin nu doar iubitul care m-a făcut să-mi află senzualitatea, ci și sânul regăsit al mamei cu care doar acum port război de cucerire?

Nu am avut revelația ghepardului negru și alegerea lui a fost un dat: așa simțeam, ghepardul acesta mi se potrivea. Nu credeam neapărat că imaginea ghepardului negru mă proteja, dar simțeam că există o legătură ciudată între el și mine, ca un tainic vârtej psihic. Amintirea acestui ghepard a izbucnit cu moliciune, fără furie, după ce ea a stat ascunsă aproape douăzeci de ani mir-una din numeroasele odăi închise cu lacăt ale minții mele. Măcar acum știu de ce sunt o

carnasieră și o mursecătoare. Pe lângă imaginea ghepardului negru mai există un animal care mă bântuie, dar de foarte departe și fără aspect totemic. O bătrână tigresă. Legăturile mele cu ea sunt și mai neclare decât cu ghepardul negru, căci, dacă în cei dintâi există un substitut al făpturii mele, bătrâna tigresă îmi pare a fi fantasma altcuiva, fără să știu a cui. Acel cineva pe care bătrâna tigresă îl înlocuiește din umbră nu sunt eu. Este ca și cum o strămoasă imemorială mi-ar face semne de aducere aminte, dar eu nu o înțeleg nicicum și atunci ea tace cu încăpățănare și așteaptă să moară de bătrânețe.

În adolescența mea periculoasă am confundat adesea țara Uterus cu sexul femeiesc, din pricina celui de-al doilea văzând în cel dintâi un tărâm hidos. Sexul femeiesc mi se părea înspăimântător și vulgar, reziduu al unei lumi primitive și tribale. O pocitanie. Dionisismul lui era contorsionat, cu blestемate sclipiri de jad. Cu toate acestea, nicio clipă nu am văzut în sexul meu, fie el de fecioară, de fetiță, de nefemeie sau de femeie deplină, un organ dințat, un crocodil, un fierăstrău, o structură de foarfeci duble sau ceva asemănător. Confuzia aceasta între sex și uter o făceau prostituatele și cei care le frecventau. Interioarele lor prăbușite sau, dimpotrivă, elastice, erau apărate de tufe de rododendron ca niște coame de iepe acrobate. Erau primordiale pentru robustețea dintre coapse, pentru moliciunea simfonică de acolo și mai ales pentru bărbăția căreia doar ele știau să-i îngâne cântece de leagăn, de petrecere și de înmormântare. Navigau printre Turnuri Eiffel și Zgârie-Nori. Sexele lor erau arborescente și noptatice, dar era o noapte intestinală aproape. În despicăturile vulcanice, mîzga tuturor bărbaților ajunsese regină de cabaret. Mă gândeam la palpităția lor acrișoară, la gâl găiala de opium lunecos, la fermentația abisală. La viscerele lor cataleptice de femei pătrunse de mii de ori. Văzusem tot felul de sexe femeiești la viața mea. Zărisem scorburile exterioare, triumphiuri mai mici sau mai mari, sârmoase ori moleșite, cu gura bosumflată întotdeauna și indolentă. Le zărisem la mare sau în aglomerările feminine de la duș, pe când urmasem, în copilărie, școala de balet. Percepusem acea fojgăială ca pe un furnicar al vieții înseși, ca pe o întindere de landuri care îmbiau ori halucinau. Dar mă simțisem o străină: acrișoară, fără să înțeleg nimic din taina erotică a cărei stăpână eram. Pântecul meu era extraterestru și aerian. Până când să intru în stăpânirea lui avea să treacă multă vreme. Între

coapsele mele palpita o rană urâtă, nedureroasă dar rânjită, iar lucrul acesta mă făcea să mă simt străină.

Un bărbat contemplând sexul unei femei în adânc, oare nu contemplă de fapt ceea ce ar fi putut el să fie, pe vremea când embrionii erau amorfi și identici, adică femeiești? Oare nu încearcă el să afle locul unde a fost gestat doar fiindcă el, ca bărbat acum, nu mai poate fi nicidecum femeie? Pătrunderea dintre invertiți nu are nimic de a face cu pătrunderea unei femei de către un bărbat. A face dragoste cu o femeie înseamnă a căuta accesul spre Uterus. A face dragoste bărbat cu bărbat sau femeie cu femeie înseamnă a pustii ținutul Uterus și a păși pe tărâmul Haznalei. Făcând dragoste cu o femeie, bărbatul ajunge într-un fel sau altul în spațiul în care și el a locuit cândva, în încăperea aceea ovală, plină de oglinzi. Deși mucilaginos și spasmodic, sexul femeiesc era întrecut de cloaca anusului, acel tărâm numit al împuțiciunii.

203

Sexul femeiesc sau uterul, așa cum le confundam eu în adolescență, aducea cu o lume dispărută, o Atlantidă melcoidă, hidos-sublimă, o scobitură astral-râncedă, o sferă diamantină cu gingiile lucioase de lichioruri tari, o demonie a mucozităților, o cutie muzicală misterioasă în anarhia sunetelor, o lepră stacojie și cleioasă, un crater meduzeic. Drumul până aici însemna plonjare în vid. Acolo se afla răsuflătoarea lumii de dincolo care putea fi moartea, dar și altceva. O diademă lichefiată de dorințe încinge pântecul. Zorii sunt fosforescenți aici, la fel miezul nopții care se naște din vârtejul mareelor. În căutarea extazului, pelerinii ajung cu limba despicată șerpește la țărâmul giulgiului ceșos dinăuntru. Sub bolta oceanică, pântecul își distorsiona landurile cu voluptatea unui opioman.

Nu uitam că sexul femeiesc era o țară roșietică, violentă în sângerea ei. Femeinitatea se clădea și din bucățile de sânge ca niște fregate prelinse în vagin, în hruba argintoasă. Aici se scurgeau, de fapt, înseși fructele răscoapte ale femeii. Ovulele erau niște mărgelă deșirate, hieratice în solitudinea lor, dar dureroase atunci când, topite în sânge, se dovedeau a fi esență a nerodului. Fluidizarea aceasta a pântecului era cosmică și aducea cu un lințoliu. Laptele cel rău și rubiniu care curgea dintre coapse purta în el disoauția prostituatei abjecte care exista în fiecare femeie.

Trupul meu avea, la început, piele de bărbat, dar organe

femeiești. Nu mirosea precum un port și nici nu era pisicos. Foarte târziu mi-am acceptat trupul și uleiurile sale. Era, de obicei, un animal zvârcolitor care mă purta pe tărâmul greții. El era cel care mă făcuse în copilărie să delirez erotic, tot el a fost cel care mi-a păstrat fecioria cu furie rece, până când a fost atins de Korin. Când eram curată, mă simțeam mai desprinsă de corp, dar cel mai adesea pielea îmi părea înfiorătoare. Prin măruntaiele ei sexuale, femeia semăna cu o pântecoasă de care s-au fixat ca mușchiul pe copac alte animale cu sânge cald. Vaginul era pentru mine, privit din afară, văgăuna sau scorbură sau mica prăpastie moluscoasă. Spirala aceasta fierbinte cu miros de fructe putrezite aducea cu un cimitir cu morți proaspeți. Or, lucrul de care mă temeam cel mai tare era moartea. Ciudat, însă, cum sexul femeiesc se concentrase în sine două lucruri opuse, tocmai viața și moartea, nașterea și putrezirea, fetei minunați ai unui nou început și dezagregarea pestilențială. Cineva scrisese cândva că pântecul femeiesc este o mare uitată și secată de care doar salinitatea ei mucează mai aduce aminte că a existat odinioară. O mare mustăcioasă. Epicentrul cutremurelor și al incendiilor licoroase. Latrina moale. Jeleu de femeie cu pielea întoarsă ca o mânășă. Crater cu limbă de piscă. Pe când Uterus era altceva: avea urme stelare.

Când am gustat stridiile întâia oară, am înțeles pe loc ce înseamnă să mănânci dintr-un sex femeiesc. La început, țâșnește o senzație de greață, poleită cu acel farmec al delicatelor, stomacul se revoltă marinărește, murdărind carcasa corăbiei, pe când în cală șobolanii continuă să fojgăie cu mustățile lor electrice. Mi-a fost scârbă atunci când am gustat stridiile, dar am reușit să-mi opresc greața care urcase și se blocase între etajele din esofag. Mirosul unor caracatițe ciopârțite și fetide îmi stăruia în nări. Nu mă scârbise atât stridia propriu-zisă, care era cât un vârful de limbă, cu acea consistență perversă și alunecoasă, cât lichidele saline care o împrejmuiau. Mi se părea că în această lichiefiere se aflau stoarse vagine vii încă, turtite mai întâi ca niște meduze hăcuite cu bocancii și plutitoare apoi în mierea lor pestilentă. Dar tot atunci am mai avut o altă senzație: nu doar aceea că îmi mănânc propriul sex ca un pepene stricat, ci și că îmi clefăi globii oculari. Stridia ori sexul era un ochi mort, înspumat. Lichiefierea lui era nu doar o metaforă a uleiului sex de femeie, ci însăși starea de putrefacție a lumii noastre care se descompunea în trombe, împrôșcând cu răsuflarea și sudorile ei cangrenate. Iar sexul

femeii era chiar centrul acestui cosmos unsuros.

Trupul meu a încetat să mă dezguste atunci când el a încetat, de fapt, să mă dezamăgească. Atunci când a devenit, cu adevărat, un trup căruia îi corespundeau numele și firea mea, mirosurile și asperitățile mele, tot ceea ce eram, fără să mai fi vrut să fiu ceea ce nu puteam fi. Pe Everestul lui am înfipt stegulețul cuceritor atunci când, fără să mă mai las hărțuită de neajunsurile lui, le-am luat calm în stăpânire când am descoperit sufletul trupului meu, care era năvalnic, dornic să se răsfrângă

205

În zările trupelniciei, ca o leoaică întinsă la umbră, cu ochii lăcrămoși de arșița languroasă a savanei. Se cuvenea să arunc redingota și melonul și monoclul trupului meu, ca să rămân într-o piele destinată și neîndoielnică, respirându-mă pe mine însămi.

Femeile pot mirosi a tot felul de bărbați, așa cum și bărbații pot mirosi a tot felul de femei. Există mirosuri fricoase sau, dimpotrivă, prietenoase, există mirosuri încărcate ori sfioase, și așa sunt și cei care le emană epidermic, există mirosuri chemătoare, biciuitoare, înspăimântătoare. Așa cum există rapturi care nu miros a nimic, periculoase tocmai pentru că pot fi bănuite că nu au nici umbră. Atunci când mirosul lui Korin s-a amestecat cu mirosul meu, mireasma obținută a fost unică și de neîmpărtășit. Era dincolo de bine și de rău, de urât și de frumos, de plăcut mirositor și de dezgustător. Firește, nu uitam că, pe de altă parte, exista o zonă de latrină a trupului, cu toate odăile ei gălgâitoare. Dacă mai sufeream pentru trupul meu, chiar și după ce îi destăinuiseam senzualitatea, aceasta pentru că nu izbutisem să-i descuamez puținele piei scârboase pe care le mai avea. Nu reușisem să-i extirp pestilentele. Trupul meu era, oricât aș fi vrut să nu fie astfel, și o uzină de urinat și defecat. Cele două mașinării corporale mi se păreau monstruoase, dar nu aveam cum să scap de ele decât dacă m-aș fi mutilat. De aceea, asemeni filosofului retras din lume, vorbeam, uneori, urât cu trupul meu, mai bine zis răcneam cât mă țineau puterile. Porcule, strigam către el, cu singura scârbă care îmi mai rămăsese de mântuit. Ce-i drept mi se părea porcesc doar în această latură scatologică a lui, căci a face dragoste nu mai era deloc porcesc, așa cum mă prevenise, cândva, mama.

Moartea m-a făcut și ea să aflu spaimele dragostei, pentru că l-am dorit pe Korin mai adânc după ce era să moară. Știu că ar trebui

să mă gândesc în fiecare zi la moarte și să mă pregătesc din vreme. Uneori, când o simt visceral, mă sufoc de spaimă și mă smulg anevoie din nisipuri; ei mișcătoare. De aceea, mă gândesc să mă pregătesc măcar câteva clipe pe zi pentru ea și poate în câțiva zeci de ani voi fi coaptă. Dacă nu, voi muri fricoasă. Atâta timp cât îi gândesc pe morții mei, ei nu au murit cu adevărat. Și mă gândesc destul de des la ei, pentru că îi simt blânzi și ușor de purtat în spinare și mult aș vrea să știu că și ei mă simt astfel pe mine. Dacă ar putea să mă atingă vreodată, m-aș speria cumplit, dar poate că tocmai sperietura aceasta îmi lipsește. Este un exercițiu pe care trebuie să-l fac de acum înainte. Să simt moartea și să ajung să fac lucrul acesta exact așa cum beau apă, mănânc și respir. Am pus-o multă vreme înaintea dragostei și a credinței, până când dragostea a întrecut-o. Dar, poate, cel mai bun lucru ar fi să le depășească pe amândouă credința. Mi-e frică încă de frica morții, adesea o simt cu măruntaiele pe care mi le întoarce pe dos și mi le vântură la porțile trupului. Nu am înfruntat-o cu adevărat niciodată și am amânat mereu lupta. Pentru întâia dată, însă, mă gândesc acum destul de senină la ea.

Les revenants, adică întorșii din moarte, povesteau uneori că, acolo la granița dintre cele două lumi opuse, se scâldaseră într-o mare fosforescentă. În mijlocul acelei mări căzuse, nu se știe de unde, un meteorit stacojiu, străbătut de linii azurii. Era, de fapt, spuneau *les revenants*, o hartă a nașterii și a morții, căci meteoritul funcționa ca un glob pământesc, hașurând continentele, oceanele, insulele, țările prin care suflul vital circula până să se stingă. Nu era o hartă clară, ci mai degrabă harta orfică a unei comori ascunse. Marea aceea se afla într-o scobitură ca un cazan și era caldă din pricina meteoritului care nu se răcea niciodată. Întorșii din moarte spuneau că marea semăna cu o glugă sau cu un marsupiu, Se scâldau în ea până când simțeau că nu mai vor să moară și că fuseseră gestați îndeajuns încât să se nască a doua oară. Și se nășteau într-adevăr.

Povestea aceasta mă făcea să mă gândesc adesea la călătoria pe care, în adolescența mea, o tăcusem la o epavă aproape de țărmul unde lâncezeam ziua întreagă, la mare. Nu înotasem singură până acolo, ci fusesem însoțită de încă o fată și de câțiva băieți care, cu toții, priveau înotul nostru ca pe o aventură. Era o navă uriașă, ruginită, pestilentă, căci toți cei care, asemeni nouă, înotaseră până la ea, își făceau fericiri nevoile acolo, de parcă s-ar fi eliberat de o povară, Am intrat prin

spărtura de la pupa, apoi am urcat pe o scară ruptă, mai mult cățărându-ne și târându-ne șerpește. O dată ajunși sus, din pricina emoțiilor pe care le tăinuiseam, am surzit și nu am mai auzit decât liniștea unui pântec necunoscut. Mă miram și eu de o asemenea percepție, dar știam că nu mă înșel: epava era un pântec senin. Surzenia mea a ținut îndeajuns de mult încât să am timp să înțeleg sensul călătoriei până la epavă. Nu era o aventură, ci o întoarcere în pântec. Mă simțeam împlinită acolo, dar îmi era și frică, așa cum celui născut îi poate fi frică de nenaștere. Eu am fost cea care a dat semnalul de plecare: presimțeam că epava avea să se scufunde de tot, cândva. Mulți ani la rând am tot zărit epava în larg, dar de înotat până la ea nu am mai făcut-o niciodată.

Korin fusese întâiul și singurul meu iubit, chiar dacă mai avusesem parte de alte îndrăgosteli tremurătoare și pâcloase. Era o trufie aici, un banchet amețitor în volutele lui, iar acesta avea să se preschimbe într-un carusel, după ce eu voi fi împlinit treizeci de ani. Imediat după ce făceam dragoste, efortul trupului meu era atât de mare încât mă scufundam într-o semicatalepsie. Nu eram obișnuită cu o asemenea epuizare amoroasă, iar trupul meu, deși deflorat, mai păstra încă obișnuințele fecioarei zăvorâte. Era oarecum stingherit de torpoarea produsă de dragoste și se apăra așa cum putea, adică adormind pe loc. După aproape zece ani, învățasem să fac dragoste ca o ibovnică dulce-amăruie: eram stârnită din loja trupului de unde priveam mai întâi prin binoclu trupul lui Korin și-apoi mă năpusteam. Așa se năpustesc cele trei leoaice asupra gazelei, căci erau trei femei în mine: hărtuitoarea, mușcătoarea și devoratoarea. Dar, oare, dacă-mi scriu dragostea aici, acum, nu o voi și istovi, năucind-o și, în cele din urmă, voi pierde-o?

Într-una din după-amiezi, am găsit, păstrați între niște pernițe de catifea vișinie, câțiva din dinții noștri de lapte. I-am pipăit cu o curiozitate stranie: ei nu se deosebeau, nu arătau prin nimic că ar fi fost de băiat sau fetiță, dar păstrau în ei, în mod uluitor, amintirea lui Uterus. Erau vâslele minuscule ale bărcii în care voiam să găsim calea înapoi sau, dacă acest lucru nu se putea, să facem o călătorie asemănătoare celei pe lună. Chiar dacă era luna din pântec. Ca niște perle mâncate de lepră, acei dinți de lapte purtau în ei amintiri orbitoare. Dacă aș fi trăit în sălbăticie, mi-aș fi făcut un colier din ei, dar așa îi păstram ca pe moaștele noastre cu mult înainte de a muri,

fiindcă erau de fapt niște moaște de dinainte de naștere. Risipiți pe covor, puteau fi confundați cu destule lucrușoare, nasturi spărți, cioburi de sticlă, unghii cornoase, pietricele, scoici, dar rostogoliți și atinși cu bastonul de sticlă al bunicului ei erau hăitași ai sânului, carnivori împietriți și mai ales obiecte magice de întors în timp. Amândoi voiam să lăsăm de izbeliște lumea aceasta și să plecăm. Dar unde? Pe o insulă grecească. Presimțirea ne spunea că acolo ar putea fi Uterus cel vizibil, căci pe cel invizibil altfel trebuia să-l aflăm.

Mama mai păstra într-un geamantan vechi și alte câteva semne ale nașterii mele: botoșeii și scufia de nou-născută, amândouă așezate pe rochia ei de mireasă și pe coronița uscată de flori pe care o purtase la nuntă. Mai avea și altceva mult mai tainic: primul meu puf negru din creștetul capului, pe care mi-l tăiasse imediat după naștere, după ce fusesem spălată de sânge. Ofranda perișorului meu de atunci, din clipa aceea a ieșirii din pântec, mă năucea, căci mama semăna cu o făcătoare de farmece care păstrase ceva din trupul unui aliat, tocmai pentru a-l face pe acesta să-i fie toată viața supus. În părul meu credeam că se află multă putere, iar faptul că mama păstra acele fire primordiale mă lega vrăjitoarește de ea. Priveam cu un sentiment straniu amestecul făpturii ei de dinainte de a deveni femeie și de dinainte de a mă naște eu, și primele mele lucrușoare de pui de om care se descovrigase din pântecul ei. Când, mai târziu, trecută de treizeci de ani, am purtat eu însămi fosta rochie de mireasă a mamei, dar ca pe o rochie de vară, am simțit cum în foșnetul acelei rochii se suprapuneau două trupuri: unul feciorelnic, al mamei pure, celălalt al panterei care devenisem acum și care își mișca trupul sălbatic. Alchimia acelei rochii făcea să iasă la iveală un palimpsest de femeie, o mamă-fiică, unde imaculata era, însă, mama de odinioară. Apoi mai era o altă senzație ciudată: mi se părea, purtând acea rochie de fluture de varză, că o parte din trupul meu este chiar trupul mamei care mi se concentrase în sâni. Brațele, trunchiul, picioarele erau ale mele, dar sânii aceia albi și pufoși erau ai mamei-codane. Îi simțeam cum își ivesc ochii de mură și eram stingherită de bucuria femeiască ce mă răscolea, adică de trufia de a fi femeie.

Coapsele mele aveau mușchi de faun și boare de amazoană. Nici nimfetă, nici matroană. În șolduri zăcea o ospetie de zile lungi. Trupul se pregătea într-un fel neștiut pentru ceea ce credea a fi călătoria în Uterus. Putea fi o călătorie în spirală, în care trebuia să stau ghemuită,

sau o legănare în cercuri concentrice, în care trupul meu amușina cu nările și botul lui de câine de vânătoare.

Uneori mă gândeam la Uterus ca la un dormitor sau internat. Un abur calduț ajungea până în reveria mea închipuită dintre cearșafuri, aducându-mi aminte de grădinița unde, pe când aveam câțiva ani, oamenii mari ne puneau să dormim în paturi frățești, la ceasul amiezii. Paturile veneau din perete, ca niște rafturi împungătoare, ele desfăcându-se și strângându-se cu ușurință. O singură dată s-a întâmplat, mi-aduc aminte de parcă mi-aș fi spart capul, ca patul să se strângă de perete, în timp ce eu încă mai dormeam în el. Încurcătura aceasta nu m-a speriat deloc, dimpotrivă m-am simțit bine cu capul în jos, strivită de placajul care mă închisese ca într-un mormânt, dar cu picioarele în sus. Era o burtă dreptunghiulară, calduță, un fel de cuib de fetiță deja născută, dar care își aducea aminte de o senzație de odinioară, de pe vremea când nu știa să vorbească, nu putea să vadă și să audă. Nostalgia mă făcea să sughiț, dar nu trebuia să beau apă ca să mă liniștesc, era de-ajuns să mă gândesc că înot în singura mare care m-ar fi primit să mă înec. Mai târziu am înțeles că nici chiar pierderea fecioriei nu-mi putea da gustul real al pântecului din care am fost expulzată.

Mă gândeam cu nesăbuintă la aceasta. La urma urmei, ar fi trebuit să simt exact pe dos, căci pierderea virginității o transforma pe cea care până atunci fusese doar o fată, într-o neofită în Uterus. Cerurile se deschideau, apele se învălmășeau. Undeva, în acel athanor străbătut de false crize de epilepsie, se întâlneau două lumi, cea femeiască și cea bărbătească, precum niște marea evanescente. Sau era un palazzo venețian, cu ziduri mâncate de igrasie? Dar nu, hăul acela al plăcerii sfâșietoare era și al începutului, și al sfârșitului. Viața care lua ființă acolo era triumfătoare în viermuiala ei. Chiar și eu, care nu puteam să fiu născătoare a unui fiu de la Korin, mă bucuram de aurorele și asfințiturile pântecului meu, unde lumea renăștea răsucită în ea însăși, chiar dacă doar fantasmatic.

Eram în mod năvalnic pasionată de trup, fie acesta al meu sau al lui Korin. Deși era făcut din forme solide și lichide la un loc, trupul primise pentru mine o imaterialitate diafană, de vânticel de vară, în amurg. Era un paravan mătăsos pentru tot felul de foșniri ireale. Faptul că îl alint și îl terfelesc aici, descrăindu-i zonele subterane și lunare, ține de bucuria de a-l fi descoperit în cele din urmă ca pe un prieten

târziu. Mă hârjoneam cu el, dar era ca și cum m-aș fi atins de o stihie împlântată. Părea să fie al cincilea element, înrudit cu apa, focul, pământul și aerul, având din fiecare câte puțin, dar și ceva numai al lui. De fapt, ca să-i percep așa cum îl percepeam din toate cotloanele lui, aproape că mă decorporalizam și procedam așijderea cu trupul lui Korin, privindu-l de undeva din vârful camerei și răsucindu-l pe toate părțile. Îi cunoșteam adâncitura fiecărui por, aricii firelor de păr din barbă, dar și lunca mătăsoasă de la subsuori, grăunțele de cuarț de pe spinare sau robustețea coapselor de bărbat războinic. Mă iscodeam apoi pe mine însămi ca la autopsie, dar era o autopsie pe viu, de vererită curioasă.

Oare nu ajunsesem, de fapt, să simt cu trupul sufletului, nu mă îndepărtasem fără să știu de corp, precum șarpele care leapădă piei? Și mai ales, nu ajunsesem să-mi iubesc dragostea mai mult ca pe purtătorul ei viu, Korin, dulcele meu? Atingându-l și dimineața, și după-amiaza, și noaptea, gustasem din toate sucurile iubirii, băusem închipuit din sângele lui curgător prin vene, făptuisem împreună toate fantasmalele care se bucurau. Îmi plăcea să-i ascult inima cum bate în talpă. Era un loc plebeu, dar inima lui bătea acolo cu o putere nemaivăzută, de corăbier. I-o ascultam și în șolduri; acolo bătaia inimii trecea ca un convoi de pelerini prin defileul pelvian. Un cuib de lebede plutea în șolduri, le auzeam cum fâlfâie și se lipesc de oase. Trupul său ajunsese să fie, fără să-mi dau seama, un obiect poetic, și, în curând, avea să se întâmpale același lucru și cu trupul meu, dacă nu izbuteam să-i regăsesc sevele primare. Faptul că descoperisem frumusețea astfel, cu încetinitorul și într-un trup de bărbat, mă tulbura. Cercetam cum cade lumina pe el, ce fel de raze îl străbat, cum strălucește pielea în diferitele ceasuri ale zilelor și nopților, cum se potrivea cu transparența aerului culoarea ochilor săi, de obicei albaștri, dar și verzi sau gri. Apoi, Catifeluş, cum îi spuneau orbii din copilărie, avea o piele de cerb sau, dimpotrivă, rugoasă, aflată în strânsă legătură cu somnul sau nesomnul lui. Trupurile erau niște obiecte străine de noi înșine, dar numai privite dinăuntru, căci dinafară ne făceau să amețim ca niște scări în spirală pe care coboram valvârtej. Prin foile de ceapă sidefie ale cărnii, substanța trupului nostru era năucitoare și consistentă ca un amestist singuratic. Ne topeam unul într-altul ca niște banchize fierbinți. Eu ieșeam din pielea mea, Korin, dintr-a lui, apoi ne uneam într-un fel de ceremonie a ceaiului. Pe dinăuntru lucrul

acesta trupesc părea a fi lin, dar pe dinafară putea fi un taifun.

Trăisem adolescența și întâia mea tinerețe îngropată în cărți, încât propriul meu trup devenise o carte cu coperti și încuietori din argint. Iar acum, *nel mezzo del camin*, redescopeream trupul ca trup: pielea și sângele, plămânii și sexul nu erau confecționate livresc, ci pulsau de viață. Ajunsesem chiar să mă farmec cu propriul meu corp: mă atingeam, încântată de consistența arămie, de carnea mea bine legată. Beția aceasta corporală era, firește, de temut: odinioară urasem trupul, iar acum făcusem idol din el. Fusesem dintotdeauna pătimașă, fără să cunosc calea de mijloc. Dar trupul meu era prea zvârcolitor ca să aibă castitate de născătoare ori de călugăriță însămânțată.

În zona arșiței, adică vara, trupul meu primea o vigoare sporită. Făceam dragoste ca o flămândă nesătulă, dar pe îndelete, într-un carusel în care trupul lui Korin îmi apărea reflectat în cioburi de oglindă moale. Ritualurile noastre nu erau de împerechere, pentru că nu zămisleam copii. De aceea, ele aveau o forță de dincolo. Ne concentrăm asupra propriilor noastre trupuri, smede și catifelate, dar încordate. Erau mature și frumoase în splendoarea puterii lor de a iubi. Anii aceștia erau desăvârșiți și fără deșertăciune. Ne înmânunau și înnoiau, ne binemiresmau, dar ne și nelinișteau, căci nu știam când avea să se încheie sorocul lor. Ce va mai rămâne din trupurile acestea care se mângâiau și se înlănțuiau alcătuind

O frumusețe unică? Avea să-și mai amintească cineva de ele? Noi înșine, la bătrânețe, cum aveam să purtăm povara fostelor trupuri desăvârșite și pierdute pentru totdeauna? Vom rătăci, îi spuneam lui Korin, până când vom putea să le cuprindem cu tărie în suflet. Avea să fie, oare, astfel?

Erotismul meu nu funcționa deloc precum un ceasornic. Dimpotrivă, era imprevizibil și ciudat, avea avalanșele și cascadele lui, la fel cum avea refluxurile și mersul înapoi al crabului. Nici nu râvneam să

1 țin sub control, căci voiam să fiu liberă înăuntrul dragostei trupesti. Luptasem îndeajuns ca să câștig bătălia aceasta cu trupul meu și doream să rămân învingătoare.

Dimineța, imediat după trezire, citeam din *Proloage* vieților sfinților. Mă miram și mă simțeam mereu stârnită de asprimea la care se supuneau pustnicii. Unul din ei mărturisea astfel: *Eram între cei trupesti și, în același timp, între cei fără de trup, nici fără de trup fiind,*

dar nici trupesc. Zile întregi m-am gândit la spusele lui. Felul în care îmi cucerisem trapul și, în același timp, mă despărțisem de el, era o izbândă, dar și o veșnică schismă. Mă obișnuisem cu gândul că lucrurile stăteau astfel și că nu se puteau potrivi altfel. Trăiam în extreme: sau îngropată în trapul meu cuib, sau desprinsă de el, cu scârba de a avea ceva ce nu-mi doream, de a purta piele, de a fi locuință a sângelui și a altor licori. Dar oasele mele îmi plăceau. Erau stabile ca pământul, fiindcă aveais o consistență palpabilă. Așa cum tot ceea ce era moale mă neliniștea, tăria oaselor mă alina. Albe, galbene sau cafenii, oasele mele îmi dădeau senzația că nu sunt singură în trapul meu, că am prieteni în el. Oasele mi» erau pat aspru, dar senin, de călugăriță. Senzația aceasta de nici fără de trap fiind, dar nici trupesc, așa cum mărturisea pustnicul pe care! – am pomenit înainte, o aveam ca un fel de leșin între bolgii. Trup ori netrup, însă, eu îmi cucerisem dreptul de a simți fără limite

Una dintre spaimele lui Korin, poate cea mai adâncă spaimă, era aceea că fetusul său murise demult, acolo în pântecul mamei, iar el, cel de acum, era de fapt un altul schimbat. Spaima aceasta se ivise din chiar lichidul amniotic al mamei sale care îl născuse înainte de vreme, după ce el ajunsese să se sufoce și aproape să moară. Ieșirea din pântec a durat mult timp: Korin îmi povestea că de acolo, dinăuntru, zărise prin pâclă luminițele unui oraș, auzise un zumzet sonor, dar nu izbutise să iasă, fiindcă la marginile oceanului păzea o orcă sau un alt mamifer acvatic terifiant. Fantezia nu avea cum să o cunoască pe vremea aceea, așa încât se lăsase pradă pierzaniei. Când, în sfârșit, a primit binecuvântarea de a ieși în lume, era deja vânat și cunoscuse periferiile morții. Amintirea aceasta încețoșată de regatul nenașterii și al morții acolo, înăuntru, revenea în valuri reci și neprielnice, atunci când era respins de cineva. Simțea că respingerea venea, tocmai *fiindcă el era cel care nu se născuse* și, nenăscut fiind, un altul îl substituise.

Îi era drag Peter Pan și era solidar cu omuleții din Neverland, fiindcă se simțea asemănător lor, adică nenăscut. Adevărat, Peter Pan și ceilalți omuleți nu erau copii nenăscuți, ci pierduți și rătăciți, dar acest lucru nu era foarte diferit de nenaștere ca infrarealitate. Ca ținut în absența mamei, tărâmul Neverland avea pentru Korin o magie tristă. Era un paradis pierdut, în stare încremenită, și nimic nu putea să fie mai amar decât o copilărie mahmură de beția morții și cu ancora suspendată. Eu, însă, vedeam pe altcineva în Neverland. După ce am

Înțeles că nu putem avea copii împreună, căci trupurile noastre nu ne îngăduiau, m-am gândit mereu la fiul pe care nu îl puteam nici măcar concepe, ca la un locuitor al Neverlanduhii. Mă însenina să-l știu, totuși, undeva, chiar dacă într-o irealitate greu pusă la încercare. Nevroza mea de mamă a nimănuui se însenina gândindu-l pe fiul meu, carne din carnea mea imaginară, într-un tărâm virtual, chiar dacă topindu-se în gheena disperării mele. Mai era și altceva: aici, în Neverland, Korin și fiul nostru (căci era al lui, în ciuda faptului că nu îl puteam avea împreună) puteau locui într-o aceeași dimensiune atemporală pe care eu mă sileam din răputeri să o născocesc și să o îndur. Uneori, plângeam mărunț, femeiește, atât pentru fiul care nu se ivise niciodată în pântecul meu, cât și pentru bărbatul meu drag care credea că nu se născuse niciodată. Mi-i închipuiam în nișe gemene, argintate, acoperiți de mucus și alte lichide, și împietriți în nenașterea lor comună. Aceasta era, de fapt, cea care-i unea și făcea ca, măcar în această dimensiune paralelă a minții mele, tatăl și fiul să fie împreună, legați de cordonul ombilical al gemetelor de deznădejde pe care le scoteam după ce, epuizată de artefactul meu frankensteinian, cădeam într-un somn cleios.

Din când în când mă bântuia un vis înspăimântător. Îl visam pe Korin, din a cărui coapsă ieșea un fetus tăcut, ce creștea uluitor, devenind făptură obișnuită. Era alb, înveșmântat în voaluri ca o femeie indiană, părând a fi îmbrăcat într-un sari. Chipul său de fetus îmi stârnea milă, căci era al unui copil bătrânicos, supărat pe viață și lume. Tremuram jalnic în vis, în colțul de unde urmăream filmul acesta pâcios. Glasul lui debil îi spunea lui Korin: „Tată, de ce nu vrei să mă naști?” Iar alesul meu îi dădea mereu același răspuns: „Eu nu sunt tatăl tău, eu nu sunt tatăl nimănuui”. Apoi glăsciorul acela scâncea iar: „Tată, de ce nu mă vrei?” Fetusul acesta nu putea fi decât copilul care nu putea să se nască din mine și din Korin. Mă temeam de el și de un iad cu fetuși albi. Până la urmă, apariția a glăsuț trist: „Tată, mă întorc de unde am venit”. Apoi se împuțina la trup ca o păpușă și alunecă spre coapsa lui Korin care se închise ca un mormânt. Un fetus alb luase chipul copilului pe care eu și alesul meu nu-l vom avea niciodată.

Cine era cel dintâi, fiul sau bărbatul meu? Nu eram într-atât de bolnavă încât să mă las hărțuită de cel absent, adică de fiul meu, deși îl dorisem cu disperare. Mai ales după ce Korin a fost să moară, bărbatul meu a devenit nu doar singura, ci și ultima mea dragoste, chiar dacă o

vreme, cât durase nevroza mea de nimicnicie, fusese înlocuit de fantasma palidă a fiului nostru mut, care nu voia să se întrupeze în buruienile pântecului meu. În visele mele spăimoase, îl mai vedeam uneori în vreun ungher, tăcut și stingher, iar chipul lui de umbră amorfă se suprapunea peste cel al lui Korin. Părea că-mi spune că! – ara uitat și că m-am dăruit prea mult tatălui său, părea că-mi strigă: mamă, cine sunt eu și unde mă afli? Alesul meu îmi spunea, dimineața, că am strigat în somn și am vorbit într-o limbă neștiută. Am înțeles în cele din urmă că învățasem limba din Neverland, dacă nu cumva chiar eu o inventasem, ca să găesc o cale de a mă apropia de fiul meu, de a-l atinge și, apoi, de a mă despărți de el, vindecându-mă și întorcându-mă în lumea pe care o părăsisem de ceva vreme și unde mă aștepta dragostea cea vie pe care nu aveam să o pierd niciodată, dat fiind că la dragostea cea moartă renunțasem pentru totdeauna.

Când, după mulți ani de la căsătorie și de la prima mea spovedanie, am avut curajul să merg și a doua oară la duhovnic, scoțând din mine rușinea și spaima, lucrurile s-au petrecut astfel. Cei care stăteau la coadă înaintea mea aveau niște chipuri senine, așa încât mă gândeam cu oroare că voi fi fiind singura păcătoasă dintre ei, căci fremătam și mă răsuceam înăuntru, privind la ușa de la intrarea în biserică pe care aș fi vrut să fug și să scap de rușinea de a-i spune preotului ceea ce trebuia să-i spun. Atunci când am intrat în odăița de spovedanie și am îngenuncheat sub patrafir, am început cu noduri în gât să mărturisesc că nu mă mai spovedisem de un potop de ani și că la întâia mea spovedanie mințisem. Mințisem că sunt credincioasă și curată la trup. Preotul a tresărit sau mie mi s-a părut că a fost uimit foarte, încât din clipa aceea un frison mi-a fost frate trupesc până când am sfârșit spovedania. În spaima și rușinea mea, mă sprijineam de piciorul stâng al preotului care a înțeles imediat că nu trebuie să mă alunge, întrucât nu știam ce să fac, cum să stau, cât să spun. Tremurul mă făcea să semăn cu un copil pedepsit și stingher. Când preotul m-a întrebat dacă alesul meu și cu mine avem copii, i-am spus că nu. El a rămas o clipă pe gânduri, apoi a rostit: *înseamnă că așa vrea Dumnezeu. Nu-i nimic.* Când am ieșit din odăiță, am privit vârful căptușit al cupolei din biserică unde se afla chipul luminat al lui Hristos. Pe când mă îndreptam spre ieșire, mi s-a părut că zăresc pereții îmblânziți de pielea moale a lui Korin. De fapt a fost o senzație mentală, căci pielea bărbatului 1 l-eu mă liniștea într-atât încât sufletul

meu zbuciumat încă, după spovedanie, s-a putut liniști cu adevărat doar la atingerea imaginară a cărnii sale înmiresmate și odihnitoare, care era cuibul meu de vrabie zgribulită.

Din cea de-a doua călătorie în Grecia, în timpul căreia străbătusem patru insule prădalnice, adunasem diferite pietricele care îmi aduceau aminte de Uterus. Odată ajunși acasă le-am scufundat în apă, într-un recipient de sticlă, pentru bijuterii. Era de-ajuns să le privesc în lumina îmbietoare a după-amiezii, ca să zăresc cu ochii întredeschiși, în așa fel încât frânturi mici, sclipitoare ca de lame, să-mi taie pupilele, țărmurile țării interioare pe care și eu și Korin o căutam. Erau mai cu seamă pietricele din cremene albă: unele aveau irizații cenușii, altele se lăsaseră momite de un galben palid sau de un roz-portocaliu neclar, altele erau zebrate și roșietice. Cea mai mare piatră găsită de Korin era cafenie și avea desenată pe ea resturi cuneiforme încinse cu un brâu alb ia picioare. Mai existau apoi câteva pietricele viu colorate, verde corcit cu stacojiu, albastra cu roșu, dar despre ele spuneam întotdeauna că străjuiesc intrarea în Uterus ca niște monștri făcuți să-i sperie pe cei inapți pentru tărâmul dinăuntru.

Uneori, stăteam ceasuri întregi și priveam fără să clipesc pietricelele aflate sub apa clorurată, autohipnotizându-mă împietrită ca un copil autist. Era ciudat, fiindcă nu gândeam țara Uterus ca pe un abis, ci ca pe un munte înzăpezit și pur de orice atingere. În același timp, însă, mărirele mele bezmetice, mentale sau nu, erau mai cu seamă gropi uriașe de extaz. Simțeam văpaia proiecției mele atât ca pe ea însăși, cât și ca pe inversul ei, fără să controlez în vreun fel contradicția. Evlavia cu care speram să ajung siderată în Uterus nu era decât o coajă. Or, începusem să mă descojesc și nu mai conta nici cât negru sub unghie dacă era noapte sau zi în pântecul acela himeric, dacă apa sau focul era substanța lui divină, dacă aveam să mă pierd pe mine însămi sau să mă regăsesc. Important era că făceam călătoria aceasta împreună cu alesul meu și că dragostea noastră, doar ea, era zefirul care ne împingea ușor spre centrul pământului, al lumii și al tuturor mamelor. Minotaurul străin pe care îl căutam trebuia să se afle și el acolo, la fel fiul neconceput și nenăscut pe care îl uitasem, dar care era, mental vorbind, un fiu al mamei. Oare nu s-ar fi putut să ne întâlnim toți trei, mama, fiul de nicicând și tatăl, în acea dimensiune a neantului provocat?

Dar cine era minotaurul nu știam. Nu știam nici măcar de ce

mintea mea se fixase pe această imagine animalieră, dacă nu cumva ea trebuia să mă facă să ies din larva de cocon în care eram protejată de fantezie și de voință, cele două trăsături neîndoielnice cu care mă încondeiase Dumnezeu, înainte de orice, însă, minotaurul părea să fie el însuși o hartă ascunsă, o caracatiță clarvăzătoare care mă țâra în adâncuri ca să-mi șoptească un nume de insulă, și acela era Creta.

Nu uitam un alt lucru de căpătâi, anume că minotaurul era o-metaforă ca un marsupiu pentru polul sexualității mele pe care o refusam în adolescență și care își găsisese calea firească alături de Korin. Putea fi ceva tenebros, dar și o lumină de opal care urmărea să-mi iau în stăpânire propriul meu corp, laolaltă cu sufletul și cu mintea ce zburătăciseră separat. Voiam să unesc într-un inel cele trei conținuturi ale mele și să port acest inel până la moarte, pe deget, în ureche, în nas, undeva unde aș fi putut să-i simt prin durere înfigerea în came, ca să-mi aducă veșnic aminte de această logodnă îndrăzneță.

În adâncul meu, sanctificasem deja insula Creta ca pe o fecioară violată de un animal mitic, zămisbind mai apoi *ceva* neliniștitor. Începusem chiar să cred că vocația mea era aceea de corăbier, în ciuda sexului femeiesc pe care, iată, ajunseseam să-i port cu glorie, până la urmă. Busola mea neagră mă călăuzea mereu spre Creta, spre centrul pântecului iuturor femeilor, deci și al meu. Poate că devenisem femeie deplină doar exterior, iar interior, feminitatea mea vulcanică nu putea să se desăvârșească decât prin această călătorie, dacă la capătul ei aș fi reușit să găsesc ceea ce trebuia să găsesc, fără ca eu însămi să știu ce era acel giuvaier, dibuindu-l așa cum fac, de fapt, chiar acum.

În timpul celei de-a doua călătorii în Grecia, în insula Naxos și pe Santorini, făcusem un lucru ciudat. Îmi expusesem trupul gol la vântul din nord, lăsându-l să-mi pătrundă în pântec. Săpasem în nisip niște gropi în care mă așezasem, lăsându-mă să fiu zgâriată de vânt, dar nu de oricare, ci doar de acela din nord. Aș fi preferat să fie cel din sud, căci era mai cald și mai dulce, dar Korin spunea că doar vântul din nord le este prielnic femeilor-războinic, așa cum voiam eu să fiu, întărindu-le și făcându-le imbatabile. Zăcusem astfel, știind că vântul îmi era prielnic doar mie, nu și lui Korin, căci doar femeile aveau un pântec în care vântul putea știuiera.

Alesul meu spunea că vântul ar fi trebuit să-mi șoptească cuvinte și să mă învețe ceva. Or, vântul s-a năpustit asupra mea, m-a năucit, dar nu mi-a șoptit nimic. Pe insula Santorini, a trebuit să ne

adăpostim în mare, căci vântul ne biciuia cu nisipul răscolit. De-abia după ce am plecat din Grecia am înțeles că trupul meu nu avea dreptul să primească vântul din nord decât pe insula Creta și nu oricând, ci în amurg. Și că vântul însuși era o femeie. Nu știu de ce, mi-am adus aminte atunci că, odinioară, luna a fost primul bărbat al tuturor femeilor. Deci și cel dintâi bărbat al meu.

Știam că o călătorie neștiută în Uterus făcuse nimeni altul decât Cristofor Columb la bordul caravelei Santa Maria. Atunci când aflate țărmurile presupuselor Indii, el ajunsese de fapt în pântecul reginei Isabel care, în acele vremuri gotice, era buricul pământului și al mării, ai văzutelor și al nevăzutelor. De fapt nu mai avea importanță dacă era sau nu pântecul reginei, esențial pentru înaintemergătorul meu fiind faptul că ajunsese cel dintâi în Uterus. Nu știam cum fusese în realitate călătoria lui, dar vedeam ca și cum pe pupile mi s-ar fi derulat un film în sepia, vedeam sfâșierea întunericului, luminile smaragdine ale paradisului deflorat, căruia nimeni nu avea să-i aducă un omagiu mai pierzător de minte decât Cristofor Columb. El, înaintea tuturor, avusese parte de rătăcirea în labirint, adevărat, era un labirint înfocat, foșnitor, acvatic și solzos, care urma să miroase a pește exact ca sexul femeiesc, mult timp după cucerirea Americii, în porturile unde resturile putrezeau într-un desfrâu tropical. În timp ce intuiția îmi șoptea că eu voi găsi un labirint de piatră, făcut anume pentru minotaur. Cristofor Columb nu cunoștea minotaurul pe care, de altfel, nici nu l-a căutat pe mările acelea rătăcitoare. Labirintul de piatră se găsea în caracatița simțirii mele care se umfla și se dezumfla nupțial. Labirintul lui Columb era atlantic, al meu avea să fie egeean. Caravela Santa Maria era ea însăși o femeie, așa încât corăbierul fusese alăptat chiar de cea pe care o naviga, astfel că, atunci când ajunsese în Uterus era inițiat deja, fiind ghiftuit la sânul caravelei. Acolo întâlnise oameni goi, așa cum se născuseră din pânțelele maicilor lor, dar care rămăseseră astfel și după ce deveniseră maturi, ca niște feteși ajunși la senectute în mod pașnic. În timp ce eu voiam să aflu propriul meu uter impersonalizat, fiindcă acesta era, de fapt, al tuturor femeilor. Uterul era un sân gol pe dinăuntru, pe care aveam să-l locuiesc alături de Korin.

Nu știu ce li s-a spus băieților în copilăria lor, dar fetițelor li s-a spus aproape întotdeauna că s-au născut prin burtă, că au stat acolo mult timp până să se nască și că buricul este locul prin care au respirat,

ca o răsuflătoare pentru cei închiși și ținuți în craterul acela cu de-a sila, un timp. De aceea, nu este de mirare că vreme îndelungată mi-am închipuit țara Uterus în burta mamei, iar nu în pântecul ei. Fetița din mine știa că dormise în burta mamei, femeia din mine aflate, însă, în cele din urmă, că somnolase ghemuită în pântecul mamei. Era, de fapt, o deosebire planetară, granițele dintre burtă și pântec fiind galactice și subterane în același timp. Orbii înțeleg cel mai bine lucrurile acestea, căci pentru ei pipăitul unui chip nu seamănă cu atingerea altui chip, prin nimic. Pernițele degetelor lor sunt niște papile gustative diferite de fiecare dată.

Burta era o entitate plină cu tuburi, conducte și tunele moi, în timp ce pântecul era un vârtej oprit, un hău adormitor. Burta era o uzină chimică, o discordie a măruntaielor unde lichidele sulfuroase debordau, în timp ce pântecul era o încăpere hialină de jeleu unduios. Din burtă se auzeau zgomote înăbușite, plescăitoare, în timp ce amintirea mea sonoră din pântec era cristalină: I-la-lai, I-la-lai, I-la-lai. Nu știi ce clinchetea așa în pântecul mamei, dar m-am gândit mereu la o pasăre hibridă, nici turturea, nici vrabie, nici privighetoare, și toate la un loc, nu degeaba vorbea mama despre pântecul ei ca despre un cuib. Adevărat, cuiburi erau și sâni sau cel puțin astfel îi numea Korin, cuiburi răsturnate. Dacă sonoritatea percepțiilor mele uterine era concentrată în I-la-lai, trupul meu, atunci când îl atingea Korin, suna potrivit felului în care era atins în alămurile cretate, încrețite sau catifelate ale pielii.

Când eram mică, vedeam, uneori, pe stradă niște făpturi cu ochii dați peste cap, năvalnic exoftalmici, cu fața turtită nefiresc, un fel de piticoți umflați care nu știau să vorbească prea bine nici la douăzeci de ani. În ciuda felului lor nesănătos de a fi, erau rozalii și durdulii, iar eu simțeam în ei niște animăluțe de care trebuia să-mi fie milă. Mama se arăta întotdeauna prevenitoare, deși îi numea oligofreni, amintindu-și că ea însăși avea o astfel de soră numită leta, nume pocit, căci mătușa mea, de care familia se rușina, se chema, de fapt, altfel. De la o vreme începusem să cred că omuleții aceștia debili arătau astfel fiindcă, la timpul convenit, nu dormiseră în uter, ci în burtă, iar conductele de acolo îi deformaseră. Alteori vedeam copii cu capetele țuguiate, despre care mai târziu am aflat că fuseseră scoși afară din pântec, cu forcepsul. Aveau capetele turtite pe margini, urechile fiindu-le un fel de ochi de calcan. În schimb, despre pitici începusem să-mi închipui nu

știu de ce că fuseseră cu toții gestați într-un același pântec, undeva în Liliput. Dacă uterul normal era cât doi pumni desfăcuți, apoi acel uter minuscul mi-l imaginam cât o bomboană. Mă gândeam apoi cum ar fi fost să înghit acea bomboană și să pot naște un pitic pe gură.

În copilărie, mă fascinaseră vânzătorii de baloane pe care îi aflasem la bălciuri. Deși nu înțelegeam la ce folosește un balon din acela colorat, îmi plăcea să-l umflu, iar atunci când el se spărgea de îndelungata folosință, mi-era teamă doar să nu mă rănesc. Ceva tainic mă ademenea, însă, spre forma rotundă, umplută cu aer și plutitoare, fiindcă era o burtă diafană, care nu avea sonoritate porcească și înăuntrul căreia trona un gol închis. Putea fi un uter suspendat, fără miros, fără clasică sa structură zemoasă. Sau o burtă purificată. Mă gândeam ce aș fi simțit dacă aș fi putut să mă înalț purtată de un stol de baloane printre lichidele aeriene. La fel de atrasă eram de balonașele din peliculă de săpun pe care le suflam printr-o baghetă de plastic, cu cerc în vârf, ca o paletă în miniatură de prins fluturi. Îmi închipuiam că nasc copilași și că îi risipesc prin lume, suflându-i în văzduh cu putere de ursitoare. Uneori, globurile acelea plăcut mirositoare și proaspete se lipeau de mine, prinzându-mă înăuntrul unui balon uriaș, urzit din împreunarea întâmplătoare a tuturor balonașelor suflate. O singură dată, am reușit să-mi prind capul într-o astfel de trecătoare capcană lucioasă. M-am simțit atunci ca într-un pântec întors pe dos, orbit de lumina soarelui și destrămat într-o clipită, tară pic de milă.

Diferența dintre burtă și pântec era și una geometrică, privitoare la felul de încăpere sau cufăr pe care o încarnau cele două structuri. Dacă în pântec locuia cel mai adesea o singură făptură, burta găzduia un circ întreg, cu dansatori pe sârmă, îmblânzitori de fiare, puhoi de animale, zburătoare și înotătoare, toți aceștia transpuși într-o lume a lichidelor întrepătrunse și a țevărilor ramificate. Pe când pântecul, chiar dacă era un borcan cu formol, naștea lumi paralele, cu oceane foșnitoare de mătase argintie, în burtă se zvârcoleau conuri și cilindri ori paralelipipede mlăștinoase, pe când în pântec exista doar un mare cap de zeu fără chip. Uneori, aici creșteau cercuri concentrice dinăuntrul cărora se vedeau emisferele cerești, dar figura cubului era interzisă, la fel a triunghiului și a oricărei geometrii care purta în ea bigota linie dreaptă. Burta era un butoi îmbâcsit de mirosuri corcice, un ospiciu fermentat, locuit de gnomi lichizi, cu bărbi băloase, fonfăind

prin peisaje cu zuluși, în timp ce pântecul era un chioșc japonez, o zemoasă mitră episcopală. În burtă pluteau ficatul galben aducând cu un soare iânos, prelins într-o piscină, pancreasul ca o pisică de mare înaverzită de melancolie, splina ca o uriașă boabă de fasole umflată de fluxul și refluxul umorilor de smaragd, mațele ca o puzderie de jartiere alunecoase atârând pe coapsele stripteuzelor. Puteau fi niște fetuși adaptați. Pe când în pântec nu se afla nimic, golul era stăpân, sau se ivea un fiu, ca Afrodita din spuma mării.

Înainte să mă adâncesc în călătoria spre Uterus, la interval de cinci ani am avut două întoarceri imaginare în pântecul mamei. În cea dintâi, mă aflam, de fapt, în afara lui, în cea de a doua, eram împrejmuită și scufundată într-o lume acvatică suprapopulată.

La vreo douăzeci de ani, m-am întors, într-o noapte, în pântecul mamei, unde am întâlnit și alte făpturi, dar mai ales pe lona-cel-mic care își aducea aminte de mine. Lumea era pentru el o fântână. Întorcându-mă acolo, era ca și cum aș fi murit o singură noapte. Pe unde intrasem înapoi, nu știam nici eu. Oricum, murind puțin, viața de-afară se dezlipise de mine ca o piele. Într-un ungher am zărit o păpușă înaltă. Era caldă sosia mea de pântec. Dar corpul mi se răcise. Nu am mai găsit pătuțul cu jucării idioate și țiuitoare, ci doar voluptatea. M-am spovedit pântecului mamei. Ea era moartă și doar cu o zbatere de aripă, îngereasă. Mai avea un singur sân neclintit și o mână cu șase degete care mă trăgeau de păr să intru la loc în ea. Era un pântec ca un pat în înserare, nedesfrânat și cu cearșafuri mlădioase. Sub hiacینți, mă așteptau frații mei transparenți și înfiți în aer. Luna avea corne albă de sfânt. Pântecul mamei era un bloc cu nouă etaje. Seara se aprindeau luminile în el. Sfințișorii atârnav din văzduh și își puneau aripa stângă pe chip, să nu fie recunoscuți. Alții stăteau în burta albă și nu voiau să iasă. Degeaba îi ademeneam cu zahăr candel. Cei din burta albă loveau cu picioarele în inima mea. Degetele lor îmi ieșeau prin urechi, bolborosind în limba interzisă a somnului. Măinile lor se agățau de obiecte și făceau ferfeniță burta uriașă. Voiau să afle un marsupiu cald și să se nască înainte de vreme. Scormoneau nenăscuți. Mă încuiam dincolo de pântec la căderea amurgului și îi auzeam cum bat. Bum, bum. Până la urmă le-am spus: plecați în țara violetă dinăuntru. A doua închipuire a fost marină. Zăceam într-un iglu, pe înserat, în țara vie a mamei, aveam botine de iernat, eram cu fruntea la picioare, ca-n fața regilor, păpușa unor pești ciudați eram,

fără rochiță, ca într-un muzeu clorurat. Neoanele dinăuntrul mamei erau coronița mea de premiantă. Spinarea avea roșeață de mărgear și în acele ținuturi oceanice metropola mamei era un Ev Mediu blajin și-o vizuină nevădită de argint. Luna de var, zidită într-o pivniță sub cer, îmi striga să nu mă nasc sub candelabrele lumii acesteia. Treceau pe lângă mine meduze cu pleoape firave, scufii pe capu-mi înnoptat, gheboasele algese-ncovrigau la picioare, caii de mare cutreierau meleagul străveziu, crabii iluminați se rugau, cașaloții pufneau cu abur în bărbile lungi, dulful veghea într-un turn de calcar. Pântecul mamei era o fortăreață oranj, cu reflectoare clipocind. Scoicile se lipeau de epave, paznic la far nu era, sepiile bolboroseau cu glăscior mieros, dulful intra în catedrala de cochilii și se însingura. Balene sinucigașe, mătușile mele din zodice, mă priveau în ochi și rosteau: rămâi în Marele Ou de Struț, nu pleca, țărmurile de aici sunt de catifea, nisipul e o zăpadă cu febră dulce, plaja-i un munte scobit cu stea. Pisica de mare, ca o bunică înviată din morți, îmi zâmbea, era pisica de Cheshire cu mustăți de peruze. Un tipar era hipnoticul cordon ombilical, scară în sus și-n jos spre lumea de cristal, bici din șira spinării ca un pian moale, fără clape, sărutându-mi picioarele, buzele mele erau învolburate de ape. Aveam un văzduh cu o singură vertebră și dungat ca o zebură, fălcile fiarelor erau după paravan și mă adulmecau diafan, craniul mi-era din petale și nu din oase octogonale, soarele era din jeleu de portocal. Broaștele țestoase erau bătrâne cât pământul și crângurile orăcătoare în care verdele era o pleoapă adormitoare. Ascunse între ziduri de glasvand din ghețosul ținut Groenland, povești spuneau cu unghiile și părul crescute de-un veac, ude și mirosind a coniac. Oceanele se loveau de carcassele lor neasemuite, ca niște arici din cuțite poleite. Pe cerul acvatic se spărgeau stele creole și nori cu pernei colilii, stăteau în pântec ca o muceniță fosforescentă, ca într-un sarcofag de celofan, ca într-un troleibuz prăbușit în nisipuri mișcătoare, iar acolo sticlea diamantul mamei bicefale.

Aveam să fac o a treia călătorie în uter, mult mai târziu, într-o vreme stearpă, când gândurile și simțurile mele o luaseră razna de tot. Îmi închipuiam, astfel, că uterul, de fapt nu uterul, ci pântecul, este un ospiciu cu trei etaje, populat doar cu bărbați. La cel dintâi etaj se aflau melancolicii prăbușiți în ei înșiși, printre dărâmături mentale, bărbați cu plete până la șolduri, cam ca îngerii, dar ca niște îngeri corupți, totuși, niște Galaazi înfrânți, cu răni vizibile și găuri în suflet. Pe

bărbații aceștia îmi venea să-i alint și să-i mângâi și să-i trag de păr. La etajul al doilea se aflau rupții în două care, însă, nu intrau în categoria firească a unor bolnavi mentali, ei erau bărbați deplini, aș spune, doar că noaptea și ziua dinăuntru și dinafară îi făcuseră să fie bicefali, cu două guri și vreo patru ochi, trupul lor estuminându-se ca o cometă trecătoare. Cu greu m-aș fi lăsat mângâiată de ei. La etajul al treilea se aflau preferații mei, bărbații pustnici și asceți, singurii de care m-aș fi lăsat mângâiată, dacă ar fi poftit să o facă. Mă ispiteau în mod aparte, cu pielile lor mate, lucioase de atâtea înăuntruri, cu disperările lor vindecate, corciturii rugătoare între hinduși și hippies, într-atât de renăscuți prin ei înșiși, încât tremuram doar la gândul de a-i putea atinge cu o ramură. Nu erau deloc descărnați, iar viața clocotea în ei aproape oceanic. Atâta doar că nu mai erau legați de pământ nici măcar cu o centură de castitate bărbătească, și, prin aceasta, îmi erau cu adevărat inaccesibili. Cu ei, însă, aș fi făcut dragoste la nesfârșit și de-a pururi. Parterul pântecului despre care vorbesc nu exista. Edificiul plutea desprins de pământ, fără să zboare, suspendat ca un fachir în levitație.

Dacă îmi imaginam în fel și chip uterul mamei și diferitele călătorii către el, aceasta ca să mă obișnuiesc cu acea clipă în care voi afla propriul meu uter și mă voi adânci ca un scafandru în el. Căci ființa mea lăuntrică, a începutului și a sfârșitului, acolo se afla, tocmai fiindcă eu nu aveam să nasc vreodată. Trebuia să sap, să dezgrop, să mă scufund, să înot, să cad, să plutesc, și într-un târziu aveam, poate, să ajung la liman.

Prima mea amintire de nou-născută este aceea a pielii. Nu sânul, ci pielea mamei. O piele elastică, uluitoare, care avea să rămână la fel chiar și la șazeci și cinci de ani, când mama continua în mod inexplicabil să aibă trupul unei femei de treizeci de ani, deși mintea și sufletul ei îmbătrâniseră firesc. Pielea ei era străină de lumea aceasta în felul în care își păstra vigoarea. Era o piele de sine stătătoare, o epidermă supervie, năucitoare. Chiar și cicatricile de pe trupul ei erau ispititoare ca niște flori exotice, deși conțineau urmele unor tăieturi adânci. Un singur defect avea: negul de pe gât, care conducea ca un tambur major fanfara coloanei vertebrale. Pielea ei își păstrase toate aptitudinile tactile cu puțință: se îmbinau aici mătăsurii, lame-uri, satinuri, velururi, deși niciun material nu avea consistența pielii nemaivăzute a mamei. Pielea ei nu avea moliciunea deșartă, în care se

cade la nesfârșit, ci acea moliciune elastică a tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte, iar lucrui acesta mă fascina. Spinarea avea pielea mată de delfin, iar burta părea căptușită cu puf. Palmele erau aspre, ca de postav, din pricina apei clorurate folosite la treburile gospodărești. Cel mai catifelat punct al făpturii sale erau ochii, tari ca niște sâmburi de caisă și moi în maroniul umed al lacrimilor plânse și neplânse. Pielea obrazilor și cea a încheieturilor de la mâini era de fluture. Avea o piele înfocolită în ea însăși ca într-un cocon, regenerându-se la nesfârșit, cu pori hulpavi, autofagi. Când atingeam pielea mamei, aveam senzația că pipăi diferite paturi foșnind, că mă întind pe ele și mă înfășor între cearșafuri și plăpumi ori între două placentele. Când, mai târziu, am aflat că parfumurile conțin și mirosul de piele umană, considerat un ingredient de finețe, am înțeles că adevăratele parfumuri ar trebui să conțină mai ales mireasma pielii de mamă.

Mă gândisem cândva la cum ar fi fost să am parte de mai multe pânțele materne, să le fi cunoscut pe dinăuntru, ca fetus, și să fi călătorit cu un trenuleț electric prin vreo șaptesprezece utere, acesta era numărul meu favorit. Și mă mai gândisem dacă nu cumva există undeva, într-o altă dimensiune spasmodică, vreun uter anonim. De fapt, Uterus, țara aceasta de taină, impersonaliza pântecul, ridicându-l la rang suprem. Căutarea mea era una de sine: inima și creierul meu se aflau și în uter, nu doar la locurile lor sigilate din impui obișnuit. Speram că și sufletul meu se afla în pântec.

Adesea mă gândeam la felul în care ajunsese eu în uter, crescând înăuntru până când aveam să fiu expulzată ca toți ceilalți feteși. Mi-aminteam cu o memorie ca o arcă a lui Noe: stâncile erau spongioase aici, eu însămi, puiul de om, eram îmbibată în licori stelare, vârtejul mamei mă purta printr-o pâlnie înmuiată, eram un miez de carne clipind ușor, sprijinindu-mă pe o balustradă suspendată de unde priveam, cu ochii închiși, prin piețele irizate ale pupilelor, priveam amestecul mărilor pe dedesubt, cu blănițele lor din oglinzi, cu plane vâlvurind ca niște păsări flamingo. Aceste cuiburi diluate în eter zvâcneau ca niște inimioare. Era un tobogan prădalnic acolo, un acvariu și o vegetație carnală care respira vorace, erau recifuri de corali mătăsoși, castori grațioși care-și lingeau lăbuțele, apoi tot felul de ape adormite, milioane de ape nuntind, înșfăcându-se ca tigresele flămânde dar oarbe, era o țesătură în care furnicau amintirile nautice ale tuturor uterelor. Heliotropă, mă răsuțeam mereu după centrul

mamei, soarele uterin a cărui lumină era noptatică până la însingurare, Creșteam împietrită acolo, fiindcă în juru-mi erau deja vreo câțiva cavaleri ai Apocalipsului, dar nu-i știam încă pe nume și nici la chip. Săpam mental în acele galere, fiind singura ocnașă care voia și nu voia să iasă de acolo. Cântam muțește iar nu șăgalnic, pentru că locuiam un tărâm invizibil pentru cei de afară. Uterul mamei nu exista pentru ei, ci se evaporase ca rouă miezului nopții. Doar eu stăteam bine proptită în ei, cu capul, acesta fiindu-mi, pe vremea aceea, un fel de trompă cu care pipăiam cerul și pământul. Amintirile de felul celor de aici îmi străbăteau uneori creierul, în flashuri razante, atunci când făceam dragoste, căci în dragostea mea înfiptă în carne mă simțeam la fel de apărută ca în leagănul uterului. Korin știa să mă facă atât de femeie încât uneori mă rușinam de această împlinire legiuită. Era o rușine bucuroasă, sfielnică și jucăușă, întotdeauna însoțită de uimirea că sunt a lui, fetița crescută de el, devenită în timp femeie deplină. Amintirile din pântecul mamei erau colorate și tactile, cel mai adesea. Nu prea îmi aduceam aminte de mirosuri, dar era bine că pe vremea aceea nu aveam percepția străfundurilor fetide. Se prea poate, însă, ca amintirile mele din uter să fie false ori iluzorii, ca ele să fi înmugurit din propriul meu pântec visător care nu este, la urma urmei, decât o nebuloasă și un ecran în sepia al tuturor femeilor. Pântecul meu părea căptușit cu un strat de pui de focă sau cu melasă valsând. Eu însămi, din vârful capului începând, aș fi putut să cad și să mă rostogolesc pe blănița lui umedă și lipicioasă, și poate că așa se și întâmpla atunci când voiam să mă ascund de lume. Alcătuiam o stază de carne și sânge și eram într-atât de vie încât să-mi aduc aminte să respir și, după un răstimp, să ies din cochilia unde mă autosechestrasem.

Se pare că în reveriile mele cleioase am străbătut țara uterului dintr-un capăt într-altul, dar nu pe îndelete, ci într-o fracțiune de secundă, de parcă aș fi călătorit cu un avion supersonic. Și, totuși, Uterus aducea mai degrabă cu un purgatoriu, cu o piramidă unde sunt înmormântate visele erotice și mucilagiile faraonilor. Căci împlinirea trupească și spirituală la un loc o simțeam doar alături de Korin, bărbatul meu ca un barometru care îmi măsura echilibrul dinafară și dinăuntru. Trecusem printr-atâtea metamorfoze încât carcasa mea temătoare se fărâmițase de atâtea preschimbare. Schimbasesm atâtea chipuri rase în cap sau cu păr până la tălpi, schiloade și câte altele, dar la capătul propriului meu uter stătea în găoace acea fetiță speriată nu

se știe de ce și de cine. Tare îmi mai venea, uneori, să o trag de păr, să o zgâriu, să o lovesc, tocmai ca să scap de ea. Până când am înțeles că trebuia să trăiesc spaimele acelei fete care se ascunsese insidios în măruntaiele mele și care, atunci când eram disperată, năvălea pe nas și urechi, ca un sânge nefiresc. Ca să scap de ea, trebuia să o las să crească, să se facă uriașă, pentru ca, în cele din urmă, să plesnească singură și să dispară. Nevrozele mele, înghițite de ea cu poftă nebună, aveau să o facă supraponderală și bolnavă de elefantiazis, stimulând-o să piară. Spaima acelei fete închise în odaia de mucus nu era, oare, spaima mamei mele de a mă lepăda într-o lume pentru care nu eram pregătită și care, nici ea, nu era pregătită pentru mine? Zvârcolirea de la ieșire era un protest mânjit de sânge pentru pătrunderea în noua lume a stelelor văzute de jos. Nu eram o păpușă, ci eu însămi, rămasă într-un stadiu larvar, eu însămi ca o dantelă de frică și vertij, deșirată de uragane și tornade și taifunuri și fulgere de mucava. Eu cea care sufeream de un pribeag complex de persecuție care venea ca un tăvălug, atunci când eram respinsă, obstrucționată și retezată. Identitatea mi se pulveriza în cioburi, cu o violență imediată, apoi plutea în derivă ca o corabie ciumată. Avusesem parte de două traume, una de a fi pe cale să-i pierd pe Korin și alta de a nu putea avea un fiu cu el, dar ele mă maturizaseră, adâncindu-mă. Cele care mă năuceau, uzându-mă, însă, ca pe o cârpă, erau micile disperări, furii cu vâscozitate stridentă și cu picioare de caracatiță agățătoare.

Uterul în care stătusem atâta timp încolăcită și în care voiam să mă întorc ca să-mi aflu rădăcinile și făptura imemorială era, la urma urmei, o capelă mortuară. Încă de aici, dragostea și moartea se înșfăcaseră una pe alta, ca șobolanii, durerea ieșise din mormintele ei suave și lucea ca o lamă de cuțit. Încă de aici, somnul cavernelor avea să fie somnul meu de dragon, chiar dacă uneori îi creșteau urechi iepurești. Creierul meu reverbera încă de pe atunci niște sunete cumplite, de eclipsă lunară. Ce ușurare că fusesem până la urmă gestată din nou în uterul cranian și translucid al lui Korin! Nu mai eram un mic batracian, ci o fiară îmblânzită. Nu mai cădeam în subteranele izbucnirilor mele roșietice decât rar. Mintea mi-era chiar și așa un dansator pe sârmă, cu tălpile scrijelite de cicatrici. Cine știe de câte ori mă prăbușisem în gol și îmi frânsesem șira spinării, ca apoi vraciul meu drag să-mi culeagă oasele mentale și să mi le pună la loc.

Atunci când făceam dragoste, ne întâlneam insonor înăuntrul

meu, muți și cosmici. Korin mă apăra chiar și sexual de deznădejde, mă fereca în acea dragoste de unde nimeni și nimic nu mai puteau să-mi facă rău. *Artifex* și *soror mystica*, amândoi preschimbam materia din acel athanor al pântecului meu, arzându-l, lichefiindu-l, solidificându-l ori tarefiindu-l. Sângele meu întunecat se limpezea și, pe sub piele, mi se zăreau insule purificate și plutitoare. Îl iubeam, doream și pătrundeam pe bărbatul meu, fiind tot eu primitoarea, de când fusesem aproape să-l pierd. O Isis fierbinte și potopitoare îl afla pe acel Osiris care înviase, iubindu-l păsărește, dar nu zgribulită. Nu leoaică, nici tigrată, ci turturea pufoasă. Îi cunoșteam fiecare fisură a pielii, cu ochii mei de sfredel, coborând prin carnea lui iubită. Era mandala pe care o iscodeam cu mandibulele scrâșnitoare. Câte cascade, câte defileuri și peșteri de pustnici nu se aflau acolo, în bărbatul meu cât o țară, prin care călătoream ca o *beata angelica*, cu ochii dați peste cap de uimire, plăcere și prădătnicie. Nu voiam să jefuiesc trupul și sufletul lui, ci să le degust în liniștea unei moschei părăsite, într-o vară târzie, când toată omenirea doarme și doar eu mă aflu trează și cu simțurile binecuvântate. Învăluiam lumea aceasta într-un burduf de vin, apoi porneam halucinată să mă veselesc, să mă odihnesc, să amețesc. Dragostea trupească îmi dădea putere de viață și de moarte. Atunci mă apropiam și, în același timp, mă îndepărtam de Uterus, ca în vis.

Când Korin era plecat de acasă, îi simțeam, în odaie, mirosul ca un halou. Uneori, din vreun tricou sau cămașă ușor umezite se ridicau efluvii care mă copleșeau. Atunci îi îmbrăcam veșmintele, prin care transpirația sa parfumată intra ca o a doua piele, lipindu-se de pielea mea lacomă. Mă hrăneam cu el, chiar și așa în absență, simțind o bucurie de fetiță pofticioasă. Transpirația lui înmiresmată mă făcea geloasă pe trapul pe care nu îl aveam la îndemână atunci și pe care voiam să-l ating pur și simplu, în gesturi de mângâiere extatică. Trupul lui era fără cusur: niciodată nu mirosea urât, lucru care mă uimea peste poate. Subsuorile îi erau florale și după o noapte de somn. Astfel încât, în absența sa, mirosindu-i veșmintele, aveam acces olfactiv la făptura lui ghemuită în încăperile cele mai ascunse.

Îmi plăcea apoi, atunci când mă pregăteam seara pentru somn sau mă trezeam dimineața, să îmi odihnesc arătătorul în cupa buricului lui Korin. Mă înșeninau peste măsură și în același timp intram în contact cu lumea lui ascunsă, prin acea poartă zăvorâtă care era buricul. Era ca și cum mă conectam la o priză cosmică la care doar eu

aveam acces. Mă afluam, caracatiță vie, pe fundul unei mări dispărute sau secate, de unde contemplem, moțâind, lumea din adâncuri. De o liniște ca aceea nu am avut parte decât în cele câteva visuri cu zboruri nocturne.

Eram o femeie prismatică, nici frumoasă, nici urâtă, dar și amândouă pe rând, când violentă, când suavă, când bărbat, când femeie, când fragilă, când zid. Felul meu de a iubi se adapta și el la cea care eram în acea clipă, de parcă aș fi fost tăiată în două, iar una din mine ar fi dispărut în Triunghiul Bermudelor. Eram cețoasă, abismoasă, spiridușă și chiar numinoasă. Nu stăteam prea mult în fața oglinzii, ca să nu îmi zăresc anamorfozele. Inspiram iubire, prietenie, ură, antipatie, invidie, milă, ca orice făptură umană, cel puțin în această privință eram la fel cu ceilalți. Nu cunoscusem, însă, decât un singur bărbat, pe Korin, și acesta era stâlpul vieții mele. Față de acest singur bărbat al meu puteam să mă joc și să mă desfăț cât voiam, puteam să fiu femeie-păianjen și Krakatoa, păpușă căreia îi sunt rupte picioarele și capul, puteam să fiu o negresă buzoasă sau o femeie-fluture ca în stampele lui Utamaro, o rusoaică misterioasă dintr-o gubernie țaristă sau o hermafrodită fată în floare, o coaptă nimfetă postnabokoviană, o târfă la apogeul pompoanelor și ciorapilor ei auriți. O femelă, o femeiușcă, o fată-femeie, o fetiță, o amantă, o iubită. Numai până la stadiul de fetus nu ajunsesem niciodată.

Korin era oceanul prin care aflasem ce era erosul, ce fel de hidră, ce fel de subterană. Fecioara amazonică din mine râvnise dintotdeauna un bărbat apollinic a cărui virilitate să fie olimpiacă. Îmi căutam opusul. Dar dionisismul meu fusese inițial, pe vremea când doar începusem să buchisesc alfabetul dragostei carnale, retoric. Eram dionisiacă în fire, dar nu cunoșteam frenezia trupească, nici mental, nici epidermic. Aveam nevoie de un bărbat înțelept care să știe să deschidă cuferele mele. De aceea, atunci când langoarea a izbucnit cu adevărat în mine la vârsta de treizeci de ani, am fost aptă să o primesc și să o cuibăresc. În verile noastre grecești, care mi-au consfințit maturitatea senzuală, Korin se făcea negru ca un drac: era un Dionysos de abanos, cu ochi de linx, și-avea o virilitate magică din a cărei pricină tânjeam cu nesaț după el și îi alintam trupul la nesfârșit. Aflasem ce însemna să fii leneșă în dragoste, sau lascivă, electrizată ori răbdurie. devastatoare sau devastată. În această blândă cămașă de forță a membranelor unde ne întâlneam într-un continuum voluptuos, trupul

avea să devină investit cu puteri împărătești, suprapunându-se peste organul acela nevăzut și impalpabil, inimă-suflet, cu care simțeam dragostea. Și cât de întins era acest ținut al sexului peste care căzuse dragostea ca o ploaie de vară, nimeni nu știa. Upanișadă vitroasă pe dedesubt, Ararat răcoritor, New York al metrourilor cu ganguri, Waste Land, Camelot lăcrimos, Oceanul Laudanum, Al șaptelea cer, Deltă a fiordurilor spasmodice, Tărâmul Celălalt, înălțare a zmeelor, Relicvarium, Debarcaderul curcubeielor, Zornăiala Babilonului, Cabala măruntaielor, Transa maharajahilor, Prohod al umorilor, Walhală a salamandrelor, Moulin Rouge a icebergurilor topite și tot așa. Era o simfonie fantastică împletind Imperialul lui Beethoven cu angoasantele marșuri funebre ale lui Mahler, pe Rahmaninov și blânda lui moarte picotită, cu trompetele de jazz din New Orleans, recviemul prădalnic al lui Mozart cu moartea lui Siegfried al lui Wagner cel rupător de inimă, flușturisticul Debussy ca un Don Juan vesel și ferice, cu insidiosul 1905 al lui Șostakovici, și tot soiul de alte cântări zbuciumate ori, dimpotrivă, stafielnice. Pentru mine exista și o altă sonoritate psihedelică în care muzicalitatea țării sexului era una delirantă, căci aici se învredniceau să cânte în toate limbile păsărești dervișii rotitori Pink Floyd, flautele deșănțate de la Jethro Tuli, cameleonul Peter Hammill, vocile din sticlă spartă în lună de la vechiul Genesis, țicniții invincibili de la Queen, îngerii pianiști de la Yes, puzderia de *machos* de la Deep Purple și Led Zepelin, ursitorii doar aparent castrați de la King Crimson și Emerson, Lake and Palmer, boemii anonimi de la Gentle Giant și Manfred Man, melancolicii de la Uriah Heep. Cel mai învăluitor cânta, însă, Regele Șopârlă, cu pantalonii săi lucioși, de piele neagră: avea o voce care putea să redea toate ipostazele sexului dezlănțuit. Acolo, în propriile mele străfunduri, alături de Korin, eram *Lilywhite Lilith after the ordeal*, mă afluam la *the gates of delirium*, strigam *break an through to the other* și de zăream *back-door angels*, eram *in the wake of Poseidon*, *a lady of the dancing water, lost and found*, auzeam un *crying wolf* și *echoes*, aveam *yel-low fever*, strigam *is there anybody out there?* vedeam *the Institute of mental health, burning, lazing on a Sunday afternoon*, eram *dazed and confused*, aveam *brain damage*, șopteam *childlike faith* în *childhood's end* și *nadir's big chance*, urlam *shine on you crazy dia-mond* și *good bye blue sky*, îi spuneam lui Korin cu gura lipită de ureche *there was on a July morning I was looking for love, you take my breath away*,

eram o *strange kind of woman*, nupțiile noastre deveniseră *nights in white satin*, fiindcă ne aflam pe *ship offools*. Apoi, într-un sfârșit, Korin șoptea *run like heli și smoke on the water*, eu îngânam *sau away tomorrow sining the dolphin* through* și ajungeam la *the end-less enigma, skating away on the thin ice of the new day*.

Era uimitor cum dragostea mea pentru Korin tot creștea: când credeam că ajunsese la apogeu, ea se mai înălța puțin, chiar dacă spărsese deja acoperișurile și tavanele! După ce am trecut de treizeci de ani, deși dragostea mea era limpede ca un cristal, tot îi mai aflam alte luciri și răsfrângeri ori tășuri invizibile până atunci. Până când și sărutul meu se preschimbase, devenise mai moale și mai amețitor, nu mai era atât de flămând ca înainte. Era un sărut care se bucura de libertatea atingerilor pe îndelete, care testa cu vârful limbii obiectele erotice ieșite-n cale, era un sărut viclean, pasional încă, dar abil în a-și ascunde patima, un sărut chemător, tăinuindu-și pofta de a cotrobăi prin toate ungherele alesului meu. Apoi degetele mele se făcuseră de pianist și de magician, cu pernițe ca ale orbilor, pe unde simțeam efluviile senzuale, căci deveniseră cornițele mele de melc, antenele mele de fluture, trompa mea de elefant ori botul meu de vulpe. Deprinsesem să mângâi și cu picioarele și fusese destul de uluitoare această descoperire, cu atât mai mult cu cât nu cunoșteam nimic din tehnicile orientale. Curios era că, imediat după aceasta, degetele de la picioare începuseră să mi se lungească de parcă le-aș fi adus la maturitate, dându-le întrebuintarea lor obișnuită la care nu mă gândisem până atunci: aceea de a mângâia neîndemânatic și aspru. Dibuisem să mângâi și cu sânii și era ciudată senzația: ca și cum m-aș fi rostogolit pe dune de nisip. De fapt, nimeni nu mă învățase să fac acest lucru, dar corpul se lăsase în voia lui. Înfășurată în jurul iubitului meu, eram o liană spasmodică și o cățărătoare unduită.

Călătoria noastră erotică părea fără sfârșit. Gândeam că ea avea să se încheie, că nu mai avea unde să ducă, și atunci se ivera un alt drum spre Indii. Atunci mi-am spus că poate nu ar fi chiar atât de nebunesc să călătorim până în Uterus. Firește că mă temeam de o călătorie în vid, dar Uterus, chiar dacă era gol pe dinăuntru, avea forma unei cupe tocmai potrivită să ne primească. Pentru Korin, Uterus era o himeră a mea, și totuși simțea, la rândul-i, că acel drum erotic pe care îl străbăteam de atâția ani trebuia să sfârșească undeva, ca să înceapă altceva. Era, într-adevăr, o călătorie uranică: oare s-ar fi convenit să fim

castrați? Faptul că nu puteam să fim tată și mamă ai unui fiu ne determina să ne găsim într-o eternă și tihnită perioadă senzuală care ne primenea trupurile, în loc să le uzeze. Căci ceea ce aflasem noi era a doua nuntă, aceea în care nunta cea dintâi fusese pulverizată chiar de către noi, printr-o dragoste spectaculoasă, cu sufletul la gură chiar și după treisprezece ani de la săvârșirea ei. Aveam parte de un carnaval venețian în care puteam fi o dogesă ori o prostituată, iar Korin putea fi un alchimist sau contele înmiresmat al unui vechi palazzo. Doar carnavalul venețian ne era prielnic, iar nu cel de la Rio, unde carnalitatea era prea expusă. La Rio de Janeiro ne-am fi plictisit. La Veneția, în schimb, eram La Cesarina, o ispititoare frenetică scormonind trupul lui Korin, gondolierul meu. Cred că cei din jur erau exasperați de acest erotism cosmic, pentru că, deocamdată, nu era nicio șansă să devenim eunuci. Până când și subsuorile îmi deveniseră niște sexe mici, chiar dacă nedespicate. Korin îmi spunea, șagalnic, Farmazoana: eram amazoana care făcea farmece și îmi plăcea. Eram frânemasoana trupească.

Pielea bărbatului meu era o mare smeadă, ondulându-se după ritmul respirației lui moscate. Avea o culoare hibridă, dar rasată: sienă arsă și mierie. Coastele i le palpam ca pe niște coloane antice, erau capiteluri moi cu ochii închiși. Chiar și atunci când transpira, pielea i se acoperea cu o peliculă parfumată, de parcă s-ar fi aflat înăuntrul unui balon de săpun. Toracele lui era un cufăr în care îmi ghemuiam adesea capul. Ascultam acolo bătăile inimii ca o harfă, dar și alte sunete de animale marine. Fiecare organ al lui Korin avea o viață ascunsă de stăpân și era înconjurat de taine pe care mă simțeam întotdeauna ispitită să le deslușesc. Umerii lui erau două cupe arămii din care mușcam mai pătimăș decât dintr-un fruct exotic. Urmele dinților mei erau o semnătură furioasă care dispărea în vârtej. De-atâta mângâiat, îmi crescuseră și mi se bombaseră buricele degetelor, mâinile mele fiind, astfel, folosite cu asupra de măsură, de parcă aş fi fost sculptoriță. Dar nimic nu mi se dezvoltase atât de cumplit ca gura cea lacomă. Dinții se întăriseră, limba era un arc întins, fălcile căpătaseră elasticitate, maxilarele mi-erau trufașe. Cu această mașinărie mă năpusteam asupra lui Korin. Era hrana mea dulce și pipărată, căci eram gurmândă. Nu puteam gusta din el câte puțin, ca un gourmet, ci îl mâneam cât puteam de mult. Mă cufundam în el, mă spălam în el, adormeam în el. Mă cățăram pe spatele lui și călătoream pe acea

corabie bronzată, cu pânzele în vânt. În tufişurile răzleţe de pe pieptul lui mă feream de soare. Gâtul lui era perniţa mea pentru somnul de după-amiază. Barba lui era unul din vălurile mele de mireasă vicleană. Coapsele lui erau Castor şi Polux sau sânii pârguiţi ai unei zeiţe necunoscute. Chihlimbarii, simţeam pentru ele pofta cea mare de a muşca. Gura mea era torţionarul lor sclerată şi ieşit din minţi, dar un torţionar îndrăgostit peste poate. Barba efebiană de la baza spinării sale mă făcea să simt o patimă veche de mii de ani, moştenită de la cine ştie ce împărat roman. Crupa de rege-cerb şi coapsele atât de bărbăteşti făceau să joace înaintea ochilor mei o întretăiere de marouri şi arămiuri în care mici insule de culoare crem izbucneau ici, colo, ca o blană de linx. În tot trupul lui languros exista, de altfel, puterea unei feline uriaşe, dar leneşe, un t>ru siberian moţăind, un ghepard sătul, o panteră amorţită. Mă apropiam cu poftă demenţială de această felină multiformă şi adormită. Eram şi căprioara, şi leoaica, sau mai degrabă o corcitură din cele două. Eram fetiţa ruşinoasă şi, în acelaşi timp, devoratoarea, căţărătoarea, mursecătoarea. Canibala iubitului şi bărbatului meu legiuit. O canibală când sfioasă, când pofticioasă.

În Korin aveam la îndemână toate fantasmelor bărbăteşti după care tânjiseam vreodată. De unele nici măcar nu ştiam, dar le simţeam pulsând undeva în toracele meu, acolo unde stătea torcând şi pisica morţii. Era singurul meu bărbat şi în acelaşi timp toţi bărbaţii concentraţi în torsul lui smead şi tânăr, oricât ar fi trecut vremea peste el. Se aflau în trupul lui răsuceli de *fandango*, de la strămoşul portughez din a cărui stirpe se trăgea, erau apoi armoniile persane ale unor nisipuri catifelate, dar şi pelasgi aurii care îi navigau prin sânge, avea apoi o dulceaţă rusească aspră şi o stranie nepământească. Era un bărbat făcut din mai multe neamuri şi faptul acesta se simţea în mintea şi în sufletul lui. Gingăşia puternică, echilibrul strălucitor obţinut prin dominarea obsesiilor pe care, ca orice făptură, le avea şi el, doar că nu le lăsa să se vadă, mă făceau să mă lipesc mental de Korin, ca muşchiul pe copac. Fusesem fragilă şi el îmi dăduse putere, fusesem fetiţă şi el mă făcuse femeie, fusesem înfricată de spaima pe care nu mi le pricepusem, şi el le scosese afară şi le îmblânzise. Era un prinţ al camforului. Măsliniul oriental îl făcea să fie Agni al meu. În delta trupului său plutisem odinioară precum răţuşca cea urâtă, şi-acum eram lebădă neagră. Noua senzualitate de tigresă nimeni nu mai putea să mi-o ia înapoi. Pielea lui mai avea, însă, şi o ciudată albeţe

niponă, din care pricină îi spuneam Kikuko. Bărbatul meu sidefiu. Dar el era și himericul, zburătorul, năluca. Era mângâiatul și mângâietorul, era un sfânt alungit din El Greco, era motanul încălțat în stare de torpoare mediteraneeană. Era cordonul meu ombilical cu țara atingerilor. Era un atlaxind în care se uneau nordul și sudul. Un lichior de ciocolată. Îl beam, îi mâneam și-mi plăcea la nebunie. Nu înțelegeam nicidecum voluptatea insectei care își decapita alesul după dragoste. Cu cât tânjeam mai mult după Korin, cu atât nu mă mai săturam. Devenisem vicioasă, ajunseseam *koriniană*. Eram o femeie care se hrănea în toate felurile din el. Îl canibalizam, totuși, fără să întrec măsura, de spaimă ca nu cumva să se sature el de mine. Uneori deveneam zoomorfi: era o hârjoană de lei și pisicuțe care gânguresc în felul lor. Căci, oricât de feroce aş fi părut, eram, ia urma urmeas o pisicuță. Adevărat, din când în când mai răbufnea în mine pofta după un băiat-bărbat, acel frate incestuos pe care fie îl dorisem, fie îl repudiasem. Acesta era incubul acrișor. Dar cum el nu sosea de nicăieri, până la urmă dispărea de la sine sau îi dădeam chiar eu drumul să se ridice în văzduh ca un zmeu de hârtie.

Mi s-a spus că sunt o călugăriță ratată și cred, într-adevăr, că sunt așa ceva. Călugăriță, pentru că trupul meu a stat închis în el însuși atâția ani; ratată, fiindcă până la urmă am ajuns nu doar femeie, ci acolo unde nici nu-mi închipuiam, la senzualitatea cu ceremonial. Devenisem o gheişă doar pentru Korin și pentru propria mea plăcere. Călugăria trupului meu nu am uitat-o, însă, căci mi-a fost coroniță de mireasă. De fiecare dată când mi-am tăiat părul am oficiat, de fapt, ceremonialul unei călugării tainice, doar de mine știută. Eram călugărița sângelui zvâcnitor, dar ținut în zgardă, eram stareța trupului mocnind, dar cu botniță la gură. Tot ucenicia în călugărie a fost cea care a învățat trupul meu să năvălească în devălmășie și să se răsfete. Asceza la care m-am supus a întârziat voluptatea, dar a și făcut-o, mai apoi, să fie întemeietoare. Îi eram datoare fostei mele călugării ca unui iubit mort căruia îi jurasem credință. Nu puteam să-mi calc jurământul, dar voiam să mi-l țin într-un fel anume, adică mergând până la capăt pe calea trupului astfel descoperit. Și așa am făcut. În nupțiile pătimase de după treizeci de ani, găsisem o poziție aparte în dragoste. Îi spuneam Stâlpnica. Era o duioșie ironică față de teribilia asceți care trăiseră cocoțați pe stâlpul lor, unde dormeau, se hrăneau și, mai ales, se rugau. Ca Stâlpnica, devenisem un fel de vârtej sau de centrifugă în

jurul trupului alesului meu. Dansam în cerc, mă răsuceam scormonitoare și mă izbăveam, izbăvindul și pe Korin, Eram Stâlpnica.

Mi-aduceam atunci aminte de cele douăzeci și șapte de nunți ale noastre. Cea dintâi, nunta de hârtie, a fost apărută de viață. Cea de-a doua, de bumbac, a fost nunta nepotrivilor noastre. Cea de-a treia, de piele, a fost nunta începutului îmblânzirii. Cea de-a patra, de flori, a fost nunta depărtării silite. Cea de-a cincea, de lemn, a fost nunta regăsirii. Cea de-a șasea, de zahăr, a fost nunta ieșirii la suprafață. Cea de-a șaptea, a fost nunta de lână, a ademenirii. Cea de-a opta, de bronz, a fost nunta asemănărilor. Cea de-a noua, de salcie, a fost nunta fără povara nunții. Cea de-a zecea, de tinichea, a fost a uimirii voluptății. Cea de-a unsprezecea, de oțel, a fost nunta de taină. Cea de-a douăsprezecea, de mătase, a fost nunta nesățioșilor. Cea de-a treisprezecea, de dantelă, a fost nunta înmiresmărilor. Cea de-a paisprezecea, de fildeș, a fost încă o dată nunta voluptății. Cea de-a cincisprezecea, de cristal, a fost o noapte albă. Despre celelalte nunți nu puteam decât să-mi închipui, pentru că ele nu trecuseră încă. Nunta a șaisprezecea, de porțelan, avea să fie înșelătoare. Nunta a șaptesprezecea, de argint, avea să fie steaua căzătoare a voluptății. Nunta a optsprezecea, de perlă, avea să fie înțeleaptă. Nunta a nouăsprezecea, de coral, avea să fie izbăvitoare. Nunta a douăzecea, de rubin, avea să fie a retragerii în pustie. Nunta a douăzeci și una, de safir, avea să fie strălucitor de tăcută. Nunta a douăzeci și două, de aur, avea să fie primenitoarea tuturor nunților. Pe celelalte, de smarald, de diamant, de alabastru, de platină și încă o dată de diamant, le las la răspântia vremurilor.

Uneori, reușeam să mă decorporalizez și să călătoresc, din pricina aceasta, mai ușor în propriul meu trup, căci eram o entitate invizibilă, un fir de praf pelerin către o stea căreia eu însămi îi dădusem nume, făcând-o să strălucească. Nici chiar decorporalizată nu ajungeam cu adevărat în Uterus, ci tot la margini, în jungla amazonică de gelatină, unde părul aborigenilor se caramelizase, topindu-se în palimpseste vâscoase.

Bâjbâiam cu gustul propriilor mele ovare mentolate în gură și, undeva în ceea ce mai rămăsese din creier, căci eram duh acum, un pirat cu picior de lemn și fără un ochi flutura o hartă cu răscruci, pe care zăream un singur cuvânt încercuit: Uterus. Dădeam pintoni să ajung acolo și atunci străbăteam cu frenezie ținuturile dragostei. Dar în

fața mea se afla paratrăsnetul voluptății: clipocean și mă bucuram înăuntrul dragostei, până uitam de străfundurile spre care pornisem. Atunci mă dădeam de-a berbeleacul precum diavolul petrecăreț și duhul meu intra la loc în trup, dornic să se veselească.

Știam că în Uterus nu poate exista deșertăciune, dar că există destulă moarte. Chiar și cu gândul aici, eram, însă, tot sturiubică. Altfel, nu dădeam semne de regresie: nu-mi cădeau dinții, nu gângăveam, nu-mi sugeam degetele, dar adormeam, uneori, ghemuită ca un fetus, cel puțin așa mă trezeam dimineața în timp ce mă descolăceam. Eram pulverizată într-o puzderie de femei. O legendă chinezească spunea că Regele avea o sută douăzeci de femei, în afara soției sale sacre. Eu eram, însă, toate cele o sută douăzeci de femei ale lui Korin, plus eu însămi, aleasa, a o sută douăzeci și una. Pe măsură ce nopțile se apropiau de noaptea tainică a lunii pline, fiecare din cele o sută douăzeci de femei ale lui Korin îl amușinau și i se dăruiau pe rând, într-o înșiruire crescătoare. Dar atunci când sosea noaptea lunii pline, doar eu mă bucuram de Rege, fiindcă eram singura Regină. Ritualul acesta îl gustam epidermic ca pe o euharistie.

În copilărie mă loviseră în moalele capului barocele metafore arabe pentru poftetele dragostei și pentru pântecul-havuz, pe care le întâlnisem în *o mie și una de nopți*. Zâmbeam stingherită din pricina lor, dar în același timp mi se păreau adorabile. Mult mai târziu, am ajuns să înțeleg că arabii făcuseră cei dintâi o teribilă călătorie senzuală, că, firește, nu ajunseseră în Uterus, dar intuiseră zona pe care, poate, doar Avicenna, o văzuse cu ochii minții. Ca și cum aș fi hibernat din copilărie până după treizeci de ani, metaforele arabilor cu retorica lor voluptuoasă mă chemau acum să le pricep și să le trăiesc, căci explozia trupului și sufletului meu erau tocmai potrivite pentru aceasta. De-abia acum devenisem coaptă pentru erotismul zglobiu pe care îl înghițeam ca pe o felie de tort. Acum, în sfârșit, puteam fi Văpaie-de-Jar sau Hurie de-Rai, Floare-de-Naramz sau Desfătarea-Lunii, Răcoarea-ochilor sau Boabă-de-Mărgear, Zâmbet-de-Trandafir sau Steaua-Dimineții, chiar dacă nu mai eram codană sau poate tocmai de aceea. Nurii târzii îmi făceau trup de chitară ori cobză, iar pântecul meu femeiesc primise nume sunătoare: Busuiocul podurilor, Susanul descojit, Alăuta curgătoare. Așijderi, pântecul bărbătesc devenise corn de lună nouă și minaret, pinten înfoiat și pistil biruitor. Sexualitatea mea se înprospătase ca un harbuz

dulce după răstimpul petrecut în grădinile fierbinți ale anilor de început. Zbenguielile de fetișcană trecută de treizeci de ani erau, de fapt, cele care mă făceau să fiu o fermecătoare întârziată, dar cei din jur nu trebuiau să știe toate acestea. Făceam ghidușii cu duiumul, dar oare nu aici se afla, de fapt, licoarea dragostei trupelnice și netrupelnice? Nu trupul era cel care făcea ca sufletul să strălucească cu prisosință? Aflasem astfel că trupul era cel dintâi.

Țineam cu îndărătnicie la părul meu lung, deoarece știam că în păr stă ascunsă tăria femeii. Tăierea lui ar fi însemnat o castrare. Simțeam lucrul acesta cu atât mai mult cu cât părul meu era firav și nu avea consistența pletelor crengoase. Ca să mă simt femeie deplină aș fi vrut ca el să fie albastru întunecat, ca noaptea cu nori. Să fie dezlănțuit și cârlionțat șerpește. Să fie un păr care atacă prădalnic. Îl simțeam pe spate ca o mângâiere aspră, dar aș fi vrut ca el să mă lovească. Să fie un păr cu viață, un războinic, să dau bătălii cu el. Aș fi vrut să am părul-bici sau plete-hățuri, să-l flutur sălbatic în vânt. Doream ca el să fie într-atât de lung încât să-l înfășor pe Korin într-un cocon, într-un cuib de păr, într-o cupolă legănătoare. Tânjeam să-l cresc până la tălpi, ca să pot face din el singurul meu acoperământ. Pustnicele din vechime, sălbăticate de nevederea omului, după ani mulți de veghe în singurătate, ajunseseră să fie înfășurate în propriul lor păr ca într-o pânză de păianjen. Dar eu voiam să am părul lung nu ca să mă asemăn acestor făpturi ale deșertului, ci ca să-l pot folosi în dragoste. Aș fi putut să Țes o chilie doar pentru mine și Korin, o odăiță din fire umbroase. Cu pletele firave mângâiam ochii alesului meu, dar mai ales subsuorile lui moscate. Câte n-aș fi putut eu îi cu părul până la tălpi: o somnambulă, o gorgonă, *une amoureuse*, o cerșetoare nebună, toate acestea la un loc, dar mai ales o rădăcină de femeie de lună. Nunta mea interioară și exterioară făcuse o astfel de femeie din mine. O nouă specie. Deloc desăvârșită, dar altceva decât celelalte femei, o altă jivină. Părul meu ar fi putut fi amazonian, nesăbuit, carnivor, dar era, oricum, într-atât de demonic încât să nu-l mai pervertesc. Era și el tot o rană a capului născocitor de care aveam parte. În uterul dragostei, voiam să-mi fac cuib și, precum o pasăre-mamă, Țeseam din iarbă și frunze, dar și din măruntaie. Dacă aș fi izbutit, aș fi cusut cu părul meu hainele lui Korin, astfel încât să-mi simtă dragostea ca o zvâcnitură pe piele. Părul mi-a fost voal de mireasă și rochie de dantelă în cea dintâi noapte de femeie. Cu el m-am agățat de marginile lumii ca să nu cad și

atunci când mi-a venit să mă duc la naiba știe. Îmi plăcea să-l răsucesc și să-l închid în pălării vechi, din vremuri trecute, de parcă ar fi fost un trup căruia îi căutam veșminte pe măsură. Aveam două pălării de pe vremea scufundării Titanicului: una era maron, cu hor-evantai, fundă strălucitoare și un elastic mic care se prindea pe ceafă, cealaltă era verde și avea forma pieptănăturii lui Mae West, cu pompon în frunte. Înăuntrul lor, părul meu era un melc foșnitor, un arici catifelat, și nu o Salomee dezlănțuită, așa cum îmi doream eu să fie, Ce-aș mai fi vrut să dănțuiască, să fie spăimos, dar și ademenitor! Ca o tornadă să-l cuprindă de brâu pe Korin și să-l tragă înăuntru, să-l învârtă, să-l înnebunească, să-i cante, să-l atingă, să mă ducă și pe mine acolo, și coloana mea corintică de păr să fie casa noastră în care să ne aflăm păcătoși sublimi. Nu templu voiam să fac din el, ci comă alcoolică, extaz șamanic și ardoare neîntreruptă. Părul meu nu era magdalenic și nu era potrivit să șteargă tălpile” alesului meu. Dar în reveriile mele mistice, mi-o închipuiam, uneori, pe Maria Magdalina, cu gesturi lente de brutăreasa, frământându-și părul ca pe o pâine neagră și moale. Parul ei era un cuib așa cum îmi doream eu să Țes pentru iubitul meu.

Regele David vorbește, la un moment dat, despre femeia care vânează cu genele. Aceasta era cel mai adesea o desfrânată. Și eu îl vânam cu genele pe Korin, dar în ce mă privește vânătoarea nu ținea de privire, ci de felul în care mă pregăteam să-l ating pe alesul meu. Zbaterea genelor era un fâlfâit de aripă sau un semn al dorințelor că vor să iasă în afară. Nu eram ochioasă precum desfrânatele despre care vorbea regele Davând, dar purtam în ochi, și mai ales în genele fremătătoare, un *killer instinct* de pățimașă. Mă pregăteam pentru vânătoarea voluptuoasă a lui Korin, zbatându-mi genele: era ca strigătul de neînțeles al războinicilor înainte de luptă. Cu genele mele mici de vrăbiuță, dar săgetătoare, multe învățasem să făptuiesc. Inclusiv să mângâi sau mai ales așa ceva.

În perioadele lungi de post, adică patruzeci de zile înainte de Crăciun și patruzeci înainte de Paști, îmi simțeam uterul ca un cuib mătăsos, din pene de turturea. Îmi era propriul meu cocon, de parcă înăuntrul lui m-aș fi aflat tot eu, ca un pui de călugăriță cu picioarele strânse la cap, închinându-mă nimănui și rugându-mă veșnic în genunchi. Știam, însă, că acea fetăță-călugăriță rostea, cu buzele cusute, o rugăciune anume. Uterul meu devenea atunci un stup în care regina era lăsată să somnoleze, printre perdelele ei de miere și

hexagoane. În timpul postului, mi se părea că aud un zvâcnet, o bufnitură surdă, înăuntrul odăii mele celei mai ascunse. Pereții moi învăluiau sunetul într-o mantie de mag, cu stele lichefiate pe umeri. Mă legănam în propriul meu uter care, în clipele lui singurătate, avea fâlfâit de înger cu gene lungi.

Mi-i închipui pe îngeri cu părul până la tălpi, negru-lucios, uns cu untdelemn, iar nu blond și cârlionțat. Dar pielea lor să fie alb-strălucitoare, scintilantă până în unghii, ca laptele de cocos. Altfel decât ei, eremitele deserturilor au pielea tăbăcită și părul scămos. Nu cred în povestea aripilor, ci mai degrabă în acel păr lung care poate să zboare. Îi și văd pe îngerii aceștia ai mei, înfoiați și răcoroși. Îi văd legănând în părul lor pe cei pe care îi adulmecă și răsfăță. Părul lor fâlfâie verzui întunecat ca frunzele de palmier, cuibărind înăuntru trupurile mângâiaților. Hei, ce mi-ar fi plăcut să mă sprijin de șoldurile unui înger și să atârâ năucă în părul lui ca într-un hamac, în care să mă legăn până ce vârfurile picioarelor mele ar fi atins bolta cerului.

Dacă țineam cu dinții la părul meu lung, căci și acesta se voia a fi o taină, am avut parte, în schimb, de o uimire senzuală atunci când Korin s-a

, 1

ras în cap. Craniul său gol, cu țepi mici de arici, avea o virilitate aparte, de preot atemporal. Ochii albaștri și migdalați se tăcuseră uriași pe chipul cadrat doar de barbă. Craniul devenise ceresc, dar și suprabărbătesc, fiindcă era înlocuitorul unui falus nemaivăzut. Îl mângâiam pe cap cu ardoare, căci mă ispitea în mod neobișnuit. Îmi plăcea asprimea aceea de tulpină tăiată și urechile ca niște coapse mici. Craniul său ras era un sex bărbătesc expus. Dar și un nou născut. Reînvierea carnală îl făcea să fie un alt bărbat în zorii regăsirii mele senzuale sau să fie iar și iar tocmai alesul, singurul meu bărbat potrivit. Era ciudat că până și mica maternitate stârnită de capul său ras avea în mine tot rădăcini erotice subpământene. Deși era un nou născut, Korin era mai cu seamă bărbat, și nu orice bărbat, ci bărbatul interior de care aveam nevoie. Tăierea părului său nu fusese gestul unei Dalile răzbunătoare, ci al unui samurai. La urma urmei, Korin se adâncise în sine, ca un șarpe desfoliat de vechea piele năpârlită.

Dacă aș fi întors o femeie pe dos, ca pe o mânășă, aș fi găsit în ea un bărbat amorțit, firav și imperfect. Nu mă incomoda lucrul acesta, ci dimpotrivă, mă ademenea. Intuiam, însă, că un rest de uter real există

În toți bărbații, iar el avea culoarea violetelor de Parma. Uterul din care eu făcusem un regat nemaivăzut era pentru mine un veșmânt și un giulgiu în care se aflau înfășați gemenii liliputani, *didymoi*, cum îi alintam grecește, ovarele mele ascunse într-un motel cu reclame de pe autostrada șoldurilor. La început, Eva nu avea *didymoi* și doar șarpele a fost cel care i-a creat cele mai dureroase părți din trup, făcând-o să fie femeie. Ovarele aveau, însă, pentru mine și aerul unei crescătorii de păsări de curte. Dacă era o taină felul în care fetusul dormea în pântecul femeii, condiția de ouătoare a acesteia mă amuza. Oul acela unic, lucrat de furnicele-ovare în mușuroiul lor, venea dintr-o constelație care nu avea nimic misterios. Femeia era la fel cu toate celelalte ouătoare, o pasăre cuminte și ascultătoare. Ea avea ouă și fără bărbat. Îmi plăcea să-mi închipui ovulele ca pe niște școlărițe cu fundiță în vârful capului, ca pe niște mere coapte minunat, dar neculese. Datorită acestor ouă de vânt, cum le numeau bătrânii înțelepți, femeile puteau fi bănuite de autosuficiență. Ouăle lor mici erau niște muguri sau niște ochi fragezi, dar și niște idei încarnate. Firește, mă mai gândeam uneori: dacă nu puteam să am un fiu de la Korin, ce-ar fi să-l însămânțez eu pe el, atâta timp cât sunt o ouătoare! Cred că dacă acest lucru ar fi fost posibil, totul s-ar fi petrecut printr-un viol neobișnuit.

În afară de latura veselă a femeii ouătoare, ovulul era pentru mine și un zeu terifiant. Mi-aduc aminte că, în zorii unei dimineți, visasem că ovulul meu devenise fetus și fusese ucis. Avusesem o criză în noaptea dinainte, iar visul survenise după ce, frântă de spasme, izbutisem să alunec în somn. Era ca și cum ovulul mort ar fi vrut să-mi transmită spaima lui, prin acea durere teribilă, ca și cum ar fi vrut să mă pedepsească pentru că nu a putut să primească viață și a trebuit să moară. Eu însămi eram în vis acel mic fetus ucis și tot eu eram și spectatoarea uciderii mele, fără ca omorul să se fi petrecut violent. Totul fusese ca o respirație. La trezire am simțit că ispășesc prin durere fizică violentă moartea a ceva din corpul meu, care ar fi avut dreptul să trăiască. Era o vinovăție fără vină, căci ovulul murise de la sine, fără ca eu sau altcineva să fi făcut ceva împotriva lui. Bărbații nu pot înțelege lucrurile acestea. Ei ne compătimesc pentru durerile de care avem parte, dar de priceput nu pricep nimic din lumea smârcoasă a menstriei. Eu însămi nu înțelesesem la început, dar Korin mă învățase că suntem norocoase: doar pentru noi, la o vreme anume, porțile lumii

se deschideau cu asupra de măsură. Vai de șamanul care era certat cu o șamaniță într-un asemenea timp, căci el devenea învinsul și supusul ei.

Mă închipuiam curgând prin capilare, în sângele meu ori al lui Korin. Străbăteam hățișuri, dantele, lagune, fiorduri. Era o cavalcadă și un carnaval lichid. Uneori călătoream până în defileul umbros al feminității mele, printre flori carnivore, cel mai adesea. Văzut cu ochii minții, uterul meu era pufos și însingurat. Dacă ar fi fost disecat, înaripat cum era, și-ar fi luat zborul în lumea nevăzutelor. Vaginul era un harem cu hașișuri, în timp ce uterul era chilia mea de călugăriță. Hăul peșterii primitive dispăruse, parcă, într-un Triunghi al Bermudelor. Uterul era poarta lumilor și cetatea.

Foarte târziu am început să numesc firesc părțile rușinoase ale trupului. Ele fuseseră multă vreme niște obiecte interzise, niște porțelanuri de China, care, dacă ar fi fost rostite sau atinse, s-ar fi spart. Treptat, am început să numesc aceste părți rușinoase, apoi să le ating. Forma lor sonoră, pe care o repudiasem cândva, fusese înlocuită de conținuturi moi și elastice. Sâni mei erau niște blănițe de miel tăiate în cercuri concentrice. Până atunci privisem sexul prin oglinzi concave care deformau. Acum îl priveam stând dreaptă și senină înaintea lui. Nu era nici zeu, nici cerșetor. Era carne din carnea mea și a lui Korin.

După ce am cunoscut dragostea trupească și anamorfozele ei încâlcite, corpul nu mi s-a mai părut un munte. Limitele lui, urâte odinioară, își pierduseră conturul: aveam un corp femeiesc sau bărbătesc în funcție de psihicul meu. Firește, sănătos ar fi fost să vreau să fiu doar femeie, dar eu devenisem o exploratoare. Mi se înfiora pielea atunci când trupul meu devenea bărbătesc, aeronautic, ascuțit, uitând moliciunea femeiască. Era o experiență terifiantă pe care Korin o respingea, căci el nu se preschimba niciodată în femeie, ci rămânea întotdeauna bărbat: și la trup, și la suflet, și la minte.

Patul conjugal nu era întotdeauna cea mai potrivită zonă a noastră: uneori eram făcuți pentru a ne iubi pe stâncă, alteori pe nisip, în iarbă sau pe covor. Simțeam lucrul acesta ca pe o explozie a celor patru elemente primordiale și nu încercam să înțelegem prea mult din senzațiile noastre. Ele existau și ne înmânunau, altceva nu conta. Îmi plăcea să fac dragoste atât pe furiș, cât și la iveală. A mă furișa în trupul lui Korin era oarecum interzis, pentru că astfel aveam acces la carnea

lui încă negânditoare. Era o atingere sfioasă. Korin se furișa și el, uneori, în trupul meu. Mă prefăceam că mă aflu în afara trupului, urmărindu-i atingerile și adierile. Apoi mă lăsam îmbiată. Cuvintele deveneau vârtej: hrănește-te cu mine. Mă întreb, însă, uneori, dacă nu cumva scriind aici despre trupul meu și al lui Korin nu-mi fac mai mult rău decât bine. Nu cumva dragostea mea își pierde tăria și de aceea eu o scriu aici, ținând cu dinții de ea?

Șamanițele încrâncenate pretind că bărbații lasă în vaginul femeilor pe care le pătrund niște viermi luminoși prin care se hrănesc timp de șapte ani din pântecul femeilor respective. Ar fi vorba despre niște filamente prin care bărbații fură energia din corpul femeilor. Doar asceza ori tăiatul fibrelor acelora ar putea face ca femeile să nu mai fie parazitare energetic. Chiar dacă lucrurile ar fi stat astfel, eu nu mă simțeam alterată de Korin. Dimpotrivă, fibrele sale luminoase, aflate înăuntrul meu, stabileau contactul cu Uterus într-un fel mai apropiat decât nădăjdusese. Căci pe acele fibre luminoase ne cățărăm și eu și Korin, coborând, de fapt, în hruba pe care o numeam pântec și a cărei stea veșnică se numea Uterus. Ne cățărăm vreme îndelungată, coboram și urcam, iar fibrele luminoase erau hărțile noastre stelare și frânghiile de cățărare.

Ca orice femeie descoperită sieși cu întârziere, voiam să-l am pe Korin din creștet până în unghii. Dorința aceasta era bolnăvicioasă, uneori, căci ceva din alesul meu avea oricum să-mi rămână străin și de necuprins. Un pătrățel din carnea lui de Catifeluş. În mintea mea, pătrățelul acela liber devenea un adevărat cosmos la care nu aveam acces. O poartă închisă sau o odaie sigilată pe care zadarnic râvneam să le violiez. Din fericire, alesul meu nu se lăsa să fie devorat întru totul. Își apăra teritoriul cu ferocitate psihică, iar lucrul acesta îl salva de gura mea de rechin și de dinții mei fierăștruiți. Știa prea bine că, dacă nu s-ar fi împotrivit, l-aș fi mâncat, ronțait și sfârtecat.

Îmi trecea uneori prin minte, nu știu de ce, că la naștere avusesem o coadă mică pe care, la câteva luni, părinții mei hotărâseră să o înlăture prin operație chirurgicală. Îmi mai venea în cap și gândul că avusesem șase degete la mâna dreaptă și că cel de-al șaselea deget fusese, la rândul-i, înlăturat. De fapt, mă simțeam puțin monstruoasă, de aici imaginea cozii și a celui de-al șaselea deget. Dar acestea sunt gânduri spasmodice care nu au ce căuta aici.

De abia după ce aveam să cunosc dragostea, carnea, pielea,

sexul, m-aș fi putut întoarce în uter. Androginia însăși nu mai părea atât de dificilă, căci ea ar fi fost depășită prin revenirea în pântec. Adevărat, acesta nu era pântecul mamei, ci propriul meu uter. Apoi, senzualitatea mea cucerită după ce împlinisem treizeci de ani îmi arăta că fusesem aleasă nu pentru spasmul genezic, ci pentru altceva. Că, astfel, dragostea mea carnală nu decăzuse și nu se moleșise. Că la capătul ei se afla o taină. Aș fi putut prea bine să rămân încremenită în frustrarea de nenăscătoare dar, până la urmă, lipsa de fertilitate se dovedise a fi o probă de inițiere. Știam că felul meu era hibrid acum, fiindcă devenisem o călugăriță voluptuoasă. Eram călugăriță, fiindcă neputând avea un fiu de la Korin, revenisem la stadiul de fecioară. Eram voluptuoasă, fiindcă, liberă de maternitate, boarea senzuală mă înveșmântase ca pe o curtezană de lux a iubitului meu. Astfel îmi pierdusem chiar și însemnele de soție: acum eram amanta, ipostază care mă stimula epidermic până la paroxism, căci Korin rămăsese bărbatul meu legiuit.

N-aș fi putut vorbi despre toate lucrurile acestea dacă nu aș fi depășit trauma de a nu putea rodi. Din pielea mea veche de soție, care devenise o piele funerară în timpul depresiei psihice de care avusesem parte, crescuse o tulpină de tânără femeie, cu jartierele îmbietoare, cu pulpele clinchetind la vreme dulce de zburdălnicie. Erau semnele unei adolescente a doua, simțurile mele fiind răsturnate și explodate. Aveam parte de o înrănită hebefrenie, al cărei centru era epiderma tentaculară. Stânjeneala de la început făcuse loc voluptății. Nu trebuia să-mi fie rușine fiindcă simțeam deslușit că sunt atât de trupelnică, că sunt o făptură a tuturor fantasmelor și nefantasmelor carnale. Până când și sângele meu căpătase o anumită lascivitate în felul în care curgea și în gustul lui. Curgea moale, dar șerpește, susurând cu răsuflarea lui acrișoară de măr verde. Eram circeică nu prin farmece exterioare, însă, ci prin acelea interioare care leagă mai rău decât funia marinărească. Firește, am avut parte de îndoieli și revolte, dar mă întorceam întotdeauna la cel mai palpabil obiect de lângă mine, și anume la trupul meu. Viața mea devenise cu adevărat unică prin această trupelnicie. Trupul mi se preschimbase de-abia acum în casă primitoare. Eram acasă. În sfârșit, eram acasă.

Și apa și pământul mi-erău prielnice. Îmbăierea era pentru mine un veșnic ritual de ablufiune pe care îl oficiașem de când mă născusem și plecasem din Uterus și pe care aveam să-l urmez până la

reîntoarcerea în Uterus. Curățenia pielii îmi era necesară tocmai fiindcă voiam ca ea să semtă și să lumineze în noaptea reîntoarcerii mele acolo îmi pregăteam cada cu o minuție de șlefuitor de lentile, ca pe un pat acvatic ca pe o luntre. Oricât de înnegurată aș fi părut, însă, eram pentru viață iar nu împotriva ei, așa încât luntrea mea specială nu era una a lui Caron Frecam găoacea metalică până când cupola cu fața în sus se purifica de tot. Apoi urma potrivirea apei, căci apa prea fierbinte ori prea rece nu era apta pentru Uterus. Când mâna mea dreaptă hotăra că a găsit cea mai potrivită, îmi plăcea să ascult cascada lichidului care mă izola fonic de forfota străzii și a altor vieți cărora nu aveam ce să le împărtășesc Stăteam narcisiacă pe marginea căzii, răpită de sonoritatea aceea ataraxică. Apoi, într-un târziu, turnam uleiul de fructe de pădure care mă proiecta, brusc, pe fundul unei mări violete sau într-un crâng crepuscular de liliac. Clăbucii îmi dădeau senzația refluxului, astfel că după ce îmi scoteam cu repeziciune hainele, mă aruncam pur și simplu ca o culegătoare de perle în marea mea inventată, sosie a planetei Uterus pe care de atâta vreme o căutam cu râvnă. Apoi zăceam. Chiar și acolo în cada smaragdă, stăteam cu genunchii la gură, într-o poziție de fetus apoi imaginile se amestecau într-o magmă, până când, încetișor se desfăceau, piereau și mă lăsau într-o stare de imponderabilitate începeam să plutesc într-un zbor prin apă, căci nu înotam, ci fâlfâiam ca un pește cu aripi. Aici îmi pierdeam memoria sau, dacă îmi mai aminteam ceva din scornelile spontane catalizate de îmbăiere, alungam eu însămi imaginile care ar fi putut să tulbure echilibrul marin, uitarea aceea generoasă și întoarcerea la începuturi. Era un alt Neverland chiar dacă vitreg cu Uterus. Zăceam în cadă până când răceala apei mă trezea la viața din care lipsisem o clipă și până când trupul mi se zbârcea. Atunci când ieșeam din găoacea metalică locuită de foștii clăbuci pufoși aduceam într-adevăr cu un fetus, unul tocmai ieșit cuminte din pântec, iar nu expulzat cu violență. Și-mi era de ajuns Puteam să reînnod viața mea, acolo de unde o lăsasem Korin înțelegea ceea ce mi se întâmplase, căci și el avea trăiri înnoitoare la ceasul îmbăierii.

Dar și pământul își avea rostul în reîntoarcerea mea. Aflasem, după ani îndelungați de căutare, două cuiburi unde mă puteam îngropa ca într-un pântec, în orașul unde locuiam. Unul era săpat în dealul unei biserici, celălalt se afla în subterana unui palat baroc. Primul îl

descoperisem cu ochiul liber, din tramvaiul care mă purta în oraș: era o gaură de cerșetor, un refugiu improvizat de cineva care își aflate acolo găoacea. Putea fi săpat chiar de copii: la urma urmei nu doar casele în copaci le sunt loc de joacă, ci și o astfel de gaură în pământ. Am pândit o zi ploioasă, în care nimeni nu ar fi putut să mă surprindă acolo, și m-am instalat în primul cuib. Nu încăpeam decât cu genunchii la gură, ghemuită și aplecată, dar mi-era bine. Din pricina ierbii înalte, nu puteam fi zărită de afară. Mă temeam doar să nu fiu vizitată de către stăpânul de drept al găoacei. Dar el nu a venit, ci m-a lăsat să mă primenesc în gaura aceea. Am stat doar câteva ceasuri acolo, timp în care m-am relaxat până la uitarea binefăcătoare. Încovrigarea mă făcea să tremur, întrucât corpul meu era ținut ca într-un insectar, dar până la urmă oboseala poziției m-a făcut ea însăși să pierd șirul întâmplărilor. Eram ca Winnie a lui Samuel Beckett, o femeie-vierme. Când am ieșit din gaură, mă înnoisem. Înainte de orice, știam însă, că găoacea aceea era a mea, că fostul ei stăpân murise, iar copiilor le era frică să se joace înăuntrul ei.

Al doilea cuib se afla în pivnițele unui palat baroc. Era o subterană cu un fals labirint, întrucât păcălea că se încâlcește, când, de fapt, ducea într-un singur loc, acolo unde eu simțeam că pot crea senzația de Uterus, chiar dacă era doar un artefact al pântecului. Coborând în pivnițele palatului, simțeam că descind în propria mea minte, mai exact în inconștientul meu. Nu mă înșelam deloc, după cum avea să iasă la iveală. Era o subterană din al cărei întuneric porneau trei tunele care duceau până în altarul bisericii gotice Sfântul Mihail, din centrul orașului. Dar tunelele erau zidite astfel ca nimeni să nu poată circula pe acolo. Pivnițele erau alcătuite din trei antecamere și două săli. Cea dintâi era numită a grifonului, fiindcă acolo se afla sania cu grifon a conților cărora le aparținuse palatul. M-am așezat și eu în sania aceea uitată de timp, dar nu am aflat senzația de cuib. Dimpotrivă, m-am simțit veștejită. Cea de-a doua sală era și mai mare, avea arcade pe margine și o chilie stranie, ca un țugui. Acolo, în buza acelei chilii, de unde puteam cuprinde încăperea uriașă și tunelul principal care ducea la altarul bisericii Sfântul Mihail, stăteam atunci când mi se îngăduia să cobor în străfundurile palatului baroc. Aș fi putut sta zile întregi, căci eram acasă într-un sens neștiut. Mă aflu cu spaima și moartea mea acolo și, tocmai fiindcă mă lipisem de ele sau ele se lipiseră de mine, nu îmi mai era frică. Mă aflu într-un ou uriaș,

pe fundul acestui palat, unde eram gestată sau mă gestam eu însămi. Abur cald se țesea în jurul meu, ca într-un iglu. Spre deosebire de cuibul din dealul ierbos al bisericii, aici eram într-un uter răcoros și neînghesuit. Ar fi încăput și alți căutători asemeni mie, dar nu țineam să le destăinui funcția acestui loc psihic, cu atât mai mult cu cât nu aveam mult timp la îndemână. Aș fi făcut-o doar pentru fratele meu, pentru fiul meu și pentru Korin. Accesul în subterana palatului era interzis sau îngăduit doar celor care aveau o cauză convingătoare. Dacă jivinele păzitoare mă lăsau să cobor, o făceau doar vreme de un ceas, după care trebuia să urc la suprafață, chiar dacă nu mă îndeustasem. Urcam neîmpăcată că nu rămăsese scoborâtă acolo după poftă și lacomă să vin iar, găsind un pretext care ar fi putut să-i convingă pe paznici. Căci, în subterana aceea umplută cu mine însămi, mă simțeam împlinită pe fundul mării și al pământului la un loc. Singură, deplină, fără zădărnicie.

Transcriindu-mi aici toate vrejurile și răsucirile mentale, recunosc că eram spasmodică, deoarece spaimele mă locuiau ca pe o grădină japoneză, unde fiecare frică avea un colțișor încadrat într-o geometrie exactă, dar diferită. Aveam necazuri și cu latura mea vizibilă, și cu cea invizibilă: în cea dintâi eram autoritară și arțăgoasă, în cea de-a doua eram înspăimântată și fragilă. Nunta mea prelungită în timp m-a ajutat să-mi iau în stăpânire partea invizibilă, iar Korin a fost un fel de îmblânzitor între cele două lumi. Când am ajuns să am un control firesc asupra părții invizibile și să înțeleg de ce mă comportasem în ascuns ca o nevrotică, am început să mă bâlbâi în cea vizibilă. Se părea că nu puteam nicicum să fiu echilibrată în ambele dimensiuni deodată, iar faptul acesta mă înciuda. Totuși, priveam ca pe o bătălie cucerită faptul că puteam avea acces la spaimele pe care mi le camuflasem atâta vreme și prin care cotrobăiam acum ca printr-un cufăr de zestre. Măritându-mă cu Frica mea, care concentra toate fricile mele mici de fetiță, ajunsesem în cele din urmă să fiu stăpână pe mine însămi, cel puțin lăuntric. Exterior, însă, răbufneam ca un rechin în transă fagică, eram dizgrațioasă și stârneam nedumeriri. Ajunsesem sensibilă la cuvinte, gesturi ori priviri, și făcusem din ostilitate o carapace încrustată. Eram împotriva lumii și a tuturor: infernul pierise dinlăuntru, pentru a se cuibări la iveală. Doar Korin mi se părea a fi sferic și indestructibil. Era raza de lumină care mă atingea și pe mine în căderea ei lină. El era un călugăr, eu eram o cruciată. Bătăliile pe

care le purtam erau îndârjite și îmi puneau la încercare toate asperitățile de războinică. Korin, în schimb, renunțase la lume și singurul fir care îl mai lega de aceasta eram eu, femeia sa. Nu puteam să-i îngădui să se desprindă de mine, pentru că era stâlpul meu. Deși puternică în afară, lăuntric eram legată de el ca un vierme care îi rodea măruntaiele. Korin era sutra mea de diamant.

Într-o evangheligă egipteană se spune că veșnicia va fi dobândită doar atunci când femeile nu vor mai naște. Că doar atunci bărbatul și femeia vor putea deveni unul, nu prin contopire, ci prin destrămare. Eu nu râvneam nemurirea, ci întoarcerea în Uterus, știind că aceasta ar fi putut aduce un fel de veșnicie sau cel puțin o prelungire a începutului tuturor începuturilor.

Atât mă răsuceam în timpul dragostei, încât ajungeam la un fel de dans al pântecului, care era făptuit intuitiv, eu neavând cunoașterea practicilor erotice orientale. Dansul meu înlănțuit de Korin era un vârtej de dervișă rotitoare, dar fără mistică. Dumnezeu era Dumnezeu iar trupul era trup, nu voiam deloc să-l sacralizez. Profan cum era, doar astfel avea putere. Refuzam narcoza în dragoste sau răpirea de sine, pentru că și una și cealaltă mi se păreau inadecvate. Voiam să fiu vie în Korin și nu să trăiesc suspendată. Ebrietate trupească și nu extaz ascetic. Nu simțeam vertij, nici ascensiune, totul se petrecea în încăperile scufundate, acolo unde ne aflam, fără o spațializare sau temporalitate anume. Altceva era, însă, esențial: faptul că în acea clipă nu mai exista o limită clară între trup și suflet.

Entitățile acestea erau pulverizate, la fel cum nu mai exista o limită clară între Korin și mine, ca bărbat și femeie. Nici măcar nu pot spune că deveneam hibridi, fiindcă nu era vorba despre o stare intermediară. Trupul și sufletul nu mai existau ca structuri limpezi, ci formau împreună un trupsuflet imposibil de scindat. Alcătuirea aceasta era susținută de patru stâlpi ai cerului și ai pământului: două suflete și două trupuri, câte unul din fiecare de la amândoi. Nupțiile noastre erau târzii, dar nu zadarnice.

Dacă aș fi fost născătoare, nu aș fi putut intui erotismul ritualic la care ajunsesem, deoarece mi-aș fi pierdut virginitatea magică. Așa, tăria mea sexuală avea prospețime și vigoare, fiindcă feminitatea mea renunțase la componenta maternală. Pur și simplu eram un alt fel de femeie. Acest statut nu mă umilea, nici nu mă înălța: în cele din urmă înțelesesem că era destinul meu și nu mai voiam să lupt împotriva lui.

Tocmai fiindcă nu aveam să nasc niciodată, uterul meu trebuia să fie apt să mă primească, dar nu doar pe mine, ci și pe alesul meu. Doar împreună, sudați, ne-am fi putut cuibări în odaia aceea perfectă precum cochilia unui arici de mare. La vatra focului meu unde jarul mocnea.

II. Jurnal cu minotaur

Cum treci granița dinspre țările balcanice de sus, Elada se înfățișează de la început cu povârnișurile ei secetoase și țuguiate, ca o mare de munți pubieni. Hotărâsem să mergem în Creta, ca să aflăm rădăcinile familiilor noastre care, după cum zvoneau părinții, sălășluiseră, cândva, prin acele locuri. Poate de aici moștenisem eu, pielea smeadă și aburită, iar Korin, falnicele picioare și brațe. Despre strămoșul lui Korin se spunea să fusese un preot african, cu piele albă, pe numele său Vragas, care se închina Taurului. Al meu fusese un preot al locului, numit Kesariani, consacrat unei zeițe al cărei cult pierise din pricina obiceiului de a-i sili pe închinători să făptuiască incestul. Era favorizat mai ales incestul dintre frate și soră, care se desfășura în fața tuturor celorlalți închinători. Când aflasem despre acest ritual, mă gândisem că, după câțiva ani de la nuntă, Korin și cu mine începusem să semănăm ca niște frați. Izbitoare cu adevărat erau formația nasului și a gurii care ajunseseră gemene. Mai cu seamă eu începusem să semăn cu Korin, de parcă l-aș fi devorat încetul cu încetul, fără ca el să știe, răpindu-i înfățișarea.

Călătoria a început cu ritmuri specifice. Voci răgușite-femeiești și voci bărbătești ondulate călăuzeau spre o zonă râvnită. Știam de ce ținusem atât de mult la această a treia călătorie în ce mai rămăsese din Elada: pentru că era punctul final al regăsirii mele. Pentru că, doar la capătul acestei călătorii, aveam să cunosc ce înseamnă să fiu femeie până la capăt. Mă înălțăm vertiginos spre feminitatea mea sau cădeam înspre ea, în volute. Răsucită epidermic de muzica grecească, fie ea de tavernă sau de inimă rea, cu icnetele și oftaturile ei în palimpsest, cădeam, cădeam, cădeam și nu voiam să fiu atinsă de nimeni decât de mine însămi. Glasurile preoteselor circeice și medeice, de viață nouă, mă ademeneau bolnăvicios. În scorburile lor melodice îmi făceam culcuș de bacantă neștiută, a nimănui, căutând un zeu pierit sau care doar acum avea să se nască. Fetița cuminte avea poftă să dănțuiască, să se drăgostească și să se desfacă din ultimele chingi care o legau.

Peisajul mă îmblânzea: tufișuri de rozmarin, iarbă înaltă, pârlită,

măslini, dinți de dragon pierduți pe dealuri. Pământul grecesc și cel spaniol sunt frați: aceeași arșiță și secetă pârdaľnice, aceeași rāvnā de apă, seminală aproape. Trupurile sunt uľeioase și cleioase aici, de aceea atāt grecii, cāt și spaniolii au dansuri aparte, de momire a simțurilor. Strābāteam Elada ca pe bātrāna mamā unde se găsea pāntecul pāntecelor, dar cālātoria mea spre Uterus avea să înceapā cu adevārat doar din Pireu. La intrarea în Elada fusesem întāmpinată cu însemnele virilitāții: Olimpul ca un șir de falusuri ascunse în ceață, muntele unde muritorii de odinioară nu îndrāzneau să urce și de unde zeii coborau furtunos atunci cānd fecioare de rege îi ispiteau cu prospețimea lor trecātoare. Olimpul putea fi, însă, și sānul stāng, împādurit, al unei amazoane uriașe. I-ar aici chiar cā mă regāseam, cāci cei doi sāni ai mei făceau cāt un sān vajnic de amazoanā, în rest, pānā la Atena, trupul Greciei era pārjolit. Dar trupul acesta fierbinte și uscat mă fascina. Pe el voiam să-l înlocuiesc și să dāruie ceea ce aveam de dāruit. Cāci era un trup în așteptare, la capātul cāruia se afla minotaurul.

Atena, metropola mea favorită, era o moluscā a moluștelor așa cum numai pāntecul femeiesc putea fi. Eram predispusā de arșiță, dar și de noaptea înveșmāntată în susur și tihnā. Eram o atenianā dintotdeauna. Pasiunea pentru metropola aceasta pisiceascā mă făcea fericită. Aici, dragostea mea pentru Korin era adāncā și spulberātoare. Însuși pāntecul meu respira astfel aici, era mlādios și tremurātor. Nu știam de ce simțeam astfel, dar minotaurul mă chema cu asupra de măsurā. În prima mea noapte atenianā din cea de-a treia cālātorie am simțit cā între coapsele mele purtam minotaurul care se zbātea. Și mi se pārea cā acest minotaur era, mai degrabā, un inorog decāt un bărbat cu cap de taur. Tot în această întâie noapte am început să o visez pe Pasiphae, cāci regina cretana era propria mea lascivitate ieșită din țāțāni. Ce puteam face cu atāta tulburare femeiascā? Drumul cātre mine însămi mi se pārea primejdios. Coapsele îmi luaserā foc, iar trupul mi se rāsucea ca o torță, dar pentru cine și pentru ce ardeam nu știam. Elada îmi pārjolea māruntaiele mirositoare a *uzo*. Iar luna plină mă făcea și ea nāucā. Nu mai suportam nimic pe corp, niciun voal măcar, și doar goliciunea îmi era prielnicā. Deasupra și în māruntaiele Atenei eram o pasāre beatā care pierduse amintirea îngerilor și nu mai avea aripi.

Noaptea, îmi expuneam pântecul la stele, de parcă aş fi fost iluminată. Cele o sută de mii de taverne ateniene îmi dezghecau trupul, ca pe o mireasă din rochia ei preţioasă. Simţeam, dar, oare, cum aş putea să vorbesc aici despre ce simţeam, când lucrul pe care îl simţeam era aproape şi departe de lumea aceasta! Nimeni şi nimic nu putea să pătrundă această simţire năvalnică şi, totuşi, alienată. Devenisem atât de femeie încât eram trufaşă şi mi-era ruşine totodată. Eram o moluscă desfoliată din cochilie şi hrăpăreaţă. Corpul mi-l purtam prin taverna, ca să-l obişnuiesc cu dezghecarea. Adesea îmi spuneam că nu se cuvenea să vorbesc despre această deplinătate. Dar, oare, în explozia mea îmi mai păsa de altcineva decât de Korin? Alesul meu era singurul care ştia ce simt şi se bucura pentru regăsirea mea. Eram nu doar femeia lui, fetiţa pe care o crescuse cu migală de brahman, dar şi cea nou-născută într-o piele impetuoasă. Duse erau pe apa sâmbetei mironosiţa şi călugăriţa, ori chiar femeia fatală. Iar acum cine eram? Râdeam ca în faţa unei stafii iubite: o, Doamne, eram chiar eu, leproasa de sine, dar şi regăsită Kore-Persefona. Korin mă ajutase să-mi domin spaimile de Persefonă şi isteriile de Koră. Între aceste piei descuamate mă ivisem din spuma zilelor şi a nopţilor în care trudisem să aflu cine sunt. Atunci am simţit că, dacă era să întâlnesc vreodată minotaurul, nu aveam nici eu să-l ucid pe el, dar nici el pe mine.

Tavernele ateniene şi mâncărurile greceşti îmi deschideau apetitul corporal, căci gura era un preambul al ritualurilor de dragoste. Pofteam şi gustam peştişori afumaţi cu ardei iute murat, cartof copt, umplut cu smântână, şuncă şi caşcaval, brânză iute de capră, vinete împănate, picioare de sepie în sos picant, plăcintă cu tocătură de câmilă. Toate aceste mâncăruri erau aproape lichefiate, iar moliciunea lor favoriza calea spre propriul meu pântec. Gura cea mare, în care gurmanda se răsfăţa, era prefaţa gurii celei mici, pe unde aveam să intru înapoi. Limba şi gingiile mele erau umede nu doar fiindcă acesta era datul lor, ci şi pentru că simţeam o plăcere care o pregătea pe sora ei, cealaltă plăcere dintre coapse. Nu mi-e ruşine să vorbesc despre lucrurile acestea, pentru că regăsirea trupului meu m-a vindecat de inhibiţiile care mă făcuseră atâta timp să-l zgâriu şi să încerc să-l sfârtec. Porcul devenise, în sfârşit, mlădios şi ispititor.

Gura cu care adulmecam hrana, folosind ciocanele mist foarfecile dinţilor şi spânzurătoarea limbii, era o fabrică de produs

plăcere și un sex-shop tainic. La Atena, gura aceasta a mea era atât de pofticioasă încât putea fi socotită bolnavă de luxurie. Desfrânarea culinară era un semn că vremurile trupului meu sunt în schimbare. Limba mi se arcuia ca o vânătoareasă cu arbaletă, palpând mâncărurile și devenind o caracatiță devoratoare, cu un singur ochi polifemic. Pe măsură ce simțeam modificarea gurii, aveam senzația că metamorfoza se săvârșise și în pântec, fiindcă, nu-i așa, surorile se vorbiseră între ele și ticluiseră preschimbarea mea femeiască. Regăsirea centrilor feminității nu avea deloc un aer antimasculin, dimpotrivă, vădea râvnă în a se uni cu ceea ce reprezenta bărbatul ca stirpe. Faptul că nu mai doream să ucid minotaurul spunea și el îndeajuns. Căci minotaurul era un bărbat inefabil, dar tot băi bat: iar bărbatul nu mai era dușmanul meu. Cândva voisem să comit regicid împotriva bărbatului, dar acum mă înrudeam cu stirpea aceasta, din pricina lui Korin. Dacă toți bărbații ar fi fost ca el, Eva nu și-ar mai fi avut rostul, nici păcatul, și nici nu ar mai fi făcut carieră de ispititoare. Adamismul l-ai voluptuos îmi gâdila simțurile în mod nemaivăzut. În ce privește trupurile, am uitat să mărturisesc ceva. În Grecia, corpul meu suferise metamorfozele despre care am vorbit deja, dar corpul lui Korin devenise comestibil Putea fi mâncat și ronțait, era o rodie și un harbuz în același timp, un cataif și o piersică și aș putea prea bine să nu mă opresc la atât. În pielea lui gustam tot felul de baclavale interioare și mentale.

Fructul pe care îl molfăiam hulpavă în Elada era harbuzul, iar harbuzul avea pentru mine conotații senzuale. Într-una din reclamele ateniene zărisem, la un moment dat, un harbuz uriaș în chip de insulă grecească, străbătută de o motocicletă. Dacă, odinioară, gustul stridiilor îmi provocase scârbă, căci avusesem senzația că-mi înghit propriul sex, gustul harbuzului împlânzea grozăvia săratei adâncituri femeiești, îndulcind-o. De data aceasta gustam cu încântare din propriul meu pântec, proiectat în chip simbolic în corpul zemos și răcoritor al harbuzului. Iar dacă Elada era un imperiu al harbujilor, însemna că mă aflu la locul potrivit, căci autocanibalismul meu ținea de reîntoarcerea în pântec. Trebuia să nu îmi mai fie deloc greață de ceea ce eram, cu toate lichidele și mirosurile mele.

Noaptea ateniene aveau un farmec tihnit de căldura supusă cu întârziere. Metropola grecească era un oraș al pisicilor, iar miorlăielile acestora sporeau senzualitatea din aer. Căci pisicile se frecau de orice

le ieșea în cale și emanau vibrații de arșiță. Orașul însuși părea să fie în călduri, iar tavernele împânzite de trupuri umane ascunzându-se în turnurile răcorii erau anexe sale binevenite. Dar, mai ales, nopțile ateniene făceau ca trupul meu să devină strălucitor: smead, lucios, alintându-se ca o felină feroce, încă adormită. Vai, însă, dacă avea să se trezească. Eu însămi nu voiam să mă gândesc la izbucnirea ei.

La treizeci de kilometri de Atena, în drum spre templul lui Poseidon de la cap Sunio, descoperisem trei golfuri: primul era începător, al doilea era asaltat de scufundători și săritori de la înălțime, al treilea era tainic, adânc și nesupus nimănui. Se căsca între pereții masivi de stâncă, avea malurile ca niște fiorduri și era împânzit de arici de mare. Undeva, într-un perete flancat de cactuși și plante de stâncă, aflasem un fel de tron de unde zăream hăul dedesubt. Cel de-al treilea golf era și el un semn al regăsirii mele și al pântecului. Marea era atât de sărată aici încât zăceam pur și simplu în ea ca într-un baldachin lichid. Din când în când mă mai jucam, învârtindu-mă ca un șurub, până când amețeam. Făceam acest lucru, pentru că amețeala produsă de răsucirea în apă avea efect de drog. Capul îmi vâjâia în timp ce trupul meu o luase razna, devenind fusiform ca un tipar. Imaginile zărite trunchiat și în goană se amestecau între ele, iar, în acest valvârtej, stâncile și marea alcătuiau un aliaj tare-moale care îmi înțețoșa privirea. Dedesubtul meu, știam că era prăpastia apoasă și, legănându-mă atât de nefiresc în acest hamac pe care-l inventasem pe loc, lumea mi se arăta cu susul în jos. Înșurubarea de care aveam parte era legată și de faptul că încercam o cale de acces spre acel înăuntru pe care nu știam cum să-l dibui, dar pe care îl vânam de ani de zile. Nu pântecul mamei, ci propriul meu pântec, o stea lichidă numită Uterus, spre care călătoream precum Nerrio în al său Nautilus. În cel de-al treilea golf, deliciile mele aveau loc și între stâncile albe de sare. La prânz, când se înnora puțin, adormeam în poziția fetus, ghemuită între stânci. Somnul meu, deși nefiresc, era sănătos, căci simțeam brusc o oboseală cumplită în oase, pe care nu o puteam înlătura decât culcușindu-mă acolo, între stânci. Corpul tot mă durea de la formele dure ale pietrei și, totuși, el se ghemuia inconștient, așa cum îi plăcea. Nu visam nimic, nu aveam nicio reverie, era un somn cleios ca într-un ou.

În golful acela încuibat călătoream adesea cu mască de scafandru prin văgăunile mării. Acolo nu se auzea decât foșnetul apei

în urechi, iar razele soarelui tăiau lichidul turcoaz în fâșii de voaluri tremurătoare. Peștii păreau suspendați și zburători ca în *Arizona Dream* Erau făpturi tăcute și curate care mă linișteau. Aricii negri și încovrigați stăteau ca niște ochi închiși, dar solzoși, de dragon. Țepii lor foșneau și ei pe tăcute. Deprinderea de pământ mă neliniștea la început, dar apoi marea devenea într-atât de stăpână încât nu mai puteai să i te opui și i te dăruiai. Clipocitul de ia suprafață nu mai avea nicio importanță. Norocul a făcut ca să mă pot scufunda în Marea Egee și în timpul unei eclipse de soare, Apa devenise umbroasă, iar mătasea cenușie pe care o tăia soarele lucea aproape nevrotic. Dar era altceva decât marea în întunericul firesc al nopții. Era un negru de satin nebunesc, din piele, parcă. Marea devenise o epidermă cu pori licoroși, respirând ca o sepie întunecată și nevăzută. De fapt, astfel mă gândeam și la Uterus: ca la o mare în timpul unei eclipse de soare.

Așa cum am mai spus, însă, adevărata călătorie spre propriul meu pântec avea să înceapă din Pireu. Portul acesta aflat la periferia Atenei era o *Cloaca Maxima*, o mare fojgăială sulfuroasă unde mirosurile de nămol, urină și pește nunteau. Lângă case vechi de pescar, în ruină, se ridicau clădiri înalte, cu pereți din sticlă neagră. Biserici ortodoxe, moscheizate aproape, brăzdau și ele această periferie pestilențială a metropolei. Doar câteva șlepuri amărâte și bătrânii pescăruși aduceau aminte de Pireul de odinioară. Cafenelele din port erau irosite și igrasioase, impregnate de urina pisicilor și a câinilor răătăcitori. Iar mirosul de cafea era rânced. Miasma aceasta îmi aducea aminte de ceva, dar nu știam de ce anume. În felul ei rău-mirositor îmi era prielnică, însă. Știam acum sau aflasem cu ajutorul mirosului că drumul dinspre Pireu spre Iraklion, capitala Cretei, era cordonul ombilical ce mă lega de pântec. În port, nave uriașe ca niște rechini gonflabili așteptau semnalul plecării. Nici măcar fantasma unei corăbii de odinioară nu băntuia pe aici, dar miresmele grele făceau, totuși, ca acest port să fie un centru al lumii sau, dacă nu, măcar o cale spre centru. Și Veneția era tot o *Cloaca Maxima*, dar prea stilată pentru Uterus, căci drumul printre palazzo-uri și canale era înșelător. Pe când Pireul era o Veneție pur pestilențială și țărăneasă, fără amestecul a nu știu câte secole sofisticate de cultură. Pireul avea, ca să zic așa, gustul unei scoici, adică gustul unei adâncituri de femeie. Era un forfot duhnind a port ponosit, fără poezie. Un loc cu ape tulburi și vâscoase, supurând uleiurile vapoarelor bolnave de uzură, Pireul

părea că are guri de scurgere în Hades. Marea era uleioasă ca o magmă maronie, dar avea, totuși, tăria tenebrelor murdare și inițiatice în felul lor. Damfurile, hărmălaia olfactivă, furnicarul de oameni transpirați alcătuiau o odoare specifică, singura care mă putea călăuzi spre Uterus. Dincolo de port, marea se făcea verde-petrol, apoi indigo, pentru ca, în larg, să devină albastru-întunecată. Și așa să rămână. Navele uriașe lăsau în urma lor dâre turcoaz, cu moțuri albe. Pe crestele lor himerizam și eu, dusă cu gândul la Uterus, steaua mea niciodată căzătoare. Halele acestea plutitoare aveau nume odiseice: Calypso, Circe, Nausicaa. Atunci mi-a venit gândul că și Ulise se întorsese tot în pântec, atunci când rătăcise către Itaca. Nu era vorba de pântecul matern, ci de acela al Penelopei. Părea că drumul spre centru era inaccesibil și, totuși, l-am străbătut până la urmă.

Aprositos1

Pre numele său vechi Ulixes, e! rătăcea pe mările umflate și spăimoase. Nici Moirele nu aveau cum să îl ajute ori să-i stea-mpotrivă, fiindcă zeul bărbos și rege peste pești zvonea să-l piardă pe Ulixes. Prinoase de-aducea ăst corăbier bezmetic, maimarii cei din cer nu se-osteneau să le primească. Doar Bufnițoasa zisă Buha ori Cucuveaua chibzuise cum să-l aline pe prădalnicul Ulixes. Pe insule, aezii scoreau deja la *kitharis* povestea-i tristă de rătăcitor. La casa lui din Ithaca, cei slujitori lucrau la *kenotaphion*, mormântul gol ai basileului plecat la îlion și niciodată-ntors. Din cetatea troiană, pe vifor de mări furioase, scăpat-a Ulixes și-ai săi, iar puținul noroc îl tăcu s-ajungă în preajma Cytherei. Dar de aici Austrul îi surpă corăbiile, purtându-le spre ndepărtata Cretă, insula cea mare. Chiar dac-aheii nu călcară pe pământ cretan, ei poposiră far să vrea în alte ținuturi pierdute și rătăcite. Așa fu țara lotofagilor, unde uitarea era proclată. Căci mâncătorii cei de lotus nu mai știau nimic de astă lume, ci doar mâncarea lor din flori râvneau s-o-mbie. Apoi cei călători opriră, așa le fu destinul, la ciclopii c-un ochi în frunte și peșteroși. Aceștia-s niște bărbătoi, dar ce folos, căci nicio seminție de femeie nu-i dorește și nu-i spală și nu le-așterne pat pentru oscioarele-obosite. În ostroavele negre doar caprele și oile regesc, s-ar spune că acestea le sunt muieri, de nu ar fi dihăanii chiar de ciclopi crescute. Izvoare și limanuri sparg bezna din adâncuri și-astfel ajunse-Ulixes în peștera lui Polifem. Ce mai zdrahon cu glas de tunător! Dar doar atât erau însemnele de bărbătoi, căci fără' de minte el era și mare mâncător sălbatic. Ulixes îl orbi pe

Polifem cel băutor și înfulecător, și, năruindu-i ochiul cel din frunte, îi pângări chiar bărbăția, sfredelind-o. Clocot de ape și bolboroseli de stânci tălăzui spre ahei ciclopul cu ochi stins, dar corăbierii izbutiră să iasă din încheștare și să înșele marea foșnitoare. Apoi urmă Eolia unde un basileu prea înțelept îi strânse lui Ulixes mugetul de vânt într-un burduf, lăsându-i ca însoțitor blajin numai Zefirul cel mângâietor. Și după ce corăbierii hălăduiră zile

Inaccessibil (în greacă veche)

bune, atunci fu că Ulixes și soții săi zăriră coapsele Ithacăi și-aproape că le-atinseră cu poftă, de n-ar fi fost prostia și invidia să năruiască acel întors acasă. Căci pe când basileul căzu în așteptare, aheii dezumflară burduful plin cu vuiete și soarta rea-i purtă-napoi, înfricoșându-i. Iar țara lestrigonilor le fu ursită și-aici pieriră alți corăbieri din care se-nfruptară un puhoi de mâncători de oameni. Apoi urmă la rând ostrovul Kirkei zisă Pasărea de pradă, vrăjitoarească iscusită și femeie-amarnică în frumusețe și ispite. Lăcașul ei era plin de dihanii schiloade de pe urma farmecelor. Pe soții lui Ulixes ea-i preschimbă în porci și, vai, chiar basileului așa i-ar fi venit de hac, de n-ar fi prins-o el, bărbatul, pe femeiușcă asta-n mreje. Căci pe când dânsa-l îmbia la pat cu drăgosteli, Ulixes o puse să se juruiască de nefarmece și-abia apoi se-nduplecă să fie mângâiat de cea vrăjitoarească. Iar în iatacul Pasărei de pradă el se desfată pe îndelete. Slujnicele îl spălară și-l unseră c-uleiuri mult înmiresmate, apoi vrăjitoarească i se dăruie cu drag. Ulixes se hârjoni destul în aste dulci țărături ale Afroditei până când iar sosi sorocul de plecare. Dar Kirke-l sfătui ca înainte de-a porni din nou pe mare, să se sălășluiască o vreme în țara Sui Haidos și-acolo să afle sfat ocrotitor pentru călătoria lui deșartă până-acum. Nu pe picioarele-i, nici în corabie cu soții săi, ci într-o luntre, Ulixes ajunsese singur în ținuturile zeului de smolă. Dar înainte trecu prin patria cimerienilor, cu țărături aburoase și cețoase, supuse de-ntuneric. El mai întâi se jurai morților, purtând prinoase, și-apoi înjunghie berbeci și boi pentru a putea să treacă de cumplita beznă. De Persefona se rugă ca unei maici, apoi ca de-o iubită. Iar zeița îl îngână primitoare. Lângă ea, Haidos sceptra de fier îl înfipse în tina tenebrelor. Tebanul Tiresias i se-arătă atunci cu orbirea-i știută, făcând să se zguduie aerul din Erebos, apoi profetul îi grăi ceea ce-avea de spus. Cu morții-n trup și-n suflet, Ulixesse-ncovoie de-așa povară, dar vuietul cel negru îi fu cale către întors acasă. Cum, după ce ieși din

lumile subpământene, vrăjitoareasă Kirke îl școli cu sfaturi iar, Ulixes știa acum ce va să vină. Deci, iată că atunci când zgriptorii-sirene îl amețiră cu-al lor glas, corăbierul ghici în ele niște femei zălude și netrebnice care se ospătau cu carne omenească. Din cel catarg de pe corabie își făcu pat și lespede atunci, legat cu frânghii și strâns bine, ca să nu-și risipească bărbăția și oscioarele să-i putrezească prin cotloane neștiute. Iar ceara moale din urechi cu gându-l duse către Penelopa cea cu trup fierbinte, astfel că basileul simți-n catargul care-l ținutua chiar chibzuință să apoi căzură să-l omoare pe el și soții săi două sfârtecători cărora li se dusesse buhul: una era Căteaua, celălalt Vârtejul, dihanii trăind în văgăuni și lacome de carne de-orice fel. Erau iezme înghițitoare și dințate, cu limbi biciuitoare, băloase tare, ce marea o vânzoleau, scuișându-o. Tălăzuiau în clocot, dar Ulixes le întrecu până la urmă. Ajunseră apoi la boii soarelui pe care corăbierii îi mâncară, călcând a zeilor poruncă, și astfel mâniară cerul. Dar ce să faci cu prostovani și lacomi care nu știu de sfaturile-n tihnă date și nu-și pot domoli nici sinea lor bărbată! Când marea îi primi pe-ahei în burta ei, maimarele de peste zei îi potopi cu nouri grei, înviforând corabia pe care-o prăbuși în apele coborătoare. Scăpă numai Ulixes, călare pe catarg, care orbecăi pe mare până alunecă-n ostrovul lui Calypso. Prea zăvorât în cușca-iubăreață a lui Calypso, Ulixes nu mai simțea miresme, nici zburătoarele nu le mai auzi, singur cu sine însuși mereu spre insula lui albă pritocă. Degeaba-l îmbia zeița bălaie cu vin și boi fripți la jărat. Atunci Calypso-l slobozi și vajnicul bărbat începu iar bejenia apoasă. Adevărat, genunea mărilor nu-i era nici acum prielnică, dar încai ăst Ulixes voia să o răzbească pân' la capăt. Căci marea îl hărțuia și-l ispitea ca pe un adulmecător. Femeia aceasta-a mării îl trăgea de *chiton*, se strecura în pielea-i și acolo îl amușina ca o cățea. El însuși își zidise corabia cea nouă, vegheat de prea genoasa zână. Tăiașe corpul acelei femeiuști de lemn și-l șlefuiseră până când corabia își înălțase coarnele și dusă fu. Catargul mândru-l înfipse Ulixes în măruntaiele de lemn, ca un pirat învingător și, gata, pe mări își pironește ochii, căci trupul i se uscaseră de-atâta așteptare și primenit voia să fie. Dar încă nu-i fu dat ca să-și urzească-ntoarcerea, căci zeul cu tridenți îl pedepsi cu-asupra de măsură, năpustind talazuri și vânturi mușcătoare, fărmând corabia și pe grozavul basileu silindu-l să înoate ca un pește zbuciumat. Chircit de apele năvălitoare, Ulixes se gândea la Penelopa lui ispititoare, căci nimica alta nu poți

să-mpotrivești furtunii și izvodirilor apoase decât trupul femeii tale să-l închipui în afundul mării. Așa și el, chiar și atunci când zeul care-l urgisea struni asupra lui spumegături de valuri care-l vânzoleau, ba răsucindu-l, ba cufundându-l. Trei zile se zbătu astfel sub biciul zeului bărbos și încruntat. Apoi, când marea-l slobozi din gura ei băloasă, Ulixes zări o insulă cu stânci vânjoase și crestate, care ca foarfecele așteptau să-l taie. Era țara feacilor. 'Nainte, însă, era să moară înecat, căci sarea-i podidise ochi, nas, gură și urechi. Iar gemetele din afund i se lipiseră de piele ca o zale. Și el, biet muritor, se războia să nu-l înghită tăvălugul mării. Copila Nausicaa-l zări de cum păși pe insulă și patimă făcu. Cât despre-Ulixes, nu-i vorbă că marea-l lepădase gol, far de *chiton*, ci numai cu bărbăția-i pământească. Ferice de copila Nausicaa, deoarece ea-l unse cu uleiuri și-l izbăvi de clonțul mării. Și mult i-ar fi plăcut copilei să se îndese-n pielea-i de bărbat. Dar ăst Ulixes o visa numai pe soața lui cu nuri, cea zisă Penelopa-catifeaua. O, mult ar fi râvnit copila Nausicaa să aibă așa bărbat. Căci se zvonea despre Ulixes că-i ca un strugure copt bine și zemos, cu aburi pe piețița-i cea strașnică. Măndrețe de bărbat, viclean nevoie mare, bine legat, dar nu atât de curajos pe cât cântatu-l-au aezii. Dar iubăreț și-alunecos, pe cât mărturisea Calypso. Pe insula feacilor, Ulixes fu dăruit cu o corabie smolită ca să se-ntoarcă-acasă. Era tot o femeie, o arăpoaică, și urgisitul o mângâie întâi, apoi vâslașilor le porunci ca s-o urnească. Ținând catargul, Ulixes se simțea stăpân și falnic tare, și astfel călăton din nou pe marea cea atotporuncitoare. Căci pântecoasa Ithacă, deși pietroasă, îi făcea dorul arzător și-mpătimit. Pe dedesubtul mărilor îi fu dat lui Ulixes să zărească zidul fortificat al vieții și al morții. Iar în spatele acestuia, albă și rodnică, se afla Ithaca. Plecat de la feaci, Ulixes ca vântul zbură cu smolita corabie, tăind apele-n două. Marea îi fu prielnică și primitoare cu pântecele ei răscopt, purtându-l spre Ithaca. El cunoscă din vreme peștera naiadelor, în care văgăună jertfea și se ruga pe când era stăpân al insulei. Mai cunoscă apoi măslinii și luncile frunzoase și vesel se tăvă! în pământul râvnitei țărani. Întâi se odihni-ntr-o peșteră ascunsă, apoi purcese să-și caute nevasta și să o-ncerce, preadalba Penelopă, ce-l aștepta de ani îndelungați. Dar astă poveste nu-i în calea noastră, ci doar aceea a mării pe care Ulixes o stăvili până la urmă, cu spume și cu năvăeli cu tot. Deci dac-am spus-o, tăcerea să ne fie sălaș de-acu – înainte.

Între Egeea năvălaşă și Mediterana alinătoare, Creta, așa cum mi-o închipuisem eu, ar fi trebuit să fie un pântec golaș și solitar. Grotele neolitice din insulă, cu zeița Matroană storcându-și în pământ sânii de lapte, apoi minoșii. acei regi obsedați de thalasocrație, aveau să-mi schimbe ideea cretană. Nu, însă, și toreadorii minoeni care nu făceau altceva decât să adâncească prezența minotaurului. Zeițele de aici aveau o puzderie de fii și amanți, la fel reginele care se înveșmântau în șerpi, purtau pietre sacre și făcuseră din taur un bărbat în came și oase. Cristalul de la gât mi-era scut împotriva desfrâului. Cretanii făcuseră comerț ispititor cu mândrul Egipt, aspra Sicilie și imprevizibila Sine, iar dedalizii ridicaseră lanțuri de palate năucitoare. Între Marea Mumă și coribanții veseloși îmi găsiseam și eu locșor. Împărtășeam, în schimb, prea puține cu Creta letargică a mercenarilor, cu cea bizantină, arabizată, disputată de genovezi și venețieni, și, în cele din urmă turcizată. Auzisem de Kornaros și epopeea sa, *Erotokritos*, și-mi închipuiam o scriere cu tauri, delfini și caracatițe, adică un bestiariu. Dar nimic mai mult. Dacă mă gândeam, totuși, la amprenta venețiană, aceasta pentru că încercam să aflu o logică a pestilentei. La urma urmei, steaua Uterus spre care mă călăuzeam eu ca un mag anacronic era un mic imperiu al mireasmelor letale.

Iraklionul, dis-de-dimineată, s-a arătat a fi un loc grecesc, ca oricare. Resturile venețiene mi-au dat, însă, a înțelege că este vorba despre o latrină înrudită cu Pireul. Un orașel păraginit, infect, puturos, cu periferii dominate de mirosul de carne râncedă și piele argăsită, legume putrede, alge și scoici. De la început, totul mi s-a părut sterp și murdar: până și ruinurile venețiene erau pline de găinaț. Doar mirosul de tămâie sfărâind în biserici mai salva ceva din nemărginita odoare. Tavernele, măslinii și stâncile nu puteau acoperi, însă, pestilenta Iraklionului.

Am început rătăcirea din portul venețian, luând-o pe țarm spre ceea ce mai rămăsese dintr-o biserică ridicată de patronii

Inexprimabil (în greacă veche)

Serenissimei. Drumul continua cu un lanț de portaluri unde pentru întâia dată am simțit o umbră străină lipită de piele. Era bărbătească și epidermică. Dacă până acum simțisem doar aburul dulce al lui Korin, de data aceasta ceva străin îmi intrase în pori: era o boare acrișoară. Pielea începuse să mă mănânce: noroc că aveam

unghiile tăiate, altfel m-aș fi zgâriat cu destulă furie. Mirosul de latrină mă ațâța și el, dar o făcea într-un fel subteran. Era ca și cum pe sub piele aș fi avut tunele de pucioasă prin care se târau gângănii neștiute și purtătoare de molimă. Când am ajuns la fântâna Morosini, dezgustul și ispita se-mperecheaseră în mine. Fântâna era năpădită de alge uscate și găinaț, nu avea apă, ci mâl pietrificat. Gunoaiele orașului zăceau în ea ca într-un container. Era o fântână dezabuzată. fără lichidul vieții. Aproape că am fugit de acolo spre catedrala Sfântul Mina unde, în sfârșit, m-am odihnit. Tihna de aici nu a izbutit să alunge, însă, străinul lipicios care îmi intrase în piele cu forța unui bumerang și cu miros de animal. Putreziciunile mă făcuseră să fantalez până acum, dar de data aceasta intraseră prea adânc în mine. De la catedrală, am urmat șirul bastioanelor, începând cu Sfântul Andrei, îndepărtându-ne încet de mare și de pestilenta ei. Am ajuns apoi la Pantocratoros și la Poarta Haniei, celălalt orășel al Cretei, care rivaliza cu Iraklionul. Așa cum simțeam acum, bărbatul acela al cărui miros îmi intrase în piele era mai tânăr decât mine și mă bântuia stafielnic. Era ca fluxul și refluxul unei mări dispărute, care se arăta din când în când, clipocind sub genele mele mici de vrăbiuță. Să fi fost rândunelul, fratele meu, pe care mama îl avortase? Dar nu, știam prea bine, era un bărbat care mă făcea să-l doresc pe nevăzute, deși nu-l zărisem niciodată, ci îi simțisem doar adierea. „Și, mai ales, era alt bărbat decât Korin. Lucrul acesta mă făcea să mă simt vinovată. Căci, în drumul meu spre Uterus, iată că întâlneam tocmai ispita, chiar dacă ea nu avea încă trup și chip. Dar știam că avea să le primească odată și odată, întrupându-se. Necurăția mea era nesățioasă, dar și timidă. Simțeam pe corp atingeri de nicăieri, ca și cum un zefir subpământean m-ar fi răscolit doar așa, ca să mă batjocorească leneș. Îi spuseseam lui Korin că cineva mă cercetează trupește și că nu știu cine este. Dar alesul meu mă privise în ochi atât de intens încât a trebuit să-i plec pe ai mei, cu supușenie. Fragilitatea avea să mi se spargă în cioburi, iar trupul urma să-mi explodeze: prevesteam lucrurile acestea ca o Cassandra înfiorată de ea însăși.

Am trecut apoi pe la Poarta Bethleemului. Bastionul de aici avea un aer părăginit, de făptură decăzută. Îmi dădeam seama că Iraklionul nu-mi pria, dimpotrivă, mă făcea să trăiesc într-un fel de fantasmă a vieții mele. Poate că eram eu însămi fantasma altcuiva și bântuiam la fel de pătimaș pe cât eram eu bântuită acum și aici. La bastionul

Martinego am urcat să căutăm mormântul lui Kazantzakis. Acesta era prăfuit și uitat. De sus, Iraklionul se zărea ca un orașel al vedeniilor niciodată mărturisite. Pentru întâia dată, totuși, am simțit că pot să împărtășesc ceva, o stare, cu acest oraș unde sosisem să-mi aflu centrul. Eram femeie, iar cel care mă bântuia era uți bărbat străin de mine, un băștinaș al insulei. Mă strângeam în Korin ca și cum cineva ar fi vrut să ne despartă. Kazantzakis fugese și el un ispitit de trup, dar izbutise să-l înfrângă până la urmă. Răguși-voi eu să fiu învingătoare? De ce simțeam astfel?

Am ajuns apoi la Poarta zisă a lui Iisus, mai cunoscută sub numele de Kenuria. Intrarea în oraș, așa cum se vedea de aici, era o văgăună orbitoare. Nu știam să-i spun altfel. Pielea începuse din nou să mă mănânce. Bărbatul acela foșnea deja în porii mei, fără să se arate, iar lucrul acesta mă năucea. Nu eram speriată, ci mai degrabă mânioasă, dar nu puteam să fac nimic împotriva. Îi bolboroseam lui Korin despre oaspetele nepoftit, dar alesul meu era sceptic și învinuia felul meu de a simți până în plasele. Îmi spunea că sunt un cuțit care se răsuște în el însuși și că, fiind astfel, eram bântuită de tot soiul de spaime. Știam că străinul acela era un bărbat mai tânăr decât mine, cu barbă neagră și piele lăptoasă. Un minos, mă nelinișteam eu, profetind minotaurul în căutarea căruia venisem. Deja o luasem razna, fiindcă nu minotaurul îl amușinam, ci steaua

Uterus. Pentru ea venisem până aici, la capătul pământului. Nu poți să fii altfel decât ești, mi-a șoptit Korin într-un fel ciudat pentru firea lui. Așa că întotdeauna vei găsi ceea ce cauți de fapt, chiar dacă tu crezi că te afli în căutarea a altceva. Îl priveam pe smeadul meu drag, care nu înțelegea că mă depărtam trupește de el, fără să vreau, din pricina unui străin care îmi răscolea măruntaiele și care nu voia să mi se arate. Avea consistența de nălucă a unui daimon, râdeam eu în ciudată. Era un pidosnic și un înșelător. Pervers și parșiv. Și nu era deloc un efeb, ci un bărbat în toată legea. Care mă aștepta, asmuțindu-mi necurăția.

Am trecut pe lângă bastioanele care mai rămăseseră, Vituri și Sampionera, iar între ele, ne-am odihnit la Poarta Sfântul Gheorghe, zisă Lazaretul. Aici mi s-a părut că un bărbat întunecat, care se opriese la umbră, m-a privit într-un fel aparte. Atunci când s-a ridicat și a trecut nepăsător pe lângă de noi, am răsuflat ușurată. Oare aveam să-mi aflu în Creta nu centrul, ci înșelăciunea femeiască? Eram, oare, o

necurată de la început până la sfârșit, atâta doar că nu știusese până acum? îi tot vorbeam lui Korin despre bărbatul acela strecurat în pielea mea, dar ei nu voia să-mi dea crezare. Mă înfuriasem pe slăbiciunea mea și voiam să mă războiesc cu mine însămi. Dacă era să fiu o păcătoasă, atunci nu aveam să fiu așa ceva decât după multe munci pe dinăuntru și pe dinafară. Încercam să capturez acel bărbat neștiut, să-l descos, să văd cine este. Și-apoi, dacă Dumnezeu avea să fie cu mine, aș fi încercat să-l dovedesc, să-l scot și să-l alung din mine pe ispititorul acela. Pe când am ajuns la Fântâna Turcească, mirosul străinului m-a podidit iar. Străbătusem întreg Iraklionul ca o somnambulă nefericită. Ce avea să urmeze la Knossos nu aveam cum să știu dinainte, dar mă temeam. În căutarea propriului meu uter devenisem o păcătoasă cu gândul, așa îmi fusese dat.

Anexichniastosă

Drumul spre Knossos era unul ca oricare: măslini, peisaj pietros, aducând cu o stepă africană, rozmarin plus puzderia de insecte cântătoare numite *dzidzikia*, țărâind nebunește. Purtam în urechi niște cercei în formă de coarne de taur, ca să-mi poarte noroc. Palatul regelui Minos nu era prăbușit complet, întrucât pe alocuri se mai păstrasera cele cinci etaje: trei la suprafață, iar două sub pământ. Încăperile mici și înșirate ca mărgelile dădeau, într-adevăr, senzația de labirint, dar era un labirint necanonic. Scările în spirală mă amețeau, deoarece aici senzația de labirint era insidioasă și perversă. Mai cu seamă Spirala Roșie mă neliniștea, căci, concentrându-mă asupra ei, am simțit iar mâncărime pe piele și pe bărbatul cel străin crescându-mi în carne. Puful de pe gât și de pe brațe îmi flutura în mod nefiresc, ca și cum aș fi fost mângâiată de un abur catifelat. Vibram spasmodic și țineam dinții strânși de ciudă, dar, spre furia mea, și de plăcere. Îl priveam din când în când pe Korin, dar chipul lui smead era al unui zeu impasibil la necazurile muritoarelor. Sala tronului m-a năucit cu asupra de măsură, deoarece aici am întrezărit într-o fracțiune de secundă epifania care avea loc odinioară: zeița egeeană cu șerpi, consacrată ca divinitate a fecundității, i se arăta regelui vizionar. Pereții sălii tronului avea fresce cu grifoni ciudați: aceștia purtau capete de păun. Aici l-am simțit și mai aproape pe bărbatul care nu mi se arăta: era un halou roșu care ieșise în afara trupului meu. La Poarta din Nord, sprijinită tot de stâlpi rubinii, o frescă uriașă înfățișa capul minotaurului sub măslini. Atât mai rămăsese din el: o privire

omenească și bărbătească. Am început să tremur atât de tare încât Korin a trebuit să mă țină în cuibul brațelor lui de pelasg. Îmi era silă de necurăția mea și, pe de altă parte, voiam să iau taurul de coarne. Fără să-l fi văzut, ci doar simțindu-i boarea prădalnică, l-am botezat pe acel bărbat care mă amușina: i-am spus Teofanis.

Palatul regelui Minos era împânzit de tauri de toate mărimile: de la statuete cât o jumătate de deget, la coarnele uriașe de pe

Indescifrabil (în greacă veche)

267

acoperișurile din Knossos. Statuile bărbaților, fie ei atleți sau prinți, aveau falusuri proeminente, datorate cultului fecundității pe care insula îl exalta. Nici zeițele ori reginele nu erau mai prejos: ele apăreau cu șerpi în mână, sâni dezgoliți și animale mici pe creștet, pisici sau bufnițe. Odăile aveau mozaicuri și fresce în care se repetau obsesiv pești bidimensionali sau pești-fluturi, caracatițe și delfini. Dar figura caracatiței primise o amploare aparte: ca și mine, minoenii percepeau în animalul acesta marin un mare sex al lumii, pe care îl expuneau cu pietate senzuală. De altfel, aceste două figuri aveau să mă urmărească prin perechea de opuși pe care o alcătuiau; minotaurul și caracatița. Unul era bărbatul, cealaltă era femeia.

Am străbătut cu frenezie coridorul de procesiune, ourtea palatului unde aveau loc ceremoniile tauromahice și încăperea taurului sacrificat. Apoi m-am odihnit la poalele prințului cu flori de crini. Boarea lui de efeb mă însenina, pentru că era diferită de bărbăția minotaurului și de aburul tare al lui Teofanis. Era cel mai frumos bărbat-femeie pe care îl văzusem vreodată. Nu aș fi râvnit niciodată să fac dragoste cu el, dar îmi plăcea să-l privesc, întrucât era dantelat. În megaronul reginei m-am simțit, apoi, ea. acasă, recunosc lucrul acesta fără pic de trufie. Am stat îngândurată, în fața Parizienței, acea tânără preoteasă minoeană, pe care Sir Arthur Evans, arheologul care săpase la Knossos, o botezase astfel, și, într-un târziu, fără să-mi dau seama prea bine cum și de ce, m-am confundat cu ea. M-am întors la Spirala Roșie, și, deși exista un cordon de interdicție, am sărit peste el și am coborât sub pământ, pe scările aflate în beznă. Korin rămăsese în curtea unde aveau loc tauromahiile. Niciun paznic nu mă zărise atunci când, eu încălcasem interdicția de a pătrunde în măruntaiele palatului din Knossos. Din caravansera, locul unde călătorii se odihneau și se îmborsău înainte de a intra în palat, se auzea zumzetul vizitatorilor

din întreaga lume. Dar numai eu mă aflu în pânțele palatului unde speram să-mi aflu viața de la început până la sfârșit. La capătul scărilor se ivise, pictată, o zeiță uriașă, cu sânii umflați, ca, re alăpta delfini și tauri. Am pornit pe calea pe care o arătau picioarele ei dănțuitoare, adică spre stânga. Era o beznă cumplită, dar trupul meu nu mai tremura ca la suprafață. Și atunci, din spate căzu asupra-mi mai întâi o umbră, apoi un bărbat în carne și oase, cu barba întunecată foarte și pielea sîdefie. Nu putea fi decât Teofanis. Am zărit pe creștetul lui niște coarne împungătoare și, deși mă aflu în căutarea minotaurului, am dat să mă apăr. Am pipăit în fugă pereții subteranei și, spre uimirea mea, am găsit agățat un *labrys*, acea secure dublă, specific cretană. Am smuls-o cu spaimă și am auzit-o vâjâind în aer. Dar ea nu se înfipse în nimeni. Teofanis dispăruse, deși rămăsese, totuși, în trupul meu, agățat prin fire invizibile. Am început să strig după Korin și, urcând scările valvârtej, am alertat paznicii. Firește că am fost pedepsită, dar ce importanță mai avea? Întâlnisem minotaurul sau un fel de minotaur, mă apărasem împotriva lui și, chiar dacă eram o păcătoasă cu gândul, reușisem să înfrâng ispita. Alesul meu mă privea liniștit, de parcă ar fi zărit printr-un ocean tot ceea ce mi se întâmplase. Teofanis fugise nu fiindcă l-aș fi speriat, ci fiindcă încă nu eram coaptă, am înțeles aceasta într-un sfârșit.

Adiaphtoros.

Am rămas până seara în Knossos, deoarece nimerisem în timpul festivalului Dedaîizilor. Minoenii de odinioară îmblânzeau tauri sălbatici, iar capturarea acestora era o adevărată aventură. Acum, la Knossos, aveau loc dansuri rituale în care bărbații erau singurii protagoniști. Ei purtau coarne de consacrare pe creștet. Am zăcut până în amurg în iarba înaltă din jurul palatului, sub pini, amestecându-mă cu pământul roșietic al Cretei, ca o îmbăiere înainte de sărbătoarea care urma. Presimțeam că aveam să-l întâlnesc din nou pe Teofanis. Era un minotaur lipicios de care nu puteam să mă feresc nicicum. Acesta să-mi fi fost destinul? Simțământul păcatului nu mă părăsea. Când ne-am ridicat din

Incoruptibil (în greacă veche)

Iarbă și am ajuns la palat, sărbătoarea începuse deja. O femeie trușă, cu sânii dezgoliți precum zeițele care patronau Knossosul, îi puse lui Korin niște coame de consacrare pe creștet și din acel moment l-am simțit pe Teofanis tot mai aproape, alunecând în pielea mea ca o

limfa. Korin se amestecase deja cu ceilalți bărbați. Brațele și picioarele lui smede luceau nefiresc, de parcă ar fi fost unse cu ulei de măsline. Până la urmă, un bărbat îl și unse cu un lichid gălbui și consistent, drept care Korin fu răpit într-un grup de dansatori. Mă privi cu o bucurie ascunsă și apoi dispăru. Vedeam o puzderie de picioare tropotind și de brațe fluturând și auzeam o îngânare de cuvinte seci, rostite cu voce de tunet. Privind așa în neștire la dansul ritualic unde îl bănuiam și pe alesul meu a fi, am amețit în cele din urmă. Eram drogată de sutele de picioare care se învâртеau în cercuri concentrice și de brațele acelea ca niște aripi întunecate care păreau că mă izbesc de la distanță. Atunci Teofanis mă luă în stăpânire. Nu băusem nici măcar un pahar de vin cretan: amețeala mea era senzorială și mentală în același timp. Eram excitată de vălmășagul de trupuri bărbătești strălucind în lumina lunii și de ideea că aici, în centrul pământului, cei care făceau și desfăceau viața și moartea erau bărbații. Jaguarii din ei făcuseră să se aprindă călcâiele închipuirii mele. Am pipăit ca prin somn barba de lotus negru a lui Teofanis. Nu voiam să-i văd chipul, dar îi zăream lumina albă a pielii. Teofanis mă purtă, ținându-mă ușurel de degete, de parcă ar fi fost o nălucă, prin palatul regelui Minos. Am intrat prin Poarta de Vest, am străbătut altarele, propileea, coridorul de procesiune și curtea centrală. Ne-am oprit mai întâi în sanctuarul cu trei coloane unde Teofanis mă miroși ca un lup flămând. L-am lăsat să o facă, mânioasă pe trupul și mintea mea doritoare. Miroseam ca un măr acrișor, de la transpirația zilei de vară. Am trecut apoi prin toate odăile servitorilor și cămările cu provizii, până am ajuns în sala tronului. Aici, cel care părea a fi minotaurul, mă frământă ca pe un aluat. În mâinile lui prelungi de pianist eram o femeie iubită până în unghii. I-am atins sexul cu frenezie. Sâni mi se umflaseră și luceau nefiresc. În acele clipe de extaz l-am zărit pe Korin, purtat pe umerii altor dansatori care îl depuseră înaintea unui taur negru. Iar iubitul meu, cu gesturi măiestre de toreador și cu o zveltețe a mâinilor necunoscute mie, îi aplică lovitura fatală. Taurul se prăbuși, iar alesul meu fu încoronat ca minotaur. Era, într-adevăr, minotaurul, el era Acela. Pe trupul lui bronzat de atlet, cu superbe picioare care mă înnebuneau și cu brațele lui puternice, se afla un cap cu ochi albaștri, cu două însemne faice pe creștet. Gura îi rămăsese omenească și senzuală, umezită de efortul dansului și al uciderii taurului. Bărbatul meu ucisese un seamăn de-al lui, chiar dacă animal, ca să devină

suprabărbat. Am alungat neputincioasă trupul lui Teofanis, dar străinul dispăruse. M-am ridicat amețită și mirosind a mosc și am încercat să străbat palatul până la capăt. Am trecut astfel prin sanctuare și cripte până am ajuns în megaronul regelui, unde, prăbușit pe dale, dar strălucitor, dormea Korin. L-am atins și l-am deșteptat cu uimire, căci alesul meu avea mirosul lui Teofanis. Era chiar Teofanis și era Minotaurul. Aflasem numai acum cine este, dar el nu știa. Coamele lui faâice mă ispiteau să le mângâi, dar și să le smulg. După ce i-am sărutat gura cu putere, mușcându-l până la sângele cu gust de vișină, am fugit în megaronul reginei. Am rămas aici câțva timp, nedumerită încă, apoi m-am retras în budoar. Am început să plâng încet, femeiește, ca o ploaie mocnită. Căci fusesem necurată și, pe de altă parte, îl înșelasem pe Korin cu el însuși. Făcusem dragoste ca o nebună cu propriul meu bărbat, fără să știu că el este acela. Acceptasem să mă dăruiesc unui străin lipicios care se dovedise a fi chiar dulcele meu. Cum aveam să împac toate acestea? În mine era un vălmășag de remușcări și accese de frenezie pe care nu știam să le descurc. O stare de mazăgă în extaz. În cele din urmă am părăsit budoarul, îndreptându-mă spre Poarta de Est. În coridorul jucătorilor de șah, Korin stătea înconjurat de câțiva atleți, jucând cu un preot bătrân. Cineva îi prinsese la încheietura mâinii stângi o brățară masivă de ametist, pe care era sculptat un minotaur. După ce încheie partida de șah, bărbații îl purtară în loja regală a teatrului de tauromahii. Am fost luată și eu pe sus, iar mâna stângă mi-a fost aproape smulsă, ca să fiu împodobită cu o aceeași brățară de ametist. Spectacolul la care am asistat a fost o corridă. Ultimul taur a fost sacrificat chiar de către Korin, care a trebuit să-l decapiteze în urletele și dezlănțuirea mulțimii. Când am părăsit palatul regelui Minos, am fost înfiorată de mirosul sângelui din încăperea taurilor sacrificați. Erau unsprezece la număr.

Ce ar mai trebui să mărturisesc? Că am întâlnit minotaurul, nu l-am ucis și nici el nu m-a ucis pe mine. A fost o reconciliere între bărbat și femeie, o împăcare pe dinăuntrul măruntaielor, în afara ideii reci de trup și suflet. Avusesem șansa să cunosc nupțiile așa cum fuseseră ele la începuturile lumii. De ce?

Parizianco, hei, Parizianco, așa m-am trezit strigată din somn, într-una din odăile palatului, de către niște atleți purtători de coarne de taur. Eram o tânără preoteasă, ce-avea să fie botezată astfel de Sir

Arthur Evans, trei mii de ani mai târziu. Ca ucenică urma să pregătesc, alături de alte fete din Knossos, ivirea Minotaurului dintr-o grotă aflată sub palat. Așa că am pornit să-mi împlinesc menirea. Palatul, însă, părea că se schimbase, fiindcă nu mai recunoșteam nimic. Acum era străbătut de tunele care nu știam unde duceau. Am luat-o, totuși, pe una din ulicioare, până am ajuns într-un mic sanctuar. Aici am fost înșfăcată de o grămadă de mâini care m-au dezbrăcat, m-au spălat, m-au uns cu ulei de măsline și m-au silit să beau un vin greu. Gura mi se făcuse cleioasă și amară. Simțeam că fusem îmbiată spre o desfrânare de un fel anume, ceremonioasă și abulică. Din celelalte tunele ajungeau până la mine glasuri poruncitoare ori rugătoare, țipete mici de păsări rănite ori chiar chiote de atleți. La sfârșit, am fost acoperită cu un văl nupțial, din cap până în picioare. Fusesem îmbrăcată într-o tunică purpurie și încălțată cu sandale având în vârf capete mumificate de șerpi. Un bătrân m-a purtat apoi spre sala tronului, unde o mulțime de bărbați și femei adora statuia zeului cu coarne uriașe pe creștet. Sexul lui răscolit era în extaz, iar mulțimea care aducea prinoase vădea semne neliniștitoare: o parte din femei leșinaseră, unii bărbați se încăieraseră, iar câteva cupluri se împerecheau spasmodic în odăile din preajma sălii tronului, zvonind cântece despre satiri. Era un dezmăț aiuritor și, totuși, cuminte, așa cum izbucnea, de obicei, înaintea ivirii Minotaurului. M-am lăsat cuprinsă de o bucurie gătuitoare, pe când gloata părea să se însenineze încetul cu încetul. Doi bărbați țâșniți dintr-o odaie ascunsă se repeziră atunci asupra mea și începură să-mi ațâțe simțurile. Când m-am uitat mai îndeaproape, mi-am dat seama că unul dintre ei era o femeie și că amândoi îndeplineau muncile slujitorilor care împrăștiu trupurile: erau maseuri. Sub mâinile lor îndemânaticе, trupul meu se născu a doua oară: oasele nu îmi mai pocneau, șoldurile mi se împliniseră, pieptul îmi zvâcnea. Părul meu a fost pieptănat într-un fel aparte: cu două tije pe creștet, răsucit ciorchine. Am zărit cu coada ochiului o puzderie de opaițe, purtate de necunoscut! care vegheau la coafarea și împrăștierea mea. La sfârșit, o matroană mă stropi, cu apa de iasomie. Parizianco, urmează ospățul, a chiuit atunci cineva. Deodată s-a auzit un flaut năprasnic tmitor, care-și azvârlea sunetele în ropot sălbatic. Un grup de toreadon-ucenici începură să dănțuiască goi, cum scări de păianjeni. Erau fardați cu dungi violete pe crup și pe trup și purtau la glezne clopoței de cristal. Păreau amețiți de același vin greu pe care și

eu fu. esem silită să-l beau. Trupurile lor se pândeau unele pe altele, se lipeau e desfăceau și se pângăreau cu lentoare. Dintr-o altă încăpere se auzea un bici care lovea coloanele palatului.

Apoi încet, din sala tronului am fost purtată în megaronu. reginu sau într-o odaie asemănătoare. Aici, fete-slujitoare mi-au înlănțuit gleznele cu zec, de brățări, care mă acoperită ca o zale. Se părea ca cei din u voiau să devin o războinică, pentru că, în cele din urmă, mi s-a dat o sulița care mi-a fost legată de umăr, cu o curelușă De-abia mă majneam dreaptă, îngreunată cum eram de brățări și de sulița. Dar le oare nu-și încheiaseră rostul: ele îmi unseră buricul cu miere și mi frecară tăle cu flori mov de cimbru. Subsuonle mi-au fost și ele frecate eu «tv «nucă sălbatică. Era o zăpușeală cumplită, dar vălul-manta cu« acoperită mă izolase, parcă, sub un cort al deșertului. Apoi aceea care mă stropise cu apă de iasomie, îmi spălă gâtul cu vin de smochme șwm desenă pe frunte, cu cenușă muiată în vin, zodiatele. Pe ungrnai mă de la mâna dreaptă, una din fete zgârie cu un ac chiar zodia mea, aceea a delfinului. Astfel împodobită, am fost urcată într-un car ««*** în amfiteatrul de tauromahii. Conducătoarea carului era tot o femeie, dar preoteasă consacrată, căci fusese încoronată cu coarne. Pentru o clipă mi-a trecut atunci prin cap că voi fi oferită taurilor, spre a fi ucisă în fața mulțimii. Dar nu se întâmplă astfel. Dimpotrivă, un grup de tinere ucenice ca mine, fecioare toate, începură să dănțuiască, răspândindu-se la marginile amfiteatrului și mișcându-și pânțele cu asemenea îndemănare încât gloata se puse să chiuie. Era un dans circular care producea amețeală și lua mințile, dar eu nu fusesem învățată să-l dansez. Paharnicii palatului împărțeau în stânga și în dreapta cupe cu vin cretan. Dintr-un staul lipit de amfiteatru se auzeau furniturile taurilor. Ucenicele au fost mai apoi înconjurate fiecare de câte un acrobat, alcătuiind o pereche. Cu toții, femei și bărbați, purtau doar o eșarfă violetă în jurul șoldurilor, astfel ca dansul să le fie la îndemână. Dănțuiau numitul dans al Cocorului. Într-un sfârșit, înlănțuiți astfel, se prefăcură că au parte de nupții, mimând atingerile cele mai adânci. Și, ca să încheie în extaz, acrobații străbătură, înainte de a dispărea, o suită de cercuri concentrice, unse cu ulei arzând în flăcări, în timp ce partenerile lor scoteau chiote de triumf.

Apoi au fost aduși taurii și luptătorii au început să-i întărate. Din loggii au fost aruncate flori de câmp pe care toreadorii le striveau sub tălpi. Un miros puternic de mirodennii a invadat amfiteatrul, de la

tortele de vanilie care fuseseră aprinse și care împânzeau marginile arenei. Fusesem depusă într-o loggie unde aveam o gardă alcătuită din câteva purtătoare de prinoase. Era o noapte cu stele căzătoare, semn că avea să se petreacă ceva neștiut. Taurii au fost uciși fiecare, după ce au luptat cu furie și patimă împotriva hăituitoarelor lor. Apoi, pe când trupurile lor, unsprezece la număr, erau cărate în crematoriile palatului, a apărut un străin deghezizat în taur. Era un bărbat falnic, cu mândre picioare și brațe încăpătoare. El a dansat mișcându-se ceremonios și privindu-mă fix pe sub masca ce-i ascundea chipul. În fapt, nu dănțuia, ci vorbea într-un alfabet al trupului pe care încerca să mă facă să-l deprind. Hai, Pasiphae, mi-a strigat la un moment dat, e timpul să pricepi ce ai de făcut. Garda mea de purtătoare de prinoase îmi făcu loc să trec și, astfel, împinsă ușor ori chiar purtată de mâini nevăzute, am ajuns în mijlocul amfiteatrului. Ești norocoasă, Parizianco, mi-a șoptit matroana care, cu ceva vreme în urmă, mă stropise cu apă de iasomie și îmi spălase gâtul cu vin de smochine. Oare cine eram: Pasiphae ori Parizianca? apoi nu am mai auzit niciun zgomot, răsuflările încinse ale puhoiului de oameni se stinseră de parcă ar fi fost închise pe fundul pământului.

Bărbatul travestit în taur s-a apropiat de mine și, fără să spună o vorbă, mi-a retezat cu sabia scurtă o şuviță de păr pe care și-a pus-o sub centură. Atunci, iară să știu ce trebuie să fac, am desprins sulita din curelușa de pe umăr și m-am pregătit să o arunc. Dar străinul îmi smulse sulita și o puse între noi. Apoi, tot fără să spună o vorbă, m-a desfăcut din vâlul și tunica în care fusesem închisă și, ținându-mă pe brațele lui, a început să mă lingă pe trup, gustând toate uleiurile, mirodeniile și vinurile cu care fusesem unsă. De-abia acum mi-am dat seama de ce fusesem înmiresmată astfel: din cimbru, coajă de nucă verde, vin de smochine și miere se obținea un drog vestit pe-ntreaga insulă, pe care preoții-l foloseau nu doar asupra taurilor ce urmau să fie jertifiți, ci și asupra oamenilor.

După ce limba lui aspră și mătăsoasă în același timp s-a îmbibat cu sucurile mele, străinul m-a lipit cu-ndemânare de el și așa, dreaptă în fața lui stând, m-a făcut să-mi pierd fecioria, atingându-mă cu destoinicia astrologului care pricepe stelele. Nu m-am simțit pangărită, dar plăcerea a fost atât de învâlmășită în durere înțepătoare, încât nu-mi doream altceva decât să cad în somn. Când totul s-a terminat, străinul și-a dat jos masca și, brusc, de unde până atunci nu se auzise

nimic, mulțimea așezată în amfiteatru s-a pus să bată din palme și să strige: trăiască

Parizianca și minotaurul ei, de-acum până la sfârșitul vremurilor!

Iar eu priveam chipul acelui bărbat întunecat, dar cu ochi albaștri și migdalați, și cu barbă sârmoasă, în a cărei femeie îmi fusese dat să mă preschimb. Căci mă atinsese cumpătat, iar nu ca un tâlhar, chiar dacă fusese și așa ceva, și fără ca atingerea mea să ajungă o ticăloșie ori un viciu agonisit tocmai din pustnicie. Bărbatul acela se desfătase cu trupul meu, fără ca eu să fi putut să mă desfăt cu al său, aici era toată greșeala. Iar gloata care văzuse era vinovată pentru aceasta. Când fetițele-slujitoare au venit să mă scoată din amfiteatru și să mă poarte în odaia unde aveam să delirez câțva timp, întâiul meu bărbat, căci se cuvine să-l numesc astfel, primi din partea unui preot o coroană cu coarne de taur. Mulțimea îl aclamă ca pe-un învingător, iar mie mi-a fost dat să simt năprasnicul miros de sânge al taurilor uciși, amestecându-se cu mirosul sângelui meu de fecioară destrămată. Era regele Knossosului, întâiul bărbat al palatului, iar eu fusesem ucenica aleasă pentru ceremonia încoronării, cu toate ascunzișurile ei.

În drum spre locul de odihnă, am zărit-o pe matroana care mă pregătise pentru ceremonie. Se afla într-o poziție aparte, cu pântecul expus. Mulțimea se apleca în fața pântecului ei și privea înăuntru ca printr-un ochian. Fetițele-slujitoare care mă însoțeau m-au aplecat și pe mine înspre pântecul matroanei. Am privit cu nesaț: înăuntru era un puhoi năucitor, în care tăria lumii se concentrase în vârtejuri. Gaura aceea mă înfiora, căci ceea ce se vedea acolo era o energie solară și lunară la un loc. Sexul ei era un inel vrăjit pe care doar o maestră minoeană l-ar fi putut purta. Matroana aceasta nu mai făcuse dragoste de ani de zile și de aceea sexul ei devenise un buric al lumii, o poartă stranie, un ecran de proiecție și un panopticum. Tot privind-i sexul, de care nu mă mai săturam, am amețit, apoi am simțit o liniște neobișnuită. Am respirat odată cu sexul ei cosmic, care bătea ca o inimă puternică și avea halou. Apoi am visat.

Pasiphae-mi spune, sunt regina Cretei și trupu-ntreg mă doare, poftind un taur alb pe care-l zăresc în visuri cu fața plină de fum. Bărbatu-mi Minos ceru mării un taur pentru zei, dar amândoi am hotărât apoi să-l ținem pentru noi, căci preafrumos și bărbătos era, cu coarne dalbe ele însele și-mpungătoare. De dragoste bolnavă, însă,

fost-am eu cuprinsă, căci, asemeni lui Ulixes, zeul bărbos și taciturn voia ca să mă piardă. O patimă ucigătoare e! mi-a dăruit, punând în mine pofta. Cu cel Dedal venit de prin ținuturi pribege am construit o vacă mângâioasă, ca să-l momesc pe taurul cel alb. Și-asemeni calului troian, am locuit în ea o vreme, trăind o viață de-animal, de dragul unui taur. Apoi când patima s-a copt, femeia cea din mine s-a preaiubit cu taurul prădalnic, care credea că sunt asemeni lui, doar că din stirpe femeiască. O, zei, ce mai bărbat ascuns și câtă voluptate pe pajiștile Cretei! Dar și zeița Afrodita n-a fost mai prejos, căci pedepsirea mea venea și de la ea. Uitat-am s-o cinstesc așa cum se cădea, drept care mințile mi-au fost luate de-un taur alb ale cărui coarne însăși zeița le purta pe creștet. După ce-am fost a lui, taurul dalb înnebuni, căci astfel glăsuia porunca lui Poseidon, și rătăci pe malurile Cretei până când fu ucis. Iar Minos ridică un edificiu cu multe încăperi prin care să mă rătăcesc, sălaş să-mi fie pentru păcatul cel spurcat și pentru fiul ce-l purtam în pântec, care drept tată, făptură neomenească avea. Căci dezonoarea mea nu era una ca oricare, ci una de regină. Nici însușirea de-a fi chiar preoteasa lunii nu îmi sluji nicicum, doar de-aș fi fost o Sfinesă, poate atunci aș fi găsit cu cale să mă mântui, ucigând pe alții. Căci purpurie mi-era pielea cea cretană și ploile-mi stăteau în fire, așa-mi fusese dat. Știam prea bine, însă. că iubindu-mă cu taurul cel alb, înveșmântată cum eram în trupul vacii dăltuite de Dedal, chiar cu bărbatul Minos mă împerecheasem, eu ca zeiță a lunii, iar el ca rege-taur și stăpânitor din partea soarelui. Dar Minos nu voia să recunoască ce zăcea în el și-atunci mă pedepsi cu-asprime ne-ndurată. Nu-i vorbă și eu l-am făcut proscris, mânjindu-i roadă bărbătească cu șerpi înveninați, astfel ca nicio altă femeie să nu-l râvnească-n așternut. Cât despre mine, pântecul mi se umflase ca o amforă și dinăuntru veneau mugete. Simțeam că nu am prunc ca toți ceilalți, ci că-i un prinț din stirpea taurului alb. Apoi când l-am născut, pe creștet corn de taur am simțit că are: dar avea unul singur, iar nu două ca tatăl său cel dalb. Lumea zvonește că i s-a dat numele de Minotaur, eu, însă, spun, ca maic-a lui, că i-am spus Unicorn, din pricina prea singurei țării pe care o avea pe creștet. Adevărat că fața lui avea un bot de taur, dar ochii îi erau adânci și visători, iar nu cum se zvonește că era cumplit la chip. De spaima străinilor, l-am închis în palat, ca nimeni în afara mea să nu-l zărească în treacăt. Și fiul-unicorn crescua astfel pân'

se făcu bărbat. Avea păr creț și lung până la brâu, iar trupul lui

cel smead mă moșteneam mai mult pe mine decât pe tatăl său. Dar umerii și brațele și mândrele picioare le-ar fi râvnit chiar și-un războinic dintre cei destoinici. Mireasă am voit atunci ca să-i găsesc, căci, deși unicorn, era un fiu de rege. Și i-am găsit o fată oacheșă, dar nu preaînțeleaptă, care îl rușina văzându-i singuratica tărie de pe creștet. Iar el, prea mânios pe felul lui de-a fi ca fiu de rege slut și nefiresc, ucise fata și o purtă cu sine la capătul palatului unde-și făcu sălaș pe veci. Acolo ar fi rămas să-mbătrânească pân' la moarte, de nu ar fi sosit un alt războinic pus pe fapte mari și care monștri căuta să-nfrângă. Deci auzind el de fiul-unicorn, primi îngăduința să pătrundă în sălașul zis al minotaurului și-acolo îl ucise c-o sabie vrăjită. Leșu-i aduse apoi afară și toată stirpea femeiască de pe insulă se minună: căci rar bărbat atâta de vânjos și de strălucitor, deși pe creștet purta un singur corn de taur. Iar fetele-fecioare plânseră-ndelung, nefericite că nu cunoscuseră bărbatul singuratic din fiul-unicorn. Cât despre mine doar atâta spun: ăst fiu a fost blestemul și lumina mea, căci doar iubindu-i tatăl am simțit că sunt femeie la jumătatea vieții ajungând.

Arrhetos5

copac răsturnat. Rădăcina lumii era și rădăcina mea. Soarele mi se părea mai tare, iar lumina lui, grea. Îmi regăsisem, oare, sufletul? Trapul meu se dedulcise cu langorile grecești și ajunsese la capătul voluptății. Aceasta îmi dorisem alături de Korin. Nu știu cine fusesem eu, dar el fusese minotaur.

După ce am părăsit Grecia, o dată ajunsă acasă am continuat să trăiesc sub semnul cretan al minotaurului și al planetei Uterus pe care o căutasem în acest buric al pământului. Mi-era bine cu alesul meu și mă simțeam împlinită că atinsesem tenebrele pântecului. Călătoria în Uterus o făcusem împreună, chiar dacă eu știam ceva mai multe din tainele ei decât știa Korin. Și nu călătorisem în mama, ci în mine. Apoi, înăuntrul meu a început să se miște ceva. Știam prea bine că nu putem avea copii împreună și, totuși, înăuntrul meu foșnea ceva. Nu înțelegem ce putea fi, până când, într-o după-amiază, am avut acea viziune care trebuia să mă apere toată viața. Căci fetusul acela ce foșnea în pântec eram eu însămi cea care nu aveam să mă nasc niciodată și care, în același timp, mă născusem. Eram cu mine însămi în pântec, mă gestasem și aveam să mă port în acel marsupiu întors pe dos toată viața de acum înainte. De-abia acum înțelegem cu uimire ce

înseamnă călătoria spre centru! pământului și de ce este atât de greu de ajuns în Uterus. Izbutisem să urc și să cobor Himalaya străfundurilor mele și de aceea nu îmi mai era spaimă.

Ne-am întors de la Knossos în zori, am zăcut în Iraklion până seara, apoi, în amurg, am plecat din Creta spre Pireul cel rău mirositor. Korin tot nu știa că fusese Minotaurul, iar eu nu voiam să-i spun. Avea să rămână singura mea taină față de alesul meu. Încă mă mai simțeam vinovată că îl înșelasem cu el însuși, iar drumul spre Uterus mi se înfățișa acum, la sfârșit, altfel de cum mi-l închipuisem. Viața mea, însă, chiar dacă nu se schimbase, nici nu mai semăna cu ceea ce fusese înainte. Am început, deci, călătoria înapoi: mai întâi ieșirea sau expulzarea din uter, apoi tăierea cordonului ombilical, apoi străfulgerarea luminii. Tot peisajul Eladei îl vedeam acum de jos în sus, ca pe un

5 Inefabil (în greacă veche)

Cuprins

CARTEA LICORNEI...5

Addenda 1...53

PERIPEȚIILE ALISEI ÎN ȚARA NEWYORKEZĂ...U

Addenda II...54

Cine este Alisa și ce zvonuri aude ea despre New York și America...55

Cum Aâisa plonjează deasupra New York-ului. Primele scufundări la suprafață...66

Despre templul Qulumbiei și cum rătăcește Alisa prin subteranele lui...72

Cum Alisa ajunge în Orașul Crabilor și în alte zone strașnice... 79

Cum Alisa vede lumea atât de sus în jos, cât și de jos în sus... 87

Cum Alisa are parte de o nocturnaie cu jazz...93

Cum Alisa este vrăjitoare de Halloween...97

În care Alisa află de cercurile oculte ale Qulumbiei...108

În care Alisa delirează psihedelic...114

Alisa în ospete de Ziua Curcanului...121

Ce citește Alisa în ziarele newyorkeze...127

În care Alisa asistă la sărbătoarea Solstițiului de iarnă...134

De la Vega și pălăria de catifea a Alisei...138

Talmeș-balmeș cu Klaus, Babila și alți petrecăreți...144

Mare tămbălău la The Fuck off the Millenium...152

Primele zile din anul 2000 și ultimele zile newyorkeze ale Alisei... 158 Alisa se îmbolnăvește de gripă australiană și înoată cu un rechin prin New York...164

CUFERELE TRUPULUI MEU... 172

I. Uterus...173

II. Jurnal cu minotaur...252

Addenda III... 284

Ruxandra Cesereanu s-a născut la Cluj, în 17 august 1963. A urmat cursurile Facultății de litere din Cluj, pe care a absolvit-o în 1985. În timpul facultății a fost redactor la revista *Echinox*. A debutat în 1981, cu poezii, în revista *Tribuna*. Din 1991 este redactor la revista *Steaua* din Cluj. Și-a susținut doctoratul, în 1997, cu o teză despre *Infernul concentraționar reflectat în conștiința românească*. Din 2002, este, de asemenea, lector la catedra de Jurnalism a Facultății de Științe Politice din Cluj. Cărți publicate: *Călătorie prin oglinzi* (microroman, 1989), *Zona vie* (poeme, 1993), *Grădina deliciilor* (poeme, 1993), *Cădere deasupra orașului* (poeme, 1994), *Purgatoriile* (proză scurtă, 1997), *Oceanul Schizoidian* (poeme, 1998, volum tradus în limba engleză și apărut în SUA, sub titlul *Schizoid Ocean*), *Călătorie spre centrul inferiului*. *Guiagul în conștiința românească* (eseu, 1998), *Femeia-cruciat* (antologie, poeme, 1999), *Deliruri și delire. O antologie a poeziei românești onirice* (2000), *Panopticum. Tortura politică în secolul XX* (eseu, 2001). *Veneția cu vene violete. Scrisorile unei curtezane* (poeme, 2002).

BIBLIOTECA DACIA

este un roman excentric cu trei capete de dragon, o-carte alcătuită din trei călătorii de inițiere: la Paris (*Cartea licornei*), New York (*Peripețiile Alisei în Țara New Yorkeză*) și în Grecia (*Cuferele trupului meu*). Ele sunt niște călătorii picarești, ludice și, din când în când, livrești. Substratul psihanalitic (și erotic) este, însă, cel dominant; de aici cele trei personaje emblematice bântuind prin această carte: Licorna (coborâtă din tapiseriile Doamnei cu licorna, dar și din galeria celebrelor cocote pariziene), Alisa (o replică postmodernă la Alisa lui Lewis Carroll) și mai ales Minotaurul. Nucleul temporal și psihic al textului este anul 2000, cu ferverile sale apocaliptice și halucinantele sale premoniții. Aflată într-o zodie efervescentă și halucinatorie, Ruxandra Cesereanu propune un roman pe măsura mileniului trei...

www.edituraDacia.ro
EDITURA DACIA
ISBN 973 – 35 lă SM-X